

АЛЕКСАНДРА БРАКЕН ПО ЗАЛЕЗ

Част 3 от „Тъмна дарба“

Превод от английски: Вера Чубар, 2016

chitanka.info

*На Мерилий, Емили и неизброимите други по света,
които работиха неуморно, за да поднесат тази поредица в
ръцете ви — с обич и благодарност от мен.*

*„По време на младостта ни сърцата ни
бяха докоснати от огън.“*

Оливър Уендел
Холмс-младши

ПРОЛОГ

Черното е цветът, който всъщност не е цвят.

Черното е цветът на застиналата, празна детска спалня. Най-тежкият час на нощта — онзи, който те хваща в леглото, за да те задуши в пореден кошмар. То е униформа, разпъната върху широките рамене на ядосан млад мъж. Черна е калта, окото без клепач, което наблюдава всеки твой дъх, ниските вибрации на оградата, която се издига нагоре и разкъсва небето.

То е път. Забравено нощно небе, насечено от бледи звезди.

То е цевта на нов пистолет, насочен към сърцето ти.

Цветът на косата на Дунди, синините на Лиъм, очите на Зу.

Черното е обещание за утре, прокървяло на сухо от лъжи и омраза.

Предателство.

Съзирам го в лицето на счупен компас. Усещам го във вцепеняващия захват на скръбта.

Бягам, но то е моя сянка. Преследва, поглъща, цапа. То е бутон, който никога не е трябвало да бъде натискан, врата, която не е трябвало да се отваря, засъхналата кръв, която не е могла да бъде измита. Овъглените останки на сгради. Колата, скрита в гората — чакаща. То е димът.

То е огънят.

Искрата.

Черното е цветът на паметта.

То е нашият цвят.

Единственият, който ще използват, за да разкажат историята ни.

ПЪРВА ГЛАВА

Сенките ставаха все по-големи, колкото по-надалеч отивах от центъра на града. Отправих се на запад — към залязващото слънце, което възпламеняваше остатъка от деня. Ето това мразех в зимите — нощта се пресягаше и достигаше все по-рано и по-рано следобеда. Оцветеното от смога небе на Лос Анджелис бе набраздено от тъмни щрихи виолетово и пепеляво.

При нормални обстоятелства щях да съм благодарна за допълнителното прикритие, докато се носех обратно към сегашната ни база по замрялата мрежа от улици. Но вследствие на останалите след нападението разрушения, установяването на военни станции и лагери за задържане, както и на струпването на вече неизползваеми, изоставени коли, изпържени от електромагнитния пулс, лицето на града се бе променило толкова драстично, че дори ходенето на осемстотин метра през тези развалини бе достатъчно, за да се изгубиш напълно. Без градското осветление, което да хвърля обичайното си мъгливо сияние, който и да било от нас, излезеше ли да проучва посред нощ, трябваше да се осланя единствено на далечните светлини на военните конвои.

Стрелнах бърз поглед наоколо, притискайки ръка към джоба на якето си, за да съм сигурна, че фенерчето и пистолетът все още са там. И двата ми бяха подарък от някоя си редник Моралес и щяха да бъдат ползвани само в случай на крайна необходимост. Нямаше да се оставя да ме заловят или да ме зърнат как тичам в тъмнината. Трябваше да се върна в базата.

Преди час редник Моралес бе имала нещастieto да пресече пътя ми, докато се прибираше сама от патрулиране по магистралата. Озовала се бях на мястото още преди изгрев-слънце, позиционирана зад една обърната кола и наблюдаваща извисяващия се път, който блестеше като електрически поток под постоянния прилив на изкуствена светлина. Всеки час броях малките униформени фигури, придвижващи се в участъка най-близо до мен, лъкатушейки между

камионите и високопроходимите джипове, които бяха подредени броня до броня и образуваха по този начин вторична бариера. Мускулите ми се бяха схванали, но се преборих с порива да отида да изчакам някъде другаде.

Определено си бе заслужавало. Един войник беше достатъчен, за да ме снабди не само със средствата, които ми бяха нужни, за да се върна безопасно в базата, но също така и със знанието как бихме могли най-после — най-после — да се разкараме от този скапан град.

Огледах се напред и назад два пъти, преди да се покатеря върху срутената купчина тухли, които някога бяха представлявали фасадната част на банков клон. Изсъсках през зъби от болка, когато ръката ми се одраска отстрани на нещо назъбено. Изритах предмета с раздражение. Беше метално С, което бе изпаднало от логото. И веднага съжалих за това. Тракацията и стържещ звук отекна в близките сгради и почти заглуши слабите гласове и влачещите се стъпки.

Хвърлих се в онова, което бе останало от вътрешността на сградата, и се свих на земята зад най-близката здрава стена.

— Чисто!

— Чисто...

Обърнах се и продължих да се вирам в напредването на придвижващите се от другата страна на улицата войници. Преброих каските — дванайсет, — които се разпръснаха, за да претърсят различните входове на офис сгради и магазини, оказали се вече с разбити стъкла. Прикритие? Озърнах се наоколо, като прегледах набързо преобърнатите опърлени мебели, приближих се до едно от бюрата от тъмно дърво и се плъзнах зад него. Хрущенето на отломките върху тротоара отвън надви звука от собственото ми накъсано дишане.

Стоях на място, а носът ми гореше от миризмата на дим, пепел и бензин — следях гласовете, докато те не избледняха. Притеснението бе завладяло стомаха ми, докато си проправях път изпод бюрото и по пода в посока на изхода. Все още можех да видя патрулиращия отряд, който се провираше през отломките на половината път по булеварда, но вече не можех да чакам — нито минута повече.

Щом се разтършувах из спомените на войника и съумях да съския информацията, от която имах нужда, сякаш от гърдите ми най-после падна циментов блок. Тя така сигурно ми бе показала пробойните в охраната на магистралата, все едно ми бе подала карта с

отбелязани върху нея места в дебели черни щрихи. Сетне всичко бе само въпрос на това да се изтрия от паметта ѝ.

Знаех, че бившите агенти от Детската лига щяха много да се раздразнят, ако планът наистина сработеше. Нищо от това, което те бяха опитали, не се бе увенчало с успех, а междувременно уловът, който носеха на връщане от експедициите си за храна, значително бе намалял. Коул ги бе притискал отново и отново да ми позволят да се пробвам, но те се бяха съгласили само при условие че отида сама — за да предотвратим всякакви допълнителни „рискове“ за залавяне. Вече бяхме изгубили двама агенти, които бяха проявили небрежност по време на разходките си из града.

Аз не бях небрежна, но започвах да ставам отчаяна. Бе време да предприемем някакво действие, защото иначе военните щяха да ни уморят от глад, докато се криехме.

Армията на САЩ и Националната гвардия бяха създали истинска бариера около центъра на Лос Анджелис, използвайки сложната магистрална система. Змиевидните циментови чудовища образуваха стегнат кръг около сърцевината на града и ни отрязваха от външния свят. Шосе 101 вървеше на север и на изток, И-10 — на юг, а 110 — на запад. Може и да бяхме имали шанс да избягаме, ако бяхме напуснали веднага, след като се качихме обратно на повърхността, изоставяйки руините на Щаба, но... ето и тази дума, която Дунди винаги ползваше: посттравматична стресова реакция. Той твърдеше, че било истинско чудо, че който и да е от нас все още е можел да се движи.

Трябваше. Трябваше да ги принудя да тръгнем, вместо да се разпаднем — както и стана. Трябваше — ако не си бях мислила за заклещеното му лице долу в тъмното. Притиснах ръка към очите си, мъчех се да дам отпор на гаденето и пронизващата болка в черепа си. „Мисли си за нещо друго. За каквото и да е.“ Тези главоболия бяха непоносими и толкова по-лоши от онези, които следваха след всеки мой опит за контрол над способностите ми.

Не можех да спра. Избутах кухото усещане в краката си и ги приведох в състояние на лек тръс. Долавях болката от изтощението в задната част на врата си и тежестта на клепачите си, но адреналинът ме тласкаше напред, макар и някои части от мен да бяха на ръба да се изключат. Не можех да си спомня последния път, когато бях заспала достатъчно дълбоко, за да избягам от кошмара наяве около нас.

Пътищата се бяха изприщили с мехури от белец се асфалт и бяха осеяни с купчини цимент, които армията следваше да почисти. Тук-там подминавах ярки цветни точки: червена обувка с висок ток, чанта, нечие колело — всичките изпуснати и забравени. Някои от предметите бяха излетели от близките прозорци, а топлината от взривовете ги бе обгорила в черно. Разточителството на разрушението бе отвратително.

Докато претичвах през следващото кръстовище, надърнах набързо нататък по улица „Олив“. Погледът ми бе привлечен от нажеженото поле светлина, в което се бе превърнал площад „Пършинг“ през три булеварда по-натам. Бившият парк бе видоизменен в концентрационен лагер — построен набързо, докато отломките в града все още пушеха. Горките хора, намиращи се вътре между оградите, бяха работили в близките сгради, когато президентът Грей бе започнал атаката си срещу Детската лига и Федералната коалиция — малка групичка бивши политици, които се бяха обединили срещу него. Той твърдеше, че това е отмъщение заради факта, че едните или другите бяха играли роля в най-скорошния опит за покушение над него. Ние самите бяхме наблюдавали всеки от тези лагери, докато издирвахме Кейт и останалите, и отчитяхме, че броят на хората вътре расте, след като все повече цивилни бяха прибирани и задържани срещу волята си.

Но Кейт я нямаше. Ако тя и агентите, които се бяха измъкнали от Щаба точно преди нападението, не бяха смогнали да напуснат града, най-вероятно се криеха толкова добре, че ние не можехме да ги открием — дори и с нашите процедури за спешни случаи.

Още един малък военен конвой — жужене на радиостанции и ръмжащи гуми ме предупредиха две пресечки по-рано. Закътах в себе си въздишката на безсилие и се прикрих зад шасито на един джип, докато войниците ме подминат, а ботушите им вдигаха облак от тебеширеносив прах. После се изправих, изтупах се и започнах да тичам.

Ние — Лигата или това, което бе останало от нас — се местехме на всеки няколко дни, като не се застоявахме за дълго в нито един склад. Когато излизахме навън, за да намерим храна или вода, или пък ходехме да наблюдаваме лагерите, ако имаше дори само съмнение, че някой може да ни е проследил обратно, веднага се местехме. Беше

хитро, не мога да го отрека, но започвах да губя ориентация къде бяхме в определен момент.

Тишината, която вече бе по-плътна, след като бях преминала в източната част на града, беше и доста по-изнервяща от симфонията от картечен огън и пукащи оръжия, които бяха изпълнили въздуха близо до площад „Пършинг“. Ръката ми се сви около фенерчето, но все още не можех да се накарам да го извадя — дори и когато лакътят ми остърга мазилката на стената, в която се блъснах. Взрях се нагоре към небето. Новолуние. Разбира се.

Чувство на безпокойство — същото, което се бе настанило на рамото ми и шептеше мрачни неща в ухото ми от седмици, се превърна в нож, прогарящ гърдите ми — потъваше бавно и разкъсваше всичко по пътя си. Прочистих гърло, опитвайки се да изкарам отровния въздух от белите си дробове. На следващата пресечка се насилих да спра и се шмугнах в сграда с един стар банкомат.

„Поеми си въздух — заповядах си. — Истински.“ Опитах се да разтърся ръце, но тежестта остана. Затворих очи и долових как в далечината някакъв хеликоптер пори въздуха с яростно движение. Инстинкт — настоятелен и разкъсващ — ме побутна да свърна по-рано вдясно по улица „Бей“, вместо да остана на улица „Аламеда“, докато стигна до кръстовището със Седма улица. Вторият маршрут беше по-директен за придвижване до настоящата ни база на улица „Джес“ и булевард „Санта Фе“ — той бе и най-бързият начин да предам подробностите на другите и да измислим план за излизане.

Но ако някой ме наблюдаваше или следеше, щях да успея да им се изплъзна на Седма улица. Краката ми поеха водачеството и ме избутах на изток към река Лос Анджелис.

Изминах пресечка и половина, преди да съзря сенките, пъплещи нагоре по улица „Матео“ към „Седма“. Наказателното темпо, с което се носех, внезапно утихна — ръцете ми полетяха напред, за да успея да се хвана за една пощенска кутия, преди да съм тупнала по средата на улицата.

Вдишах рязко. „За малко!“ Ето какво можеше да се случи, задето не намалих скоростта и не се уверих, че улицата е свободна. Усетих ехото на препускащия си пулс зад слепоочията и се пресегнах, за да ги разтрия. Нещо топло и лепкаво изцапа челото ми, но просто не можех да си наложа да се вълнувам от това.

Докато се придвижвах, за да се постарая да видя в коя посока щяха да тръгнат военните сега, задържах главата и тялото си ниско долу. Вече бяха изключително близо до базата ни и ако минех отзад, все още имах възможност да ги изпреваря до склада и да предупредя останалите да изчезват.

Но те току-що се бяха... спрели.

Точно на самия ъгъл на пресечката бяха стигнали до разбитата фасада на някаква железария, прескачаха счупените прозорци и проникваха в сградата. Долових смях, гласове — и кръвта във вените ми се забави до пълзене.

Не бяха войници.

Приближих се по улицата към магазина, прокарвайки ръка по стената на сградата, докато не достигнах прозорците и не се свих долу.

— ... къде откри това?

— Добра находка, човече!

Още смях.

— Боже мой! Не съм си и помислял, че толкова ще се зарадвам да видя гевреци.

Погледнах над перваза. Вътре трима от нашите агенти — Фъргюсън, Гейтс и Сен — бяха клекнали, а между тях бе разпростряна малко храна. Гейтс — бивш морски тюлен — разтвори пакет с чипс толкова рязко, че почти го разполови.

„Те имат храна.“ Не можех да го проумея. „Те ядат храна тук.“ Нежеланието да повярвам бе толкова вцепеняващо, че ми се наложи да осъзнавам само по една мисъл.

„Те не носят храната обратно за всички ни.“

Това ли се случваше всеки път, когато някоя група излезеше? Агентите бяха много настоятелни сами да ходят да търсят продоволствия. Досега бях смятала, че се притесняват, че ако някое от децата бъде хванато, веднага ще изпее настоящото местоположение на групата. Но дали бе истинската причина? Или пък искаха първи да разполагат с онова, което щеше да изникне?

Студена, вледеняваща ярост превърна пръстите ми в нокти, които се връзваха в дланите ми и жилото на болката спомогна също за разбъркването на стомаха ми.

— Боже, вкусно е — каза Сен. Тя бе върлинеста жена — висока, с мускули, които бяха добре пакетирани под опъната ѝ жилава кожа.

На лицето ѝ винаги имаше изражение, което сякаш известяваше, че знае къде са заровени всички трупове, тъй като самата тя ги бе сложила там. Когато пък се решише да проговори на нас, децата, то бе винаги за да ни излае да млъкнем.

Изчаках по време на настъпилата тишина, а гневът ми се разпалваше с всяка секунда.

— Трябва да се връщаме — каза Фъргюсън и започна да се изправя.

— Те са наред. Дори и Стюарт да се прибере преди нас, Рейнолдс е там, за да се погрижи той да не се разплямпа толкова много отново.

— Аз повече се притеснявам за...

— Пиявицата ли? — подаде думата Гейтс с дълбок смях. — Тя последна ще се върне. Ако въобще успее да го стори.

При чулото веждите ми направо подскочиха. Пиявица. Аз. Това беше ново за мен. Бяха ме наричали къде по-лоши неща, така че единствената част, която ме обиждаше, беше съмнението, че не мога да се справя с набег из града, без да ме хванат.

— Тя е далеч по-ценна от останалите — сподели Фъргюсън. — Всичко е просто въпрос на...

— Не е въпрос на нищо. Тя не ни се подчинява, което я превръща в пречка.

Пречка. Притиснах юмрук към устата си. Знаех как в Лигата се справят с „пречките“. Но също така бях наясно и как аз щях да се справя с всеки агент, които дръзнеше да го предприеме.

Сен се облегна назад, подпирайки ръцете си върху тухлите.

— Независимо от това... планът си остава същият.

— Добре. — Гейтс събра на топка пакета чипс, който току-що бе разтворил. — Колко от това ще върнем с нас? Бих могъл да изям още един геврек...

Бурканче със солети и пакет хлебчета за хотдог. Ето какво щяха да занесат обратно за седемнайсет деца и неколцината агенти, които стояха и ги наглеждаха, докато другите обикаляха да събират храна и информация.

Когато започнаха да се изправят обратно на крака, аз се прилепих към сградата и зачаках да излязат през витрината и да се огледат и в двете посоки на кръстовището. Ръцете ми все още бяха свити в юмруци, когато се изправих и се втурнах да ги следя, като поддържах

пomeжду ни разстояние от половин пресечка, докато складът най-после не се появи в полезрението ми.

Преди да прекосят последната улица, Сен вдигна запалка над главата си — самотен пламък, който агентът, позициониран на покрива, можеше да види. В отговор се дочу леко подсвирване — сигналът за приближаване.

Изтичах, изминавайки последната част от разстоянието, преди жената да може да започне катеренето си по противопожарното стълбище след другите.

— Агент Сен! — Гласът ми бе груб шепот.

Главата на жената се завъртя. Едната ѝ ръка бе на стълбата, а другата се протягаше за пистолета, затъкнат в кобура на бойната ѝ екипировка. Отне ми момент, за да се усетя, че аз самата през цялото време, през което ги бях следвала обратно по улицата, бях обхванала с ръка собствения си пистолет в джоба на якето.

— Какво? — сопна се тя и махна с ръка към Гейтс и Фъргюсън да продължат катеренето си нагоре.

„Май не си доволна да ме видиш, а?“

— Трябва да ти кажа нещо... То е... — Надявах се да си помисли, че треперенето в гласа ми е от страх, а не от гняв, който беше на ръба да експлодира. — Не мога да доверя това на Коул.

Чутото определено я заинтригува. Зъбите ѝ просветнаха в тъмнината.

— Какво има? — попита тя.

Този път аз се усмихнах и когато се блъснах в ума ѝ, вече не се интересувах дали ще го разруша на парчета. Разпорих спомените ѝ от легла, тренировки, Щаба, агенти — избутвах образите настрани побързо, отколкото им бе нужно, за да се втвърдят в ума ми. Усетих я как потръпна и потрепери под силата на атаката ми.

Веднага разбрах кога попаднах на онова, което търсех. Тя си го бе представила така живо, беше планирала всичко с толкова зловна ефективност, че дори аз я бях подценила. Всичко в тази идея притежаваше неестествен блясък — като затоплен восък. В сцената нахлуха коли, лица, които разпознах като принадлежащи на децата горе, ала наполовина скрити от кърпи. Военни униформи в пепеляв цвят. Черни униформи. Търговия.

В момента, в който се върнах на повърхността, се борех за въздух, не успях да докарам кислорода достатъчно дълбоко в гърдите си. Остана ми само толкова мисъл, колкото да изкривя паметта й, да й насадя нещо фалшиво на мястото на последните няколко минути. Не я изчаках да се оправи, а я избутах, за да се кача по стълбата.

„Коул. — Умът ми стреляше прекалено бързо, а черното в зрението ми избледняваше. — Трябва да кажа на Коул.“

И се налагаше да се махна от агентката, преди да се отдам на ужасяващо истинското изкушение да вкарам един куршум в нея веднага и още тук.

Защото за нея не бе достатъчно да задържа храна, да ни плаши с това как ще ни напуснат, ако не сме по-тихи, не се движим по-бързо и не успяхме да ги следваме. Тя искаше да приключи с нас веднъж завинаги — да предаде каишките ни на единствената група, която смяташе, че би могла действително да ни контролира.

Също така искаше и парите от наградата, които щяхме да й донесем, за да може да финансира следващия си удар.

ВТОРА ГЛАВА

В момента, в който стигнах второто ниво на склада, гърдите ми вече горяха, а главата ми бе плетеница от тъмни мисли и страх. Противопожарната стълба се раздрънка, когато Сен започна да се катери зад мен. Не можах да премина през прозореца — надалеч от нея — достатъчно бързо. Мърдайки настрани черното яке за операции, което бяха провесили, за да блокират слабата вътрешна светлина от улицата, приплъзнах крак през ръба на прозореца и паднах вътре.

Очите ми прескачаха трескаво от един блещукащ ореол от светлина на свещ към друг, като пропускаха тъмните петна помежду им. Всяко едно дете сякаш бе наблъскано в далечния ъгъл на стаята, все едно Гейтс и Фъргюсън ги бяха заврели там в замяна на храна.

„Коул го няма — помислих си и прокарах ръка през косата си. — По дяволите!“ Имах нужда от него. Той трябваше да знае — ние трябваше да измислим изход.

— Малко признателност няма да навреди — подигра се Гейтс.

Думите му сякаш бяха обезпокоили дебел слой прах в смълчаната стая. Нагоре веднага изплуваха гласове и започнаха да се сипят тихи и бързи благодарности. Сетне децата отново се настаниха удобно долу, като впериха очи само в пода или едно в друго. Сега забелязах нещо, което не бях искала да си призная преди. В крайна сметка всички онези месеци и години, които бяхме прекарвали в тренировки с агентите и биейки се рамо до рамо с тях... всичко това нямаше абсолютно никакво значение от секундата, в която те се бяха самонавили, че ние сме чекове, които просто трябва да бъдат осребрени.

Открих трите лица, които издирвах. Вида се бе завърнала от собствената си разузнавателна мисия, а Дунди се мъчеше да превърже неприятна рана, която грозеше тъмната ѝ бронзова кожа. До него имаше черна раница. Прехапах устна и се постарях да не разкривам успокоението, което усетих в себе си. Вътре бе изследването, което бях спасила от опита на Кланси да го опожари — листовете с графики и

таблици, както и медицинският жаргон, който майка му бе използвала, докато бе търсила лек за ОМИН.

— Бабче, кълна се в Господ, че ако не престанеш с това суетене... — изсъска Вида.

— Нека просто го дезинфекцирам! — чух го да протестира.

Лиъм седеше подпрян на стената със сгънати колене и ръце, поставени върху тях. Наблюдаваше Гейтс с крайчеца на окото си и със същото онова строго изражение, което бе на лицето му от нападението насам. Той не се пресегна към храната, а просто я подаде на Дунди, след като достигна до него.

„Агентите ще ги предадат и тях.“ А какво щеше да стане, ако не ги бях засякла тази вечер и не бях спряла да изслушам какво си говорят Сен и останалите? Те щяха да ни заблудят и да сключат сделката предварително през следващите няколко дни. Нямах да имам време да свърша каквото и да е. Защо си бях наумила, че мога да ги защита всички? Та аз не успях да защита дори едно хлапе, и то когато това бе най-важно. Джуд...

Сен се удари в рамото ми, когато нахлу зад мен в стаята. Почти не я усетих.

Знаех много добре, че съм над земята, но нямаше значение — в момента бях в тунел, опипвах на сляпо пътя си през срутилите се стени, които заплашваха да ни смачкат. Подгонена от далечни викове, невиждащи очи и рева на трошащ се цимент — пръст, която се стичаше и заливаше всичко след себе си. Лицето, което се носеше пред затворените ми очи, бе обсипано с лунички, а кафявите му очи като на кошута бяха разширени, докато наблюдаваха как собственият му живот го напуска. Съзрях всички тези неща и нищо не бе в състояние да ги спре. Нямах хубав спомен, който да е достатъчно силен, за да изтрие онова, което си представях, че се е случило. Как Джуд бе преминал неусетно и завинаги в тъмнината.

Усетих как се разпадам. Всеки нерв в тялото ми светна, всяка част вътре в мен се надпреварваше и набираше скорост. Напрежението ми нарасна, докато накрая бях убедена, че ще ме смачка, а мисълта, че всички около мен ще станат свидетели на това, го превръщаше в нещо, което бе десетократно по-лошо.

Докосването в кръста бе толкова леко, че първоначално не го долових, но пък беше и достатъчно настойчиво, че да ме обърне към

вратата — даже и достатъчно силно, за да ме задържи права, когато колената ми се подгънаха още при първата стъпка.

Вън от пълнещата се стая в коридора беше с поне десет градуса по-студено. Тихо и задоволително тъмно, за да може кожата ми да не се чувства така, сякаш ще се издуе на мехурчета вследствие на прилива на огън във вените ми. Направих само няколко крачки по коридора, точно колкото бе необходимо, за да изляза от полезрението на вратата, когато бях свалена внимателно долу и нагласена така, че главата ми да попадне между коленете ми. Познати ръце свалиха якето от раменете ми и вдигнаха косата ми настрани от потта, която мокреше врата ми.

— Всичко е наред, скъпа — успокояваше ме гласът на Лиъм. Нещо студено докосна врата ми... вероятно бутилка студена вода. — Поеми си дълбоко въздух.

— Аз... не мога — изрекох между две повърхностни вдишвания.

— Естествено, че можеш — спокойно отвърна той.

— Аз трябва да... — повдигнах ръце, дращейки по неznайната връв, която беше увита около гърлото ми. Лиъм ги притисна с едната си ръка и ги прикова към гърдите си.

— Сега не се налага да вършиш каквото и да е — каза той нежно. — Всичко е наред.

„Не е. Нямах идея...“, исках да отвърна аз. Остра болка прониза дясното ми слепоочие. Започваше да пулсира по-силно и по-силно с всяка изминала секунда.

Докосването до него помагаше. Насилих се да синхронизирам дишането си с издигането и спадането на гръдния му кош. Студеният въздух работеше бавно върху подреждането на бъркотията от мисли, които се бяха вързали на възел от главоболие в предната част на черепа ми. Напрежението разхлаби хватката си достатъчно, че да се изправя и да се облегна назад върху стената.

Лиъм все още се бе навел долу пред мен, а сините му очи изучаваха лицето ми. Бръчките по челото му се изгладиха, след като той самият издиша. Грабна бутилката вода и изля малко течност върху кърпата, която бе извадил от задния си джоб. Бавно и нежно почисти кръвта и мръсотията от ръцете и лицето ми.

— По-добре ли е?

Кимнах и поех бутилката с вода, за да отпия.

— Какво се случи? — попита той. — Добре ли си?

— Аз просто... — Не можех да му кажа. Той и Дунди планираха от дни, търсеха начин да се изплъзнем на другите, когато дойдеше моментът да напуснем града. Малкото омраза, която носеше в себе си, бе насочена изцяло към агентите. Ако разбереше, щеше да ни накара да напуснем още тази вечер, или още по-зле — можеше, без да иска, да се издаде пред тях. Той никога не бе успявал да крие чувствата си така, както умееше Коул. За тях той щеше да бъде прочетен вестник и щяха да се освободят от него възможно най-бързо, така че да предотвратят разбунването на другите деца.

— Аз просто се... пренапрегнах.

— Често ли ти се случва напоследък? — Лиъм седеше пред мен със скръстени крака.

Боже! Не исках да говоря с него и за тези атаки. Не можех — дори и с него. Защото щеше да ми се наложи да говоря за Джуд, за случилото се, за всичко, което не бяхме имали време да обсъдим, преди нещата да отидат по дяволите. Той поне сякаш долавяше всичко това.

— Нямахте те цял ден — отбеляза той. — Започнах да се притеснявам.

— Отне ми известно време да открия някого, който да мога да ползвам — обясних аз. — Не бях навън просто за да обикалям и да се правя на безстрашна.

— Не съм казвал нищо подобно — защити се Лиъм. — Само ми се щеше да ми бе казала, че ще излизаш навън.

— Не мислех, че ми се налага.

— Не ти се налага. Не съм ти пазач. Просто се уплаших, ясно ли е?

Не отвърнах нищо. Така стояха нещата помежду ни сега. Бяхме заедно, но не по начин, който бе важен — така както бяхме само преди месеци. След като толкова зле бях предала доверието му, въобще не бях сигурна, че нещата можеха отново да станат както преди. И никак не ми помагаше усещането, че се уповавах на единствения начин, по който знаех как да се справя — борейки се с мислите си в главата си и хващайки ги там в капан, така че поне да не заразят никой друг. Внимателно бях издигнала невидима стена помежду ни — тухла по тухла — и тя бе там дори когато го прегръщах, хващах ръката му или пък го целувах.

Знаех, че е изключително егоистично да взимам дори това, при положение че не му отговорех със същото... но се нуждаех от него тук и сега. Нуждаех се от присъствието му зад гърба ми... край мен. Нуждаех се да виждам лицето му и да чувам гласа му, както и да знам, че е в безопасност и аз бих могла да го защита. Това бе единственият вариант да премина през всеки отделен ден.

Но бе невъзможно нещата около Лиъм да се ограничат или раздробят. Той бе бърлив човек. Усещаше ситуацията по-дълбоко от всеки, когото бях срещала. Дни наред се беше опитвал да подеме тези разговори с мен. Ти не си отговорна за случилото се с Джуд. Що се отнася до станалото в тайната квартира...

— Ама... сериозно, Руби, какво се случи? — попита той, а ръцете му държаха хлабаво китките ми.

— Съжалявам — промълвих, защото какво друго можех да кажа? — Съжалявам. Не исках да става толкова... Не исках така да ти се сопвам. Нищо няма. Трябваше да ти се обадя, но ми се наложи да тръгна бързо. — „А пък и знаех, че ще се опиташ да ме убедиш, че ще е твърде опасно, и не исках да спорим.“ — Но получих това, от което имахме нужда. Вече съм наясно как да се махнем оттук.

Докато ме наблюдаваше, устните му се извиха в права линия. Лиъм въобще не се задоволи с този отговор, но бе повече от готов да изостави темата в полза на друга.

— В такъв случай ще можем ли най-после да поговорим за онова, което следва?

— Коул няма да ни разреши да си тръгнем. — „Особено пък ти.“

— Бихме могли да потърсим родителите ми...

— Не е ли също толкова опасно да се скитаме безцелно насам-натам в търсене майка ти и Хари, колкото и да останем с другите? — попитах аз. — Това е нашата битка... Онова, което искахме с теб през цялото време, не помниш ли? Коул сключи сделка с мен, че сега действително ще се съсредоточим върху помагането на децата и освобождаването на лагерите.

Бяхме си го мечтали, поне докато бяхме в Ийст Ривър. Тогава Лиъм бе човекът зад волана — управляващ всички ни в посоката, водеща до освобождаването на децата от рехабилитационните програми. Може би беше глупаво от моя страна да се надявам, че случилото се там нямаше да повлияе на мечтата му. Но съвсем

естествено очите му се насочиха към вратата нататък по коридора, зад която бяхме допускани само аз и Коул, както и към очакващото ни вътре чудовище.

— Коул говори така сега, а агентите най-вероятно са решили веднъж да са от добрите — отбеляза Лиъм. — Но колко време ще мине, преди да се завърнат към собствените си планове?

Постарах се да не трепна. „По-малко, отколкото си мислиш.“

— Това вече не е Лигата.

— Именно. Може да е и по-зле.

— Не и ако ние сме тук и попречим — успокоих го аз. — Може ли поне да се отпуснем съвсем за кратко? Да видим какво ще стане? Ако нещата продължат към по-зле, ще се махнем. Обещавам. Ако не друго... Трябва да се убедя, че Кейт и останалите са успели. Ако е така, те ще ни чакат. В нея е флашката от изследването в „Леда Корп“ за причината за ОМИН. Ако съумеем да съберем тази информация заедно с лечението, ние няма просто да помогнем на себе си, но и на всяко дете, което ще тръгне след нас.

Той поклати глава.

— Не искам да те карам да се чувстваш така, сякаш всичко е било безсмислено, но ако се окаже, че няма нищо полезно в тези страници, които извади от огъня? Това, което разбираме от тях, дори ни позволява да ги нарежем довечера, което въобще няма да доведе до някаква промяна в живота ни. Не искам ние просто... да се привързваме към идеята за тях с надеждата, че някой ден по-нататък тези неща вече ще имат смисъл.

Обективно погледнато, знаех, че казаното от него е истина, но думите му породиха в мен такова жестоко отричане и ярост, че почти го избутах назад. В момента нямах нужда от реалността. А от надеждата, че ще мога да надзърна в опърлените страници и да видя нещо отвъд познатите думи: Проект „Снеговалеж“. ОМИН. Професорът.

Отказът от тази последна частица вяра щеше да означава, че краткотрайният миг, в който бях надхитрила Кланси, нямаше въобще да се окаже малък момент на победа. Щеше да значи, че в края на краищата той пак ще излезе победител. Той бе преживял разрушението на Щаба, а информацията, която се бе борил толкова усърдно да скрие от нас, щеше да е безполезна.

Нуждаехме се от това. Аз се нуждаех от това. В ума ми разцъфтя образ с лицата на семейството ми, огрени в гръб от слънцето. Също толкова бързо той изчезна и бе заменен от друг: Сам, сенките на Колиба 27, които издълбаваха бузите ѝ, докато тя изчезваше като дух. Мислите ми се превръщаха в безкраен парад на лицата на всички тях — онези, които бях оставила зад електрическата ограда на Търмънд.

Пръстите ми се заровиха в горната част на бедрата ми и завъртяха плата там до момента, в който бях сигурна, че ще се скъса. Независимо от това колко отричах пред себе си, ужасната истина бе, че ни липсваше важна информация. И единственият човек, който я притежаваше, беше този, за когото Кланси се бе погрижил никога повече да не бъде открит от нас — майка му Лилиан Грей.

— Аз не се предавам — заяви Лиъм с ярост в гласа си. — Ако това не сработи, ще открием нещо, което ще успее.

Пресегнах се, за да погала бузата му с пръсти, и докоснах грубата брада, която бе прораснала там. Той въздъхна, но не се отдръпна.

— Не искам да се караме — признах тихо. — Не желая никога да се карам с теб.

— Тогава недей. Толкова е просто, скъпа. — Той наведе челото си към моето. — Но трябва да решаваме тези неща заедно. Важните въпроси. Обещай ми.

— Обещавам — прошепнах аз. — Но ще идем в Ранчото. Налага се.

Преди изграждането на Щаба, Лигата бе действала от Северна Каролина — от база, нежно наречена с кодовото име Ранчото. Самото му местонахождение сега се пазеше ревностно в тайна — съвсем уместно, като се имаше предвид статутът му на база „последен пристан“, в която да се приютим в случай на спешност. Само старшите агенти, включително Коул, го бяха посещавали по това време и знаеха в действителност как да го открият.

Ако Кейт бе успяла да стигне, тя щеше да ни чака там. Можех да я видя в ума си — суетеше се из празен коридор, като че ли ни очакваше всеки момент да преминем през вратата. Не би нарушила протокола. Към момента най-вероятно бе умряла от притеснение.

Една мисъл се вмъкна и прогони всички онези, в които се таеше надежда. „Ще трябва да ѝ кажа.“

О, боже! Защо не бях помислила за това? Тя нямаше как да знае — нямаше откъде. „Тя ми имаше доверие. Беше ми казала да се грижа за него.“ Нямаше никаква идея, че Джуд...

Затворих очи и се фокусирах върху нежния начин, по който ръката на Лиъм ме галеше по гърба.

— ... по дяволите, е това? — Гласът на Сен изплющя от стаята надолу по коридора и разби нашия малък балон. — Стюарт, правил си доста простотии, да, определено искам да кажа доста, но това е, това е...

— Гениално хрумване ли? — попита Коул и можех на практика да чуя усмивката в гласа му. — Напълно си права.

Изправих се на крака, преди Лиъм да съумее да ми хвърли раздражен поглед.

— Хайде! — приканих го аз. — Нещо става.

— Да, да — съгласи се той и сложи ръка на долната част на гърба ми, подбутвайки ме към стаята. — Кога не става нещо с него?

Агентите толкова плътно бяха наобиколили прозореца, че зад главите им можех единствено да зърна черната плетена шапка на Коул. Хвърлих поглед към децата, повечето от които стояха прави и се мъчеха да видят какво става.

— Руу?

При споменаването на това име гърбът ми се изопна и нещо ме стисна в стомаха. Обърнах се по посоката на гласа на Нико.

— Да?

— Всичко... — Той погледна към агентите. — Всичко наред ли е?

— А ти как мислиш? — изсъсках аз. Нико се сви от тона ми, което някак ме разгневи допълнително. Нямах останала нито грам симпатия към него. Тъжният, уплашен предател Нико.

Зелените не знаеха какво да правят, след като осъзнаха, че нямаше начин да вземем каквато и да е електроника. Останалите само двама Жълти не смогваха да запалят искрата, която да ги върне обратно към живота. Нико прекарваше по-голямата част от времето си в сън, забелязвайки само мен и Вида и удостоверявайки ни чат-пат с някоя дума.

Жалостта, която бях изпитвала към него заради начина, по който Кланси го бе манипулирал, се бе изпарила при ясното осъзнаване на факта, че ако Нико не бе предал на Кланси информацията за Проект „Снеговалеж“ и местонахождението на майка му — ако не се бе проявил като пълен глупак, карайки сина на президента да ни издири, — ние нямаше да попаднем в тази ситуация. Джуд щеше да е жив и нямаше да сме заклещени в капан в тази адска дупка, каквато беше Лос Анджелис.

— Руби... — започна Лиъм с неодобрителен тон. Не ме интересуваше. Не бях тук, за да утешавам хлапето.

Вдигнах ръка, когато Дунди и Вида си проправиха път през агентите помежду ни и дойдоха да застанат до нас, но Дунди все пак попита разтревожено:

— Добре ли си? Ранена ли си?

— Не, бабче. Тя умира. Ще кърви до смърт в краката ти — Вида врътна очи. — Взе ли каквото ти трябваше?

— Да...

— Прощавай, че се притеснявам за приятелката си — изръмжа Дунди, като се обърна обратно към нея. — Разбирам, че това е непонятна идея за всеки психопат...

— Този психопат спи на по-малко от метър от теб — припомни му Вида, а гласът ѝ бе изпълнен със сладост и светлина.

— Еха! Имаме такива страхотни приятели — промърмори Лиъм, но аз вече се бях откъснала от разговора. Коул погледна към нас, а веждите му се извиха нагоре с тих въпрос. Кимнах му, ала той се обърна, за да погледне към жената, стояща край него.

Тя бе на средна възраст, с кожа с цвят на маслина, набраздена от бръчки и очевидно напрежение. Това, което някога бе представлявало скъпа тъмносиня рокля, сега бе със скъсан шев на полата, а косата ѝ беше провиснала от кок, в който цели участъци бяха сиви — било то заради циментовия прах или от възрастта. Големи тъмни очи огледаха стаята и се спряха при вида на децата.

— Знаете ли кой е това? — попита Коул.

— Цивилна, която вече може да ни идентифицира всичките и да ни предаде на военните — изстреля обратно Сен.

— Казвам се Анабел Круз — каза жената с изненадващо количество достойнство за човек, който накуцваше върху счупени

високи токчета.

— За бога, тъпаци! — възмути се Коул, след като това бе посрещнато от празни погледи. — Един от сенаторите на Калифорния? Връзки с международната общественост на Федералната коалиция? Тя работеше по установяването на контакти и договарянето на евентуална подкрепа от страна на други нации.

Сен не изглеждаше впечатлена. Тя отново се обърна към Коул с ръце на кръста.

— Ти дори опита ли се да провериш самоличността ѝ? След като е била от Федералната коалиция, защо не е в някой от лагерите?

— И сама мога да отговоря на това — намеси се сенатор Круз, а очите ѝ присветваха. — Когато нападението започна, бях на среща с Разпространение извън щабта ни.

— Нелегалната новинарска организация ли? — попита Гейтс.

Лиъм се обърна и ме погледна объркано. Обясних му тихо, с възможно най-малко думи. Тази група се бе появила преди две-три години. По мое мнение това бяха главно репортери и редактори, които бяха попаднали в черния списък на Грей за отразяване на „опасни“ теми като бунтове и протести, след което им се бе наложило да се крият.

Той отвори уста, а в очите му се появи някаква искра.

— Което... да... — Коул погледна към другите агенти. — Разбирам, че това определено издава нещо за здравия ѝ разум, но...

— Моля? — Сенаторът скръсти ръце пред гърдите си.

— Той иска да каже, че Разпространение определено не се славят с истории, които се разчуват. Те се добират до секунди слава тук и там, преди Грей да успее да ги заглуши — обясни Сен, докато отново преценяваше жената. — Онлайн, в сайтовете на социалните медии, които все още не са били блокирани — бързи-и-мръсни памфлети. Достигат до прекалено малко хора. Не успяват да свършат почти нищо.

Това определено бе нещо, за което Коул и Сен бяха на едно мнение.

— Тя и репортерът са останали хванати в капан в града — Коул уведоми другите. — Аз бях навън и си вършех обичайните проверки, когато чух, че военните атакуват близката сграда. Те издирваха него, а не нея. Застреляха го на място и вероятно щяха да сторят същото и с нея, ако тя не се беше идентифицирала.

— И ти се намеси като спасител на бял кон — Сен завъртя очи. Омразата, която изпитвах към тази жена, започваше да обърква правилната ми преценка. Усетих как направих крачка напред. — И ти успя единствено да ни доведеш още едно гърло за хранене.

— Като говорим за... — Коул свали пълната раница от рамото си и я метна на единия от Зелените. — Намерих един магазин за сокове, в чиито хладилници все още има прилична храна. Не е много, но е по-добре от боклуците, които ядем.

Момичето изглеждаше така, сякаш той ѝ бе подал торта за рожден ден, която лично бе изпекъл и глазирал. Дунди бе вече край нея и разтваряше ципа. Стана толкова бързо, все едно се беше телепортирал. Другите го последваха, благодарейки на Коул и опитвайки се да му предадат обратно цяла ябълка.

— Няма нужда. Все пак благодаря — Когато той се обърна обратно към Сен, усмивката му още бе на мястото си и само се разшири под погледа ѝ, изразяващ пълно презрение. — Малко съм изненадан, Сен. Мислех си, че ще си във възторг да имаме някого подобен в екипа. Веднъж щом се махнем оттук, тя ще е невероятно полезна в това да информира останалата част от света за нещата, което правим. — Каза той накрая, а тонът на гласа му беше закачлив. — Нали отваряме нова страница?

Ами... да. Сен нямаше никакъв интерес да се свързваме със света. Тя искаше да изгори всичко около нас. Въпреки това в думите му бе заровен въпрос — предизвикателство. Колкото по-дълго продължаваше това, толкова повече другите агенти започваха да провлачат крака и да си хвърлят погледи един на друг. Някои от Зелените — бързомислещите — очевидно разчитаха знаците по-надълбоко от другите, които пък изглеждаха доволни да разпознаят познатото напрежение в обичайното чувство за безизходност.

„Той знае.“ Осъзнаването на факта ме бодна някъде в задната част на ума ми. Коул може и да не беше наясно с всички подробности, но очевидно имаше чувството, че те щяха да се отметнат от дадената дума да ни помогнат да освободим лагерите. Ето защо той ѝ пускаше кукички, опитваше се да я накара да си признае пред децата.

— Ще съм щастлива да обсъдя идеите си с вас — информира ни сенатор Круз. — Ако успеем да напуснем града?

Вниманието на всички в стаята се насочи към мен.

— Да. Нещата са такива, каквито ги бяхме предвидили. Те нямат достатъчно сили, за да патрулират по улиците и да опазят толкова километри магистрали. Изградиха са няколко участъци, които нощем се състоят само от празни коли и прожектори.

Отидох до картата на Лос Анджелис, която бяхме закачили на стената, след като я бяхме открили в една кола. Посочих трите места, които бях зърнала в съзнанието на войника, горда от това колко стабилен бе гласът ми, докато в ъглите на ума ми започваха да изникват сенчести образи. Специален отряд „Пси“. Обшитите в червено символи на отряда. Свински опашки. Намордник. Пари. Оръжия. Не можех да погледна към никого от агентите. Сега, когато знаех какво искат наистина и как щяха да ми се отблагодарят за измъкването на задниците им от града, едно тъмно малко гласче бе започнало да шепти в ума ми: „Излъжи!“. Искаше да пропусна няколко основни детайла. Нека се доближат достатъчно близо до опасността, за да се опарят.

— Ето — каза Коул, докато ми подаваше химикалката. — Маркирай ни ги.

Гейтс измърмори нещо под носа си и аз се обърнах към него, като скръстих ръце пред гърди и посрещнах погледа му безстрашно. Той веднага отмести очи настрани, като се преструваше, че си бърше устата и носа с ръкав. Това потрепване от страх, което забелязах в изражението му, бе по-добро за възвръщането на увереността ми от подкрепящата ръка на Коул, която той положи върху главата ми, докато надничаше над рамото ми, за да изучи поставените знаци.

— Сигурна съм, че има още — информирах ги аз, — но успях да видя само тези.

Коул се огледа из стаята и изчисли наум колко хора щяха да са в група, ако имахме само три потенциални точки за изход. Седемнайсет хлапета. Двайсет и четири агенти — с двама по-малко от групата, която бе дошла да освободи Щаба. Петима бяха умрели по време на първоначалната атака, а останалите бяха дезертирали. Значи, осем групи по пет. Беше възможно.

— Ще трябва да стане бързо и да преценим времето точно — изясни Сен. — Може да минем стотици километри, преди да стигнем до район, в който устройствата не са били подложени на електромагнитен пулс. Всички пеша.

— Те бяха отбелязали зоната на картата, която видях — казах аз, докато махах отново капачката на химикалката и обрисовах района за тях. На запад до Бевърли Хилс, на изток до Парк Монтерей, на север до Глендейл и на юг до Комптън. Като цяло не особено голям район. Поне доста по-малък, отколкото очаквахме.

— Довечера ще разпределим групите и след няколко часа тръгваме — в три или четири сутринта?

— Трябва да обсъдим стратегията си — запротестира Гейтс. — Да съберем припаси.

— Не. Това, което ни е нужно, е да се махнем от този град — каза Коул. — И то възможно най-бързо! Останалите ни очакват в Ранчото.

Хванах го за китката и посочих с очи към вратата.

Той кимна леко, преди да премести вниманието си отново върху стаята.

— Лягайте да спите възможно най-бързо, защото след няколко часа тръгваме. Да, точно така, Блеър — обърна се той към едно от по-малките Зелени момичета, което го зяпаше с отворена уста. — Ето това обичам да виждам. Вълнение! Пред нас се заформя промяна на пейзажа.

— Не можеш да вземеш подобно решение, без и ние да изкажем мнението си — прекъсна го Сен. — Не ти решаваш.

— Знаеш ли какво? — отвърна й Коул. — Мисля, че току-що го направих. Някой да има проблем с това?

В стаята бе тихо. Децата клатеха глави, а агентите представляваха галерия от мрачни и напрегнати изражения. Въпреки това никой не продума.

— Ами хората в лагерите за задържане? — попита сенатор Круз, докато идваше към нас, за да проучи също картата. — Просто ще ги захвърлим на съдбата ли? По-скоро бих останала тук и...

— Бихте се оставили да ви хванат и да ви подложат на един от онези процеси ли? — прекъсна я Коул. — Вие ми казахте, че сте били по средата на важни преговори със световни лидери. Защо искате да отложите тази дискусия, когато завършването й само би могло да помогне на всички ни? Освен ако не сте ме лъгали за това?

— Не съм лъгала — сопна се тя, а тъмните й очи присветваха. — Тези хора са мои приятели и колеги. Рискувахме живота си, за да се

опитаме да оправим тази страна.

— Хората ще разберат какво се е случило тук — обеща Коул. — Не остана още много време. Аз ще се погрижа за това, а вие ще трябва да ми помогнете.

След това разговорът отново се измести — премина към стратегията, правилния начин, по който да се разделят групите, както и към това кои улични трасета на повърхността да се използват в северна посока.

— Всички наред ли са? — обърна се Коул към групите деца, докато си проправяше бавно път към вратата. Очите му отскочиха към мен, когато продължи: — Всички имат ли достатъчно за ядене? — Чу се хор от „да“-та. Естествено, че лъжеха. Чудех се дали смятаха, че истината ще го разочарова, или че отново ще го изпрати навън. Дори ако пренебрегнем способността на Коул да очарова и котка, така че да е готова да му даде и кожата си, той пак щеше да ги спечели било с добродетелите си или с поведението си на човек, когото го е грижа. — Аз все още искам да участвувам в онзи турнир с осемте изпитания — добави той и посочи едно от Зелените момчета, които подминаваше. — Ще ти взема короната, Шон. Внимавай.

Той изсумтя.

— Продължавай с опитите, старче. Ще те видим дали можеш да издържиш на темпото.

Коул се престори, че е бил прострелян право в сърцето.

— Банда фукльовци! Бих могъл да ви науча на някои неща за побеждаването...

— Или на онова, което останалите от нас наричат измама — извика Лиъм от мястото, на което той, Дунди и Вида бяха застанали край прозореца и говореха тихо с Нико и още един Зелен. Очите ми се стрелнаха от гърбовете им към ръцете, а оттам към краката. „Къде беше тя?“

— Ето заради това той винаги губеше — осведоми Коул останалите с едно намигване.

Агентите се бяха събрали в другия край на стаята, за да бъдат поблизо до картата, и както допусках, за да си направят собствените планове. Каквото и да се опитваше да им каже сенатор Круз, те я игнорираха.

„Къде е раницата?“ Заобиколих назад около децата, които пречеха на видимостта ми, претърсих земята и я открих — беше метната на рамото на Фъргюсън. Температурата на тялото ми се покачи с пет градуса. И тогава разбрах, просто ей така, че ако исках отново да взема резултатите от изследването у себе си, щеше да се наложи да ги принуждавам — да заставям всеки един от тях да ми ги предава.

Коул достигна до вратата на коридора и наклони глава. Изчаках още минутка, преди да го последвам. Дори и агентите да бяха забелязали, явно не им пукаше. Та аз им бях осигурила всичко необходимо за изпълнението на плана им, нали?

В коридора все още бе поне десет градуса по-студено, отколкото в стаята. Веднъж щом се озовах извън мъждивата светлина, процеждаща се през отворената врата, едва съумях да видя на няколко метра пред себе си. За секунда си пожелах да си бях взела откраднатото фенерче, но на разговора ни, така или иначе, май най-много му подходеше да бъде проведен сред сенките. Съблечена от всичко друго, освен от бетона и цветните тръбопроводи, тази сграда беше като гробница — дори и въздухът вътре бе спарен.

Преброих наум стотина крачки, сигурна, че приближавам края на коридора, когато една ръка се протегна от тъмнината и ме хвана. Бях издърпана в едно малко, тясно пространство — килер? Сърцето ми все още биеше ускорено, когато вратата се затвори с щракване зад мен.

— И така, съкровище... — започна Коул. — Дейна нощ ли?

Единственият начин, по който съумях да се съхрани в цялост през изминалите две седмици, бе като затварях с похлупак всеки ужасяващ импулс на емоция, опитваща се да изплува нагоре. Сега обаче бях толкова разстроена, че беше само въпрос на време, преди да експлодирам. Просто се надявах да не е сега и да не дойде под формата на бликащи сълзи. Не можех да изкарам и думичка.

— Съкровище... господи! — Коул положи ръка върху рамото ми, за да ме успокои, а след това щракна с пръсти. В крайчеца им затрептя пламък, който изпълни тясното пространство със светлина.

— Аз се прибирах... — успях да промълвя аз. — Дочух Сен и другите... Те няма да... Ние няма да стигнем до Ранчото. Погледнах в ума ѝ и... те ще... Те ще...

— Дай отново отначало — помоли ме Коул. — Бавно. Разкажи ми всичко, което си чула да казват агентите. И какво видя.

Повторих всичко — дума по дума. Разказах му как щяха да качват по едно-две деца в кола с тях, как планираха да изчакат, докато сме на час-два извън града, преди да усмирят всяко дете. Замяната на плът и кости за кървави пари. Оръжията, които щяха да купят, експлозивите, които щяха да поставят — те щяха да преследват Грей там, където си мислеха, че е проявил глупостта да отиде: в наскоро възстановения Вашингтон, окръг Колумбия.

Изражението на Коул бе непроницаемо, непрогледно по начин, по който Лиъм никога не бе съумявал да го стори. Ако не бях забелязала как ръката му се сви, така и нямаше да разбера, че той бе яростен — поне докато не проговори. Известно време обаче не каза нищо. Усетих как по лицето ми се търкулна капка пот и бях изкушена за момент да отворя вратата и да оставя студения въздух да нахлуе.

В крайна сметка той каза:

— Ще се справя с това.

— Ние ще се справим. Но ти трябва да решиш — настоях аз. — Още сега. Не може да тичаш по средата и да се опитваш да си с по един крак от двете страни на линията. Реши дали си с нас, или с тях.

— Разбира се, че съм с вас — отвърна остро той, изглежда, ядосан от моето предположение. — Знаеш, че аз... Това се отнася и до мен. Нали ти обещах нещо в Лос Анджелис? Да не се опитваш да ме изкараш лъжец?

— Не, аз просто... — поех дълбоко въздух. — Ти не казваш на другите какъв си. Даже на Лиъм не си споделил. Не си погледнал отново изследванията на лекарството от онази първа вечер.

— О, боже! Дали пък не е възможно това да е така, защото се мъча да не привличам внимание към факта, че и аз имам личен интерес в това да се отърва от някои очарователни изродски способности? — Той остави пламъка да загасне за момент и после отново го запали, сякаш за да наблегне. — Не мога да проявявам интерес към нещо, без останалите агенти да се почудят защо или без да го поискат повече... просто защото и аз го желая. Това е игра, на която ми се налага да играя от години.

— Това не е игра. Липсва забавната част — напомних му аз. — Сега те вече няма да върнат изследването.

— Напълно съм наясно с това и съм взел предпазни мерки. Имената им са Блеър и Сара.

Двете момичета бяха Зелени. Имаха фотографска памет.

— Дал си им го, за да го запаметят ли?

— Пробвах ги. Накарах всяка от тях да възпроизведе диаграма или таблица и те бяха абсолютно точни. Мисля, че трябва да оставим раницата на агентите, това ще ни помогне да им пробутаме идеята ми — отбеляза той. Аз от своя страна държах гърба си изправен и гледах зад главата му, за да не се налага едновременно да слушам южняшкия провлачен говор и да съзерцавам тази усмивка — патентованото оръжие за нападение чрез чар на семейство Стюарт. — Имам идея, но също така имам и чувството, че няма много да ти хареса.

— Страхотно въведение, няма що!

— Сега съм напълно сериозен, съкровище. Това трябва да си остане между теб и мен, ясно ли е? Иначе няма да се получи. Обещай ми! Това е начинът да се справим с тях, преди те да се справят с нас.

Коул ми предложи ръката си и аз се поколебах, преди да я поема. Задържах я достатъчно дълго, за да усетя как природната му, вродена топлина сгрява въздуха около нас.

Кланси веднъж ми бе казал, че трябва да има естествена йерархия сред хората с пси способности — че онези с повече мощ трябва да водят останалите само защото нямаше никой друг достатъчно силен, че да ги предизвика. И сега, държейки Коул за ръката, усетих, че това бе вярно, но поради съвсем различна причина — чрез способностите, които ни бяха дадени, ние бяхме единствените, които виждаха пълния спектър на всичко правилно и грешно. Страхуваха се от нас и ни мразеха и затова и ние самите се страхувахме и мразехме себе си. Никой от нас не искаше това, което има. Ние никога нямаше да се опитаме да задържим способностите си или да злоупотребим с позицията си за по-дълго, отколкото се налагаше. И на едно начално ниво тези с повече сила следваше да са отпред, дори и само защото можехме да се грижим най-добре за защитата на другите.

Стиснах ръката му. Преди да успее да си възвърне обичайния вид на арогантно безгрижие, в очите му премина израз на успокоение и благодарност.

— Тогава каква е следващата стъпка? — попитах аз. — Как ще постигнем каквото и да било без обучена сила? Къде ще отидем?

— Ние все още отиваме в Ранчото — отвърна Коул. — Те ще идат в Щаба в Канзас с всички останали агенти. Те си измиват ръцете от нас, но няма да получат Ранчото. То е наше.

— И как ще направим това? — поисках да знам.

— Съкровище, правилният въпрос е: колко време ще ти отнеме да ги убедиш, че Ранчото е... ами... занемарено... че в него няма нищо полезно... че е трудно да бъде защитено?

Схванах идеята и замръзнах на място.

— Искаш да им повлияя. Но там има повече от дузина агенти...

— И разполагаш с три часа, преди да тръгнем — напомни ми Коул и остави пламъка отново да изгасне. — Затова ти препоръчвам да действаш бързо.

ТРЕТА ГЛАВА

В суматохата, която предшествахше заминаването ни, всеки имаше различна задача, за която отговаряше. Някои бяха изпратени да сменят постовите; други опаковаха движимото имущество, което бяхме натрупали; трети, като Лиъм и Дунди, разделяха последната храна между групите. Аз се носех между агентите като неочакван бриз и докосвах умовете им също толкова леко. С Коул се бяхме разбрали за реда, който да следвам, за да може промяната в плана да изглежда поестествена, което означаваше, че трябваше да започна с агент Сен.

Стоях зад нея — гръб до гръб, — докато тя изучаваше картата и правеше промени в първоначално изготвените списъци за това кой с кого щеше да пътува. След като вече веднъж бях прониквала в ума ѝ, второто ми влизане там бе по-лесно от вкарването на ключ в добре смазана ключалка.

С всеки агент започвах да усещам как се забавям все повече и повече, принудена да си проправям път през сцени на мрачно насилие, тренировки, мечти. Изкарала бях шест месеца с тези хора, но ми отне по-малко от два часа, за да проумея най-после траекторията на тяхната омраза — към Грей, към нас, към всичко, което стоеше на пътя им. Между тях се бе настанила такава болезнена загуба, че те създаваха черна дупка, в която всеки поглъщаше другия.

Когато приключих, се чувствах като скала, която бе оцеляла след срутване на почвата. Но все още бях достатъчно непоклатима, за да отида през три врати нататък по коридора и да се заема с Кланси Грей.

Сбутах го отстрани с крак — може би малко по-грубо, отколкото се налагаше.

— Събуди се!

Той изпъшка, а щом светнах с фенерчето право в лицето му, забелязах, че очите му бяха замъглени.

— Ако разговорът ни няма да включва рязането на опашките на ръцете ми, огледало, кървавата и ненавременна смърт на когото и да

било от братята Стюарт или пък чист кат дрехи — не съм заинтересован!

Затиснах ръката му с тока си и го принудих да се превърти по гръб. Той ме погледна намръщено през тъмния бретон, който висеше пред очите му. Тинята от канализацията, през която бе преминал, за да избяга от Щаба, бе избледняла от болнаво на вид черно до сухо сиво, което бе хванало коричка и се лющеше от него дори при всяко повдигане на веждата.

— Няма ли храна? — Той изсумтя. — Да използваш лишаването от храна като вид мъчение е толкова... недвусмислено.

— Това не е мъчение — казах аз и врътнах очи. Поне не и в традиционния смисъл. За да не ни притеснява Кланси, го държахме отделно от другите — в нещо като строг тъмничен затвор. Мисля, че това, което го притесняваше, бе липсата на всякаква информация. Той имаше достъп само до откъслечни разговори, дочути през стената. Това бе перфектният ад за Кланси Грей. Това и мръсните дрехи, които бяха залепнали за тялото му на странни места.

Подадох му анцуга и тениската, като ги пуснах върху лицето му.

— Ще освободя ръцете и краката ти и ще ти връча парцал и кофа с вода, за да се почистиш с тях, а след това очаквам да дойдеш тихичко и да правиш каквото ти кажа.

Използвах един малък нож, който Коул ми бе дал, за да срежа свинската опашка около глезените му, без да обръщам внимание на белезите, които бяха останали върху кожата му.

— Какво се случва? — попита той, докато седеше. — Какво правите?

— Местим се.

— Къде? — поинтересува се Кланси, докато разтриваше вече освободените си китки. — Чух, че на няколко пресечки отгук има стари камери за замразяване на месо. Това определено ще е подобрение.

Обърнах се с гръб, докато той се събличаше, и метнах през рамо парцала обратно в неговата посока. Задържах очите си фокусирани върху пода, слушах го как се трие.

— Естествено, предполагам, че ще е твърде нахално да поискам и топла вода — промърмори той. — Така и не получих и одеяло...

След което престана да се движи. Долових как парцалът изплиска върху плочките на пода, надзърнах през рамо и съсредоточих погледа си над голите му рамене. Очите му бяха фиксирани върху мен — явно разсъждаваше над една определена мисъл.

— Всъщност какво става в действителност?

— Местим се — повторих аз, като се преборих с обичайното нарастване на отвращението ми. Нямах да получи информация, нямах да получи нищо повече от малкото, което също не заслужаваше. Когато не дадох допълнителни подробности, усетих нещо като гъделичкане в задната част на черепа ми, докато умът му се пробваше да се блъсне в моя — все едно чукаше, за да му отворя. Аз обаче му затворих, като си представих врата, която се тряска в лицето му. Той трепна от силата ѝ.

— Вие ще ме размените... Ще ме предадете — рече с напрегнат глас. — Затова ме караш да се почистя.

Ако това не бе толкова близко до плана на агентите за нас, щях да се пробвам да го поизмъча с вероятността. Но предвид обстоятелствата, нямах нерви за подобни неща.

— Това щеше да ти хареса, нали? Да подчиниш на волята си няколко агенти на СОП, да режисираш бягството си...

— Еха! Значи, все още умееш да изричаш изречения, съдържащи повече от три думи — каза Кланси, нахлузвайки ризата през главата си и дърпайки анцуга нагоре крачол след крачол. Беше по-блед, отколкото го помнех... слаб и помръкнал като всички нас. — Защо още си толкова ядосана? Не ми казвай, че е заради онова тъпо хлапе.

Не си спомнях нищо, което се бе случило след първия ми удар в челюстта му, а само че, когато се върнах на себе си, около кръста ми бяха обвити ръце, а аз все още нанасях удари и се опитвах да се освободя.

— Ей! Ей! Успокой се! — Коул ме пусна и ме бутна настрани от двама им с Кланси. — Не се занимавай с това. Съвземи се!

Притиснах юмрук към гърдите си, задъхвайки се за въздух. Кланси все още бе с ръце, вдигнати над главата, когато Коул го изправи на крака, издърпа ръцете му зад гърба и завърза нова свинска опашка. След това му нахлузи като качулка една стара калъфка, която бяхме ползвали — омота я, за да е сигурно, че ще остане така.

Без нито дума повече, той ме издърпа до вратата, а гневът бе изписал дълбоки бръчки върху лицето му.

— Имам нужда да си съсредоточена — изсъска ми той. — Ще караме с часове, а той през цялото време ще е с нас в колата. Ако се опита да стори нещо, ти трябва да можеш да го озаптиш.

Втрещих се в Кланси и забелязах как той наклони главата си към нас. Кой можеше да каже дали дори в момента не „пробваше нещо“ върху Коул. Съумявал беше да контролира далеч повече хора при далеч по-лоши обстоятелства. Това нямаше да е нещо особено за него. Бях решила, че щеше да е достатъчно да го отделя физически от другите, за да ги защита, но ако не беше?

— Значи, отиваме на разходка с кола? — извика той.

Претърсих лицето на Коул за намек от влиянието на Кланси и потиснах балона от страх в гърдите си. Очите му бяха живи, а не изцъклени. Погледът му не изглеждаше празен, даже се подхилкваше.

— Няма ли начин да го нокаутираме? — измърморих аз. Щеше да е по-сигурно. За всички ни.

— Само силово, а не бих искал да рискувам случайно да му причиня мозъчна травма. — Сетне добави на по-висок глас: — Той ще се вози в багажника. Завързан, със запушена уста, безпомощен. Точно както ми харесва.

Главата на Кланси рязко се извърна към нас. И ако не го познавах толкова добре, можех да се закълна, че в гласа му имаше нотки на отчаяние.

— О, ама няма нужда от чак такива мерки...

— Не може да се возиш на задната седалка — отвърна Коул. — Прекалено е рисковано. Ами ако някой те види или пък се пробваш да избягаш?

— И ще ме разделите от документацията по Проект „Снеговалеж“, преди да съм успял да се освободя от нея? — рече подигравателно Кланси.

Коул ми хвърли поглед — с език, заклещен между зъбите — и се усмихна. Неочакван бонус от това, че я бе показал на Зелените. Кланси нямаше никаква идея, че, така да се каже, бяхме взели предпазни мерки да запазим изследването.

— А, това вече ми звучи разумно, нали, съкровище?

Издърпах го навън в коридора и затворих вратата зад нас.

— Може би взимането му с нас е лоша идея. Ако бъде пуснат на свобода в Ранчото, може да съсипе всичко — свих юмруци покрай тялото си, опитвайки се да се справя с отвращението, със спомена за това колко глупава бях да си мисля, че Кланси е под мой контрол.

Някои хора идваха на света и нито веднъж не поглеждаха нагоре, за да видят живота около себе си — те бяха така концентрирани над това, което те искаха, от което те се нуждаеха. Никой друг нямаше значение за тях. Те сякаш бяха загубили връзка със състраданието, милостта и вината. Някои хора идваха на този свят като чудовища. Сега проумях това.

— Ей — каза тихо Коул. — Да не мислиш, че аз също не искам да го удуша до смърт?

— Той има повече лица от страните на зарчето — предупредих аз. — Ако нещо не го облагодетелства директно, въобще не желае да се занимава с него. А ако пък го заплашва...

— Той не може да ти стъпи и на малкия пръст, съкровище!

— Би ми се искало да е така — поклатих глава аз.

— Да се съсредоточим върху онова, което може да ни предложи, ако успеем да го закараме някъде, където реши да работи с нас — размечта се Коул. — Информация, помощ за вникване в начина на мислене на баща му, че дори стойността му като потенциална разменна монета.

— Той е прекалено непредсказуем. — Дори и да го предадохме на баща му, все пак имаше шанс да избяга и да сътвори още поразии. А дали пък не беше по-добре да дойде с нас, дори и само за да го наглеждаме?

— Ти все забравяш, че в края на краищата ние искаме същото, което иска и той — изтъкна Коул, като очевидно се бореше с желанието си да направи гримаса. — Всички искаме баща му да напусне поста си.

— Не — отвърнах и погледнах назад към фигурата, която бе коленичила на пода. — Той иска баща му да е съсипан. Между двете има разлика. Единственият въпрос е дали ти си готов да рискуваш и да се превърнеш в част от събитията, след като той измисли как да ги осъществи.

Само секунда по-късно се сетих, че новото връзване на ръцете на Кланси със свинска опашка означаваше, че аз трябва сама да го храня.

Той ме изгледа и се изплю, подобно на котка, ядосана от изрязването на ноктите ѝ. Кожата ми ме загъделичка. Като цяло... доста неприятно изживяване за всички.

Лиъм посрещна връщането ми в другата стая със съчувствен поглед и с пакет чипс, потупвайки земята до себе си. Половината хора в помещението изглеждаха замаяни от изключително ранния час, останалите крачеха и описваха тревожни кръгове. Вятърът навън се бе усилил, фучеше, докато шибаше ъглите на склада и преминаваше през пукнатините на покрива. Беше като зловец подхождащ саундтрак, озвучаващ сутринта.

— Добре, ще направя това бързо — започна Коул. — Ще се разделим на екипи и ще се разпределим съобразно трите точки на изход. Ако местонахождението, към което сте насочени, е изложено на риск по какъвто и да е начин — има войници, наоколо се мотаят съмнителни елементи, каквото и да е, — тръгнете към следващия най-близък изход.

Точно отстрани на него Сен се усмихваше самодоволно, докато наблюдаваше седящите на земята деца. За малко и аз да се засмея — трепет от контрола преминаваше бавно през мен. „Прав ви път“, помислих си.

— След като получите инструкциите си — продължи Коул, — проверете ги на картата. Вижте местонахождението на вашите коли и пътищата, изброени до тях. Екип А сме аз, Руби, Лиъм, Вида, Нико, нашият гост и как се казваше този — превзетият надутко.

Лиъм размаха ръце с раздразнение.

Дунди само повдигна рамене.

— По-добре от „бабче“. И за протокола — Дунди.

— Не и Нико — прекъснах го аз. — На него не можеше да се има доверие да запази разсъдъка си в присъствието на Кланси, а пък на мен не можеше да се има доверие, че няма да го накарам да си плати, ако се подхлъзне отново.

Видях как Нико изчезна от полезрението ми, вля се в задната част на групата. Ръката на Лиъм се стегна около моята, но аз отказах да надзърна нагоре, за да не срещна очаквания неодобрителен поглед. Той не схващаше.

— Добре — продължи Коул. — Нико, ти отиваш с екип Д.

— Аз ли съм гостът? — Не бях осъзнала, че сенатор Круз е в стаята, докато тя не проговори.

— Вие сте с екип В, а в Екип А е нашият нежелан гост.

Той явно я бе информирал за присъствието на Кланси, тъй като единственият ѝ отговор на това бе едно леко:

— О. Разбирам.

Сетне той премина през детайлите на всеки път, по който всяка от групите щеше да премине на излизане от града. При всичките се залагаше на придържане към външни улици, които добавяха часове и хабяха бензин, но осигуряваха по-надеждно придвижване. Настъпи известна тишина, след като той завърши да говори, като че ли всеки имаше нужда от миг, за да попие думите му.

Коул посочи към мен.

— Иди го изведи!

— Веднъж, след като сте намерили с екипа си — продължи той, докато аз напусках стаята, — вървете! Махайте се оттук! Късмет и се грижете един за друг. Ще се видим горе на север.

Кланси се бореше да се изправи на крака, когато влязох в стаята. Ръцете му бяха завързани, а главата все още напъхана в калъфката.

— Сега ли тръгваме? Колко е часът?

Махнах я от главата му за момент.

— Само да видя знак, че се опитваш да въздействаш на някого...

— ... и съм мъртъв. Боже, досадна си колкото старата ми бавачка. Разбирам! — прекъсна ме той, обърна се и ме побутна със завързаните си ръце. — Това ще е точно толкова подозрително, колкото и качулката. Ако нещо се случи, може да ми се наложи да използвам ръцете си...

— Нищо няма да се случи — отвърнах му аз и промуших ръка през неговата, издърпвайки го навън в коридора, а после обратно в стаята, за да не бъде стъпкан, докато различните екипи тичаха към всевъзможните изходи на сградата.

— Готови ли сте? — извика към мен Коул от прозореца в момента, в който вкарах Коул в стаята. Анабел Круз все още стоеше там, сгуснена между двама агенти, които бяха отговорни за нея. При вида на Кланси тя замръзна. Той се усмихна самодоволно и я измери с очи от горе до долу.

— Достатъчно! — прекъснах го аз. — Остави я на мира или ще те бутна през прозореца.

— Бих искал аз да помоля за тази чест — подхвърли Лиъм, докато ми помагаше. Той надзърна назад към Сен и ми стрелна въпросителен поглед, когато жената си нагласи презрамките на раницата, съдържаща изследването на лечението.

Положих успокояващо ръка върху неговата, след което се обърнах назад и хванах Кланси за рамото, за да му дам опора, докато прехвърляше крак през рамката. Обувката му се закачи за нещо, той се изплъзна от ръцете ми, падна и се строполи ядно с глава върху площадката на противопожарната стълба.

— Виждам, че няма да ми бъде дадено право на достойнство — изръмжа той, докато се изправяше и се опитваше притеснено да си оправи ризата с вързани ръце.

Наведох се над стълбите, за да проследя напредването на Коул. Той вече бе долу на земята с пистолет в ръце и наблюдаваше близките прозорци с поглед, излъчващ концентрирана сила. Бях виждала това толкова често върху лицето на Лиъм. Вятърът се нахвърляше върху косата му и караше якето му да се издува около него. И мен самата ме накара да пристъпя крачка напред.

— Що се отнася до Стюартови, този най-вероятно е по-добрият избор. Красив. Лошо момче. Повече приляга на твоя вкус — разсъждаваше Кланси, като проследи погледа ми.

Очевидно въобще не схващаше вкуса ми.

Не си позволих да се обърна назад, за да проверя Вида, Дунди и Лиъм, докато и ние двамата не се озовахме на улицата с гърбове, притиснати към сградата.

— Нещо? — попитах Коул.

Той поклати глава.

— Всичко е чисто.

Тръгнахме на изток. Трябваше да преминем покрай релси, вървящи по протежението на река Лос Анджелис. Нашият изход беше на приблизително тринайсет пресечки на север, но това щяха да са тринайсет мрачни, тихи и напрегнати пресечки. Вече усещах как тръпка на притеснение се спуска по гръбначния ми стълб, докато се обръщах назад, но бе прекалено тъмно, за да мога да видя групата деца зад нас. Коул ни бе предупредил да изчакаме десет минути, преди да ги

последваме през изхода, за да предотвратим възможността нещо да не мине както трябва. Можеше да се наложи да имат нужда от разстояние, за да тичат.

Супер за тях.

Задържах погледа си напред и усилих захвата около ръката на Кланси. Кожата му бе така непоносимо топла до моята. Утринта бе стиснала града в хладната си прегръдка, а слънчевите лъчи едва си пробиваха път. Но сякаш нищо от това не го докосваше. Все едно нищо не бе в състояние да го стори.

Ръката на Коул се стрелна нагоре, когато той ни спря на място с рязко поемане на въздух. Кланси с любопитство се наведе напред през рамото ми, за да види какъв е проблемът.

— А! — каза той и се отдръпна. — Успех с това!

Маршрутът ни ни беше довел под магистрала 101, където тя преминаваше в мост над река Лос Анджелис и близките железопътни релси. От това, което бях съзряла в спомените на войника, армията бе блокирала релсите долу с обърнати върху тях товарни вагони и прожектори. На магистралата имаше две високопроходими джипа и още светлини, които светеха към нас. Там бяха и те — преброих ги, докато напредвахме внимателно и безшумно. Не виждах абсолютно никакъв проблем. Не и докато първата от три сенчести фигури не се появи на ръба на горния магистрален път. Ръцете им бяха вдигнати по начин, който ме накара да си помисля, че най-вероятно досега ни бяха гледали през бинокли.

Коул падна по корем на релсите. Принудих Кланси да се наведе с мен. Дунди започна да пита „Какво става...?“, но някой — Вида — го принуди да млъкне.

„По дяволите, по дяволите, по дяволите, по дяволите!“ Страхът се разля в мен. Как можах така грешно да схвана нещата?

Навън все още бе тъмно като в рог, но вече бяхме навлезли в избледняващата периферия на отблясъка на прожекторите. От Коул се дочу тиха ругатня, след което той се обърна и ни направи знак с ръце да се върнем назад. Вида извади пистолет и се завлачи обратно по корем, като теглеше Дунди със себе си — с ръка, сграбчила ризата му.

Вятърът повдигна задната част на якето ми и изложи голата ми кожа на хладния въздух. Вляво от нас ламаринените листове, които облицоваха релсите, трещяха така, сякаш всеки момент щяха да

експлодират. „Бавно — съветвах се сама аз. — Не се паникьосвай. Напредвай бавно.“ Резки движения или силни шумове щяха само да привлекат вниманието на войниците...

Чу се припукване като от счупена кост, когато цял отломък от металната облицовка на стената излетя, подхваната от порив на вятъра, и се устреми право към нас. Приведох се, покрих главата си със свободната си ръка, а мозъкът ми вече пресмяташе колко бързо щеше да ни се наложи да се изправим и да се затичаме веднага, след като листът се удареше в релсите и започнеше да трака около нас.

Мина един силен удар на сърцето... два... три... С изключение на вятъра и на собственото ми тежко дишане, нямаше нищо друго, освен тишина. Повдигнах глава и зърнах шокираното изражение на Коул, което премина в облекчение. Обърнах се назад, за да проверя защо.

Лиъм бе изпънал напред едната си ръка в посока към огромното парче обшивка. То бе замръзнало на мястото, на което се бе ударило в земята при първото си опасно подскачане, и все още бе насочено към нас. Ръждясалият метал стоеше прав и се тресеше като изопнат мускул, но въпреки това не помръдваше напред. Лицето на Лиъм бе като каменна маска на концентрация. Бях го виждала да вдига и хвърля благодарение на способностите си много по-тежки неща, но силата на вятъра и нашето излагане на него воюваха с контрола му.

Дунди се размърда, но Лиъм каза тихо:

— Държа го!

Коул изсцрака веднъж, за да привлече вниманието ми, сочейки нагоре към магистралата. Фигурите, които бяхме зърнали там — войниците, — се движеха отново. Проекторите, които бяха насочени към нас, бяха изгасени точно когато един друг военен камион пристигна и застана до вече паркираните две коли. Отне ми миг да разбера какво се случваше в действителност.

„Там са не за да сменят колите и светлините.“ Не за да патрулират или като съгледвачи.

Един от джиповете оживя с боботене, направи широк завой през празните ленти на магистралата и замина на запад. Задържах погледа си върху смаляващите му се задни стопове, преди да се загледам отново към светлините. Никакво движение. Приключено беше.

Коул бе стигнал до същия извод. Той се изправи бавно и ни направи знак да сторим същото. Лиъм изсумтя за последно, издигна металната облицовка над нас с помощта на способностите си и я запрати в посока на сухото циментово корито на река Лос Анджелис. Сетне позволи на брат си да го изправи на крака, но го избута настрани.

— За човек, който е доста зле в спортовете, показва изненадващо завидни рефлексии.

— Това вероятно е благодаря на език, който не говоря — отбеляза Лиъм, а челюстта му бе стисната, когато се обърна, за да погледне напред. — Може ли да се размърдаме?

Коул остана взрян в него още момент. Лицето му бе неразгадаемо.

— Добре. Да вървим!

Когато стигнахме пеша до Глендейл, слънцето вече бе изгряло и светеше над нас. Районът, въпреки че по същество се водеше извън периметъра, установен от военните, все още беше достатъчно близо до разрушенията, което вероятно бе провокирало официална или предизвикана от паника евакуация. Около нас нямаше жива душа. Коул ни бе изпреварил, за да разузнае близките улици от съображения за сигурност, но долавях някакво чувство — неестествено жужене по кожата ми, което ми пречеше да се отпусна. Държах главата си изправена и търсех извора му. Оглеждах всеки ъгъл, близките покриви, дори хоризонта на нацърбените очертания на Лос Анджелис. Това, което започна като въздигащ се на вълни буреносен облак на безпокойство, се превръщаше в нещо по-остро и приемаше по-ясни размери. Страхувах се, че няма да добие пълна форма, преди да започне да се сипе над нас като ножове.

Запрашването от пепел и сажди тук бе измито и бе преминало в застояли дъждовни локви още преди няколко нощи. Поклатих глава. Всичко изглеждаше... странно. Сградите не разкриваха никакви отворени рани, бяха нацапани в бледосиво, а не в заплашителното черно, характерно за вътрешността на града. Прекрачих циментова маркировка, указваща паркинг място, и хвърлих бърз поглед към сградата — заключена бакалия.

— Там... — уведоми ни Коул и посочи към нещо зад малкия търговски център. Паркинг, чиито високи улични лампи бяха запалени и трептяха.

— Слава на господ! — отбеляза Дунди, докато пресичахме от единия паркинг към другия. Той зяпаше светлините така, все едно досега никога не бе виждал такива.

Лиъм вече се бе запътил към най-близкия тъмносин седан и издърпваше огъната телена закачалка от заметнатата на рамото му черна раница. Той насили ключалката толкова бързо, че Коул не успя дори да реагира, преди Лиъм да се наведе над шофьорската седалка и да извади кабелите изпод таблото, мъчейки се да запали малко живот обратно в двигателя чрез свързването им.

— Какво? — извика Дунди. — Няма ли миниван?

— Ей! Ей! Ей... — изрече Коул, когато двигателят най-после изпраця и оживя. Той издърпа Лиъм навън и направи нещо, което задави мотора. — За бога, кой, по дяволите, те научи на това?

— А ти кой, мислиш? — сопна му се Лиъм и издърпа ръката си от неговата.

— Хари ли? — Коул се изсмя невярващо. — Не ти ли взимат ореола, ако научиш попиващ всичко младеж как да краде кола?

Погледът на Лиъм бе в състояние да остърже боята от колата.

— Свърши ли?

— Не, аз просто... — Осъзнах, че Коул някак бе започнал да чопли коричка на рана, без въобще да го разбира. — Хари? Хари скаутчето-водачът-на-екип Стюарт ли те научи? Защо?

— Защото ми вярваше, че няма да злоупотребя — Лиъм му се усмихна горчиво. — Какво? Ти не мина ли този урок?

Погледът, който Коул му хвърли, беше по-студен и от думите на Лиъм. Пръстите на дясната му ръка леко се присвиха, преди да успее да я скрие в задния джоб на панталона си.

— Господи! Дори и драмата в семейство Стюарт е скучна — отбеляза Кланси намусено. — Аз защо си мислех, че бързаме?

— Така е — обърнах се към Лиъм. — Тази кола имаше ли бензин?

Той кимна.

— Предполагам, че е достатъчно за около сто и шейсет километра.

— Страхотно — отбеляза Коул, — само че няма да вземем нея. Ей там има един жълто-кафяв джип, на който е написано твоето име.

Лиъм се обърна, погледна го веднъж и поклати глава.

— Той гълта като ламя. Твърде са тежки и много по-често попадат в катастрофи...

Брат му го накара да млъкне, като вдигна ръка и притисна пръсти един до друг по такъв снизходителен начин, че дори аз се ядосах.

— Планираш ли да участваш в катастрофа? Тогава си затваряй устата и прави каквото ти казвам...

— Не ти решаващ нещата...

— Напротив! Аз отговарям за всички, независимо дали това ти харесва, или не. Аз съм този, който е бил на терен. Аз съм този, който ще ни изведе оттук. И аз съм този, който ти казва да си избереш джип, в случай че ни се наложи да се махнем от пътя.

Лиъм стори крачка напред.

— Ако ни се наложи да се махнем от пътя, така или иначе, сме свършени. Предпочитам кола, която няма да поглъща бензин. — Той надзърна към мен и сведе глава в едно тихо „Подкрепи ме“. Прехапах устни и поклатих глава. Не и тази битка. Тази не си заслужаваше. Коул правеше големи крачки в наша посока, идвайки от един наблизко паркиран червен пикап, и явно нищо нямаше да го откаже от него.

През всички онези месеци, в които бяхме само четиримата в минивана, движехме се по второстепенни пътища и крадахме бензин от други коли като лешояди, отнемащи последните жилави парчета месо от нечии кости, бяхме функционирали чрез два прости принципа: „Мърдай бързо“ и „Не се оставяй да те видят“. За добро или за лошо, повечето от нашите решения бяха инстинктивни реакции и в този момент не възнамерявах да се преструвам, че не бяхме направили някои доста спорни избори. Но това бе единственият начин, по който знаехме как да живеем и да оцеляваме, и той се отнасяше до това как всички ние, децата изроди, можехме да изкараме някак, колкото да не попаднем в лагер или пред преследвачи. И докато наблюдавах сега Коул, както и раздразнението, което превземаше изражението му, за мен ставаше все по-видно, че той не знаеше почти нищо за това какъв е бил животът на брат му, след като Лиъм бе избягал от тренировъчната програма на Лигата. Технически погледнато, той бе един от нас, но като изключим как беше станал свидетел на жестокото

отношение към децата в псионичната изследователска програма на „Леда“, той никога не е бил принуден да се адаптира към реалността.

По-рано тази сутрин те вече се бяха скарали за това как ще напредваме с автомобилите, така че сега ни спестиха малко време. Хвърлих един последен поглед към трите фигури, които се катереха в избрания от Коул джип, преди да избутам Кланси в посока към червения камион, към който Коул жестикулираше.

Беше странно да не сме всички накачулени в една кола, но веднага схванах мисълта на Коул, дори и Лиъм да не бе успял. Причината беше същата, поради която в общи линии аз единствена имах удоволствието да се грижа за Кланси през изминалите две седмици, да го храня и да се справям с нараненото му емо. Ако аз карах, другият Оранжев имаше по-малък шанс да поеме контрол над колата, тъй като можех да го блокирам. Ако някой от другите шофираше, щеше да е само въпрос на време, преди Кланси да се вмъкне в мислите им и да ги подчини. Можех да го видя как се случва така ясно, все едно хлапето бе вкарало сцената в ума ми.

Бих предпочела и Коул да е в другата кола, но този проблем не подлежеше на обсъждане. Фактът, че бе също толкова възможно Кланси да вземе на абордаж ума му и да го накара да използва пистолета си или ножа върху мен, изглежда, не му бе хрумвал.

Резервоарът бе наполовина пълен, а двигателят вече включен и работещ. Коул бе разрязал старите свински опашки на Кланси и бе сложил нови, така че ръцете му да могат да си почиват в скута му. Краката му пък бяха захванати за един от лостовете, който минаваше под седалката. Коул издърпа калъфката от главата на момчето.

Всичко бе въпрос само на дълбоко поемане на въздух и на помръдване на камиона от парка. Надзърнах за последно към скелета на града, отразен в огледалото ми за обратно виждане, и свих ръце около волана.

Най-после напускахме това отвратително място и всичко онова, което бяхме погребали тук.

Все пак двайсетте минути каране спомогнаха за изкристализирането на няколко неща: климатикът в камиона не

работеше, миризмата на собственика му се бе пропила в седалките от изкуствена кожа и да — моят прозорец бе счупен.

Отдясно на мен Кланси се бе привел напред и или спеше, или се пробваше едва доловимо да протърка калъфката в краката си, за да я издърпа. Вдясно от него Коул наблюдаваше улиците, покрай които преминавахме. Ранната следобедна светлина се открояваше в рязък контраст с тъмните кръгове под очите му и сякаш сега, когато той най-после бе спокоен и не се движеше напред-назад, раздавайки заповеди, тялото му най-после се бе отдало на своите болки и изтощение. Той отдръпна рамене назад и направи гримаса.

Коул ми бе показал на картата накъде се бяхме запътили — към град на име Лоудай, малко по на юг от Сакраменто. Ако имахме възможност да използваме магистралата, щеше да е като прав изстрел към брега — максимум пет часа. По-кратко време от варианта, ако полетите и влаковете все още вървяха и Грей не бе наредил на корабите да патрулират Тихоокеанското крайбрежие.

Погледнах през рамо към джипа отзад. Лиъм сигурно го бе очаквал, защото вдигна ръка в успокоително помахване. На предната седалка до него Дунди говореше нещо разпалено и развяваше ръце, за да наблегне на всяка дума. Гледката бе позната и достатъчно облекчаваща, така че почти успя да прогони недружелюбността на града около нас.

Бърбанк, Калифорния, по всички дефиниции бе град, преливащ от живот и суматоха. През последните години важността му само бе нараснала, защото много медийни компании вече имаха студиа или офиси тук, а голяма част от останалите от близките градове се бяха преместили в него или чрез корпоративни сливания, или посредством сделки за споделяне на оборудването. Като видях колко тихи и празни са градските улици, се запитах дали Грей вече не бе успял да затвори града.

„Къде, по дяволите, са всички?“ Все едно шофирахме през някой от най-зле икономически засегнатите градове някъде на запад. Почти очаквах да видя стар вестник, който драматично е подхванат от вятъра и прелита през улицата като сноп от плевели. Усетих как пулсът ми се забързва. Същата сянка, която бях усетила зад нас в Лос Анджелис, се бе завърнала и ръмжеше в главата ми като гръм.

— Не ми харесва това — каза Коул, като че ли бе доловил мислите ми. — Завий при следваща възможност на дясно...

Ако не бях погледнала назад в огледалото за обратно виждане, за да сигнализирам на Лиъм, въобще нямаше да го забележа. В единия момент джипът бе там, а в следващия беше изчезнал — звука, който военният автомобил издаде при удара си във „Форд Експлоръра“, лично аз усетих като удар с бухалка в задната част на черепа ми. Завъртях волана, докато другата кола се превърташе веднъж, а стъкла и гуми експлодираха във всички посоки. После тя успя да се изправи отново, като се удари силно в тротоара.

Набих крак на спирачките, което накара камиона да занесе. Кланси се задави, когато коланът му стегна гърдите му, и се опита да се закрепил, като подпря завързаните си ръце в таблото.

— Какво? — попита той. — Какво, по дяволите, беше това?

Но Коул бе този, за когото следваше да се притеснявам.

Все още се борех с колана си, когато лицето му се трансформира и се скова от шока. Звукът, който се изплъзна от гърлото му, бе прекалено дрезгав и прекалено сподавен, за да бъде вик. Въобще не приличаше на човешки.

Коул отвори вратата си, но не се затича към военния камион или към двамата войници, които приближаваха жълто-кафявия джип с извадени оръжия. Направи крачка напред, докато аз скачах долу от камиона. Без каквото и да било предупреждение, освен това, че дясната му ръка се сви в юмрук отстрани на тялото му, високопроходимият джип бе взривен в огнена топка.

Ударната вълна, която произлезе от малката експлозия, ме запрати с препъване назад към камиона. Тя изби прозорците на близките сгради и задния прозорец на пикапа ни. Двамата войници бяха изхвърлени на улицата, подхванати изотзад от силата ѝ. Коул се приближи до тях — невъзмутимо спокоен. Пистолетът му бе изваден от кобура край тялото му и бе насочен с обичайната прецизност. Един изстрел към лицето на младия войник, намиращ се по-близо до джипа. Другият се озова изтеглен нагоре, а каската му бе изтръгната, докато юмрукът на Коул се стоварваше в лицето му отново и отново.

Не можех да гледам — не исках. Докато тичах към джипа, сърцето ми удряше в гърдния ми кош. Под краката ми хрущяха парчета цветно стъкло от прозорците. Вратата на шофьора бе поела тежестта

на въздействието, но имаше някакво движение — широко отворените очи на Лиъм срещнаха моите през онова, което бе останало от прозореца.

— Добре ли си? — извиках и потръпнах от звука на един последен изстрел, който раздра въздуха.

Лиъм седеше изправен, а ръцете му бяха хванали волана в смъртоносна хватка. Лицето му бе лишено от всякакъв цвят, ако се изключеше червеното петно, което се бе отбелязало от лявата му страна, и бързо полилавяващият му, подуващ се нос. Спуканите въздушни възглавници висяха отпуснати в скута му.

— Боже мой! — задъхвах се аз. — Вие направо...

Дунди вече бе изпълзял от задната част заедно с Вида и присвиваше очи, докато преглеждаше раната на слепоочието ѝ. Тъмната му кожа бе станала пепелява на цвят.

Горящата кола поглъщаше чистия въздух около нас и изпращаше зад гърба ми вълна след вълна от трептяща топлина. Тътенът, с който поглъщаше метала и стъклото, ме принуди да крещя през дима, който вече ме задушаваше.

— Добре ли сте? — попитах отново аз. Вида вдигна палец и преглътна трудно, все едно не бе готова да проговори отново. — Лиъм? — Ръцете ми трепереха като луди, докато се мъчех да издърпам дръжката на предната врата, а огромната метална извивка пукаше и протестираше. През мен преминаваше толкова много адреналин, че направо бе впечатляващо, че не успях да изтръгна цялото нещо от пантите. — Лиъм? Лиъм, чуваш ли ме?

Той се обърна бавно към мен, излизайки от вцепенението си.

— Казах му, че ще се преобърне.

Почти зарихах от успокоение, докато се протягах през прозореца, и го целувах.

— Така е.

— Аз му казах.

— Така е. Знам, че му каза — уверявах го тихо и утешително, докато се пресягах, за да откопчая колана му. — Ранен ли си? Усещаш ли нещо да ти е счупено?

— Рамото. Боли ме. — Той стисна очи и се подготви за болката. — Дунди? Всички...

— Добре сме — извика Дунди с неочаквано стабилен глас, независимо от гробовната интонация, която бе придобил. Щом той се обърна към нас, забелязах, че от ноздрите към устните му течеше кръв. — Мисля, че рамото му е разместено. Руби, виждаш ли очилата ми? Изгубих ги, когато възглавниците се отвориха.

— Какво стана? — попита Вида, като посочи към огъня. — Как успя...

— Куршум в резервоара... късметлийска стрелба — дочу се гласът на Коул зад мен. Те обаче бяха или твърде объркани, или твърде ужасени, за да усетят неправдоподобността на изреченото.

Коул ме избута от пътя си с рамо, за да стигне сам до дръжката на вратата. След момент на колебание се преместих на пасажерското място, насилих инатливата врата да се отвори и клекнах долу. Заопипвах мокета, докато пръстите ми не докоснаха стъклата. Или това, което бе останало от тях.

— Откри ли ги? — попита той. — Какво има?

Повдигнах нагоре счупената рамка и целите, но напукани стъкла, за да може да ги огледа Вида. В рядък изблик на съчувствие тя го потупа по рамото и каза:

— Да, бабче. Намери ги.

Шофьорската врата най-после се отвори с крясък на метал, стържещ в метал. Лиъм се изтъркаля навън, като се опита да изкара първо левия си крак, който бе затиснат под смазаното табло. През цялото време придържаше лявата си ръка към тялото, като се мъчеше да попречи да бъде ударена.

— По дяволите, глупаво хлапе! — изрече Коул, а емоциите му извираха под повърхността. Дясната му ръка потрепваше и мърдаше, докато се протягаше навътре, за да помогне на брат си. — По дяволите, точно колко трудно е да не се оставиш да те убият по време на моя караул.

— Опитвам се — рече Лиъм между стиснати зъби. — Боже, това боли!

— Дай ми ръката си — прикани го Коул. — Малко е гадно, но...

— Ти ли ще го направиш? — попита Дунди. — Провери дали си в правилно положение...

Не знам кое беше по-лошо: звукът от наместването на рамото на Лиъм или последвалият вой от болка.

— Трябва да продължим — отбеляза Вида, като отвори с ритник задната врата на джипа. — Това парче боклук е свършено, ще трябва да влезем отзад в камиона. Защото, ако ще седим тук и ще се оплакваме един на друг, най-вероятно ще ни изпозастрелят, и при това — доста бързо.

— Очилата? — извика Дунди и протегна ръка в посоката, която си въобразяваше, че е моята. Вида взе ръката му и я провря през своята, поемайки счупените телени рамки от мен. Аз я спрях за секунда, колкото да се уверя, че всичко с нея е наред. Ударена, насинена, но поне не кървеше. Какво чудо бе всичко това...

„Кланси.“ Завъртях се назад с лице към камиона и с парализирано за секунда сърце, докато не открих черното му очертание през задния прозорец на камиона. „По дяволите!“ Ето така щяхме да го загубим. Хаос. Нехайство. Бях се паникьосала — умът ми се бе изпразнил вследствие на ужаса и бях побягнала. Дори не се бях сетила да извадя ключовете от стартера. Ако Коул не му бе завързал краката, той вече щеше да е на свобода.

„Бъди по-внимателна в това — помислих си, а ноктите ми се забиха в дланите на ръцете ми. — Налага се да си доста по-внимателна.“ Адреналинът бавно напускаше тялото ми. Не можех да спра да треперя. Поне не напълно.

— Знаеш ли, бабче — гласът на Вида отново привлече вниманието ми към тях, — по време на тази кризисна ситуация ти бе на ниво.

— Не мога да видя лицето ти, така че не мога да преценя доколко си искрена... — отвърна Дунди.

Аз наместих раницата на гърба си и изтичах до мястото, на което Коул помагаше на накуцващия Лиъм да премине покрай телата на убитите войници, за да стигне до камиона. Не можах да се накарам да надзърна към тях или да оценя какво бе сторил Коул в момента на ярост. Лиъм държеше ранената си ръка към гърдите си. Приплъзнах ръка към долната част на гърба му, за да му помогна да крачи стабилно, но всъщност просто исках отново да се уверя, че е наред. Жив.

Лиъм наведе глава към мен и каза:

— Целуни ме отново — направих го, нежно и бързо, точно в ъгъла на устните му, където имаше малък бял белег. Той видя

изражението ми и добави: — Животът ми премина пред очите ми. Нямахме достатъчно целувки.

Коул изсумтя, но цялото му тяло все още беше напрегнато от гняв, който той не можеше да освободи.

— Леле, хлапе. Това бе необичайно ловко като за теб.

Повдигнахме Лиъм на бордовия камион и го положихме до Дунди, който притискаше счупените остатъци от очилата си пред сърцето си.

— О, по дяволите! — отбеляза Лиъм, след като ги видя. — Съжалявам, брат.

— Рецепта — каза той с тих, печален глас. — Очилата бяха с диоптър.

Коул дръпна покривалото от електриковосиньо изпод брат си и го разстла върху тях.

— Какво правиш? — попита Вида, която се опитваше да седне.

— Стойте долу и се покрийте. Ще стигнем възможно най-далеч оттук и ще сменим колите. Възможно е те да са предали информация за нас.

— Моля да отбележите, че това е отврат! — каза тя.

— Отбелязано — каза той и затвори задната врата.

Аз отново се покатерих обратно зад волана, попивайки вибрациите от работещия двигател. Кланси най-последно бе успял да повдигне качулката и да я махне и макар да не го погледнах директно, с периферното си зрение го съзрях как ме гледа. За пръв път от седмици враждебното му раздражение, което характеризираше всяко негово настроение, най-последно бе изчезнало и той се... усмихваше. Очите му се преместиха настрани към Коул, който така удари вратата си, че разтресе цялото превозно средство. В скута му имаше нещо, което приличаше на кожена чанта, и пистолет, които най-вероятно бе взел от някой войник. Те и двете се приплъзнаха, тъй като ръката му продължи да подскача и да се свива, докато най-накрая не я постави под крака си. Тази гледка накара мозъка ми да се сети за Мейсън. Червен. Огън. Това подръпна свободните нишки в задната част на съзнанието ми, докато не забележах шаблона, чрез който те всичките бяха втъкани заедно.

Червените в Търмънд винаги се бяха движели странно — залитаха, докато другите ходеха, и смущаваха, докато другите само

махаха с ръка. Но аз си бях помислила, че тези необичайни спазми се дължат на оковите, в които ги държаха от СОП.

Но Мейсън... Децата в Нашвил го наричаха Треперко. Треперко, заради начина, по който цялото му тяло изпадаше в конвулсии с нелогичен ритъм. Мислех си... Не знам дали наистина се бях замисляла защо. Просто бях приела, че това е нещо, свързано с начина, по който ги бяха тренирали, с начина, по който правителството бе объркало ума му, опитвайки се да го моделира в перфектния войник.

Всички те, всички онези Червени, сигурно са имали собствена версия за този свой физически тик. И при положение че аз можех да го разпознавам, след като съм била в допир само с няколко от тях, тогава как бе възможно някой, който е бил там, за да дава предложения, да допринесе и да наблюдава тренировките, да пропусне знаците?

— Кланси — започнах аз.

— Това е прекалено добро — отбеляза той, като се задъхваше от смях.

Коул се стегна, а лицето му се вкамени. Яростта, която гореше в бледите му очи, се омекоти и се разсея. Познавах този поглед.

Хвърлих ума си срещу този на Кланси, но все едно се ударих с кола в стена. Бях отпратена назад с жегване, което енергично прекоси черепа ми и се преобрази в пулсираща болка. Нямаше време да прекъсна връзката по този начин, преди нещо да се случи, преди той да превърне Коул в своя малка екшън фигура. Изпънах лакътя си нагоре и го ударих точно там, където ме бе научил инструктор Джонсън — в слепоочието. Очите на Кланси се превъртяха назад, той се свлече напред и удари челото си в таблото.

Колелата се завъртяха, когато натиснах педала на газта в опит да надбягам сигналния огън, който Коул бе създавал. Димът трудно можеше да се пропусне от хеликоптери или патрули. Не бе нужно да мисля за последствията от това, че Кланси знаеше. Засега просто се налагаше да махна всички ни оттук.

Слепоочията ми все още пулсираха, а сърцето ми не спираше да препуска с неестествена скорост, когато погледнах настрани и видях как Коул разтвива челото си.

— Какво, по дяволите... — Думите ставаха все по-силни всеки път, когато ги повтореше, докато накрая направо ги изръмжаваше: — Какво, по дяволите?

Долавях дим — виждах колко силно трепери.

— Коул, чуй ме! Трябва да се успокоиш, ясно ли е? Успокой се. Всичко е наред...

Той забърника в кожената чанта в скута си и извади шише с прозрачна течност и спринцовка. Разделях вниманието си между него и пътя, докато той я пълнеше, но пропуснах шанса да го спра, преди да забие иглата във врата на Кланси.

— Коул!

— Това ще задържи малкото лайно приспано, докато премине желанието ми да му ритам задника оттук до следващия вторник — изръмжа той. — По дяволите! Това нямаше нищо общо с онова, което ти направи в Щаба. По дяволите! — Той хвърли спринцовката и бутилката обратно в торбичката и ги остави да се свлекат надолу по таблото.

Сега ръката му бе стабилна, но тревогата му наелектризираше въздуха, което ме караше да се чувствам така, все едно седях до някого, който размишляваше дали да натисне детонатора, или не.

Коул се обърна назад към прозореца, наблюдавайки как сградите около нас се размазват, но аз виждах отражението му там и то казваше всичко, което той самият не можеше. Той въобще не се бе контролирал, когато джипът се бе запалил.

— Какво ти показва Кланси?

— Мен.

— Какво искаш да кажеш?

Коул облегна чело на прозореца и затвори очи.

— Лагер за Червени. Някъде. Зърнах какво правят на децата, докато ги тренират. Забелязах как всички други ни виждат, ако ме разбираш... Това бе просто... Имах чувството, че ме задушават с дим. Нямаше нищо в техните изражения. За секунда направо умрях от страх, сякаш наистина бях там. Аз бях техен и бях следващият.

— Съжалявам — промълвих аз, без да съумея да скрия напрегнатостта в гласа си. — Досетих се какво става прекалено късно. Трябваше да...

— Моя е грешката, че той се досети — остро заяви Коул. — Не поемай вината, съкровище. Не си ти тази, която трябва да я носи. Нали ми каза, че той се е занимавал с Проект „Джамборе“. Трябваше да се озаптя, вместо да се държа като чудовище. Просто... Да му се не види!

— Той удари с юмрук вратата. — Аз въобще не мислех. Аз просто... то победи. За секунда, но победи.

Думите му се увиха около сърцето ми като юмрук. Познавах това чувство. Нямаше значение колко голяма сила притежаваш или колко полезни бяха способностите ти. Те си имаха собствена воля. Ако човек не беше постоянно над тях, те намираха начин да изпълзят изпод него.

— Тези деца, особено Зелените и Сините, всичко идва при тях толкова лесно, нали? — установи Коул тихо. — По-лесно се контролират и по-лесно се крият. Не им прецаква живота, както става при нас. Ние трябва винаги да сме фокусирани, за да не се подхлъзнем. На нас това не ни е разрешено.

Лиъм, Дунди, Вида и всички останали не бяха успели да разберат колко много усилия отиваха да контролирам това, което можех, за да не допусна то да започне да ме контролира на свой ред. Ако намалях натиска върху каишката дори и за секунда, това можеше да нарани някого. Можеше да нараня себе си.

— Аз имам усещането, че винаги съм на ръба и не мога... Не мога да стъпя, без да се чувствам толкова уплашена, че ще разруша всичко. Искам да престана да разрушавам всяко хубаво нещо, което идва при мен. Дълго време въобще не можех да го контролирам...

— А да не мислиш, че аз мога? Господи! През половината време долавям как ме сварява жив под кожата ми. То къкри, къкри и къкри до момента, в който най-после освободя напрежението. Така беше още като бях дете. — Коул се засмя безрадостно. — Това не беше... Не беше нещо като глас или друго подобно. Не ми шептеше нищо. Предполагам, че бе просто този подтик. Все едно винаги стоя твърде близо до някакъв огън и трябва само да си вкарам ръката в него поне веднъж, за да видя колко горещ е всъщност. Не можех да спя нощем. Смятах, че това е най-вероятно защото баща ми е самият дявол. Наистина. Истинският и самият Принц на Тъмнината.

— Хари ли? — попитах аз объркана.

— Не, биологичният ми баща. Хари е...

— Да, забравих — признах аз.

— Значи, тогава Лий говори често за него, така ли? — Той не изчака да потвърдя и продължи: — Да, нашият истински баща... Този човек... беше ужасно глупав и подъл като змия. Много лоша

комбинация. Все още си фантазирам как ще го открия, ще вляза с взлом в старата му къща и ще подпаля целия му свят.

— Лиъм само веднъж ми е говорил за него — казах аз, опитвайки се да не любопитствам, независимо от това колко ми се щеше. Това бе част от живота на Лиъм, която той не искаше да споделя, и колкото и ужасна да беше, тя само ме караше да искам да разкрия повече неща. — Когато се беше изнервил.

— Добре. Да се надяваме, че това означава, че той не си спомня и половината неща. Този мъж бе... Той беше чудовище. Когато се ядосаше, сякаш беше самият дявол. Предполагам, че е било предопределено единият от нас да е негово копие. Знаеш ли, преди се чудех да не би способностите, които имаме, не зависят по някакъв начин от нещо, което притежаваме вътре в нас. Мислех си, че този огън всъщност е неговият гняв. Това е яростта на баща ми.

Знаех, че няма да постигна нищо, или поне на мен успокоението никога не ми бе действало, когато се бяха мъчили да ми помагат, но все пак се налагаше да го кажа. Трябваше да го знае.

— Ти не си чудовище.

— Нали чудовищата издишат огън? Нали те изгарят цели кралства или страни? — Коул ми изпрати една огорчена усмивка. — Не наричаш ли и ти самата себе си по този начин? Независимо от това колко пъти другите са ти казвали, че това не е истина, ти все пак си видяла доказателствата. Не можеш да имаш доверие на себе си.

Отпуснах се на седалката си, като за пръв път се чудех дали и той не бе също толкова отчаян като нас относно лекарството.

— За теб най-важното сега не са лагерите... нали? — попитах го аз. — А лекарството.

Гръклянът му подскочи, когато преглътна.

— Позна от първия път. Свободна си да мислиш, че съм тъпак.

— Защо? Защото не искаш да страдаш по този начин ли? — попитах остро аз. — Защото искаш просто да си нормален ли?

— Какво е нормално?! — каза Коул. — Почти съм убеден, че никой от нас не си спомня какво беше това.

— Супер! — продължавах аз. — Тогавата защо искаш живот, в който ще си освободен от всичките тези дивотии. Аз искам лекарството повече, отколкото следващото си вдишване. Преди не беше така. Никога не съм си позволявала да мисля за бъдещето, но сега

това е като натрапчива мисъл. Толкова силно желая тази свобода и, изглежда, че колкото повече се напъвам да се опитам да я достигна, толкова по-надалеч бяга тя.

Коул разтри с ръка лицето си и кимна.

— Аз понякога я подценявам... Забравям за нея. Защото просто функционираш и всеки път, когато отново те ритнат и повалят долу, ти просто успяваш пак да се вдигнеш на крака. Но сега започва да става все по-трудно, нали?

— Да. — Това бе първият път, в който си го признавах. Думата прозвуча точно толкова кухо, колкото и се чувствах и аз.

— Не че не вярвам, че следващия път отново ще се изправя. Просто се страхувам, че някой ден просто... ще експлодирам. Ще се самозапаля. Ще убия всички, за които милея, просто защото не мога да спра да се чувствам толкова ядосан през цялото време. — Той извади ръката си и я задържа пред лицето си в очакване на следващия спазъм. Когато той не се случи, се обърна към Кланси. — Те ги държат затворени в едни бели стаи. Светлините са включени през цялото време и се чуват гласове. Гласове, които не спират да говорят и постоянно им обясняват неща като „Ти грешиш“ или „Признай, че грешиш, за да можем да те оправим“. Те нараняват децата — наистина го правят. Отново и отново. Беше... едва издържах дори да гледам, при това не аз бях битият. Това дали е... истинско? Той може ли да си измисля неща?

Ръцете ми хванаха волана по-здраво.

— Той може да вкара в ума ти каквато мисъл си пожелае, но аз смятам, че истината сама по себе си е толкова гадна, че не се налага той да я разкроява.

— Не знам какво ме изнервя повече — това, което са сторили на децата, или фактът, че са измислили как да задържат огъня в тях. По дяволите, съкровище! Как, по дяволите... — Той поклати глава, сякаш за да я прочисти. — Ако той каже на някой от другите... Ако каже на Лиъм, какво да сторя? Никое от децата няма да се приближи на по-малко от трийсет метра до мен.

— Няма да го направи — обещах аз. — Още колко от този разтвор имаш?

Той разтвори ципа на торбичката.

— Още три флакона.

— Значи, той ще остане в безсъзнание, докато стигнем в Ранчото и го обезопасим — казах аз. — През цялото време ще го държим в изолация и ще има вземане-даване само с мен.

— Ако го убием, ще е доста по-просто. — В думите му нямаше нищо разгорещено или яростно и може би заради това бяха толкова обезоръжаващи. Просто студен, безскрупулен прагматизъм. Обезпокоително беше колко бързо се преобърна фокусът ни.

— Не мога — припомних му, използвайки отново един от собствените му аргументи. — Той е единственият, който знае къде е майка му. Не можеш да му направиш нищо, не и докато не разберем къде е тя. Нуждая се от лекарството. Каквото и да е то, просто ми трябва. Аз го мразя повече от всичко на света, но още повече ненавиждам начина, по който живеея. Вбесява ме идеята, че това няма край.

Коул се обърна назад към прозореца, наблюдавайки как сградите около нас избледняват.

— Тогава аз и ти, съкровище, ние двамата ще трябва да измислим начин, по който да стоим винаги с по една крачка пред нашите чудовища.

Кимнах. Гърлото ми се бе стегнало от потребността да поплача заради изненадата, че най-после откривах някого, който да ме разбира; някого, който се бореше не само с всичко и всички около себе си, но и със самия себе си.

— Убедена ли си, че това не е кошмар? — попита тихо той. — И че ние няма просто да се събудим?

Взрях се напред в пътя и наблюдавах как идващият от пустинята прах го покрива със слаб златист блясък, дори и когато над нас започнаха да се събират сиви облаци.

— Да — отвърнах след известно време.

Защото сънуващите винаги се събуждат и чудовищата остават зад тях.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дъждът започна с гръм точно в покрайнините на Мохаве — малък град, намиращ се в подножието на скалистите склонове на близките планини. В далечината отвъд назъбените им корони можех да видя първото загатване за зеленина.

— При този „Дейс Ин“ — каза Коул, сочейки към малък двуетажен комплекс, който се разкри зад ъгъла. — Спри там. Трябва да им намерим друга кола и ние също да сменим своята.

Градът е бил лишен от живот преди известно време, поне това ставаше ясно от абсолютното и пълно отсъствие на каквато и да било поддръжка на магазините и домовете в него. Това беше гледка, с която бях свикнала през изминалата година, и то дотолкова, че вече не изпитвах пълзящото усещане за страх, което се пораждаше от подобни празни детски площадки или прясна кал в гробищата, или къщи, чиито прозорци и врати бяха оковани с дъски. Излизаше, че дори Калифорния, която бе управлявана самостоятелно от Федералната коалиция — отделно от останалата част от нацията, — не се бе оказала имунизирана спрямо новата норма на икономическото съперничество, през което се бе наложило да преминат в другата част от страната.

— Тук биха могли да отседнат хора — отбелязах аз. — Освен това могат да си го заградят като собствена територия...

— Погледни колите наоколо — каза Коул, — виж какво количество мръсотия има върху тях. От доста време явно стоят тук. Не видях никакво движение през прозорците на хотела или в периметъра му. А ти? Паркирай. Можеш да спреш ето там, точно до онази сива тойота.

Изключих двигателя, докато той отново проверяваше дали Кланси все още е в безсъзнание и дали е безопасен със свинските опашки. Сетне отиде да инспектира останалите коли, за да открие някоя работеща и с бензин, а аз скочих долу от шофьорската седалка и изтичах отзад, за да развържа брезента. Тримата там се изправиха и седнаха в унисон, примигвайки срещу мъждукащата светлина.

Докато им помагах да слязат, по лицето и врата ми се стичаше студен дъжд. Въздухът бе напоен с онази странна, прекрасна и неопишуема миризма, която бе характерна за бурите в пустинята.

— Ей — казах аз, а ръцете ми се склучиха около тези на Лиъм, за да го прикрепя, докато се приплъзваше от дъното. — Добре ли сте?

Той кимна и стисна рамото ми, когато премина покрай мен.

— Дунди... почакай!... По дяволите, брат... — Без очилата си хлапето не виждаше нищо. Дунди успя да мушне пръстите си в някаква дупка в настилката и се просна още преди Лиъм да смогне да се протегне за него. След като използва здравата си ръка, за да вдигне приятеля си обратно на крака, той поведе Дунди към края на паркинга на мотела и те изчезнаха бързо зад ъгъла. Поради липсата на обяснение и съдейки по това колко бързо се движеха, съумях да се досетя каква работа точно имаха да свършат.

— И отпред ли беше толкова готино, колкото и отзад? — попита Вида, скачайки долу до мен. Ставите й изпукаха, когато протегна ръце напред и после назад.

— Засега всички сме живи — информирах я аз. — Тук, отзад, гадно ли беше?

— Не — отбеляза тя с повдигане на рамене. — Малко неудобно и студено на моменти. По едно време ти направи остър завой и Дунди ме опипа, без да иска. Всеки път, когато отново заговорях за случая, той изглежда така, сякаш иска да умре от срам. Казано накратко, смятам да се възползвам максимално от тази простотия.

— Налага ли се? — попитах остро аз.

— Няма значение. Той така или иначе се разсърди още повече на играта кой ще му измисли най-гадния прякор.

— Нека отгатна. Ти ли спечели?

— Всъщност Скаутчето успя. Но да си говорим истината. Дори аз не можах да победя Дунди Дунде Дунденце. Почти се напиках от смях.

Отбелязах си наум да прегърна Дунди продължително, преди отново да потеглим.

Когато погледнах, за да се уверя, че момчетата идваха отново към нас, окото ми бе привлечено от цветно петно. Прикривайки очите си от дъжда, направих стъпка към двете малки циментови къщи, които

бяха странно позиционирани на известно разстояние от ъгъла на улицата.

Внушителен брой груби графити обезобразяваха напуканата циментова стена, която разделяше къщата от близките паркинги.

— Какво? — попита ме Вида. — Какво означава изражението ти?

По-голямата част от това изкуство въобще не приличаше на такова, а един участък от стената дори не бе изрисуван със спрей. Избърсах дъжда от лицето си и дръпнах назад мократа си коса. Тук имаше имена, изписани с перманентен маркер — Хенри, Джейдън, Пайпър и Лизи — всичките бяха написани с огромни ръкописни букви под огромен черен кръг, в чиято вътрешност имаше нещо, приличащо на полумесец. Вида ме последва, когато отидох до него, за да разгледам по-добре.

Очите ми обходиха бавно стената, в далечината долавях приближаващите зад нас стъпки. Едната от маркировките, която бе направена със син спрей, бе толкова прясна, че съдържащите се в нея букви — нещо, което приличаше на К, Л, З и Х — се разтичаха и капеха по земята. Притиснах пръсти към нея и не се изненадах, когато ги отдръпнах лепкави и нацапани.

— О! Еха! — Лиъм се изкиска притеснено и застана до мен, за да може да разгледа по-добре.

— О! Еха! За какво? — попита Дунди.

— Това е пътна маркировка. Помниш ли? В Ийст Ривър?

Погледнах Дунди, чиято вежда се повдигна. Очевидно бе не помалко объркан от мен самата. Лиъм пръв се бе влял в лагерния живот и се бе сприятелявал с всеки, аз обаче бях контактувала основно с Кланси, а Дунди — със себе си.

— Ами — каза непоколебимо Лиъм, — това беше системата, която бяха разработили за безопасно пътуване. Използвахме я, за да отбелязваме как да се върнем, след като бяхме излезли в търсене на запаси. Преподавах я на всички деца, които напускаха и тръгваха сами. — Той постави длан върху полумесеца. — Помня този символ. Означава, че това е безопасно място. За спане. За почивка. Нещо от този род.

— А имената какво са? Децата, които са преминали оттук ли? — попита Вида.

— Да. Това се прави, в случай че им се наложи да се разделят или пък се опитват да оставят следи на друга група, която да ги догони. — Дъждът се сипеше още по-силно, което го принуди да се спре и да го избърше от лицето си. — Има различни символи за места, от които може да се вземе храна, на които могат да се открият припаси, къща на приятелски настроени хора, които биха ви помогнали... и така нататък.

— Кланси ли е измислил това? — попитах аз.

— Невероятно, нали? — каза Лиъм. — И аз не знаех, че е способен да мисли за някой друг, освен за себе си, че дори и за две секунди, без да се самоубие от отвращение.

— Хм! — Дунди вдигна едното от счупените стъкла и погледна през него като през лупа, без да обръща внимание на кикота на Вида. — Хлапетата са успели да стигнат дотук чак от Вирджиния?

„Ние също“, за малко да добавя, но нашите обстоятелства бяха... меко казано, различни.

— Обзалагам се... — Той ме хвана за ръка и ме отведе настрани от другите, поемайки към ъгъла, на който оградата на къщата се срещаше с тази, опасваща паркинга. На противоположния ъгъл на улицата имаше някаква църква. С удебелени черни щрихи там бяха нарисувани две странично обърнати V-та — едно върху друго, подобно на стрелки, заобиколени от кръг. — Това е маркировка за посоката, която да им покаже по кой път да поемат.

— Еха! — възкликнах аз. — Виждала бях такива, след като бяхме напуснали Лос Анджелис. Но тогава няха идея какво е това, бях приела, че е нещо, свързано със строителството на пътища.

— Странното е, че аз ги помня отпреди... Още от времето, когато карахме напосоки... — той се поколеба. — През Харисънбърг?

Погледнах към него объркана, ала скоро схванах и регистрирах въпросителната му интонация, нещо като остра болка от повторно нараняване.

— Нали сме минавали оттам?... Искам да кажа... заедно? Не съм... Нали не си спомням нещо грешно?

Това, което ме убиваше, като изключим обърканото изражение на лицето му, беше липсата на обвинение в гласа му. Знаех, че онова, което бях сторила с паметта му, в общи линии бе поправено. Така предполагах. Но той все още имаше моменти на препокриване между това, което наистина се бе случило, и историята, която аз бях вкарала в

ума му. Дочула бях как няколко пъти беше искал от Дунди разяснения, но сега за първи път се обръщаше директно към мен. Целият ми гръден кош ме болеше. Ако можех да избира да бъда разтопена в локва и да се оставя да бъда отнесена до канала, щях да се съглася.

— Не! — успях да кажа аз. — Напълно си прав. Минахме оттам на път за онзи „Уол-Март“.

Започнах да се обръщам обратно към мотела, но той хвана китката ми. Подготвих се за това, което щеше да последва. Кое то очевидно бе нищо.

Той погледна надолу, а палецът му галеше меката част от вътрешната страна на китката ми.

Най-накрая Лиъм каза:

— Спомням си и другия мотел. Приличаше почти изцяло на този, но вратите не бяха червени. — Той разтри врата си, а лицето му се озари от тъжна усмивка. — Аз се държах като идиот и се опитвах да ти дам чифт чорапи.

Въпреки всичко и аз се усмихнах.

— Да. А помниш ли как ми направи серенада с The Doors? „Хайде, скъпа, запали моя огън...“

— Много бе вероятно да ти изпълня цял номер с песни и танци, ако не беше започнала да ми се смееш — призна той. — Толкова много исках тогава да те накарам да се усмихнеш.

Сърцето ми сега ме болеше по абсолютно нов начин. Повдигнах се на пръсти и залепих нежна целувка на бузата му. От паркинга се чу остро изсвирване. Коул ни махна да се връщаме, застанал беше до компактен бял седан. След като го видя, Лиъм въртна очи, но тръгна към шофьорското място. Коул поклати глава и посочи към Вида.

— Тя ще кара — той прекъсна протеста на Лиъм още преди да е успял да обели и дума. — Не си готов. Рамото ти трябва да си почине. Ще се смените по-късно.

— Ти си такъв тъпак! Аз съм добре...

— Това ли наричат братска обич? — се запита на глас Дунди.

— Ей, аз нямам нищо против — отбеляза Вида, като го пренебрегна. — Може би най-после ще успеем да надвишим шейсет километра в час. До после! И гледайте да не ни насадите отново на друг военен патрул. Става ли?

— Внимавай! — извиках след нея напълно безсмислено.

— Готова ли си, съкровище? — попита Коул. Вместо да продължа към червения камион, той ме обърна в посока към един нов — този път син. — Имаме си ново превозно средство. Някой най-вероятно вече е съобщил за червения. Малкият принц е вътре и е обезопасен.

Забелязах, че той се бе отправил към пасажерското място.

— Не искаш ли да караш — попитах го аз?

— Защо? Искаш да си починеш ли, или можеш да издържиш още няколко часа? Бих могъл малко да поспя. Може да се сменим, когато се стъмни.

Малко се стреснах, щом забелязах колко бързо се отнесе Коул веднага след като тръгнахме. В един момент си бе облегал главата на прозореца и ми казваше да завия в следващата отбивка и да пусна чистачките, а в следващия сякаш умря за този свят.

Можех да се справя с това. Камионът бе достатъчно нов и имаше електронен компас на дисплея си. Трябваше само да продължа в северна посока, докато не започнех да виждам табели за Лоудай или Стоктън.

Но единствените знаци, които зървах засега, бяха тези, нарисувани със спрей по фасадите на сградите. По стените. Върху шатри и витрини в търговски центрове. Веднъж, след като очите ми ги бяха забелязали, започнах да ги съзирам навсякъде. Те привличаха погледа ми към себе си отново и отново, крещейки за внимание.

Когато видях следващите в далечината, усетих как една безразсъдна мисъл се прокрадва в мен. Поколебах се и се обърнах към Коул, опитвайки се да преценя точно колко щеше да се разгневи. Летяхме към пътните знаци и ако сега не направех завой, можеше напълно да изгубя пътя...

„Има ли значение? Та ти дори не познаваш тези деца...“

Имаше. Защото знаех какво е да се мъчиш да оцелееш на пътя и ако те се нуждаеха от помощ, исках ние да сме тези, които ще им я окажем.

Когато стрелките изведнъж се промениха, направих първия си завой надясно. Те ме отведоха настрани от двете магистрали, които от своя страна щяха да ме преведат през планините до Оук Крийк Роуд, който в един друг живот щеше да е панорамният път за преминаване из тези части. Още един завой надясно — по Тъхечапи Уилоу Спрингс

Роуд, — който заобикаляше град Тъхечапи. Всички табели, които съобщаваха за приближаващия град, бяха отбелязани с голямо Х с малък кръг около центъра на буквата. Формата ми напомняше достатъчно за череп и кости, поради което не исках да рискувам и да я пренебрегна.

Близо до един аква парк мозъкът ми започна леко да се размеква. Долавях как неведнъж очите ми се затваряха и сетне рязко се отваряха. „Престани — мислех си. — Събуди се. Събуди се. Събуди се.“ Коул трябваше да успее да се презареди след двете адски седмици, през които бяхме бягали в Лос Анджелис. Щях да се справя с това. Поне можех да остана будна, докато ни се наложеше да спрем пак за бензин.

Светлината избледняваше с всяка изминала минута — зимното слънце залязваше по-рано зад сребристите буреносни облаци. В синьо-сивата светлина циментовият знак, указващ зоната за почивка, изглеждаше така, сякаш светеше, а табелите бяха особено тъмни в сравнение с него. Инициалите, които забелязах, подадоха на ума ми нещо, с което да си играе, поне докато наблюдавах пътя.

ПДДР... Пол, Джордж, Джон и Ринго... Папагал, Динозавър, Дракон, Рак... Пистолет, Дезърт Ийгъл, Дан Уесън, Революер...

ХБФБ... Хейзъл, Бигуиг, Файвър, Блекбери... Хляб, Бамбук, Фиде, Банан... Харисънбърг, Бедфорд, Феърфакс, Бристол...

Под тази линия с инициали имаше друга по-бледа. Намалих скоростта на камиона, присвивайки очи, за да видя през дъждовната пелена навън. Пороят почти бе изтрил буквите, но все още можах да различа бледи остатъци на КЛЗХ.

Киа... Лексус... „З“-нещо... Хонда... Добре, това не се получи много-много. Канзас, Лед Цепелин, Зи Зи Топ, Холис. По дяволите, със „З“ бе трудно — зебри, зоопарк, заря, зомби и Зу. И това бе всичко. Единственото, което роди мозъкът ми.

Прозях се през усмивка. „К“-нещо, Лиъм, Зу, Хина. О! Кайли. Кайли от Ийст Ривър — това ставаше. Кайли, Лиъм, Зу, Хина. Или по-скоро Кайли, Луси, Зу и Хина...

Въздухът свистеше през вентилационните отвори — сега по-силно, тъй като умът ми най-последно бе напълно неподвижен и притихнал. Той изпълни ушите ми, докато сърцето ми започна да удря мощно в гръдния ми кош — достатъчно отривисто, че звукът да достигне до ушите ми.

Кайли, Луси, Зу и Хина. Умът ми припяваше имената отново и отново, докато накрая почти не изпаднах в делириум. „Престани!“ Опитах се да продължа. Пробвах: кенгуру, лъв, зебра, хиена, но не можех да се отърва от напирашщото вълнение в кръвта ми.

Ако тези надписи се оставяха от деца, не можеше да сме много далеч зад тях. И ако те знаеха как да проследяват този код, то те бяха... трябваше да са от Ийст Ривър, нали? Видяла бях само една група да напуска Ийст Ривър и това бе групата на Зу.

„Престани“, помислих си, докато поемах дълга глътка от въздуха, преминаващ през вентилацията. Протегнах се, за да увелича леко парното, мъчейки се да прогоня студа. Имаше други деца — много други деца — със същите букви. И независимо от това кое е било другото момиче, ако това беше групата на Зу, в нея трябваше да има и едно „Т“ за Талон — момчето, което бе тръгнало с тях. Опитах се да извикам всяко от техните лица, но Кайли, Луси, Талон и Хина не се явяваха. Странно как можех да си спомня косите им, начина, по който носеха черните си кърпи, звученето на гласовете им, но не и как изглеждаше реално който и да е от тях. Умът ми бе блокирал толкова голяма част от времето ни в Ийст Ривър като защита срещу болката, че все едно всичко се бе случило на някой друг човек.

Но Зу — помнех всичко за Зу — от начина, по който косата ѝ стърчеше рано сутрин, до всяка луничка по носа ѝ.

С периферното си зрение видях още един знак от кода — даже два — на табела с упътване към близката магистрала, която отброяваше километрите до следващия град. Единият бе полумесец в кръг, а вторият две стрелки, сочещи надясно — на изток — а не напред като другите.

Включих фаровете на камиона, оставяйки ги да наводнят групите дървета от двете страни на пътя. Заех се да го изтегля в крайната лента с намерението да си осигуря някакъв начин да поговоря с Лиъм и Дунди, но се спрях.

Тези изминали няколко дни вече бяха достатъчно трудни за Лиъм. Да му дам тази надежда, само за да му я изтръгна после, ми се струваше особено жестоко. Дунди можеше да понесе разочарованието, но Лиъм... Не исках да зърна как лицето му щеше да помръкне, ако всичко това се окажеше едно нищо. Вече го бях подвеждала толкова

много пъти, по толкова много начини. Не можех да добавя и това към списъка.

Но дочувах и онзи тих гласец, който се издигаше над другите мисли и шептеше: „Ами ако пък това е тя?“.

Кайли, Луси, Зу и Хина. КЛЗХ.

Това бе опасно — позволявах си да допусна, че понякога животът придобива онова почти магическо свойство да се подрежда. Той можеше да се развие толкова по-добре и в по-лесна посока от тази, която човек би могъл да си представи.

Боята е била достатъчно прясна, за да се разтече под настоящия напор на дъжда, нали? Не можеше да са много пред нас.

„Не си го причинявай“, казах си наум. Бяхме доста по̀ на север от мястото, на което Лиъм вярваше, че е домът на чичо й, а сред инициалите все още липсваха тези на Талон — „Т“. Може това да беше от изтощение или отчаяние, или пък от някаква потребност да си докажа, че понякога животът можеше да е и мил. Каквото и да беше, не бях в състояние да го пренебрегна.

Какъв бе рискът от поемането подир тази следа, и то само за да видя какво ни чакаше накрая? Ами ако това бе единственият шанс, който щяхме да имаме да я намерим.

Джуд щеше да го стори. С него това дори нямаше да е предмет на разговор.

Все още се усещах някак налудно, докато завивах в следващата пресечка вдясно, а очевидно, че и другите се чувстваха по същия начин. Вида натисна клаксона — тих въпрос. Пътят бе второстепенен — дори не беше павиран. Камионът се насади в калта и се затъркаля из пресните следи, оставени от друг комплект гуми. Обраслите дървета, които бяха наредени край пътя, бяха съсухрени и усукани едно в друго. Поддържах скоростта на камиона достатъчно висока, за да може да ги разкъса, чупейки клони и свличайки листа на земята.

Именно този звук, а не по-ранното въпросително изсвирване на клаксона от другата кола най-после разбуди Коул от двучасовия му сън. Забелязах как се стегна, прокарайки ръце през лицето си веднъж, два пъти, опитвайки се да се отърси от дезориентацията, която настъпваше след подобен дълбок сън.

— Трябваше да ме събудиш! — Той присви очи от светещата конзола на таблото. — Чакай... Къде сме, по дяволите? Защо отиваме

на изток, а не на север?

— Имам предчувствие — казах аз.

— Да, а пък аз имам трън в задника... и изненада, това си ти! — каза той и ме стрелна гневно над проснатото тяло на Кланси. — Какво става?

— Мисля си... — Дърветата изведнъж се отдръпнаха назад и видях, че пътят, по който бяхме дошли, въобще не бе истински път, ами дълга алея до нещо, което едно време е било великолепна планинска къща. Нещото беше масивно — два етажа, двоен широк гараж. Фасадата на къщата бе от камък и дърво, като че ли за да докаже, че въпреки масивното си присъствие, тя все пак следваше да се слее с околността.

— Все още чакам отговор — допълни Коул, докато паркирах колата.

— Мисля си, че тук може да се крият деца — казах аз. — Искам само набързо да огледам наоколо. Заклевам се. Кълна се, че ще бъда бърза!

Коул стисна зъби, а аз се зачудих какво ли е било изражението ми, че накрая той просто кимна и каза:

— Добре, но вземи Вида с теб. Имате две минути.

Другите бяха отворили вратите си, но само Лиъм бе излязъл навън в дъжда.

— Какво става? — попита той.

— Трябва ми Вида за малко — отвърнах му аз. — Не, само тя. Тя. Това ще е нещо... бързо.

Дунди изпъшка.

— Какво нещо? Руби-попада-в-смъртна-опасност ли?

Затворих вратата на всякакви следващи въпроси, потрепвайки, когато съзрях изпълнения с очакване поглед на Вида, който тя ми хвърли, докато се приближаваше.

— Това да не е... нещо свързано с Кейт?

Цялото ѝ лице грееше с надежда. Бадемовите ѝ очи бяха широко отворени, а устните леко откrehнати, като че ли не бе много сигурна дали щеше да се усмихне. Боже! Ако Кейт не бе успяла да избяга, ако не ни чакаше, не мисля, че щях да успея отново да събера Вида.

— Смятам, че е възможно там да се крият деца.

Това веднага я оживи. Видях как ръката ѝ пропълзя обратно в джоба на суитшърта ѝ, в който бе скрила пистолета си.

— Добре, супер — отбеляза тя. — Как искаш да изиграем това?

Предната врата и прозорците на първия етаж бяха покрити с дъски — задните и страничните входове също. Първоначалното вълнение на Вида бързо избледня, докато газехме през калта и високата трева в тъмното — приплъзвайки се около къщата за втори път. Нямаше пуснати светлини, отвътре не долиташе никакъв шум. Странното тъмно очертание върху гаражната врата, което приемаше форма, колкото повече се приближавахме към него, ме закова на място. Бе груб полумесец, изрязан от някакъв вид метал. Някой го беше зачукал с един-единствен пирон.

„Безопасно място.“ Поех дълбоко въздух и се пресегнах към студения метал на дръжката на гаражната врата. Вида изостана, но извади пистолета си и се прицели...

В нищо.

Нямаше коли, нямаше торби, нямаше деца, сгущени върху одеяла. Като изключим редиците от градински инструменти и кошчетата за боклук, имаше само отпадъци. Ярките пликове бяха разхвърляни на купчини из цялото тъмно пространство.

Вида провлачи ботушите си през боклука и го разпръсна. Сега, когато очите ми се приспособяваха към светлината, вече можех да видя и други знаци, че тук наскоро бе имало поне един човек. Малка купчинка от одеяла и изоставен сак.

— Хайде! — прикани ме тя. — Ако някой е бил тук, сигурно се е изнесъл преди дни.

— Имаше следи в калта по алеята — казах аз, чудейки се дали думите ми звучаха по-солидно от мислите ми. Поех към вратата, която водеше към къщата, само за да бъда спряна на място от вида на катинара, който висеше на нея.

Коул свирна с клаксона и това бе плесницата по лицето, от която се нуждаех.

„Държиш си налудничаво — казах си. — Съвземи се. Има по-важни неща...“

Не. Не, нямаше. Защото истината беше, че щях да дойда пеша дотук, щях да вървя през целия път от Лос Анджелис дотук — сама в тъмнината и лееция се дъжд, — ако това означаваше, че ще намеря Зу.

Толкова много го желяех — трябваше да знам, че е в безопасност и е наред, че не се бях провалила спрямо нея, така както се бях провалила спрямо другите.

Дори и онази част от мен, която бе очаквала това, се почувства тъжна, малка и глупава, докато следваше Вида навън. Сега вече бях благодарна за дъжда — за всичко, което можеше да прикрие факта, че една грешна дума или лоша случайна мисъл би могла да ме доведе до сълзи.

Вида постави ръце върху хълбоците си, проучвайки тъмната линия от дървета, които образуваха висока стена около къщата.

— Това несъмнено е готино място за пребиваване за няколко дни. Знаеш ли, аз също видях знаците. И допускам, че ако не бе дошла да провериш, това щеше да те тормози за вечни времена.

— Извинете, че ви докарах тук — измънках аз. Вида ми махна с ръка да вървя, докато се придвижваше към другата кола. Лиъм бе оставил вратата си отворена, а светлината вътре ми позволи да зърна две доста притеснени лица.

Вида се спря, бавно се наведе покрай ръба на алеята и вдигна нещо — бяло и изцапано с кал.

— Я виж! — извика тя, преди да ми го подхвърли. Пръстите ми трепереха и бяха хлъзгави от дъжда, но някак успях да го улова.

Беше малка обувка — очевидно детски номер. Белият плат бе почти черен от кал и мръсотия, но връзките все още бяха светлорозови, все едно дори нечистотията не би могла да остави своя отпечатък върху тях. Разгледах я, прокарвайки пръсти през шевове по страните ѝ.

Коул ми бе дал ясно да разбере, че бяхме приключили с отклоняването от пътя ни. Той вече бе заел мястото ми зад волана и тъкмо сваляше надолу прозореца си, когато подхвърлих обувката обратно на земята и казах:

— Знам, знам.

Цялото ми тяло се разтресе вследствие на силното тракане на зъбите ми. Коул се смили над мен и насочи в моя посока топлия въздух, който духаше от вентилацията, но не обели нито дума, а и аз самата не направих опит да започна разговор.

Тази обувка... Боже, тази обувка с тези розови връзки...

Вида завъртя колата и пое водачеството по алеята обратно към главния път. Коул я последва, настройвайки радиото, докато фаровете

на камиона прорязваха дърветата и короните им. Долових бързо движение, докато вероятно някое животно бягаше настрани.

— Добре — каза Коул. — Имаш ли някаква идея къде сме? Видя ли име на някакъв град? Съкровище?

Умът ми се бе фиксираше върху тази обувка, беше обладан от шевовете, от това как все още беше топла въпреки хладния въздух и дъжда. А и тези връзки. Тези розови връзки бяха като нещо, извадено от...

Поех си дъх толкова дълбоко и отривисто, че стреснах Коул и той натисна спирачките.

— Какво? Какво?

Но аз вече се борех да си махна колана и изскачах обратно навън под дъжда, тичайки нагоре към къщата.

Познавах тези връзки. Бях избрала тези обувки единствено заради тях. Ровила се бях надълбоко в контейнера в „Уол-Март“, защото знаех, че тя ще ги хареса. Знаех...

Изстрелът, който проехтя и отекна над тъмните планини около нас, бе единственото нещо, което можеше да ме спре — и успя. Инерцията ми продължи да ме води напред, докато краката ми не преставаха да се плъзгат в калта, и аз разперих ръце във въздуха. И двата автомобила бяха спрели. Коул използва отворената шофьорска врата на камиона, за да се опита да пресече пътя на Лиъм и Вида. Не искаше да преминат покрай него. Оръжията, които имахме, бяха извадени и насочени към дърветата.

Направих още една малка стъпка напред. Не мислех за преследвачи, за СОП, за Националната гвардия или дори за собствениците на къщата. Мислех си само за това колко ли ужасяващо щеше да е за дете, което се крие в тези гори, да не знае кой точно обикаляше около едно от малкото места, което те възприемаха като безопасно.

Те все още не ме бяха застреляли. Това поне бе добър знак.

— Зу...? — изкрещях, надвиквайки рошещия листата дъжд.

Нямаше отговор.

— Зу? — викнах аз, правейки още една стъпка. — Сузуме? Зу?

Гората около мен като че ли въздъхна и отново се отпусна успокоено в нощта. Ако някой беше там, това явно не беше тя. Тя щеше да дойде.

Нямаше ли?

Когато започнах да отстъпвам заднешком, усетих остър прилив на отчаяние долу в корема си.

— Добре — примирих се аз. — Добре. Съжалявам. Тръгваме си.

Когато надзърнах назад през рамо, видях как Коул сваля пистолета си. Забелязах как Лиъм минава покрай вратата и застава до него, протягайки ръка в посока към мен, само за да я отпусне отново покрай тялото си. Той стори още една крачка напред и спря, а очите му се бяха ококорили.

И щом се обърнах обратно към гората, тя бе единственото нещо, което видях.

Петно от бяло, розово и черно се стрелна от прикритието на дърветата, надалеч от бледи ръце, които се опитаха да хванат ризата ѝ и да я върнат назад. Дълги и слаби крайници се пързалиха през калта, покривайки разстоянието помежду ни толкова бързо, че едва имах време да подготвя ръцете си за прегръдка.

Зу се блъсна в мен с такава сила, която можеше да килне целия свят настрана. Паднах назад и я отнесох със себе си, увивайки ръце около нея и издавайки звук, който бе нещо средно между смях и ридание. Тя зарови лице в косата ми и се отпусна върху мен. Всеки крайник на тялото ѝ се размекна, сякаш се опитваше да се прилепи към мен.

Приливът на чиста и непоколебима радост ме цапардоса като мълния. Той пееше омайна песен в ума ми и ме затопли от глава до пети. Така бях обгърната от чувството, че измина цяла минута, преди да усетя колко силно се тресеше тя и колко студена беше на допир. Тя плачеше — малки звучни хлипания, които не бяха признак за щастие. Дръпнах я назад, за да мога да видя лицето ѝ, а тя само хвана ръкавите ми още по-здраво и поклати глава.

— Мисля си, че това е твое — казах аз, подавайки ѝ обувката. Тя ме остави да се опитам да избърша калта от босия ѝ десен крак, преди да ѝ я нахлузя и да я завържа. Най-вероятно бе паднала, докато беше тичала към дърветата. Бяха ни чули да идваме и се бяха паникьосали.

— Зу? — Лиъм дойде до нас толкова бързо, че последните няколко метра се приплъзна през калта и кацна на земята до мен и нея.
— Зу?

Единственото, което тя трябваше да направи, бе да обърне главата си към него и еуфорията, изписана на лицето му, премина в паническа загриженост. Той взе ръцете ѝ, когато тя се протегна към него, и изучи всеки сантиметър от лицето ѝ, издирвайки синини, рани или нещо, което да обясни защо тя ни гледаше, все едно се бяхме завърнали от мъртвите, защо се държеше за нас така, като че ли щяхме да изчезнем със следващия ѝ дъх.

— Това тя ли е? — извика отчаяно Дунди, докато се препъваше към нас. — Не мога да видя...

— Чакай... Озапти търкалянето си... — Вида се обърна и го изведе иззад вратата на колата, упътвайки го откъде да мине. Той потупа предния си джоб, търсейки едното от стъклата.

— Ей! Какво прави момиче като теб на такова място? — попита Лиъм, позволявайки на малките ѝ ръчички да преминат през мократа му коса и да хванат лицето му.

Дунди падна на колене и запрати кални пръски към трима ни, сетне протегна ръце в посока, която си мислеше, че сочи към нея.

— Не си сама, нали? Нали знаеш какво се случва, когато се пробваш да пътуваш сама? Има...

Зу го събори на земята. Калта изплющя под гърба му в същия миг, в който въздухът излезе от него.

— Ами... добре — прошепна той, притискайки я внимателно към рамото си. — Ти си замръзнала. Трябва ни одеяло, преди тя да изпадне в хипотермия...

Зу се пресегна и постави ръка над устата му, което накара Лиъм да се разсмее бурно. Усмивката, с която тя му отвърна, бе трепереща и недоловима, но все пак бе там. Самата аз поисках да се разплача, след като я бях видяла.

Разгледах я, опитвайки се да вместя това ново видение в образа, който бях скътала в безопасност в паметта си. Косата ѝ бе пораснала достатъчно, че да се накъдря около ушите ѝ. Всичко друго в нея също се бе променило, беше по-висока, но по-слаба. Болезнено слаба. Кожата на бузите ѝ бе хлътнала. И дори на тъмното можех да видя, че същото се отнася и за другите, които излязоха зад дърветата. Те се запрепъваха към нас, примигвайки срещу фаровете на колите. Преброих общо дванайсет — различни височини, различни телосложения, но всичките деца. Само деца.

Кайли и Хина, братовчедката на Зу, излязоха следващи иззад дърветата. Само ми трябваше да видя Луси, за да се сетя за стотиците пъти, в които бях поемала от нея храна, която тя бе сипала по време на всичките ни хранения в Ийст Ривър. Тя ме накара да си спомня за дима от огън, за боровете, за залеза, който се отразява в близките езера. И трите — всъщност всички деца — ни гледаха така, сякаш ги заслепявахме.

— Съжалявам — каза Кайли. — Не разбрах, че това си ти. Иначе нямаше да стрелям. Ние просто... Преследвачите и войниците... и всичко...

Чух как Коул отпусна дълга въздишка зад мен.

— Ще ни се наложи да намерим друга кола — вметна той. — Нали така?

ПЕТА ГЛАВА

Въпреки цялата надежда, която бях имала, че ще я намерим, така и не съм особено сигурна дали въобще бях помисляла какво точно щеше да се случи със Зу, ако това станеше. Но от момента, в който Лиъм я видя, си пролича, че това беше единствената мисъл, която минаваше и през неговото съзнание.

— Смятах, че ще сте в къщата на чичо й — отбелязах аз. — Какво се промени? Защо сте напуснали?

— Той не беше там. Въпреки това щяхме да останем, но се случи... един инцидент точно след като пристигнахме — обясняваше Кайли, докато крачехме. Дърветата се отдръпнаха назад и разкриха малко сечище, оброчено в мрак. Щом бяха чули приближаването на колите ни, те бяха изгасили огньовете, но сечището все още бе наситено с аромата на дим.

— Какъв инцидент? — попита Лиъм.

— Лош. Имаше един мъж, оказа се добър мъж. Той... няма значение. Това не е важно — Кайли поклати главата си с тъмни къдрици и изпъна предната част на окъсаната си риза. — Оттогава се движим от град на град. Когато видях следата от пътни знаци, я проследих, надявайки се да открием други деца, но и те самите не се справят особено леко.

Усетих как очите ми се уголемиха при вида на напълно мокрите импровизирани палатки, които бяха провесили, използвайки чаршафи, както и стари консервени кутии и кофи, поставени, за да улавят водата.

— Вие сте дошли с кола, нали? — попита Лиъм. — Къде я оставихте?

— Зад навеса в задната част на къщата — Кайли се помъчи да изцеди ризата си, но без особен успех. Другите около нея ни се бяха представили като в мъгла, не разпознавах никого от тях. Луси побърза да уточни, че двама от тях — Томи и Пат — бяха напуснали Ийст Ривър няколко месеца, преди ние да пристигнем. Другите трима членове на тяхното племе се бяха отделили, когато ходенето им бе

дошло в повече, и не бяха чували нищо за тях оттогава. Останалите десет тийнейджъри — всичките на по около петнайсет години — бяха случайни деца, които се бяха присъединявали към тях по време на преминаването им през страната.

Томи беше висок и слаб почти колкото и дървото, което го бе прикривало, а ужасната му глава с медночервена коса бе скрита под смъкната шапка. Пат бе с една глава по-нисък и вървеше и говореше с безумна, неовладяна енергия, което правеше почти невъзможно поддържането на еднакво темпо с него.

— Ами... — започна Коул, докато оглеждаше тъжния лагер, който ни обграждаше. — Поне сте опитали.

— Аз просто се чудя... — Луси излезе пред нас, а сплетената ѝ на плитка руса коса се залюля зад рамото ѝ. Тя бе облечена в огромен суитшърт на отбор по американски футбол и черен клин, който бе протъркан на коленете ѝ. — А вие какво правите тук? Кога напуснахте Ийст Ривър?

О, по дяволите! Естествено, че нямаше как да знаят. Нямаше как да са разбрали. Погледнах към Лиъм, но той се взираше в Зу, която се бе вкопчила в ръката му.

— Да запазим историите за по-късно — помоли Коул. — Опакувайте това, което искате да вземете с вас.

— Чакай. Какво? — попита Лиъм. — Задръж! Та те дори не знаят в какво се забъркват.

Коул завъртя очи и се обърна към другите деца, пляскайки с ръце.

— Сега ще ви го обясня. Ние бяхме част от група, наречена Детската лига. Само че президентът реши, че иска да унищожи нас, Федералната коалиция и цял Лос Анджелис. Сега сме се запътили на север, за да създадем нова организация и да открием нови и забавни начини, чрез които да го сритаме по задника. Има ли въпроси?

Томи вдигна ръка.

— Унищожили са Лос Анджелис ли? Буквално ли?

— Струва ми се, че вече въобще не говорим метафорично — отвърна Коул. — Сега е димяща купчина отломки. Естествено, вие сте свободни да останете тук, но военните вече имат контрол над границите и магистралите, а освен това контролират напълно притока

на наличния бензин и храна. Което пък значи, че животът ще стане доста по-труден, ако не се намирате на безопасно място.

Мисля си, че децата в действителност бяха прекалено шокирани, за да съумеят да се разплачат. Разменяха си зашеметени погледи, очевидно борейки се да обработят информацията.

„Гладът никак не помага за взимането на това решение“, казах си наум, докато наблюдавах как дъждът караше ризата на Кайли да прилепва към ясно очертаните кости на бедрата ѝ.

— А там, където ще идем, безопасно ли ще е? — попита Пат.

— Кажи им истината — каза остро Лиъм. — Може и да е безопасно и сигурно място, но ние винаги ще имаме мишени на гърбовете си. Ти никога не си правил нищо просто от добрина в сърцето си, Коул. Така че... каква е уловката? Те идват с нас и после ще им се наложи да се бият ли? Ще трябва да работят за храната и леглото ли?

— Ами, реално погледнато, най-вероятно всички ще сме в спални чували — каза Коул, а под всяка негова дума къкреше раздражението. — Но не, няма уловка. Ако те искат да ги обучим, ще го направим. Ако искат да се бият, тогава кой съм аз, по дяволите, та да ги спирам? Но имам чувството, че те са също толкова заинтересовани относно откриването на причината за ОМИН и научаването на повече за онова така наречено лекарство. А освен това живея с усещането, че имат интерес да намерят друга група, която ще пожелае да им помогне да стигнат обратно при родителите си.

— Не ги манипулирай да си мислят, че е...

— Че е какво? — попитах тихо, дърпайки го настрана. — Възможност за тях да оцелеят ли? Лиъм... Разбирам, че борбата е опасна, но не е ли и този вид живот също толкова опасен? Да си болен, гладен и постоянно да бягаш? Не е нужно вечно да остават в Ранчото. Може да ги изведем, след като измислим безопасна система за извършване на нещо такова... естествено, ако те искат това.

Той изглеждаше огорчен. Ако досега се бе борил с идеята за хващането ми в капан от страна на Лигата, какви бяха шансовете някога да се съгласи същото да се случи и със Зу? Независимо колко много искаше да види децата в лагерите освободени и лекарството разкрито, първият му инстинкт винаги щеше да бъде да поеме по пътя, който бе най-безопасен за хората, които обичаше най-много.

— Когато всичко приключи — казах аз, а очите ми се преместиха върху Коул, който помагаше на децата да съберат багажа си, — можем да отидем където си пожелаем. Това не си ли заслужава? Идването й сега с нас е единственият начин, по който можем да си гарантираме, че тя ще е в безопасност. Ние ще се грижим за нея.

„Като начало въобще не биваше да я пускаме да си ходи.“

Той издиша струйка въздух.

— Ей, Зу! Какво ще кажеш да ни помогнеш да започнем една малка война?

Тя погледна към него, а после към мен. Веждите й се присвиха, докато обмисляше предложението. След което просто повдигна рамене, изразявайки нещо като: „Защо не. Нямам нищо по-добро за вършене“.

— Добре. — Лиъм изговори тези думи в края на една въздишка и долових как с тях напрежението се оттегли от тялото ми. С ръка около рамото ми, а в другата му тази на Зу поехме обратно през дърветата до мястото, където другите ни очакваха. Познатостта на това ми действаше заземяващо, все едно най-после отново се бях свързала със света. — Добре.

В мига, в който стигнахме обратно до колите, забелязах, че Дунди и Вида вече бяха там и се бяха облегли на камиона. Но докато Дунди практически постоянно се повдигаше на пръсти и изстрелваше стотици въпроси към Зу, на които тя нямаше шанс да отговори, Вида само погледна към нея, скръсти ръце и се приближи до нас.

— Ей, Ви, това е...

Тя не се спря, не ме остави да довърша, нито пък пое ръката на Зу, която тя й подаде, за да се здрависат. Очите на Вида проблеснаха, щом срещнаха моите, а обвинението, което се четеше в тях, беше толкова тихо, колкото бе и безпочвено. Челюстта й бе стисната здраво, задържайки отровата, която се бореше да не изстреля към мен.

— Сега вече можем ли да се махнем от това скапано бунисце?

И просто ей така чувството на сигурност изчезна. В мен се настани болезнено безпокойство, което раздвои вниманието ми надве. Половината от мен желаше да я последва в гората, а друга половина — по-шумната и изискващата — искаше да си остана точно там, където бях, щастливо прихваната в любовта си към тримата, намиращи се около мен. Сърцето ми преливаше от нея, докато Зу обвиваше

отново с ръце тънкия кръст на Дунди, а той я милваше по главата по неговия обичаен непохватен начин.

Лиъм се бе извърнал, за да проследи силуета на Вида, докато тя изчезваше в тъмнината. Когато се обърна обратно, видях въпроса му — а моето собствено объркване също бе отразено там.

Ала нямах никаква идея защо тя бе толкова ядосана.

Бяха минали часове след полунощ, когато най-послед стигнахме до Лоудай, а луната вече започваше снижаващото си приплъзване на запад. В продължение на четири часа редувах заспиване със събуждане, но от това не ми стана по-добре. Придържането ни към второстепенни пътища, както и лъкатушенето по гръбнака на Калифорния в спокойно темпо бе добавило допълнителни четири часа към и без това вече дългото пътуване. А като приспаднем и допълнителния час, който ни отне намирането на още една кола и на достатъчно бензин, за да можем всички да продължим, стигнахме до точно десет часа. Сякаш бяхме хванати в някакъв вид реалност, в която времето в един и същи миг се разтягаше и се свиваше, а минутите отлитаха в безчетно количество. Напиращите приливи на тревожност и страх се вливаха и изливаха от мен и се хванах да изпращам отчаяни, тихи молитви да открием Кейт и другите да ни очакват. Денят вече се бе стекъл доста добре и знаех от опит, че не мога да се надявам това да се превърне в някакъв вид закономерност. Животът имаше гадния навик да ме повдига нагоре само за да ме захвърли обратно надолу.

Градът бе по-провинциален, отколкото очаквах — поне в покрайнините си. Имаше доста пусти полета, които някога вероятно са били лозя, но явно бяха оставени да повехнат и умрат в сянката на няколко дълги сиви склада.

— Ето го! — каза Коул и вдигна ръка от волана, за да посочи. Бях изненадана, че можеше да ги различи, имайки предвид, че на мен ми изглеждаха абсолютно еднакви — особено в тъмнината.

— Те тук ли са?

— След секунда ще разберем.

В момента, в който навлязохме в единия край на града, небето беше разцъфнало в бледолилаво. Нашата малка редица от коли премина като на парад през празните улици. Настроението на Коул

отново се промени и стана по-щастливо и леко, когато колата намали и зави към паркинга на някаква автокъща за коли втора употреба. Той закара автомобила до едно от празните покрити места — близо до нещо, което определено приличаше на стар ван на фирма за обезпаразитяване, и до камион на електрическа компания.

„Не е автокъща за коли втора употреба — казах си наум. — Поне вече не.“

— Добре, съкровище — Коул пое дълбоко въздух и погледна към покрива на колата, мънкайки си нещо, което не успях да чуя. — Готова ли си?

— Ами той? — попитах аз, кимвайки към отпуснатото тяло на Кланси.

— Засега ще го оставим тук. Току-що му бих още една доза. Ще се върна обратно за него, след като сме сигурни, че всичко е наред.

Това не бе възможно най-добрата идея, но бях толкова уморена, че се усетих, че просто кимам — прекалено изцедена, за да споря. Освен това момчето все още дишаше леко и равномерно, беше се превил надве и не се виждаше. Този път аз бях тази, която провери повторно дали ръцете и краката му все още са затегнати със свинските опашки. Това беше последната пълна и ясна мисъл, която премина през ума ми.

Докато се измъквах навън, цялото ми тяло ме болеше от изтощение. Усещах го в задната част на врата си. Долавях го във воднистия вид, който очите ми бяха придобили. Лиъм веднага ме откри и хвърли въпросителен поглед по посока на камиона. Махнах му и се облегнах на ръката му, когато я обви около мен. Продължавах да се опитвам да преброя децата, започвайки всеки път със Зу и Хина, но, изглежда, не можех да продължа по-далеч от десет, без да забравя докъде съм стигнала и да се наложи да започна отначало. Фокусирането над едно определено нещо — гласа на Дунди, който изстрелваше към Вида въпрос след въпрос, питащ за размазаните форми около себе си, — ми помагаше да бъда нащрек, но на мозъка ми още му отнемаше прекалено дълго време да обработи факта защо стояхме пред някакъв вид бар и се мотаехме пред вратата.

Лиъм проследи погледа ми.

— Тя не е казала нито дума на Зу — информира ме тихо той. — Знам, че не си пада по прегръдките, ама това нормално ли е? Защото,

ако продължава да се държи така, аз определено ще имам проблем с това.

Надзърнах отново към Вида.

— Трябва й известно време, за да се отпусне. Ще поговоря с нея.

Коул погледна през един от прозорците, без да обръща внимание на незапаления светец знак, гласящ „ОТВОРЕНО“. След като въздъхна тежко, той изпробва вратата на „Смайлис“. Заключено.

— Това бар ли е? — промълви Дунди зад мен. — Ние можем ли да влизаме? Все още не сме на двайсет и една години.

— О, бабче! — въздъхна Вида. — Убиваш ме.

Погледнах през предния прозорец. Вътре имаше много бледо, полирано дърво, празни полици зад самия бар и червен винил там, където бяха местата за сядане. Между всички снимки на облечени в бански жени, излегнати върху спортни коли, имаше и класически стари постери за рок концерти.

— С взлом ли трябва да проникнем? — попитах Коул.

— Не. Проверявах само за да видя дали все още ползват този вертеп като фасада. Входът към Ранчото е зад бара.

За секунда бях леко объркана, мислейки си, че има предвид зад бара в самото заведение. Вместо това обаче той слезе от бордюра и кимна с брадичка към малка алея между „Смайлис“ и празния магазин край него. Последвахме го отзад, минавайки покрай кофи за боклук и празни подредени каси, докато не достигнахме до някаква задна врата. Коул отиде право при нея и набра шест цифри върху намиращото се там електронно устройство. То присветна, изпиука и вратата се отвори, разкривайки нещо, което приличаше на типична задна стая. Покрай всяка стена имаше стелажи, повечето от които бяха празни.

— Пътят до долу е дълъг — извика Коул през рамо. — Някой страх ли го е от височини? От тъмно? Не. Разбира се, че не. Вие, деца, сте шампиони. Само внимавайте, става ли?

„Дълъг път надолу. Боже!“ Още един подземен тунел ли? При това дълъг — бях готова да се обзаложа за това, основавайки се на факта, че бяхме достатъчно далеч от основната сграда на Ранчото, която не бях успяла да видя, докато седяхме пред „Смайлис“. Имахме подобен начин на достъп и към Щаба в Лос Анджелис. Мястото за влизане бе в един паркинг, откъдето посредством асансьор се стигаше до Тунела, който от своя страна беше толкова ужасяващ поради

идващата от канализацията смрад и хлъзгавите от мухъл стени, че човек почти очакваше в другия му край да го пресрещне дяволът.

За да стигнем до вратата с капака в пода, която се отваряше към тунела, водещ до Ранчото, се наложи всички да се набутаме в малката спалня, направена отзад до бара, и да повдигнем леглото и килима, които бяха поставени над нея. Студен, застоен приток на въздух се втурна да ни поздрави с добре дошли, когато Коул отвори вратата.

— Готино — казаха Томи и Пат, навеждайки се, за да надникнат надолу към леко осветеното пространство. Кайли направи физиономия по посока на Луси, но бе третата, която слезе след Коул. Повечето от тийнейджърите минаха след това — твърде уморени да поставят под въпрос онова, което се случваше, или пък къде ги отвеждаха. За помалките деца беше по-страшно. Зу и Хина бяха като отражения на пълната, абсолютна умора. Те се люлееха на краката си, все едно бяха обърнали по няколко чаши в бара и не съумяваха да фокусират очите си върху Лиъм, дори и когато той им помагаше да преминат през началото на стълбата. След това и аз, и той трябваше да съдействаме на Вида да свали долу един наполовина сляп, изключително кисел Дунди. Сетне дойде неговият ред.

Знаех, че това е лишено от разум... начинът, по който страхът сякаш идваше до мен изотзад и притискаше острие към гърлото ми. Знаех, че не сме по време на атака, че нататък по пътя вече имаше деца и всичко с тях бе наред, както и че ако исках да стигна до Ранчото, щеше да ми се наложи да ида дотам. Наясно бях с всичко това, ала не можех да помръдна.

Лиъм долови изражението ми и на лицето му се изписа успокоителна усмивка. Въпреки всички неизречени думи помежду ни, той все още можеше да разчита всеки мой страх. Едната му ръка премина през косата ми и подхвана странично лицето ми, докато ме целуваше по слепоочието.

— Различен тунел, различно място, различен край — обеща той. — Нали така?

Преглътнах и се усилих да кимна, когато той пое към стълбата. В момента, в който светлата му коса изчезна, усетих как кожата ми залепна за костите ми, а стомахът ми се преобърна. Различен край. Преобръщах тези думи в ума си. Край.

Това бе само началото му.

Изправих се, праметнах конската си опашка зад рамо и предприех първата стъпка. Втората. Третата. Опитах се да не мисля за начина, по който тъмнината сякаш се надигаше около мен и ме засмукваше надолу. В момента, в който бях почти убедена, че ще се спускам вечно, най-послед стъпих на твърда земя.

Остатъкът от деня придоби някакъв странен, почти нереален развой. Тунелът беше осветен от низ коледни лампички, някои от които присветваха, а други изцяло не работеха, поради което пред нас винаги се виждаше само малка част от пътя. Всичко наоколо беше гол, коравосърдечен цимент. Ниският таван и тесните стени усилваха абсолютно всеки един глас и носеха назад през тъмнината шепоти и въздишки, подобни на духове. Дишах плитко, усещайки как кръвта започва да заформя слаб пулс зад очите ми. Това наистина бе прототипът на Щаба в Лос Анджелис — в доста по-малък мащаб и частично над земята, ако Коул ни бе казал истината, но все пак беше достатъчно наподобяващ, за да успеят да ме побият тръпки.

Умът ми си играеше на „хвани и пусни“ с гледките и звуците около мен, филтрирайки всичко през млечен обектив. Това ме караше да се чувствам така, като че ли виждах всичко да се случва през спомените на някой друг. Миризмата на пот и влажни дрехи. Сумтене от болка от страна на Вида. Мрачното, безнадеждно изражение на Дунди, когато се взираше в тъмнината. Зу, отпуснала се на гърба на Лиъм, с ръце, обвити около врата му, докато той я носеше. Ходихме толкова дълго, че имаше моменти, в които забравях накъде сме се запътили.

Горе пред нас Коул се изкачи по едно стълбище и потропа по нещо метално — голям ръждясал квадрат, който най-вероятно представляваше врата. От страната на тунела нямаше никакви дръжки. Трябваше да ни пусне някой от другата страна.

— Ами ако вътре няма никого? — дочух въпроса на Дунди. Престорих се, за доброто на сърцето си, че въобще не съм го чула.

Той удря с юмрук по него още минута, преди и децата, скупчени зад гърба му, да започнат да удрят заедно с него.

„Тук няма никого — помислих си. — Не са успели.“

Не можех да дишам. Нямаше къде да се иде — стените и от двете ми страни бяха толкова близо, а децата зад мен блокира изхода ми навън. Долових как Лиъм обгърна рамото ми с ръка, но тежестта от

това накара гръдният ми кош да се почувства още по-стегнат. Краката ми се сплетоха, но точно в този момент се разнесе силно скърцане и пътят бе наводнен със светлина.

„Кейт?“

Прикрих очи, мъчейки се да разбера чия бе тази фигура, когато Коул извиси глас:

— Здравей, Доли!

— Боже мой! — В гласа ѝ смътно се долавяше някакъв акцент, може би от Ню Йорк? Ню Джърси. — Побързайте! Влизайте! О, боже! Бяхме си помислили... Притеснявахме се, че ще ни се наложи да излезем да ви търсим.

Лиъм ни поведе напред и нагоре по стълбите — към светлината. Не бях усетила колко ми е било студено, докато не бяхме обвити от нежна топла вълна. Прекрачих вътре и примижах срещу потока от флуоресцентна светлина над мен.

Доли сподави една тежка въздишка, докато вървеше по редицата ни, и мигна, щом достигна до мен и Лиъм. Тя премести поглед от него към Коул.

— О, боже! Още един от вас ли има? Как е успял светът да оцелее толкова дълго?

— Пълен късмет — отвърна Коул. — Всички тук ли са?

Доли видимо се поколеба.

— Ами... не съвсем.

— Кейт? — Думата излезе от Вида в беззащитен прилив на надежда.

— Конър е добре. Тя много се тревожеше за всички.

Ръката на Лиъм се стегна около мен, а когато погледна надолу — изражението му беше толкова искрено развълнувано, че аз се облегнах на него и леката ми усмивка се появи като рефлекс. Изненадах се обаче, че първото чувство, което нахлу в дупката, оставена в мен от страха, не беше въодушевление или облекчение. Тези усещания се появиха едва след внезапната и остра болка, която се излъчи от сърцевината ми. „Тя не знае.“ Кейт бе оживяла, бе успяла да се добере дотук напук на силно намалените ѝ шансове и бе чакала. Единствената новина, която Доли щеше да ѝ сподели, беше, че ние сме тук. Тя нямаше как да знае за Джуд. Щеше да ми се наложи да не я

прегръщам, за да не се разплача за достатъчно дълго и да ѝ кажа. „Тя не знае нищо.“

А сега щеше да разбере.

— Какво искаш да кажеш с това „не съвсем“? — попита Коул, докато се оглеждаше. — Десет души от вас дойдоха да отворят това място, нали? А Конър доведе своята дузина...

Маратонките на Доли издадоха леко скърцане, когато тя се размърда неловко. Звукът от боси крака, които плющяха по плочките, я спаси от необходимостта да отговаря. Сърцето ми се качи в гърлото, когато изневиделица една бледоруса глава се появи в ъгъла на залата. Кейт!

Вида се метна към нея, разбутвайки децата, които стояха помежду им, като почти успя да събори и двете им на земята.

— Съжалявам. Толкова съжалявам — повтаряше Кейт. — Бяхме точно извън зоната на нападението и не можехме да се върнем заради барикадите, които те сложиха...

Кейт погледна зад рамото на Вида към мен и усмивка на успокоение заля лицето ѝ, когато нейните очи срещнаха моите. „О, боже! О, боже! Тя не знае.“ Не можех да изкарам думите от устата си. Не можех да помръдна. Под кожата ми течеше горещина, а потта извличаше от всяка моя пора вина, срам, гняв и мъка. След това тя вече не гледаше към нас, а към празното място от другата ми страна. Озърташе се из цялата зала, а очите ѝ прескачаха от един човек към друг, като през цялото това време притискаше Вида към себе си все по-здраво. Тя го търсеше.

В края на краищата не се наложи да изричам нищо. Тя сигурно бе проумяла още в първата секунда, в която бе видяла лицето ми.

Ръката на Лиъм откри моята и се склочи около пръстите ми, докато той ме издърпваше и ме привличаше по-близо до себе си. Притиснах лице към здравото му рамо, чувайки как сърцето му бие до ухото ми, и се опитах да си възстановя дишането и да спра напирещите сълзи.

— Какво ще кажете... — Доли сложи ръка на рамото на Томи. — Какво ще кажете да ви покажа къде са баните и къде може да спите? Всички стаи са отворени. Само си изберете някоя, която да ви харесва. Утре ще трябва да измислим нещо по въпроса с чаршафите и одеялата. Съжалявам.

— Какво е станало със завивките? — попита тихо Коул.

— Взеха ги — Доли повдигна рамо и премести погледа си от него към децата, а после обратно към него и най-накрая Коул престана да задава въпроси.

Тя ни поведе по друг снежнобял коридор. Светлините отгоре избелваха кожата на всички, правейки мръсотията и нечистотиите още по-забележими. Снимките, залепени с тиксо към стената, потрепваха, когато толкова много тела преминаваха край тях. Острата миризма на белина. Голяма стая — с размери на училищен физкултурен салон — широко отворена и осеяна със спални чували и дюшеци.

„Почивка — помислих си. — Най-последно мога да спра.“

— Ей, съкровище! — извика ме Коул. — Можеш ли да дойдеш за минутка при нас? Искам да осведомя Кейт, така че тя да се запознае с пълната картинка.

Захватът на Лиъм върху мен се затегна и аз почти казах „не“. Не мислех, че мога да съм край Кейт, докато не се възстановях. Но той и аз бяхме замесени в това нещо заедно. А и ми се щеше да знам къде са останалите агенти.

— Ще дойда след секунда — обещах на Лиъм. — Избери ни хубава стая.

— Добре... — започна той несигурно, но последва другите надолу с един последен поглед през рамо.

Коул ми махна да отида при него в стаята, намираща се отляво на отвора към тунела, но аз останах на място секунда повече, за да успея да огледам пространството по-добре. И се оказах... някак безразлична.

Щабът в Лос Анджелис имаше леко порутен вид, сякаш някой бе изкопал дълбока дупка, бе налял вътре малко бетон и бе вкарал различни плочки, бюра и маси, за да го украси. Светлините и тръбите се мяркаха открито над главите ни и никога не бяхме имали безпроблемно течаща топла вода. Ранчото пък изглеждаше така, сякаш е било забравено. Независимо от факта, че агентите вече бяха тук поне от седмица, подът беше покрит с облаци от сив прах и мръсотия. Дръжките на вратите бяха увиснали и счупени. Боята се лющеше от стените, а дървото по някои от вратите се цепеше. Крушките или не работеха, или липсваха напълно и оставяха произволни петна от тъмнина в коридора. Плочките по окачените тавани се ронеха, цели парчета бяха паднали на земята и просто бяха изритани настрана. Все

едно на никого не му дремеше. Докато поемах всичко това, през мен премина вълна на безпокойство. Така човек се отнасяше към място, в което нямаше намерение да се застоява. И просто притежаваше.

— ... е простотия! Това е такава скапана простотия! — гласът на Вида ме извика в стаята, в която другите вече бяха влезли. Пристъпих вътре и затворих напълно вратата зад себе си, почти сблъсквайки се със стена от шкафове за папки. Стаята бе достатъчно голяма колкото за единично бюро, три стола и няколко карти на Съединените щати, поставени в рамки.

„Това трябва да е бил офисът на Албан — помислих си, — докато той все още е бил тук.“ Наоколо не беше толкова претъпкано със случайни боклуци, колкото бе в кабинета му в Щаба, но някои от щрихите — особено свободно висящото от стената американско знаме — бяха типични за него.

— Веднага щом са излезли от Лос Анджелис, Сен се е свързала с Ранчото и им е казала, че се отправят към Канзас — ми обясни Коул, който се беше облегал на предната част на бюрото заедно с Кейт. Тя държеше лицето си наведено, ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите ѝ, а мислите ѝ видимо бяха някъде другаде. С ръце на хълбоците Вида обикаляше в малкото пространство, в което човек всъщност можеше да се движи.

— И те всички са си тръгнали — довърших аз. По дяволите! Коул беше сигурен, че агентите, които бяха напуснали Щаба с Кейт, за да търсят транспорт за нас, бяха, ако не друго, поне достатъчно лоялни към нея, за да искат да останат и да ни помогнат.

— И са взели със себе си почти всичко, което не е било прикрепено, включително и повечето храна — информира ме Коул. Бях изненадана от това колко спокоен изглеждаше. — Кейт и Доли са щели да дойдат да ни търсят, очевидно си съумяла успешно да им внушиш, че ние сме се запътили към Канзас. Ще трябва да започнем да възстановяваме това място от нулата, но допускам, че е възможно.

Кейт изправи глава.

— Какво искаш да кажеш с това, че тя им е „внушила“?

— Ти си знаела? — попита Вида с язвителна острота в гласа си.
— Ти ли си ги изпратила да си ходят?

Изпънах ръце, отказвайки да притисна гръб към вратата и да отида колкото може най-далеч от тези яростни погледи.

— Аз го сторих. Аз им оказах влияние, за да се отправят директно към Канзас, така че ние да можем да избягаме сами някъде извън щата. Само че трябваше да се погрижа те да не се свързват с агентите тук, преди ние да сме пристигнали.

— Какво, по дяволите? — кипеше Вида.

— Напълно подкрепям това — каза Кейт и хвърли студен поглед към Коул. — Обясни ни какво точно се надявахте да постигнете с това.

— А, добре. Какво ще кажеш за опит да спасим живота на всички тези деца — изстреля в отговор Коул. Той подпря ръце върху коленете си. — Искаш ли да знаеш какво планираше приятелчето ти Сен? Щяха да разделят децата между колите, да ги изведат достатъчно далеч от Лос Анджелис, колкото те да повярват, че са в безопасност, и после да ги предадат за парите от наградите.

Ако това въобще беше възможно, Кейт стана още по-бледа. Вида най-накрая престана да обикаля.

— Не би могъл да знаеш това... — започна Кейт.

— Аз го видях в ума ѝ — намесих се аз и оставих киселината, която усещах в стомаха си, да обвие думите ми. — Бе планирала всичко до минутата. Искаха пари, за да могат да купят оръжия и експлозивни на черния пазар. Искаха да ударят Вашингтон, окръг Колумбия... те нямат абсолютно никакъв интерес да ни помагат да освобождаваме лагерите.

— Планът ни сработи точно както го бяхме предвидили — отбеляза Коул. — В общи линии. Не се изнервяй безпричинно, Конър. Никой не е пострадал. Всичко стана чисто. Фактът, че и другите агенти са напуснали, само доказва, че нашият инстинкт по въпроса е бил правилен. Никой не иска да помогне на децата. По този начин поне си подсигурихме Ранчото и ги объркахме по отношение на плановете ни. Ако ги спрат или ги приберат някои от приятелите на президента Грей, те ще им дадат грешна информация за нас. Сега това е нашата база за операции, а не тяхната. Тук е тихо, имаме налично електричество и вода, а сега вече и достатъчно място за работа.

— Да! Да погледнем сега пък какво нямаме! — най-последно избухна Кейт. Бледото ѝ лице беше почервеняло и тя едва успяваше да удържа треперещия си гняв. — Ти изгони тренирани професионалисти, онези, които можеха да изпълнят атаките над лагерите, които замисляш, онези, които можеха да защитят всички тези

деца! Трябваше да оставим малко време, за да се опитаме да ги спечелим на наша страна, а не да ги манипулираме да си мислят, че имат идея да си тръгнат. И как смееш да взимаш подобно решение, без дори да се консултираш с мен? Аз не мога... — Тя поклати глава, а очите ѝ се впиха толкова яростно в моите, че ми се наложи да погледна настрани. — Руби, какво става?

— Успокой се, Конър! — каза Коул с остра нотка в гласа си. — Планът е да тренираме тези деца да се бият. Да им дадем сили.

— Да дадеш сили на себе си! — рязко го поправи Кейт и ако Вида не бе в стаята, нямам идея какво щеше да ѝ каже или направи Коул в отговор на това. Юмрукът му се сви край тялото му. — Разбирам те, Коул... Наистина. Но това не е бил правилният начин. Те взеха компютърните сървъри. Аз разполагам с един лаптоп... и то само защото си го занесох в стаята, за да свърша малко работа снощи, и го скрих, когато те започнаха да говорят за напускане. Те ще ни изключат от системата. Какво ще правим тогава? Ти изгори моста, като ни остави без вариант да се върнем обратно.

Лигата бе прекарала почти цяло десетилетие в изграждането на информационна мрежа за всичко: местонахождение на бивши политици, достъп до базата данни на преследвачите и Специален отряд „Пси“, строителни схеми, местонахождение на тайни проекти. Аз също разчитах на това да имам достъп до нея, за да продължим с ударите над лагерите. Ако не друго, поне щяха да са ни нужни малкото известни сателитни снимки, които някога са били правени на някои от лагерите.

— Зелените могат да проникнат в мрежата на Лигата и това дори не стои като въпрос — успокой я Коул. — Та те са тези, които я изградиха. И аз съм взел мерки, за да подсигурия и ние да можем да копираме изследването, свързано с лечението. Единственото ми питане е: къде е флашката с информацията, която откраднах от „Леда Корп“? С проучването относно причините за ОМИН?

Челюстта на Кейт се стегна и тя погледна настрани. Гърлото ѝ подскочи, когато преглътна. Тя направи значителна пауза, за да ме обземе студен, сковаващ страх.

— Тя е в боклука. Не бяхме достатъчно далеч от града, когато задействаха електромагнитния пулс. Той я прочисти напълно... Съжалявам. Искане ми се... — Тя поклати глава и се спря.

При тези вести се стоварих тежко върху един от столовете, чувствайки все повече как навлизам в дълъг тунел в противоположната на всички останали посока. Едва дочух саркастичното „О, прекрасно!“ на Коул. Въобще не забелязах, че Кейт се е изправила и вече минаваше покрай мен, за да стигне до вратата.

— Къде тръгна? — попита Коул. — Остави децата да поспят малко повече.

— Не отивам при децата — отвърна му студено тя. — Тръгвам след другите агенти, за да оправя тази каша, в която ни забърка. Да ги накарам да се върнат, за да можем заедно да работим върху това.

Студенината в тона ѝ проникна през мен и достигна до костите ми. Никога не я бях виждала такава или поне никога не бях долавяла пълната сила на гнева ѝ, насочена към мен. Но и аз бях ядосана — яростна. Тя ни бе оставила. Тя не беше там, когато аз имах нужда от нея. А бях направила най-доброто, на което бях способна, за да помогна на всички да оживеят.

— Искаш те да се върнат ли? — попитах аз. — Кой? Онези, които те напуснаха, без да се замислят, за да идат да си играят на терористи, или пък онези, които искаха да ни предадат на СОП?

Кейт дори не можеше да ме погледне.

— Сигурна съм, че има някакво недоразумение...

— Права си — отвърнах аз. — Погрешно схванах степента, до която отричаш истината за това кои са тези агенти...

— Руби! — озъби се Вида. — Затваряй си...

— Не знам колко пъти е нужно да ти го докажат, но тези агенти никога не са милели за Лигата, към която ти си се присъединила. Онази, която действително я е било грижа за децата, все още останали по лагерите и все още умиращи всеки ден от нещо, което е на една ръка разстояние от откриването на лечение за него. Нямаме нужда от тях! Няма нужда да опетняват това, което ще се опитаме да направим тук! Събуди се!

— Не съм заинтересована да изпращам деца да си играят на войници — отвърна Кейт.

— Преди май нямаше проблем с това — напомних ѝ горчиво.

— Вие бяхте наглеждани от тренирани агенти, които ръководеха тактически екипи...

— Вярно. Говориш за онези агенти, които после се обърнаха и започнаха да ни прочистват един по един ли? Какво ще кажеш за Роб, който се опита да убие мен и Вида при една „злополука“. Ти дори знаеш ли, че той ни последва? Та той ни търсеше. На мен ми сложи намордник!

Вида бе замръзнала на място, а лицето ѝ бе пепеливо. Инстинктът да защитава Кейт от всякакви обиди очевидно беше във война с онази част от нея, която знаеше истината. Коул се протегна, за да сложи ръка на рамото ми, но аз отстъпих настрана, изчаквайки Кейт да ме погледне. Очаквайки отговор.

— Доли и аз ще тръгнем веднага сутринта — каза тихо тя. — Останалите агенти поеха едва преди няколко часа. Все още можем да ги догоним.

Почувствах се така, все едно ме бе зашлевила през лицето.

— Добре. Тогава тръгвайте.

— Успех! — добави Коул с едва долавяща се насмешка в гласа.

Бледите ѝ очи ме огледаха за последно, преди тя да излезе от стаята и да остави вратата да се затръшне зад нея. Вида бързо се изправи на пети. През прозорците, които обкръжаваха компютърната зала, ги проследих как си тръгват, докато накрая не изчезнаха. Не можех вече да издържам и се втурнах след тях.

Коул ме хвана за ръката и ме издърпа назад.

— Остави ги да се поуспокоят. Те просто са разстроени, но нещата трябваше да се развият по този начин.

— Така ли? — Въпросът избяга, преди да мога да го спра. През пукнатините в сърцето ми се процеждаше съмнение.

Чу се още един силен протестен стон от вратата на тунела — звукът ме изправи на крака и двамата се устремихме към коридора. Толкова бях сигурна, че ще зърна Кейт, която щурмува тъмнината, за да ни каже, че няма да тръгва, че гледката на мръсните и уморени лица на осемте деца, стоящи там, ме удари като кроше в гърдния кош.

Всяко от тях изглеждаше по-ужасено от предишното. Сенатор Круз пристигна най-отзад, отказвайки всички ръце, които се бяха протегнали към нея в опит да ѝ помогнат да изкачи последните няколко стълби. Тя се огледа наоколо, избягвайки преценяващия поглед на Доли, която се появи от лявата ми страна.

— Стигнахте за рекордно време! — уведоми ги Коул, потупвайки всеки от тях по гърба, в резултат на което получи малко усмивки и дори още повече прегръдки на облекчение. — Имахте ли някакви проблеми?

— Не, бяхме малко объркани от инструкциите, които ни даде за това как да слезем долу в базата от кръчмата, но след като видяхме мястото, се оправихме. — Зак, високият мургав водач на един от екипите на Сините в Лигата, изглеждаше непоклатим както винаги. Той прокара ръка през тъмната си коса и огледа мястото.

Ако в момента Зак имаше вид на спокоен и уверен, то Нико като че ли беше запратен в другата крайност на спектъра. Той изглеждаше малък и ужасен. Черната му коса стърчеше във всички посоки, все едно бе прекарал целия последен ден с пръсти, заровени в нея. Нико скръсти ръце пред гърдите си и прихвана лактите си. Дишаше дълбоко. Поне докато не съзря Кейт. Тя тръгна към него, пробивайки си път с рамо през другите агенти, но вместо да се хвърли към нея, както го бе направила Вида, той просто се пресегна нагоре, покри лицето си с ръце и започна да ридае.

Това бе единствената дума, която би могла да обясни звуците, излизаци от него. Те се надигнаха над развълнуваното бърборене, задушиха всеки въпрос, изстискаха смеха, докато не умря и не спадна до шепот. Коремът ми се преобърна няколко пъти, докато накрая не се наложи да погледна настрана и да оставя сивия статичен шум да изпълни ушите ми. Никое от другите деца не тръгна към него. Само сенатор Круз, която с изражението си след това ни даде ясно да разберем какво мислеше за нас. Ръцете ѝ се обвиха около него още преди тези на Кейт.

Обърнах се към Доли, за да я попитам къде се намираха душовете и спалните — благодарна за извинението да се махна от ужасния звук на Никовия плач, от разочарованието на Кейт, от нищо неподозиращото вълнение на другите за място, което бе така опоскано, че бе превърнато в почти необитаемо.

От онова, което можех да зърна, Ранчото бе разделено от два коридора, които вървяха успоредно един на друг и бяха свързани от двойни врати във всеки край. Долното ниво имаше същия план на етажа като горното: два тесни, подобни един на друг коридора с над дузина врати отстрани на всеки от тях. Един от коридорите, в които

стълбището слизаше, представляваше поредица от стаи с легла на два етажа, в които да се спи, кухня и пералня. Някаква врата беше оставена отворена и аз погледнах вътре към четирите двуетажни легла.

Гласовете в следващата стая бяха заглушени, но разпознах „Какво?“-то на Дунди, когато то изригна от него. Прекосих последните няколко метра до вратата и хванах дръжката ѝ, чудейки се защо въобще я бяха затворили.

— ... тя не можеше просто да ни каже? — говореше гръмогласно Вида. — Направо не е за вярване! След като животът ни е бил в опасност, не е трябвало да играят игрички само с Коул. Ние трябваше да сме първите хора, на които тя да каже!

Наклоних се към вратата и притиснах чело към нея, докато слушах.

— От известно време тя и Коул се държат много приятелски един с друг — допълни Дунди. — Не съм изненадан, че са направили нещо подобно.

— В това няма никакъв смисъл... — Гласът на Лиъм стана толкова тих, че вече не можех да го чуя, но и без това вече се отдръпвах назад. Кръвта пулсираше в ушите ми вследствие на гнева, доловен в тона им.

Стигнах по коридора до килера, за който Доли ми бе споменала. Всички кърпи бяха взети, но беше останала една мека, огромна черна риза, която бе завряна в чанта с цивилни дрехи и която агентите вероятно бяха пропуснали, когато бяха разчиствали мястото. Взех я с мен, докато отивах към банята, благодарна, че нямаше да ми се наложи да се обличам наново с мръсните си дрехи.

Утрото придоби някакво нереално измерение в момента, в който пристъпих съблечена в една от душкабините и влязох под струята още преди водата да успее да се затопли. Тя изригна от ръждясалия душ и цапардоса кожата ми със смразяващ шамар, охлаждайки ме моментално и успокоявайки настръхналия ми скалп. Бяха инсталирали помпи със сапун и шампоан във всяка кабина: големи контейнери с индустриални количества, които вече бяха наполовина празни. Раменете ми се бяха отпуснали, когато погледът ми се премести долу към водата, завихряща се надълбоко настрани от краката ми. Аз дишах. Петната мръсотия, които не се измиха от ребрата и краката ми, се оказаха синини. Аз дишах. Аз дишах.

Аз просто дишах.

ШЕСТА ГЛАВА

Не знам дали спях в действителност, или просто изпадах и излизах от безсъзнание. Бях по гръб, а ръцете ми бяха свити над стомаха ми. Слушах звуците на Ранчото, което се пробуждаше. Гласове крещяха нагоре-надолу по коридора, питайки за прането, което бяха оставили, оплаквайки се от липсата на топла вода в банята, смеейки се — затворих очи при звука на викащата ме Вида.

„Стани — наредих си аз. — Трябва да се справиш с това.“

Прехвърлих крака странично на леглото, разтрих лицето си и се опитах да загладя косата си обратно в конска опашка. Още преди да светна лампите и да отворя вратата, Вида вече беше в другия край на коридора, внезапно сменяйки посоката, когато излязох навън.

— Какво има? — попитах я аз.

— О? Най-после наваксахме със съня за красота ли? — нападна ме тя. — Те те чакаха. Чакаха те цял час, а ти не се появи! Какво? Прекалено си добра, за да им кажеш дори довиждане ли?

Нещо студено се сви в стомаха ми.

— Кейт и Доли вече тръгнаха ли?

След всичко, което се бе случило през изминалите няколко месеца, бях изненадана от това колко ме заболя. Не бе останала, за да си вземе довиждане. Не бе останала да ни чуе да ѝ обясним ситуацията. Кейт по-скоро беше готова да пробва да взриви всичко, което бяхме постигнали чрез принуждаването на агентите да напуснат, като ги помолеше да се върнат обратно. Бе готова да ни саботира.

— Почти три следобед е — каза Вида.

Погледнах я невярващо. Част от леда в изражението ѝ най-после се бе разтопил. Тя поклати глава, мърморейки нещо под носа си, което се направих, че не чувам.

— През цялото това време ли спа? Явно си била по-скапана, отколкото си мислех.

— Слушай — започнах аз. — Що се отнася до по-рано...

Тя вдигна ръка.

— Схващам. Имам само един въпрос — ти скри плана на Сен от мен, защото бе убедена, че ще я промуша в бъбрека ли?

— И така може да се каже — признах си аз.

— Тогава, значи, не ме познаваш толкова добре, колкото смяташ — каза тя. — Защото щях да я нацеля право в сърцето. Но... добре.

— Къде са всички? — попитах аз.

— Бабчето лежи някъде депресирано — отвърна Вида. — А скаутчето досажда на всички в кухнята.

— Какво? Защо? — При повдигането на рамене от нейна страна, добавих: — А Зу?

Изведнъж изражението ѝ отново се смрази. Когато проговори, гласът ѝ можеше да реже кожа от костите ми.

— Изглеждам ли така, сякаш въобще ми дреме къде е?

— Вида — казах аз. — Ама сериозно...

Каквото и да беше, тя не искаше да приказва за него. Ето защо вече се отдръпваше назад и се отправяше към стълбите.

— Трябва да си поговорим за това — казах аз, тръгвайки зад нея. Погледът, който ми отпрати, ме спря на място. Това бе изражението на човек, който искаше да бъде оставен на мира.

— Между другото, ако решиш, че въобще ти пука, докато Кейт вървеше надолу по тунела — вметна Вида, — тя ми предаде нещо: „Кажки на Руби, че който си играе с огъня, накрая се опарва“. Това говори ли ти нещо?

— Не — казах аз накрая. — Нямам никаква идея.

Вида отчасти бе права. Лиъм беше в кухнята — само че в действителност беше в килерчето за провизии, намиращо се след фурните и мивките в тъмния заден ъгъл. Той бе оставил вратата широко отворена, вероятно за да даде шанс на още малко светлина да проникне вътре като допълнение към фенерчето, което бе стиснал между зъби. Драскаше нещо върху малка тетрадка със спирала. Пресегнах се, за да запаля лампите, и тъкмо се готвех да му се подиграя, че не е видял ключа, когато... нищо. Опитах два пъти, за да съм сигурна.

Лиъм извади фенерчето от устата си и се усмихна. И просто ето така, изминалите няколко часа сякаш се разтопиха в мрачна локва, от

която аз излязох непокътната.

— Знаеш ли, че това място се нуждае от трийсет и шест нови крушки? Защо, по дяволите, им е трябвало да прибират чак и крушките? — попита Лиъм.

— Трийсет и шест е доста точно — отвърнах с лек смях. — Това ли е най-доброто ти предложение?

Той изглеждаше объркан.

— Не. Преброих ги. Кайли и Зу ми помогнаха малко по-рано. Също така бихме могли да използваме пет нови ключалки за врати, няколко килограма прах за пране и около две дузини хавлии. А това... — Лиъм направи жест към оскъдните рафтове пред него. — Това е покъртително. Дори нямам идея как са успели да намерят толкова консерви с цвекло... но, милостиви боже, какво дори може да се стори с тях?

— Ами има пържено цвекло, супа от цвекло, кисело цвекло...

— Ъъ? — Той покри ушите си и наистина потрепери. — По-скоро бих пробвал белените домати.

— Наистина ли е толкова зле? — попитах аз, влизайки в килерчето при него. В действителност не се налагаше да питам — така беше. Всъщност даже беше още по-зле, защото, като изключим няколко хляба и нарязани салами в хладилника, разполагахме най-вече със зеленчуци в консерви и ужасна храна като солети и чипс.

Докато Лиъм продължаваше да търси паста, супа в консерва и овесена каша, аз се облегнах на него и затворих очи. Гърдите му стопляха гърба ми, харесваше ми как можех да усетя оживяването на всяка дума, която преминаваше през него. Той се пресегна и нежно разроши косата ми.

— Досаждам ли ти? А?

— Не, съжалявам. Слушам те — отвърнах аз. — Та говореше ми за Луси?

— Да. Тя бе едно от момичетата, което се грижеше за храната в Ийст Ривър. Мисля, че ще може да ни даде малко знания за това как да въртим запасите и какво би било хубаво да търсим.

Правилно. Щеше да се наложи да създадем някакъв екип, който да се грижи за набавяне на запаси, макар и вече да бяхме толкова малко, че не си представях как Коул ще се съгласи, освен ако

ситуацията не станеше особено отчаяна. А и не си представях как щеше изобщо да го приеме, ако този, който излизаше, бе Лиъм.

— Уморена си — каза той, прокарвайки палец под окото ми. — Къде изчезна вчера? Останах да те дочакам, но припаднах още в момента, в който легнах.

— Взех си душ и бях прекалено уморена, за да ви търся в коя стая сте — отвърнах, защото... как можех да си призная, че аз съвсем тенденциозно бях избегнала стаята, която бяха избрали. Не исках да отговарям на въпроси, не и когато главата ми тежеше точно толкова, колкото и сърцето. След като се бях изправила срещу Кейт, в мен не бе останало никакво друго желание за противоборство. — Намерих първата отворена стая и се пробвах да заспя.

Той се протегна и издърпа от полицата една от онези малки консерви компот, стигащи за един човек, и отвори капака, преди да успее да откажа. Сетне продължи с внимателната си инвентаризация на стелажите, докато аз изсипвах консервата в устата си и поглъщах плодовете. Виждах как чертите му издаваха различните разговори, които водеше наум, всеки въпрос, който искаше да ми зададе, и долових тревожно настръхване, увеличаващо се с всяка безмълвна секунда, която изминаваше.

— Не искам да те питам, но... ти евентуално нали щеше да ни признаеш за това, което си направила с агентите? Нали нямаше да ни оставиш да се досещаме сами, когато тук пристигнеха само коли с деца?

— Трябваше да ви кажа още в момента, в който напуснахме града — признах аз. — Но то просто... ми се изплъзна от съзнанието заради всичко, което се случи.

— Можеше да ни кажеш още преди да бяхме тръгнали — нежно каза той.

— Трябваше да стане бързо — възпротивих се аз. — И ако някой дори само бе намекнал, че е наясно какво се случва, това можеше да разкрие всичко на агентите. Наложих се да ги объркам.

— Ти и Коул.

— Той познава останалите агенти по-добре от всеки от нас. Необходимо беше да ме насочи как да направя така, че да усетят внушението като нещо истинско. — „И ако ви бях казала, щяхте да се опитате да ни накарате да напуснем.“

Понякога — всъщност през по-голямата част от времето — бе трудно да мисля за нас като за хора, които са имали различни животи, преди те да се вляят един в друг. Сега жизнените ни пътища бяха така скрепени, че изпитвах непреодолим импулс да му разкажа всичко, да чуя разсъжденията му по въпроса и да проверя дали съвпадаха с моите. И преди бях крила тайни от него — за това каква съм, какво бях сторила с родителите си, но... не че реално се чувствах по-зле, а по-скоро изпитвах някаква заядливост, непоколебимо усещане, че нещо вече не сработваше така, както се беше случвало преди. Сякаш бях съумяла да прекъсна някакъв естествен ход на съществуването ни. Прехапах устни, наблюдавайки как веждите му се сключват заедно по същия начин, по който го правеха тези на Коул, когато се концентрираше.

— Затова се бе паникьосала, нали? Тъкмо си била разбрала... — Лиъм разтри челото си с опаката част на ръката си. — По дяволите! Та какъв е планът сега?

— На вечеря ще се срещнем всички, за да обсъдим план за освобождаване на някои от лагерите.

— Може и да няма вечеря, ако това е всичко, с което разполагаме... — започна той. — Но ще измисля нещо. Всичко ще е наред.

Той обви ръка около раменете ми и ме притегли към себе си. Аз притиснах лице към рамото му и издишах, потрепвайки. Ръцете ми се обвиха около кръста му.

Това бе правилно. Усещах близостта си с него като нещо правилно. За пръв път умът ми не препускаше. Тук, в тъмното, пулсът ми биеше ускорено вследствие на близостта му. Всичко друго ми изглеждаше далечно. Той целуна косата ми, бузата ми и аз си помислих: „Не мога да изгубя това. Не мога да си позволя да загубя и това“. Не можех да му доверя всичко, не и ако исках той да има полза от онова, което се опитвахме да предприемем, нито пък, ако исках да го защитя. Но можехме да съхраним това, нали?

— Имаш ли ми доверие, че ще те запазя в безопасност? — попитах го аз. Знаех си, че вероятно му се е сторило, че извадих този въпрос от нищото, но изведнъж той ми се видя жизненоважен. Ясно можех да забележа, че ми се беше обидил заради това, че не му бях казала за агентите.

— Мила, ако трябва да избирам между теб и стотици от най-изявените екземпляри на Грей, всеки път ще избирам теб.

Изненадах го, като се повдигнах на пръсти и го целунах право в устата.

Пръстите ми все още държаха ризата му, когато се дръпнах назад. Гласът ми звучеше в ушите ми нисък и прегракнал. Наложих ми се да се боря за думите, а в момента бях толкова смутена, че въобще не бях сигурна дали щях да избира правилните.

— Искам да...

Обърканото му изражение бавно изчезна, докато ме наблюдаваше и чакаше.

„Искам да...“ Усетих как лицето ми се зачервява, но не можех да преценя дали това беше от срам, или поради образите, които преминаваха през ума ми. Никога не се бях чувствала толкова неудобно и така напрегната. Бях го целувала и преди — наистина го бях целувала, — но всеки предишен път бях подтиквана от стрес, неотложност или гняв и във всяка от тези ситуации бивахме прекъснати от изискванията на света около нас. Това тук действително беше първата ми възможност да помисля за него, единствено и само за него, при това, без да бързам. Да го изуча внимателно. Усещането от ръцете му. Прежулването на наболата му брада. Малките, задъхани звуци, които издаваше в задната част на гърлото си.

Намирахме се в килерче, а навън в кухнята работеха деца. Рационалната част от мен осъзнаваше границите на този момент, но ако следващия път се окажехме някъде другаде и отново се озовяхме в откраднат миг само за двама ни — тогава какво? Долових как през мен премина лек трепет, охранван от равни части паника и копнеж. Нямах да знам какво да сторя. Как да не объркам всичко.

Ръцете на Лиъм покриха моите, когато той се облегна назад върху стелажите. Щом зърнах, че се усмихва, в мен се изля облекчение. Той разбираше. Естествено, че разбираше. От момента, в който се бяхме срещнали, той ме познаваше по-добре, отколкото аз сама себе си.

Когато заговори, гласът му беше сладък, но изражението му беше далеч от това. В очите му забелязвах дяволитост, гладен поглед. Усетих раздрусване ниско в стомаха си, когато установих, че то се дължеше на мен.

— И така, мила, току-що ми мина една бърза мисъл.

— Така ли? — промърморих аз, разсеяна от начина, по който той се пресегна нагоре и прокара палец над долната ми устна.

— Съвсем вярно. А именно че ти си на седемнайсет, а аз на осемнайсет и имаме абсолютно всички права да се полюбуваме един на друг като нормални тийнейджъри. Като обикновени, щастливи, луди хлапета. — Той хвана с два пръста колана на дънките ми и ме привлече по-близо. Обичах гласа му, когато го понижаваше така. Акцентът му се усилваше, затоплен като летен въздух в минутите преди буря. Това бе атака с пълната мощ на известния Стюартов чар и аз бях напълно безпомощна срещу него. — Искаш ли да чуеш правилата?

Сърцето ми думкаше лудо, докато кимах. Същата тази ръка се провря покрай бедрото ми, нагоре под ризата ми. Чувствах я топла и съвсем на място върху долната част на гърба ми. Затворих очи, когато устните му едва преминаха покрай моите. Докосването му ме караше да се усещам смела. Той избутваше несигурността толкова назад, че тя вече не можеше да ме достигне.

— Първото правило е, че въобще не трябва много да мислиш. Второто е да кажеш, когато искаш да спреш. Третото е, че правиш всичко, което намиращ за хубаво. Четвъртото е...

— ... че спираш да говориш — казах аз, мъчейки се слепешком да бутна вратата, за да се затвори — и ме целуваш?

Той все още се подсмиваше, докато ми се подчиняваше. А после и аз започнах да се смея, защото нервите ми се тресяха, защото щастието му бе заразно и защото това тъпо първо правило нямаше абсолютно никакво значение. Лиъм бе единствената мисъл в главата ми. Той бе стотиците диви чувства, които експлодираха в гърдите ми. Той започна да ме целува по-настойчиво и принуди устните ми да се разтворят към неговите. Впуснах се да имитирам движенията на езика му и бях възнаградена с леко ръмжене, изразяващо одобрение.

Нормална. Щастлива. Луда. За него.

Половин час по-късно, след като вече го бях чула да ме вика няколко пъти, докато вървеше по коридора, Коул най-накрая влезе в кухнята и заудря по големия износен хладилник. Това ми даде секунда

да се отдръпна от Лиъм и да се съвзема, преди да изляза, за да го посрещна.

— Животното трябва да бъде нахранено — каза Коул, докато пълнеше една картонена чаша с вода. — Или вече напълно го забрави?

И просто така, безтегловната, прекрасна радост се изпари изпод краката ми и аз се приземих с грохот отново в реалността.

— Никога не забравям за Кланси. — Думите ми бяха изострени от раздразнение. — Не трябваше ли да предположа, че ще се погрижиш за него?

— Не, не трябваше — извика Лиъм от килера.

Коул се усмихна.

— Сега ще има убийствено главоболие след всички лекарства, с които го наблъскахме. Хлапетото тъкмо бе започнало да се съвзема, когато го обезопасих в малката му клетка. Изглеждаше толкова ядосан и уплашен.

— Добре. Да приключваме с това.

Вместо да ни поведе обратно нагоре, Коул пое по коридора и после надолу към по-ниското ниво, подминавайки няколко спални, преди да достигне до вратата, на която пишеше: СЪХРАНЯВАНЕ НА ФАЙЛОВЕ. Той извади малък ключодържател и ми го предаде. Ключалката оказа леко съпротивление, докато вкарвах ключа в нея. Поогледах се наоколо, за да съм сигурна, че никой не ни наблюдаваше, и разтърсих дръжката, за да се уверя, че ще си остане заключена. Вмъкнахме се вътре. Коул се пресегна, за да дръпне шнура за самотната електрическа крушка над главите ни.

Видях прости, практични метални полици, изпълнени с различни кутии и купчини хартия — най-вероятно архивирани файлове от вече проведени Операции, ако можеше да се вярва на лъжата, която бе гравивирана на вратата. На пръв поглед бе достатъчно убедително. Очите ми обходиха библиотеката от папки и класьори — всичките прилежно наредени по полиците, — докато Коул се приближаваше към двата стелажа, които бяха прикрепени към задната стена.

— Ето тук — каза той. — Червената кутия. Дръпни я.

Пресегнах се над кутията за писма. Прахът върху капака изглеждаше така, сякаш наскоро е бил обезпокоен от ръце, пресегнали се, за да достигнат до скритото резе, намиращо се върху задната лайстна на полицата. Пръстите ми се свиха около него и го повдигнаха

нагоре. Чу се силно, радостно прищракване и цялата полица се завъртя навън към мен. Автоматичното осветление в коридора зад нея се включи и наводни малкия килер със заслепяваща, ултрабяла светлина.

Пътят от празния коридор до още една заключена врата бе кратък. Тук трябваше да вкарам ключа и да набера кода за достъп — 4-0-0-4-0-0-4, — преди вратата да се отвори с хрущене.

— Ще бъда тук — каза тихо Коул. — Ако имаш нужда, викни ме.

Още една част от сделката — той искаше някой винаги да пази гърба ми иззад тази врата, когато идвах да нося храна на малката напаст. Можех да избирам между него, Кейт или Вида, но аз бях добавила и Дунди към списъка, тъй като той неизменно оставаше недостижим за влиянието на Кланси.

Влязох във втората стая, като оставих Коул да затвори и заключи вратата зад мен.

Вътре имаше две килии, всяка от тях беше три метра широка и дълбока около метър. И двете бяха оборудвани с легло, пластмасова тоалетна и кофа вода за миене на лице и зъби. Ако килиите можеха да се сравняват, тези определено бяха подобрена версия в сравнение с влажните, плесенявали пространства, които бяха издълбани в блока за разпити в Щаба. Бяха и по-добре осветени, почти заслепяващи заради искрящите светлобели стени и откритите флуоресцентни крушки отгоре. Това бе далеч от обичайния стандарт на живот, към който Кланси Грей бе привикнал, но въпреки това той се бе разположил доста удобно на леглото, а ръката му бе просната над очите му. Явно, че преди да го вкара вътре, Коул го беше измил и преоблякъл в чист анцуг. Това бе повече, отколкото заслужаваше.

Докато приближавах към вратата, той не помръдна. В металния ѝ капак имаше нова ключалка. Предположих, че ключът ми ще проработи и в нея, и се оказах права. Вратата проскърца, докато се отваряше, но от затворника ни все още нямаше отговор. Пуснах пакета с храна вътре, оставих чашата с вода на малкия перваз от другата страна и се погрижих внимателно отново да заключа. Кланси изчака, докато почти се бях обърнала да си ходя, за да проговори.

— Нанасянето лошо ли се развива? — Гласът му бе обезпокояващо любопитен, когато се извърна с лице към мен. — Мислите ти са толкова силни, че ги чувам и през стъклото.

Това бе лишено от разум, но за момент се притесних, че ми говори буквално. Все пак можех да го усетя, докато се мъчеше да ме заобиколи и да проникне в ума ми. Винаги имаше прилив на гъделичкане, който слизаше по задната част на главата и по врата ми.

Кланси издърпа с крак храната до леглото си, отвори сандвича си и направи физиономия.

— Защо така? Няма ли пържоли на запад от Тексас? Какво е това месо?

Врътнах очи, но изведнъж осъзнах, че той говори напълно сериозно.

— Това е мортадела.

Той го помириса, устната му се сви от отвращение, а после го покри с фолиото, в което бе обвит.

— Май ще предпочета да умра от глад.

— За мен ще е удоволствие.

— Във всеки случай — каза Кланси, без да обръща внимание на коментара ми, — дълбоко съм разочарован от липсата на самодоволство от твоя страна. Мислех си, че ще се явиш при първа възможност, злорадствайки как най-после си се събрала отново с малката си флашка. Какво те направи толкова кисела?

— Стоя пред източника на всичко това.

Той се изсмя леко.

— Явно съм надценил колко ще успееш да разбереш през тези първи няколко часа. Флашката въобще работи ли, или пък е била изтрита от електромагнитния пулс? Как се онези обгорели страници от изследването, които смогна да спасиш от огъня? Най-вероятно все още не си установила какво правят в Търмънд, нали?

Сякаш невидима ръка се обви около врата ми и ме накара да се наведе напред. „Търмънд?“ Какво толкова ставаше в Търмънд, че той изглеждаше така зарадван при вида на празния ми поглед?

„Не го казвай — заповядах си, докато се борех с паниката, която се издигаше на спирали вътре в мен само при споменаването на тази дума. — Не реагирай.“

Кланси откъсна парче от хляба на сандвича и го пхна в устата си. След като не поисках отговор, ъгълчето на устните му се повдигна насмешливо.

— Ако пожелаеш да разбереш, ще се наложи да го потърсиш и разкриеш сама. — Той потупа слепоочието си, което беше предизвикателство или покана?! — Знам, че си ядосана — додаде той — за начина, по който протече всичко в Лос Анджелис...

„Търмънд — продължавах да мисля аз. Тази дума бе като инфекция, точно както и той се бе надявал да се случи, ако трябваше да се досещам. — Той е в плен при нас от седмици. Няма начин да има нова информация.“ Освен ако това въобще не беше нова информация, а просто карта, която бе държал, очаквайки точния момент, в който да я изиграе.

Отне ми няколко прекалено дълги секунди, за да му отговоря.

— Ядосана дори не може да покрие и началното ми състояние.

Той кимна.

— Въпреки това някой ден... Някой ден след месеци или дори години може би ще успееш да видиш, че унищожаването на това изследване всъщност е било безкористен акт, а не действие, продиктувано от егоизъм.

— Безкористен? — Завъртях се обратно към стъклената стена, прекъсвайки по този начин собственото си изтегляне към вратата. — Да отнемеш на децата шанса да оцелеят и никога повече да не им се налага да преживяват трансформацията? Да ги лишиш от единствената възможност да се съберат отново със семействата си и да се завърнат къщи? Това ли е безкористно?

— Ти това ли искаш? Аз си мислех, че освобождаването на Търмънд след време ще има предимство — допълни Кланси, изучавайки един грозд. — Това грозде био ли е?

Завъртях се на пети и прекосих разстоянието между килията му и вратата колкото можех по-бързо, без да тичам.

— Руби... чуй ме! Лечението е друг начин за контрол над нас, целящ да ни оставят без вариант да взимаме решения. Какво се случи, като донесе изследването тук? Позволиха ли ти въобще да го видиш? Знаеш ли къде е в момента?

Ръцете ми се свиха в юмруци покрай тялото ми.

— Това не е някаква магическа лепенка, която ще изцери всички рани. Тя няма да изтрие клеймото на онова, което представляваме ние в умовете им. Ако няма странични ефекти, те винаги ще чакат, ще наблюдават, ще се молят болестта да не рецидивира. Каж ми —

продължи той, вдигна краката си и ги кръстоса върху леглото. Наблюдавах тихо как пръстите му барабанят по коленете. — Това, че вече знаеш, че има лек, променя ли начина, по който агентите тук се отнасят с теб?

Тишината се простираше помежду ни. Той се усмихна.

— Това, което те се опитват да осъществят, въобще не ви засяга вас. Може и да са ви казали разни неща, за да ви принудят да дойдете, да им се доверите, но те няма да си удържат на обещанията. Дори и Стюарт.

— Единственият човек, за когото трябва да се притеснявам, че не бива да му имам доверие, си ти.

— Каквото и да се опитваш да постигнеш, идвайки тук — каза той съвсем тихо, — накарай колкото може повече от децата да застанат зад теб. Те са тези, които ще те последват и ще ти се доверят, а не някой от възрастните. Ще си късметлийка, ако големите някога погледнат на теб по друг начин, освен като на полезно оръжие.

— Защо смяташ, че ще е много лесно да попадна на криеци се из страната деца?

— Аз мога да ти помогна да намериш племената, които се скитат наоколо. Ще можеш да ги тренираш, да ги обучиш да се защитават сами. Наближаваме финала на играта и ако ти не ги откриеш, те ще се превърнат в невинни жертви в тази война. — Стиснах зъби, но той отново взе думата, преди да мога да изстрелям нещо дръзко в отговор. — Забрави за възрастните, Руби! Погрижи се да си около децата. Накарай ги да те обичат и ще разполагаш с лоялността им завинаги.

— Да ги накарам да ме обичат! — казах аз, а гневът ми се завръщаше като прииждаща вълна.

— Не всичко в Ийст Ривър бе фалшиво — рече той хладнокръвно.

Но всичко, което беше важно — всеки спомен, който пазех за мястото, — бе опетнен от пълзящото черно докосване на ума му. Просто мисълта за начина, по който ме беше изучавал през лагерния огън... начина, по който бе преодолявал всяка от умствените ми прегради... начина, по който онези деца го бяха гледали с пълно обожание. Потръпване преряза гръбначния ми стълб. Стаята бе станала прекалено малка и твърде студена, за да мога да остана и да слушам всяка нова глупост, която той реши, че иска да избълва.

Обърнах се назад към вратата, отключих я и изрично проверих дали съм изгасила светлините. И въпреки всичко гласът на Кланси долетя до мен през тъмнината. Замърси въздуха и прозвуча така, сякаш бе едновременно навсякъде.

— Когато си готова да поемеш водачеството и действително да направиш нещо, кажи ми! Аз ще бъда тук и ще чакам.

И ако се съдеше по видяното от последния поглед, който хвърлих към лицето му, това беше точното място, на което той искаше да бъде.

СЕДМА ГЛАВА

Коул не ми каза нито дума, докато не излязохме обратно в коридора и между нас и сина на президента не се издигнаха няколко стени. Дори тогава той изглеждаше разсеян — бледите му вежди бяха набръчкани, ръцете му бяха кръстосани пред гърдите му.

— Успя ли да чуеш какво ми каза той? — попитах аз.

Той кимна.

— През малката решетка под прозорчето за наблюдение.

— Преди нападението... срещал ли си информация от разузнаването за Търмънд? — поинтересувах се аз. — Из Щаба вървяха ли някакви слухове?

— Надявах се, че ти ще имаш някаква идея за какво точно говори той — призна Коул, докато вървахме по коридора. — Ще проверя нещата.

Отправила се бях към голямата бивша зала за развлечения вляво от стълбите, за да вечерям, но той очевидно щеше да избяга в стария офис на Албан. Хванах китката му, докато преминаваше покрай мен.

— Кога ще изготвим план за лагерите?

— Не и тази вечер — информира ме той. — Все още чакаме още две коли, а и искам да се обадя на някои стари свръзки за доставка на продоволствия. Обзавеждането на това място трябва да ни е приоритет номер едно. Никой няма да ни повярва, че можем да свършим каквото и да е, ако не успеем да осигурим на тези деца чисти дрехи и няколко топли хранения. Помолих един-двама от Зелените да помислят върху това как те биха инсценирали нападение над лагер. Засега поемим въздух! Скоро отново ще се захванем за работа.

Отвърнах на помахването му, след което той премина през вратите, които свързваха коридорите, а аз последвах аромата на сос за спагети в стаята за развлечения. Някой бе подредил сгъваеми маси и столове в прави редици, бе донесъл малко радио и го беше подпрял на захабената маса за билиард, която агентите така милостиво ни бяха

завещаха. До него имаше две купи с прибори за хранене и печално малка купчина картонени чинии.

Отнело ми беше няколко часа, за да забележа, че Ранчото се превръщаше отново в нещо, което изглеждаше някак... чисто. Тихите коридори долу бяха белязани от хлопането на перални и сушилни, които сякаш работеха във всички часове на денонощието. Най-последно ми направи впечатление, че плочките на пода са по-скоро бели, отколкото жълти. И когато отидох в банята, за да напръскам лицето си с малко вода, установих, че вече няма вадички от ръждива вода по кожата ми. Долових миризма на белина. Прах за пране. Усетих се почти като... у дома.

Минах покрай два листа хартия, закрепени на вратата, и спрях да ги разгледам. Веднага разпознах почерка на Лиъм, но ми трябваше известно време, за да разбера какви бяха тези таблици и защо на всеки списък бе закачен по един молив на връзка. Това бяха листове за записване, разделени по вида на работата: пране, чистене, организиране, подготовка на храната. Под всяко от тези заглавия имаше имена на деца. Всеки трябваше да помага, но можеше да си избере какво да прави. Такъв беше стилът на Лиъм.

Забелязах Лиъм, Дунди, Вида и Зу, които седяха на една маса с допирни една до друга глави. Вида първа ме зърна и незабавно млъкна, дръпна се назад и най-небрежно пак взе вилицата си. Аз си сипах паста в чинията и се насочих към тях.

— Какво ново? — попитах, настанявайки се на празното място, след което се обърнах към Лиъм, за да го смушкам. — Видях списъците със задълженията, трябваше да ми кажеш по-рано, за да мога и аз да се запиша за нещо.

Лиъм вдигна поглед от тетрадката си, а щом премести ръката си, съзрях поредица от числа — уравнения, които той се опитваше да реши.

— Няма проблем. И без това си заета с други неща.

Други неща, които, за съжаление, не включваха прекарването на време само с него в килера.

— Какво е това? — попитах и се наведох, за да мога да видя по-добре какво прави.

Той ми се усмихна безрадостно.

— Опитвам се да изчисля кога точно ще останем без храна. Разгледах близките градове и си мисля, че има няколко, в които може да идем за храна, като ще имаме минимален досег с местното население.

— Коул каза, че ще се погрижи за това — осведомих го аз.

Той изсумтя.

Нещо в това ме засегна.

— Прекалено опасно е да се напуска Ранчото в момента. Той ще се заеме с въпроса.

Зу се обърна, за да ме разгледа, а изражението ѝ бе притеснено. Посочих чинията ѝ с паста, но тя така и не я докосна.

— Ние бихме могли да излезем — продължаваше Лиъм. — Ти, аз, Ви. За бога, та аз съм сигурен, че и Кайли би дошла. Ще бъде като едно време.

Зу се пресегна през масата, улови го за ръката и я задържа. Тя продължаваше да клати глава, а очите ѝ бяха широко отворени. Не му бе разрешено да напуска. Тя нямаше да му позволи да тръгне. Тайничко и аз бях доволна, че тя му го показваше, защото бях на абсолютно същото мнение като нея. Исках го тук, където бе скрит от погледа на злото.

— Правил съм го стотици пъти — каза ѝ той нежно. — Защо се държиш така?

Тя пусна ръката му, свивайки се по начин, който не бе типичен за нея. Отворих уста, за да попитам какво не е наред, само за да бъда прекъсната от ядно изохкване.

— О, няма значение! Аз дори не съм гладен — избухна Дунди, бутайки чинията си настрана от себе си. По предната част на ризата му имаше повече сос, отколкото бе останал в чинията му. Излизаше, че е доста трудно да вдигаш до устата си вилица с хлъзгащи се макарони, когато в координацията между ръката и окото ти липсва второто.

След като Вида не се впусна в убийствен словесен завършек на случката, аз ѝ стрелнах кос поглед. Цялата стая вибрираше от весели разговори и смях, което правеше мълчанието на Вида още по-изнервящо.

— Не трябваше да хвърляш старите стъкла на очилата си. Не бяха толкова напукани.

— А какво трябваше да направя? — избухна Дунди. — Да си ги залепя за лицето ли? Или пък да вървя и да държа едното пред окото си като лупа?

— Това нямаше ли да е по-добре от постоянното цупене и блъскане във всякакви предмети? — попитах аз. Малко по-рано той бе отишъл до една кофа за боклук и ги бе захвърлил в знак на безнадеждно раздражение. Аз ги бях извадила и ги бях занесла обратно в спалнята, за да са там в момента, в който се успокоеше и започнеше отново да мисли разумно. — Може да помолим Коул да добави и стъкла за очила към списъка с необходими доставки. — Додадох аз.

— Стъклата ми бяха предписани с преглед — остро отвърна Дунди. — Нямам точните данни за тях, дори и той да може да ги даде за направа. Очилата за четене не са достатъчно здрави, а и от тях имам главоболие, когато ги нося прекалено дълго...

Вида приплъзна нещо по масата, без нито веднъж да отмести погледа си от чинията си с паста. Дунди най-вероятно бе решил, че това е някакъв прибор за хранене, иначе нямам никаква идея защо просто не сграбчи веднага очилата си.

Рамките бяха почти същият размер и форма като тези на старите му очила. Стъклата леко стърчаха — не прилепваха перфектно, но ставаха. Отворих ги и ги сложих на лицето му, а Дунди буквално се дръпна назад от почуда, потупвайки ги все още невярващо.

— Чакай... какво... това... тези са...

— Не си губи нещата! — каза Вида, докато небрежно ровеше спагетите си с вилица. — Доли имаше втори чифт очила за четене и ми помогна да заменя стъклата им с твоите. Тези изглеждат точно толкова налудничаво, колкото и старите ти, но се надявам поне да можеш да виждаш. Нали?

И аз, и Дунди я зяпахме изумени.

— Ви... — започнах аз.

— Какво? — Тонът ѝ леко се извиси при изричането на тази дума, поради което тя достигна до нас като лай. По-скоро беше несигурна, отколкото ядосана. — Писна ми да съм кучето му водач. Започнах да се чувствам като идиот всеки път, когато се засмеех, след като той се спънеше или се удареше в нещо. А дори и аз не обичам да се чувствам като идиот през цялото време. Ясно ли е?

— Толкова е трудно да вървим срещу природата си... — започна Дунди.

— Той иска да каже „благодаря“ — прекъснах го аз. — Това бе много мило, Ви.

— Да, така е! — Боже, та тя беше притеснена. Поех една хапка, за да прикрия усмивката си. — Не съм спасила гладуващите деца в Африка или пък нещо подобно. Счупи ли и този чифт, той ще е свършен.

— Чакай! Какво? — Стреснатият глас на Лиъм нахлу безпроблемно в разговора ни. Той плъзна по-близо до себе си листа, на който Зу драскаше съобщения. — Ама ти сигурна ли си? Искам да кажа напълно ли? Защо не си ми казала досега?

Зу се пресегна през масата и взе листа от ръцете му. Той бе прекалено нетърпелив, за да я остави да довърши с писането на думите, и неловко се наведе през масата, докато очите му сканираха думите точно толкова бързо, колкото тя успяваше да ги изпише.

Мислех, че ще тръгнеш да ги търсиш. Съжалявам.

— О, господи! — каза той и постави ръка на главата ѝ. — Нямаше. И сега няма. Няма за какво да съжаляваш. Разбери го! Но сигурна ли си? Това ми се струва такова съвпадение... — Изведнъж той застина безмълвен, придобивайки разтревожено изражение, при вида на това, което тя написа после. — Това звучи точно като нея... Но как е могло да се случи? Ти какво търсеше в Аризона?

Дунди помахаша с ръка пред лицето на приятеля си.

— Би ли споделил с нас?

— Зу... — Лиъм притисна юмрук към основата на врата си и го разтри за момент. — Изглежда, че на път към Калифорния Зу се е натъкнала на майка ми... От известно време се опитвам да разбера къде са отишли да се скрият.

Зу все още бе бледа и наблюдаваше Лиъм отблизо, като че ли не му вярваше особено. Аз седях назад, а искрата на притеснението се превръщаше в силен пламък. Преди време за нас винаги бе приоритет четиримата да сме здраво свързани в неразривно цяло. Много рядко се отделяхме един от друг, а дори и тогава никой не оставаше напълно сам. Можех да разбера прилива на чувство, който произлизаше от факта, че бяхме отново заедно и искахме да компенсираме загубеното време. Но това отчаяние, което разпознавах в нея, начинът, по който

през цялото време сякаш ни следеше, гледайки винаги да сме около нея, накара сърцето ми да се почувства така, сякаш се късаше на парчета.

Какво се бе случило с нея? Обичайно Зу не се плашеше, нито пък бе особено тревожна по природа — поне не беше такава преди. Някой ѝ беше причинил това, оголил беше всеки неин нерв, оставил я бе беззащитна и кървяща.

— Защото са били подгонени от хрътките на Грей, след като си освободил тъпия си задник от лагера ли? — попита Вида с обичайната си деликатност.

— Защо Аризона? — намесих се аз. — Или пък предполагам, че всеки случаен избор е също толкова добър, колкото всеки друг.

Зу яростно пишеше нещо и вдигна очи само за да ни хвърли гневен поглед, когато всички се скупчихме над нея. Лиъм вдигна ръце.

— Когато сте готова, госпожо.

Щом тя свърши, не последва нищо, което очаквах. И съдейки по това как лицето на Лиъм загуби остатъка от цвета си, най-вероятно и той не допускаше нещо подобно.

Те крият деца в къщата си — закрилят ги. Тя използва името, което ти ми даде — Дела Гудкайнд, — но аз знаех, че това е тя, защото прилича на теб и говори като теб. Казах ѝ, че си в безопасност.

— О, боже! — възкликна Дунди, след като завъртях листа и към него. — Защо ли не съм изненадан? Цялото ти лудо семейство е като паднало от някое дърво и продължавате да целите всеки клон по пътя надолу.

Зу перна върха на носа му с края на молива си като израз на укор, преди да продължи да пише с големите си заврънкулки.

Видях я само за няколко минути, но тя се държа много добре.

Лиъм се държеше като изгладняло дете, попаднало на нечия кошница за пикник.

— Тя каза ли нещо друго? Хари с нея ли беше? Ти каза, че тя е помагала на деца. Тя попита ли те дали искаш да останеш? Или някое от другите момичета? Талон там ли остана?

— На кой от тези въпроси би искал да ти отговори първо? — намеси се Дунди. — Защото имам чувството, че току-що изреди десет в последните две секунди.

Зу се сви обратно в стола си. Моливът се търкулна от масата и падна в скута ѝ, докато очите ѝ се местеха към мястото, на което пръстите ѝ бяха заети да навиват подгъва на ризата ѝ.

— Кайли каза, че Талон не бил стигнал до Калифорния — припомних аз внимателно. — Някой нарани ли го? Той да не...?

— Това хлапе да не е хвърлило топа? — В гласа на Вида се долавяше стоманен отгънък. — О, съжалявам. И аз ли трябва да се държа като останалите и да те третирам като бебе? Да не искаш да ти завивам всичко в захарен памук? Или е възможно и ти да се държиш като голямо момиче?

Лиъм почервения от гняв.

— Достатъчно...

— Ти въобще нямаш идея за какво говориш! — изръмжа Дунди.

— Това не е честно... — започнах аз.

Единствената, която не бе притеснена от това и не показваше признаци на каквито и да било емоции, беше Зу. Тя се вгледа за миг във Вида, посрещайки острия ѝ поглед със собствен такъв, след което се завърна към листа и започна отново да пише бързо. И Лиъм, и Дунди безмълвно гледаха гневно в посока към Вида.

Зу пак вдигна хартията, поставяйки я този път така, че дори Вида да може да прочете изписаните там думи.

Сблъскахме се с преследвачи и той умря при удара.
След като се отделих от другите, един приятел ми помогна да стигна до Калифорния.

Изпуснах лека въздишка и затворих очи, докато отчаяно се мъчех да не си го представям. Боже... Талон. Никой не заслужаваше това.

— Приятел? — притискаше я Дунди. — Друго дете ли?

Тя поклати глава, но не уточни.

— Възрастен? Възрастен ли те откара? — Лиъм прокара двете си ръце през лицето си. — О, боже мой, само като си представя това, и умирам от страх. Не трябваше въобще да се разделяме. Въобще. Никога. Ох, божичко! Не се ли страхуваше, че той ще те предаде?

Зу бе толкова тиха, толкова бледа, че не бях сигурна, че диша. Тя погледна към тавана, примигвайки бързо, все едно се напрягаше да се пребори с напирещите сълзи.

— Тя е добър познавач на човешкия характер — отбелязах и я прегърнах през раменете. Беше си все така малка. Дребни кости като на птичка, изтънели още повече от глад и стрес.

— И точно как дойде до това заключение? — попита Дунди и бутна очилата си нагоре. — Основавайки се на факта, че тя те пусна във вана, вместо да те заключи навън ли?

— Именно — потвърди и Лиъм. — Аз като че ли си спомням за някого, който искаше да ни накара да гласуваме, за да я оставим.

— Да! — присъединих се и аз. — Много благодаря. Пробва се да ме захвърли на някакъв случаен път.

— Прости ми, че се помъчих да се погрижа за групата! — обиди се Дунди.

Зу започна да пише нещо, но Вида изтръгна хартията от ръцете ѝ, постави я пред лицето ѝ и я скъса през средата.

— Ако искаш да кажеш нещо, просто го изречи!

Столт ѝ изскърца, когато тя се избута назад от масата и вдигна чинията си от нея. Забелязах напрежението, което ѝ костваше да се овладее, изписано в начина, по който сковано държеше врата си изопнат нагоре и раменете назад. В продължение на една странна секунда онова, за което можех да мисля, бяха само старите анимационни филмчета, които показваха през уикендите, в които някаква искра все се придвижваше нагоре по фитила на купчина динамит.

Трябваше да съм по-умна и да не хуквам след нея.

— Ви! — извиках и се наложи да потичам, за да я достигна. Тя крачеше нервно по коридора — цялата изтъкана от жилави мускули и яростна сила — надолу по стълбите към следващото ниво. Накъде ли бе тръгнала? — Вида!

Хванах ръката ѝ, но тя ме избута достатъчно силно, че да се ударя в близката стена. Взрив от болка се стрелна през рамото ми, ала не се спрях. Горната ѝ устна бе изкривена в озъбване, но в момента, в който осъзна какво бе сторила, грозотата се позагуби от изражението ѝ.

— Ще ти се иска да си беше тръгнала — каза ми тя и за първи път осъзнах, че самата тя вероятно също не знаеше накъде се бе запътила. Просто се опитваше да се махне от стаята. От нас.

— Не и по този начин — уверих я аз. — Какво става? Говори с мен!

Вида се обърна и продължи отново по коридора, след което пак се завъртя на пети. Сериозно бях подценила ситуацията.

— Боже господи, не можеш ли да оставиш нещо просто ей така, а? — заяде се тя. — Не можеш ли да оставиш хората сами да се справят с проблемите си. Забавно — при положение че сама не можеш да се справиш със себе си.

— Ще се постарая да поработя над това да ми пука по-малко — отвърнах ѝ аз. Зак идваше към нас по коридора, а очите му шареха навсякъде, освен към ъгъла, зад който се бяхме прикрили. Завъртях се с гръб към него в момента, в който и Вида го направи. Тя изчака стъпките му да заглъхнат, преди да си поеме рязко дъх.

— Знаеш ли, аз наистина си мислех, че ти и аз... — Гласът ѝ се задави. Когато се засмя, в тона ѝ се усещаше напрежение. — Няма значение. Та какво ли ти пука на теб?

— Току-що ми каза, че прекалено ми пука за другите, а сега пък твърдиш, че не ми пука. Та кое от двете е? — попитах я аз.

— И двете... Всъщност никое... Боже, има ли въобще значение? — тросна се тя, прокарвайки ръце през късата си коса. Краищата ѝ все още бяха обезцветени, а в кичурите ѝ се бяха позадържали едва доловими намеци за синьо. — Аз съм щастлива за теб... о-толкова-абсолютно-щастлива за теб и за това, че отново се събра с истинските си приятели. Сега можеш да си стоиш с тях и да си губиш времето, обсъждайки колко хубаво е било, когато сте били само четиримата. Може да си споделяте само вашите си смешки. Но това, което не мога да търпя... това, което ме побърква... е как ти...

— Е как аз какво? — За мен бе въпрос на борба да не повиша тон. — Какво друго? Излей си душата. Давай! Очевидно нещо друго те

дразни, след като влизаш в схватки с хлапе, което е било запратено до ада и се е върнало оттам. А аз не мога да оправя нищо, ако не ми кажеш какъв е проблемът!

Искрата най-после стигна до динамита, но експлозията не беше такава, каквато очаквах. Изражението на Вида се пречупи и тя започна да поема с дробовете си кратки и накъсани вдишвания.

— Ти просто го замени в главата си. На мястото на Джуд постави това малко момиче, все едно той беше нищо. Все едно ние сме нищо за теб! Схващам го! Ясно ли е? Но поне недей... Не се преструвай и не се дръж така, сякаш ти пука, когато в действителност въобще не е така!

Тя плачеше. Наистина плачеше. И аз бях толкова смаяна от това, че просто си стоях. Вида се обърна с гръб към мен, а от тялото ѝ на вълни се излъчваха гняв и унижение, които я притискаха все по-навътре в ъгъла.

Ти просто го замени.

Все едно сме нищо за теб.

Така ли си мислеше наистина тя? Дълбока, отекваща болка ме разкъса отвътре... че аз никога... че никога не ме е било грижа за тях? Че не им бях отдадена? Знам, че в началото се държах студено към тях, но това беше единствено с цел да защитя себе си. Допускането на хора наблизко, свалянето на стените около сърцето ми — не можех да си позволя риска отново да стана уязвима по този начин и в Лигата. Не и когато се налагаше да оцелявам.

В Търмънд ми се беше сторило решаващо да се науча да погребвам всяко чувство — добро или лошо, — да сгъна всяко диво чувство и да го запратя обратно назад, преди да ме бе издало и някой в черно да бе забелязал това. Там, ако човек беше тих, ставаше почти невидим. Ако не можеше да бъдеш провокиран и наказан, те оставяха на мира. Завърнала се бях към тази стратегия и в Лигата, живеейки ден за ден, от Операция на Операция, от урок на урок, сковавайки всяко случайно появило се чувство, за да избегна експлозията в резултат на осъзнаването колко нечестно, ужасяващо и смазващо беше всичко това. Така че никой, дори и за секунда не можеше да постави под въпрос лоялността ми към каузата им. Дълго време това беше единственият начин, по който можех да се защитя от света и от всички в него.

Но Джуд... Джуд бе съумял да се сгуши в мен, защото или не осъзнаваше какво правя, или се опитваше, независимо от това.

Мен ли обвиняваше тя за всичко това? Ако тя беше Водач, дали нещо от това щеше да се случи? Дали нямаше всички... Затворих очи, мъчейки се да изтрия образите, които превзеха ума ми като буря. Джуд на земята. Джуд, задушаваш се в собствената си кръв. Счупеният гръбнак на Джуд, усуканите му крака. Погледът му — все едно ме молеше да му помогна, да го убия, така че страданията му да свършат.

Този скапан кошмар. Дунди ми повтаряше отново и отново, че то е било внезапно... че неговата... Защо ми бе толкова трудно да произнеса думата „смърт“? Той бе умрял. Не бе починал. Джуд не си почиваше никъде. Той не се бе изнизал. Той бе умрял. Животът му бе свършил. Вече нямаше да се чуе друга дума от него. Той бе стигнал до края си — така както ставаше с всички истории. Той не бе на някое подобро място. Той не бе и с мен. Джуд бе погребан заедно с всичките си надежди под цимент, мръсотия и пепел.

— Боже! — гневеше се Вида, а гласът ѝ бе груб. — Дори и сега... даже и сега не можеш да го отречеш, нали? Просто ме остави на мира, тръгвай си, преди аз...

— Да не мислиш, че не знам, че аз нося вината? Че ако го бях държала близо до себе си... Ако въобще не го бях накарала да дойде... — промълвих тихо аз. — Представям си какво му е било. Как накрая най-вероятно се е задушил под цялата тази тежест. Чудя си колко ли го е боляло и дали Дунди ме лъже в очите всеки път, в който се закълне, че е било толкова бързо, че той не е усетил нищо. Умът ми продължава да се връща към това... отново и отново. Той вероятно е бил така уплашен. Там, долу, беше толкова тъмно, нали? А той е изостанал. Мислиш ли, че го е осъзнал? Че ни е чакал да се върнем и... — Знаех, че бръщолевя, но не можех да се спра. — ... той въобще не трябваше да е навън... Та той бе на петнайсет. Той бе само на петнайсет...

Вида се облегна на стената и се плъзна надолу по нея, плачейки с ръце, притиснати към лицето си.

— Защо не разбираш, че грешката беше моя? Аз бях отзад! Ти дори не беше близо до него. Трябваше да го чуя. Трябваше да го накарам да ходи пред мен, но бях толкова уплашена, че въобще не мислех!

— Не... Ви, не — свих се на пода пред нея. — Там, долу, бе толкова шумно...

Това въобще не бе нейна грешка. Усетих как през мен препусна яростен покровителствен изблик при мисълта, че някой друг може да мине покрай нас и да я види толкова уязвима. По-късно, когато тя се посъземеше, това щеше да направи унижението ѝ от тази случка още по-лошо. Понаместих се и седнах пред нея така, че да парирам възможността някой, прекосяващ коридора, да я зърне. Щом се пресегнах към нея, тя не ме спря.

— Ти и Кейт, та вие дори не изричате името му — допълни тя. — Аз искам да говоря за него, но вие се опитвате да го затворите в кутия и да я приберете на рафта.

— Знам, че смяташ, че не ми пука. — Долавях гърдния си кош изключително свит. — Просто... ако не държа тези неща затворени, имам чувството, че аз ще се разпадна. Но вие, всички вие — ... Единственото нещо, което някога съм искала, е било да успея да задържа всички ни заедно и в безопасност. А това се оказва непосилна задача.

— Искаш да кажеш тях — Вида прегърна коленете си и ги долепи до гърдите си. — Разбирам. Те са твоите хора.

— А ти не си ли? — попитах аз. — Няма ранглиста за това кого обичам най-много. Дори и да се опитам да я направя, няма да съумея.

— Добре, ако сградата се запали, кого ще спасиш първо?

— Вида!

Тя завъртя очи и избърса лицето си.

— О, успокой се! Просто се шегувах. Очевидно е, че няма да съм аз. Мога и сама да се грижа за нещата си.

— Наясно съм — отвърнах. — Не знам кого ще се опитам да спася първи, но ако трябва да избира подкрепа за тази спасителна мисия, нямаше въобще да се колебая по въпроса.

Тя повдигна рамене и след малко каза тихо:

— Мисълта да се завърна в тази стая ме кара да... Знам, че ще прозвучи, все едно съм се напушила, но продължавам да влизам в разни стаи и да го търся, сякаш той ще е там. И когато се усетя, ефектът е, като че ли някой ми е ударил кроше в гърлото.

— Аз правя същото — успокоих я. — Очаквам го да се появи зад всеки ъгъл.

— Попаднала съм на някакво тъпо, отвратително място — призна си тя. — Завиждам на онова малко момиченце, на теб и на тях. Защото сега имате възможността да сте всички заедно, а за нас това вече никога няма да е възможно. Та ти дори не можеш да погледнеш Нико! За бога, Руби, какво ще е нужно, за да престанеш да го наказваш? Кога ще започнеш да чуваш извиненията му?

— Когато ще имам сили да им повярвам.

Тя ме погледна остро.

— Джуд бе единственият му приятел. Нищо, което ти можеш да му сториш, не е по-лошо от това, което той сам си причинява. Кейт няма да успее да го върне при нас след това. Сега е по-зле, отколкото първия път, когато го докараха при нас в Щаба, след като го бяха измъкнали от онази изследователска програма, в която му бяха причинили какви ли не гадни експерименти.

Поех си дълбоко въздух.

— Извини ме, че те оставих сама да разкажеш на Кейт...

— Не — отвърна тя и вдигна пръст. — Съжалявай за това, че беше прекалено уплашена, за да поговориш с нея за нещата. Не разбирам. Не мога да схвана защо всеки, за когото ми пука, е на парчета и никой от вас не желае дори да се опита да помогне на другия, защото боли прекалено много, когато застанеш лице в лице с него. Джуд никога нямаше да позволи това да се случи. Нямаше! Той бе най-добрият измежду нас.

Наистина беше невероятно как Джуд бе успял да ни охарактеризира всички. Той бе навлязъл толкова дълбоко в това кои сме ние и какво искаме. На света имаше хора, чиято задача, изглежда, беше да служат като точки за свързка. Те ни отваряха един към друг, както и към нас самите. Какво ми бе казал той? Че не искал да знае само лицата на хората, но и техните сенки?

— Така е. — Никога нямаше да има никой друг като него. Усецах загубата му, а остатъкът от света така и нямаше да разбере за нея. Мисли като тези лежаха подобно на камъни върху гърдите ми.

— Не съм добра по прегръдките — предупреди ме Вида. — Но ако искаш отново да си поговорим така... Тук съм. Става ли?

— Става. — И не знам защо точно този момент така ме разчувства, особено като се имаше предвид, че и всички онези преди него бяха не по-малко наситени с емоции. Облегнах рамо и глава на

стената. Може би защото осъзнах колко много той щеше да се гордее с нас за това, че бяхме стигнали толкова далеч и си бяхме казали толкова много.

— Моля те, поговори с Нико — помоли ме Вида. — Не ме карай да пълзя в краката ти. Не се дръж с него, все едно дори не е човек.

— Имам чувството, че го мразя — прошепнах.

— Направил е грешка. Както всички нас.

Облегнах се назад на ръцете си, а пръстите ми се впиха в студените плочки.

— Тормозили ли са я нещо? — Вида изведнъж зададе този въпрос, изпречвайки пред мен ръка, за да ме спре. И макар че не прошепна въпроса, самият факт, че не питаше директно пред Зу, сочеше към някаква новооткрита чувствителност. — Ще ми разкажеш ли, или...?

Или пък не.

— Не — отвърнах тихо, докато наблюдавах как Лиъм се настанява до нея и прокарва ръка през косата ѝ. — Тя не иска да говори за това и ние не я насилваме. Такова е решението ѝ.

Вида кимна, осмисляйки чутото.

— Значи е видяла истински гадости. Наистина ужасяващи гадости.

— Стига си я притискала по въпроса. Става ли? Всички други избори са ѝ били отнети. Нека поне да има шанса да избере какво иска да казва и кога да го казва.

Обърнах се при звука на леките стъпки, които приближаваха към нас. Зу спря на място, с ръце, наврени в джобовете, докато Вида не ѝ махна да дойде към нас. Тя изчака Зу да я погледне, преди да каже:

— Извини ме, Зи. Не трябваше да се заяждам с теб. Наред ли сме?

Част от напрежението върху лицето на момичето избледня, тя подаде ръката си напред за ръкостискане, но вместо това Вида ѝ предложи докосване с юмруци.

— Добре — казах аз, принуждавайки схванатото си тяло да се изправи от пода. — Да се връщаме ли обратно? Момчетата най-вероятно се чудят къде сме.

— Нека се чудят — отговори Вида. — Имаме да наваксваме.

ОСМА ГЛАВА

Коридорът беше окъпан от познат нюанс на червеното — такъв, който огряваше по доста обезпокоителен начин. Ставаше все по-ярък и започваше да пулсира, докато правех поредна стъпка напред, взирайки се в редиците рамкирани снимки, които бяха поставени на всяка от двете иначе празни стени около мен. Тук имаше лица, които разпознавах и помнех — онзи млад агент, който бе убит по време на бягство от ареста след неуспешния край на една Операция. Жената, която беше прибрана точно когато отивала на среща със свързка — вкарана в тъмен ван и сякаш изчезнала от лицето на земята.

Прокарвах ръка под снимките, броейки ги по две, а после и по три. Мъртви. Тук Лигата отбелязваше животите, които бе принесла в жертва, и си спомняше за телата, които така и нямаше да имат гроб. Толкова много — толкова много мъже и жени, които бяха починали, преди аз въобще да се присъединя. Почти осем години, изпълнени със смърт.

Пръстите ми се спряха под лишеното от усмивка лице на Блейк Джонсън. Той изглеждаше... малък. Може и това да се дължеше на факта, че бе заобиколен от по-възрастни лица, или защото снимката беше направена в момента, в който е бил доведен от Лигата. Вероятно това беше причината. Той изглеждаше толкова по-възмъжал, когато бе отишъл на онази Операция, по време на която го бяха убили. Нали? Защо имаше такава разлика между лицето на четиринайсетгодишен и шестнайсетгодишен?

Нещо топло и мокро се блъсна в пръстите на краката ми. Тънка линия черна течност, приличаща на мастило, се събираше там и проникваше в кожата ми. Опетнявайки я. Малкото поточе бе резултат от четири различни криволичещи струи, които се приплъзваха по плочките на коридора. Ръката ми се удари в следващата снимка, докато се подпирах. Усетих остра, заслепяваща болка в дланта си, която най-накрая ме принуди да погледна нагоре. Последната дузина снимки

бяха напукани, а рамките им бяха забити заедно с нещо, което приличаше на извити парчета метал и стъкло.

Червената светлина гореше по-ярко, после избледняваше и пак се усилваше. Отново и отново. Вдигнах ръка, за да предпазя очите си, но това бе обикновен знак „ИЗХОД“. При следващия напор на светлина видях, че черното мастило си има извор — нарастващ басейн. Тогава и разбрах, че въобще не беше черно мастило.

Тялото беше с лице към пода. И ръцете, и краката бяха свити под някакъв странен ъгъл. Това бе... Това беше момче с тънки крайници. Големи ръце, големи крака, все едно все още не бе успял да ги догони в растежа си. „Кучешки лапички“, така ги бе нарекла веднъж Кейт. Светлината над него избледня, докато аз се втурвах напред, а после стана по-ярка и беше достатъчна, за да различа, че това беше Джуд.

Кръвта беше навсякъде — докосваше лицето му, ръцете му, счупения му гръбнак. Аз крещях и виках... и пак крещях, тъй като очите му бяха отворени, а устата му беше обърната към басейнчето, но пък устните му се движеха. Той се разтресе. Тялото му правеше тези последни неволни потрепвания...

Две ръце ме хванаха за горната част на моите и ме издърпаха от този коридор в друг. „Не... О, боже!“ Той се нуждаеше от помощ. Аз трябваше да му помогна...

Умът ми се събуди толкова бързо, че реших, че ще повърна. Завъртях се. Краката ми изчезнаха под мен, но някой ме задържа. Докато ме разтръскваха, за да се върна обратно в реалността, зъбите ми затракаха.

— Спокойно!... Спокойно! — Южняшки акцент. Лиъм? Не. Коул. Фокусирах притесненото му лице. Светлините над нас бяха чисто, нетрепкащо бяло, а от малките прозорци във всеки край на коридора проникваше още светлина. Концентрирах се над стъклото зад главата му, през което се виждаше разнообразие от тежести, бягащи пътеки и постелки. Фитнес. Лицето на Коул бе плувнало в пот, кожата му бе зачервена. Очевидно идваше от фитнеса. Но аз не бях дошла дотук. Не го бях търсила. Не бях напускала...

Той ме издърпа в залата за тренировки. Климатикът работеше на пълни обороти и незабавно охлади потта по гърба ми и мишниците ми. Коул ме свали да седна на една от пейките и изчезна за секунда, завръщайки се с малка кърпа и картонена чаша вода.

Не бях осъзнала, че треперя до момента, в който се помъчих да отпия. Той взе лявата ми ръка и притисна кърпата към дланта ми. Погледнах надолу и се изненадах да зърна ивици прясна кръв, които се стичаха по китката ми, към свивката на лакътя ми. Тя бе изцапала дънките и ризата ми.

Скочих... или поне се опитах да го сторя. Умът ми се забодде върху образа на Джуд и начина, по който червената светлина беше превърнала кръвта му в черна. Но това беше... Това не беше неговата кръв, нали? Това не беше Щабът. Не бяхме в Лос Анджелис.

Ние бяхме оставили Джуд в Лос Анджелис.

— Знаеш ли къде си? — попита Коул и се сви долу пред мен. Изчака да му кимна, преди да продължи: — Съжалявам, че те събудих така рязко. Знам, че не бива да се прави, но те видях как минаваш, а и ти започна нещо да крещиш. Не бях наясно, че си толкова гласовита, хлапе.

Едва го чувах.

— Аз да не би... да ходех насън?

— Така изглежда — отвърна той мило. — На какво си си срязала ръката?

Повдигнах рамене, а гърлото ме болеше.

— Колко е часът?

— Някъде около пет сутринта е. — Линиите около устата на Коул бяха по-отчетливо забележими. Сега, когато зачервяването напускаше лицето му, сенките се завръщаха отново — под очите му, под високите му скули, наболата брада, която растеше по челюстта му. — Стигнали са ти близо пет часа сън?

— Май са повече от твоите — отбелязах аз.

— Е, добре. Реших да се пробвам да избягам от кошмарите си, вместо да се метна в тях с главата напред. — Екранчето на бягащата пътека, която бе ползвал, все още присветваше. Бе оставена на пауза. — Имам прекалено много адреналин. Прекалено много мисли се гонят из ума ми. Енергия за изразходване.

Най-после се завърнах напълно в настоящето, когато ушите ми доловиха мекия глас на новинаря, идващ от закрепения за стената телевизор. Миризмата на стаята проникна в носа ми: пластмаса, пот и метал — и най-сетне изтика навън мириса на кръв.

Коул се взря в мен изпитателно, изучавайки ме за момент с поглед, който разкриваше, че виждаше в мен нещо, което аз самата май не знаех, че е там. За разлика от Кейт, Лиъм, Дунди или Джуд, той просто остави това, което се беше случило, да изчезне зад гърба ни. Не ме натискаше да разбере как се чувствах или какво бях видяла. И аз исках точно същото. Да го избутам назад и да го зарежа там.

Той издърпа кърпата от дланта ми и провери раната.

— Изглежда повърхностна — обяви, докато се изправяше на крака. — Вече е започнала да заздравява. Най-вероятно обаче известно време доста ще те щипе. — Когато свърши с мен, повдигна ризата си, за да изчисти потта от лицето си, разкривайки ми проблясък загоряла кожа, за каквото не бях молила.

Погледнах настрани.

— Всяка сутрин ли си тук?

— Да, през целите два дни, откакто сме дошли — каза той развеселен. — Опитвам се да вляза отново във форма. Мина доста време, откакто съм тренирал за последно. Също така помага и за преодоляването... — Той направи неясен жест с ръка. — Да изпуснеш парата.

— Липсва ми — чух се да казвам. — Усещането за сила. Имам чувството, че ние знаем къде отиваме. Аз и ти. Но не мога да се отърся от идеята, че просто се въртя и въртя, и въртя... и чакам да се озова там. И, по дяволите, изследването върху причинителя на ОМИН... просто не мога да преодолея тази огромна загуба. След всичко случило се дори не можем да имаме достъп до това. Преди успях да се справям с нещата. Не мога...

— Да. И какво можеш да направиш по въпроса? — Коул обви гърдите си с ръце. — Разбираш проблема, но как ще го разрешиш? Престани да мислиш за флашката, за причината. Не хаби енергията си за скръб или самосъжаление. Ако този път е затворен за нас, ще се фокусираме върху узнаването на лечението. Та... отново: кажи ми какво ще сториш по въпроса?

— Ще тренирам — отвърнах аз. — Трябва да тренираме и останалите деца. Ще им се наложи да могат да се бият.

— Няма да тренираш никого, докато сама не влезеш във форма.

— Това предложение ли беше?

Бавна усмивка разцъфтя на лицето му.

— Защо? Смяташ ли, че твоето чудовище може да не изостава от моето?

Лично аз допусках, че моето може да тича в кръг около неговото. И да го завърже на възел.

— Няма просто решение, ако разсъждаваш върху това — каза Коул и наклони глава към бягащата пътека. — Гледам да стана силен и бърз, така че, ако не мога да се боря с чудовищата си, поне да ги надбягам в главата си за кратко. Кога за последно си тренирала сериозно?

— Преди... — Боже, кога бе последният път? Седмица, преди да тръгна да търся Лиъм? Тренировките в Щаба първоначално бяха брутални, самото определение на трудна битка — такава, която се водеше с отпуснати, слаби крайници. Имах мазоли по краката си и дланите си, а безкрайната поредица от натъртвания ме караше да изглеждам така, сякаш бях преживяла жестока катастрофа. Болката бе пламтяла, бе ме дърпала и извивала, като че ли променяше тялото ми по собствените си стандарти.

Повечето от децата бяха в програмата достатъчно дълго, че да смажат добре телата си за Операции, като едновременно с това овладяваха и пси способностите си. Това означаваше вдигане на тежести и кардиоупражнения през ден, успоредно със самоотбрана, кикбокс и тренировка с оръжия в добавка за по-голямо разнообразие. Когато полагаш толкова усилия, ти се фокусираш върху всяко движение, което тялото ти прави, опитвайки се да тренира всеки един мускул да е остър като нож. И за известно време забравяш за всякакви мисли.

Имаше един период, когато всичко това бе работило в моя полза, бях силна психически и физически и повече от уверена, че ще издържа всяка Операция. И някак, по време на търсенето на Лиъм, бях съумяла да загубя тази част от себе си. Допуснала бях съмнението и несигурността обратно в себе си. Загубила бях контрол над себе си.

— Искам да ме притискаш повече, отколкото го правеха инструкторите — информирах го аз. — Не мога да продължа да се разпадам и да очаквам всеки около мен да събира наново счупените парчета. Искам аз да се грижа за всички.

Коул вдигна ръце.

— Схващам.

— Нищо не схващаш — казах и мигом намразих отчаянието в гласа си. — Всеки път, когато завия покрай някой ъгъл, сякаш отново се намирам в онзи тунел със срутващите се стени и се чувствам...

— Не! — изправи се Коул. — Няма просто да си седим, да се държим за ръце и да ползваме методите на Кейт Конър за справяне със ситуациите — терапия чрез изкуство и рисуване с пръсти. — Той прекоси стаята с две дълги крачки и се наведе над някакъв син пластмасов кош, за да извади чифт стари ръкавици за спаринг. Сетне ги хвърли към мен.

Коул скръсти ръце, но не отпусна тялото си ни най-малко. Аз ги нахлузих на ръцете си без колебание или притеснение и бях възнаградена с одобрително кимване, което ми подежда нажежаващо. Ако аз бях готова, и той беше готов.

Той извади чифт ръкавици и за себе си. В далечния край на залата имаше няколко черни постелки, прекосих разстоянието и отидох до тях. Пластмаса, пот, гума — това бе позната миризма. Поех дълбок дъх и заех позиция, оставяйки тежестта ми да хлътне в малкото еластичност, която постелките осигуряваха.

— Само за да знаеш — започна Коул, докато се обръщаше към мен и удряше ръкавиците си една в друга, — да станеш силен, означава да поемаш удари. Много удари. Ако се държиш така, все едно ти идва прекалено много, или пък не можеш да си вдигнеш задника от земята, тогава всичко свършва.

— Добре — съгласих се аз. — Но само ако ти не се отдръпнеш, решавайки, че не мога да поема повече.

Той изсумтя.

— И, съкровище? Едно последно нещо. Не казваш на никого какво правим. Нито на Конър, нито на Вида, нито на Лий... на никого от тях.

Та на кого въобще му пукаше дали тренирахме заедно?

— Да видим като начало дали въобще можеш да ме удариш. — Присмях му се, но очите му бяха сериозни, затъмнени от нещо, което не разбирах. — Да не би да се притесняваш?

— Да кажем просто, че се съмнявам, че биха одобрили подобен метод на справяне — каза той, пристъпвайки назад с единия си крак и вдигайки ръце пред лицето си, за да го опази. Гласът му беше толкова тих, че почти не го чувах. — Те не горят, нали? Не и като нас.

Юмрукът му излетя напред и ме докосна странично по слепоочието. Залитнах назад, но останах на крака. Гняв — към себе си за това, че не внимавах, и към прилива на болка, преминал през мен. Устните му се разкривиха в усмивка, когато насочих ръката си към него. Той спря, коригира движението ми и ме принуди да го повторя отново и отново, докато не направих удара по точния начин, по който той искаше. Коул ме шляпна игриво по рамото и все още се усмихваше, когато замахна с крак и ме цапардоса по моя. После отскочи назад, удряйки ме отново в центъра.

Минутите минаваха, а аз сякаш се движех с тях. Мускулите на тялото ми си спомняха как да се бият, макар и сърцето ми да се бе отказало от тази игра. Гореща вълна на ободрение мина през мен, когато смогнах да блокирам един удар и да го нацеля директно в стомаха. Въздухът му излезе в полусмях, полупъшкане от болка. В мига, в който той се сети, че всъщност се очакваше да ме обучава, вече и двамата бяхме по гръб върху постелките и се опитвахме да възстановим дишането си.

„Не — помислих си, докато се протяхах, за да махна напоената с пот коса от очите си. — Не като нас.“

Часове по-късно, с мускули като желе и със съзнание, прочистено от мъглата на кошмара, се присъединих към останалите в залата за развлечения, за да започнем официално да планираме атаките над лагерите.

Огледах групата ни, включително и последната новопристигнала кола, която бе дошла, докато се къпех под душовете след тренировката с Коул. Децата — всичките четири — се бореха храбро с изтощението си, обяснявайки, че са били задържани поради проблеми с колата. В този момент Коул се доближи до мен зад гърба ми и ме избута леко напред към кръга с деца, които седяха на пода. В отговор едва забележимо мръднах назад — объркана, — но усмивката му бе окуражаваща.

— Именно за това говорихме, помниш ли? Дай им анализа.

— Не би ли трябвало ти...

— Не. Нужно е да дойде от теб — той отново ме побутна към тях, без да обръща внимание на строгото изражение на лицето на

Дунди. — Успех, съкровище!

„Накарай ги да те обичат...“ Поклатих глава, без да отдавам значение на мрънкащия глас на Кланси в ухото ми. Зу се върна обратно и направи знак на Хина и на Томи да сторят същото, като по този начин започнаха кръга.

— Та това... — подех аз, но само за да спра. Изведнъж вече не ставаше въпрос за лицата, които бяха там, а за тези, които липсваха. Обърнах се към Дунди, който чоплеше някаква дупка в дънките си, перфектната картинка на принудително наложеното безгрижие. — Къде е Лиъм? А Кайли... и Джеймс?

— Сигурно са в банята — успя да каже той с неестествено тънък глас. И тогава — внезапно — вече никой не можеше да ме погледне в очите. Дори и Зу.

„Не си го направил, Лиъм — прошепнах си наум, борейки се с прииждащата паника. — Кажи ми, че не си излязъл в търсене на провизии, без дори да вземеш оръжие, за да се защитиш.“

— Те тръгнаха — промълви едно гласче.

Огледах се, но не разбрах откъде дойде.

— Кой е тръгнал? — попита Коул, хващайки само края. — Един от...

Усетих конкретния момент, в който установи кой точно липсваше. Той млъкна, а изражението му бе контролирано и празно. Това бе погледът на човек, който тъкмо се канеше да наръга някого с нож спокойно и методично.

— Защо са тръгнали? — попитах аз.

— За да имаме какво да ядем днес! — сопна се Дунди.

— Къде отидоха? — трябваше да се въздържам, за да не се развикам, за да не се пресегна и да го разтръскам възможно най-силно.

— До следващия град — призна Луси. — Обещаха, че ще се върнат до час.

— Така ли? — Коул сякаш наточваше думите. — Добре. Ако ги убият, това ще вдигне средното ниво на интелигентност на групата ни тук. Не — сега той се обръщаше към цялата група — излизайте навън, докато не сте минали тренировките, нужни за вашето оцеляване, и докато не получим оръжия. Аз ще се погрижа за всичко и въобще... смятам да се грижим един за друг, но ще трябва да слушате какво ви казвам. В противен случай това няма да сработи. Ясно ли е, деца?

Няколко кимвания. Няколко звука на потвърждение.

— Добре — казах аз. „По дяволите, Лиъм. Какво си мислеше?“

— Добре. — Принудих ума си да премине отново в правилния коловоз.

— Първото нещо, което трябва да знаете, е, че флашката, която съдържаше изследването, откраднато от Коул от „Леда Корп“, засягащо причината за ОМИН, бе изтрита от електромагнитния пулс.

Вида вероятно вече беше съобщила това на Дунди и Зу, защото те въобще не изглеждаха толкова смутени като останалите. След като зърнах лицата им, усетих как остро пробождане от безнадеждност ме уцели право в сърцето. Успях да се съвзема, долавяйки очите на Коул върху гърба ми.

— Няма ли начин да се възстанови? — попита Томи.

— Не — отвърна Нико. — Опитахме всичко. Файловете са изчезнали.

— Въпреки това все още имаме изследването върху лечението — добавих бързо аз. Зелените пак го бяха копирали и го бяха качили на единствения ни лаптоп. Всичките петнайсет неразгадаеми страници. — Ще тръгнем от него. Но междувременно мисля, че трябва да напредваме и с освобождаването на лагерите. Това е нещо, което е правилно и ще е най-силната ни стратегия, за да държим Грей отговорен за онова, което се случи с нас. Но аз — ние — посочих назад към Коул — не можем да предприемем това сами. Затова трябва да ви попитам: с нас ли сте? Всичко е наред, ако ви е страх или не искате да участвате в Операциите. Наистина. Няма от какво да се срамувате. Тук има толкова много неща за правене, че вие, така или иначе, ще сте част от всичко. А след като стане по-безопасно, ще измислим начин да се върнете по домовете при родителите си. — Изчаках, докато те започнаха да кимат или пък да изразяват съгласието си. — Най-добрият път да осъществим това е като измислим заедно евентуален план за нападение над лагер. Може ли да се разделите на по-малки групи, може би всяка от по четири-пет деца, и просто да започнем да мислим как бихме могли да изпълним нещо подобно. Няма значение дали в момента това ви се струва лудост, или пък сега нямаме материалите, от които ще се нуждаем. Просто проявете творчество и ще тръгнем оттук.

Оставих ги да се разделят и бях горда от начина, по който те се смесиха — старите членове на Лигата и новодошлите, които взехме

заедно със Зу. Коул положи ръка на рамото ми и ми се усмихна с одобрение, след което започна да обикаля. Аз му се усмихнах в отговор, усещайки се достатъчно лека, че да подскоча от пода до покривните греди горе.

И просто така... чувството изчезна. Тихо, тежко присъствие се приближи зад мен и хвърли сянка отгоре ми. Не се налагаше да се обръщам, за да разбера, че това е Дунди. Колкото по-дълго той ме наказваше с потискащото си мълчание, толкова по-голямо раздражение се промъкваше в мен. Обърнах се настрана, наблюдавайки Вида, която бе кацнала като кралица в средата на групичка, съставена от Томи, Пат и две други деца от Лигата. Те я бяха коронясали с възхвала, почуда и обожание за цели три минути, преди тя да благоволи да им даде мнението си по предложението им.

— Кога ще започнеш да ни информираш за тези неща по-рано?
— най-последно попита Дунди. — Имам чувството, че ни подхвърляш разни трохи, тъй като знаеш, че ние няма да сме съгласни с нещо.

Издишах през ноздрите си въздуха, който бях задържала в себе си, и отвърнах на настойчивия му поглед с подобен.

— Струва ми се, че истинският проблем май е недоверието ти, че аз бих могла да взимам правилни решения без вас.

Коул ме бе предупредил, че това ще стане, беше ми казал, че около мен има прекалено много гласове, които обсъждат изборите ми, и именно затова никога не се чувствах сигурна, когато вземах решение. Те ми бяха заявявали множество пъти, че ми имат доверие, че вярват в мен. Очевидно обаче случаят не беше точно такъв.

— Защо допусна Лиъм да излезе? — попитах го аз. — Та той дори не е въоръжен.

Той вдигна ръце във въздуха.

— Те са Сини! Боже, Руби, трябва да... Виж, няма значение... Това не е...

— Какво трябва да направя?

Дунди ми хвърли един надменен поглед, на който не му останах длъжна.

— Добре, виж — каза той, започвайки с дълбоко вдишване. — Както и да искаш да определиш това, което е между теб и Лий, то не ми влиза в работата. А и, честно казано, ми е доста стресиращо да се мъча да съм в крак с пируетите, които правите един около друг. Но

става вече моя работа, когато един от най-добрите ми приятели започва да се държи с другия по начина, по който ти го правиш напоследък с него.

— Какво искаш да кажеш?

— Държиш го на една ръка разстояние. Ти просто си... тук и едновременно с това не си. Разбираш ли? — попита той. — Дори когато си с нас, ти не присъстваш в действителност. Ограждаш се като с пояс, избягваш теми, стоиш настрана. А от време на време просто... изчезваш. Има ли нещо друго, което не ни казваш?

— Напоследък си толкова зает да критикуваш всичко, което върша, но изглежда, че нямаш дори идея какво е то. Аз ли изчезвам? — попитах на свой ред. — Пробвай с „тренирам“, за да съм сигурна, че няма да се изложя, когато ми се наложи да вкарам тези деца във форма. Пробвай с „планирам“, така че никой да не пострада или да не бъде убит. Пробвай със „справям се с Кланси“, защото никой друг не може.

Гласът ми премина в яростен шепот и силата му очевидно го зашемети. Той се пресегна, хвана ме за рамото, а изражението му се смекчи, докато моето се напрегна. Мразех начина, по който ме изучаваше.

— Просто искам да говориш с нас — каза той. — Знам, че не може да е както преди, но ми липсва. Липсва ми... — Дунди поклати глава. — Нямах предвид да те захвапам за гърлото.

— Само че го направи — казах аз с въздишка.

— Защото трябваше да го чуеш от някого — продължи той. — От моя гледна точка ти се сдуши с Брата Тъпак. Щом искаш, добре. Но не забравяй кой настояваше за тези нападения над лагерите, и то практически от момента, в който пристигнахме в Ийст Ривър. Не си ли спомняш? Лиъм вярваше, че всичко е премислил, и бе във вихъра си, тъй като работеше, правеше разлика и виждаше някакъв резултат в децата около себе си. Трябва да му позволиш да върши нещо, Руби. Това, което искам да знам, е дали си сърдита, защото Лиъм излезе без да поиска разрешение от вас?

Поклатих глава невярващо, а мислите ми бяха точно толкова объркани, колкото и чувствата ми.

— Защото е опасно! Защото могат да го хванат или да го убият! А аз не мога... — Думите се задавиха и бях изненадана от прилива на

чувства, който ме завладя. Притеснение, гняв и най-вече страх. — Не мога да загубя още един човек...

Дунди издиша дълбоко и ме прегърна, дарявайки ме с неговите обичайни странни-но-грижовни потупвания. Притиснах ръце към гърба му, държаейки го по-здро̀во, докато си припомнях прилива на главозамайване, който бях усетила, когато го бях видяла за пръв път от месеци и най-после бях научила, че е оцелял. Формата на спомена се беше променила, той се бе превърнал в избледняващ слънчев лъч. Дунди не ми говореше тези неща, за да ме обвинява или за да е жесток. Той просто искаше да сме в безопасност и заедно, но не мислеше толкова напред в бъдещето. Целият му фокус беше върху нашия малък кръг, но моят не можеше да се ограничи дотам — вече не. Трябваше да се боря срещу този инстинкт и да имам предвид всеки.

— Той е просто един човек. Знам. Но той е нашият човек — продължи той, все едно бе прочел мислите ми. — И истината е, че аз смятам, че трябва да се концентрираме върху Зу. Нужно е да се опитаме да получим от нея пълната история на всичко случило се с онзи човек, с когото тя е пътувала. Не вярвам, че ще бъде толкова просто, като да я изчакаме да стане готова да говори за това.

Кимнах и се облегнах назад върху стената, наблюдавайки я как седи между Хина и Луси. Очите ѝ се бяха заковали в пода, ръцете ѝ бяха прилежно свити в скута, а краката ѝ бяха пъхнати под нея.

— Нали не бе грешка, че ги доведохме тук? — попитах аз. — Малките? Няма да позволя те да се бият, но не мога да се отърва от усещането, че това ще ги нарани по начин, който дори не мога да си представя.

— Не можем да ги защитим от предстоящото. Не и ако сме решени да им оставим право на избор. Нали всичко е именно заради това? Да дадем на тях и на следващата вълна деца възможност за един по-добър живот от този, който ние имахме. Да излязат от скривалищата.

Да, именно това беше. Свободата, която вървеше ръка за ръка с това да можеш да правиш избор за живота си веднага след като способностите ти изчезнеха. Свободата да живеем където си пожелаем, с когото искаме и да не се страхуваме от всяка преминаваща сянка. Децата да не растат със страха, че един ден може и да не се

събудят от съня си или че може да изгорят като електрическа крушка по средата на иначе нормален ден.

Знаех, точно както и Коул, че единственият път, по който можехме успешно да стигнем до другата страна, бе чрез сила. Истинска битка. Но цената... Огледах се отново наоколо, запомняйки оживените им лица, и се постарях да попия тихото им бърборене и смеха, за да отпусна с тяхна помощ хватката на страха около ребрата ми. Не можех да имам и двете, нали? Не можех да си получа битката, без да приема, че имаше доста голям шанс не всички от тези деца да оживеят, за да се насладят на победата.

— Толкова го искам, Руби. Да се прибера вкъщи, да видя родителите си и да се разходя из квартала по светло. Искам да ходя на училище, така че дори един ден да остана без способности, те да не могат да ми откажат нищо, тъй като не съм образован. Това ми стига. Знаем, че няма да е лесно, и знам, че ще бъде голям късметлия, ако успея да остана жив, но си струва. Ако мога да имам само това. — Дунди замълча за миг, след което додаде тихо: — Всичко ще си струва и ние ще сме тук, за да му се насладим.

— Това не са думи на човек от Отбор Реалност.

Усмивката му бе широка колкото моята.

— Майната му на Отбор Реалност. Напускам го и се присъединявам към Отбор Здрав Разум!

Един час по-късно Лиъм и другите се появиха на входа към тунела, като всеки от тях влачеше огромен кашон или пластмасов контейнер. Гласовете им се носеха по дългата пътека и преливаха от вълнение. Очевидно не знаеха какво ги очаква на другия край.

Лиъм се появи пръв. Лицето и ръцете му бяха покрити с лек слой прах, а косата му беше безнадеждно разрошена от извиващия се навън бурен вятър. Като го видях така разрошен, смеец се и изглеждащ толкова щастлив, направо забравих защо се бях ядосала в началото.

Само че ефектът върху брат му не бе същият.

Коул бе застанал прав, подпрял рамо на стената отдясно на входа. Не беше обелил и дума, но през последния час дишането му бе станало по-тежко. Дори и с ръце, свити пред гърдите му, той все пак не успяваше да скрие начина, по който пръстите на дясната му ръка

подскачаха на всеки няколко минути. Намираше се на една искра от експлозията — можех ясно да забележа това.

И въпреки това не съумях да скоча достатъчно бързо на краката си.

Лиъм успя да се наслади на половин секунда радост, виждайки ме да седя там, след което Коул го подхвана. Ръката му се изстреля и го сграбчи за предната част на ризата, завъртя го и го блъсна в стената. Кутията в ръцете на Лиъм се разби на земята и изпрати консервите и пакетите, които бяха вътре в нея, да се пързаят във всички посоки. До мен достигна една светлочервена кутия със зърнена закуска, която се спря точно в краката ми.

— Боже господи... — задави се Лиъм, но Коул вече го издърпваше настрана, водейки го към стария офис на Албан. Смогнах да хвана вратата, преди да бъде тресната в лицето ми. Лиъм практически бе запрятен в голямото надраскано бюро. — Какъв ти е проблемът, по дяволите! — Той се задъхваше, все още изпитващ затруднение да си поеме въздух. Коул бе няколко сантиметра по-висок, но гневът на Лиъм като че ли издължаваше гръбначния му стълб и изравняваше разликата. Никога не си бяха приличали повече, отколкото в този момент... на секунди от това да се обезглавят взаимно.

— Моят „проблем“? Пробвай с това, че открих как едно хлапе е изчезнало, опитвайки се да убие себе си и още двама! Наистина ли си толкова тъп? — Коул обикаляше в кръг около него и размахваше ядно ръка из въздуха. — Надявам се да си е струвало. Надявам се, че пак си се почувствал добре, правейки се на герой, защото ти току-що застраши цялата Операция! Някой може да те е проследил обратно дотук. Някой може в момента да наблюдава сградата!

В този миг самообладанието на Лиъм го напусна. Той бутна Коул назад към празната библиотека зад него и го притисна там с ръка, положена напъряко на гърдите му.

— Да си играя на герой? Искаш да кажеш да се държа като теб през цялото време ли? Да се разхождам и да раздавам заповеди, като че ли въобще имаш каквото и да е право да ръководиш тези деца. Все едно знаеш какво чувстват или през какво са преминали?

Коул се изсмя подигравателно и за секунда допуснах, че ще признае тайната си на брат си, само за да може Лиъм да види колко

греши. Да получи шокираната и ужасена реакция, от която се бе страхувал толкова дълго.

— Погрижил съм се! — отвърна яростно Лиъм. — Не са ни проследили, никой не ни видя. Правил съм това стотици пъти, в доста по-гадни места и всеки път успях да се справя, което щях и да ти призная, ако се бе държал с мен така, сякаш мога да свърша и нещо друго, освен да си седя на задника и да чакам някой да се погрижи за мен!

Той бе прав. От всички, присъстващи тук, той имаше най-голям опит в извършването на подобни удари. Екипът по сигурност в Ийст Ривър се бе грижил за това всички да са нахранени и да имат на разположение лекарства и дрехи просто като плячкосваха пратки от камиони, минаващи по близката магистрала.

— И защо се държиш, все едно наистина ти пука? — продължаваше да настоява Лиъм, а гласът му бе обвит в разочарование. — С години игнорираш напълно съществуването ми и живееш, мислейки, че...

— Въобще не знаеш какво си мисля — озъби се Коул, отговаряйки най-после. — Искаш да знаеш ли? Наистина ли? Ще ти кажа... Притеснявам се от това как ще кажа на мама, че още едно от децата ѝ е умряло!

Думите сякаш изгълтаха всяка останала следа от въздух в стаята. Цветът върху лицето на Лиъм се отдръпна, а стиснатата му челюст напълно се отпусна.

— Ти ме накара да ѝ кажа. Помниш ли? Не можеше да спреш да плачеш. Не можеше да излезеш от стаята на Клеър. Аз трябваше да сляза долу и да я спра, тъй като тя вече ѝ правеше сандвич и подготвяше обяда ѝ за училище.

Притиснах ръка към устата си. Този образ беше прекалено болезнен дори само за представяне. Лиъм се спъна заднешком, удряйки се на сляпо в бюрото, но ръката му се захвана за ръба, което му позволи да остане прав. За момент видях покрусеното изражение на лицето му, след което то отново изчезна зад ръцете му.

— Съжалявам... Боже! Наистина съжалявам. Не съм си мислел... Просто исках да направя нещо...

След като вече бях виждала толкова вариращи оттенъци на гнева на Коул, все пак се изненадах, когато открих колко ужасяващо студени

можеха да бъдат гласът и лицето му.

— Единствената причина, поради която си тук, е защото аз не знам къде, по дяволите, са се установили мама и Хари, поради което не мога да те изпратя направо при тях... Какво?

Лиъм винаги е бил лесен за разчитане. Всяка мисъл, която преминаваше през ума му в даден момент, биваше изписана и върху лицето му. Дори и за едно доста увредено момиче, което бе напълно ужасено, беше прекалено лесно да повярва, че това, което той изрича, е наистина с най-чистото намерение и желание да ти бъде дадено — нямаше уловки, не се водеше сметка, не се очакваха услуги. Спомням си, че се чудех колко ли болезнено е да имаш подобно сърце, което да усеща нещата толкова дълбоко и в което дори най-тайните неща не можеха да бъдат напълно затворени.

Просто страшно ми се искаше той да не бе поглеждал нагоре в момента, в който Коул спомена родителите му. Защото в мига, в който Коул видя лицето му — той разбра. Както и аз.

„Лиъм не е казал на Коул“, мислех си, без да мога да го проумея. Лиъм и Коул — и двамата знаеха, че майка им и вторият им баща бяха приели фалшиви имена, след като бяха напуснали дома си в Северна Каролина и се бяха скрили — Дела и Джим Гудкайнд. Само че търсенето онлайн и в телефонни указатели бе довело единствено до задънени улици. Коул трябваше да е първият човек, когото той да информира, след като Зу му бе казала за срещата с майка им. Лиъм трябваше да стане веднага от масата и да отиде веднага да открие брат си...

— Ти знаеш! — Този път Коул го удари, а леденото му държание рухна, когато крошетото му срещна брадичката на Лиъм. — Излъгал си ме право в лицето! Къде са те?

— Спрете! — извиках аз. — Престанете и двамата!

Лиъм залитна към него. Зърнах как ръката му се дръпна назад, проблясъка в очите на Коул и удара напред. Вмъкнах се помежду им точно когато Лиъм запрати напред крошетото си, едва успявайки да го блокирам, преди да влезе в контакт със стомаха на Коул. Имаше един момент, в който той сякаш се противеше на това и все още се бореше да вкара удара, след което обаче успя да дойде на себе си и да прецени ситуацията. Видях го как се случи — болката и обидата, освободени чрез остро вдишване и ужасен поглед. Наложих ми се да сграбча с ръка

ризата му, за да предотвратят незабавния му инстинкт за паническо бягство. Другата ми ръка бе насочена към Коул, за да го предупредя да не мърда.

— Боже мой! — каза дрезгаво Лиъм. — Защо го... Това бе толкова тъпо...

Разтворих пръсти, приплъзвайки ръка към гърба му, като същевременно се приближавах близо до него. Той все още дишаше трудно, бореше се да озапти емоциите си, за да не кипнат отново. Трябваше да се досетя колко бързо щеше да го превземе срамът. Той не бе борец — не и по природа. По дяволите — мисълта да нарани някого, за когото го е грижа, щеше да нанесе много повече щети, отколкото някога това щеше да стори юмрукът на Коул.

— Лиъм трябва да е интендант — казах аз.

Коул скръсти ръце пред гърдите си.

— Това е...

— Страхотна идея — довърших аз. — Знам. Той е наясно къде са родителите ви и сега с радост ще ти разкаже детайлите.

— Нещо като сделка ли? — Коул поклати глава и хвърли на брат си поглед, изпълнен със съмнение. — Ти въобще знаеш ли какво е интендант?

— Разбира се, че знам — отвърна Лиъм между стиснати зъби. — Знам, че се опитваш да забравиш, но и аз бях част от Лигата няколко месеца.

— Това не е сделка! — изясних аз. — Той просто е най-подготвен за тази позиция от всички тук. Това е пост, който трябва да се заеме, при това възможно най-бързо. Освен това и защото вие двамата сте братя, обичате се, трябва да уважавате способностите на другия и да фокусирате енергията си върху действителната битка, пред която сме изправени, а не върху това да се борите помежду си. Греша ли?

— Съкровище, именно сега стана толкова очевидно, че си просто едно дете. Радостите от роднинството никога не се подчиняват на елементарната логика.

Отговорността за наблюдението на нашите припаси и търсенето на начини да се докарат нови бе огромна работа. Самата аз щях да се спра и да се замисля наново, ако не бях виждала със собствените си очи, че той може да се справя.

— Коул — започнах тихо и усетих как Лиъм пак се стегна, — той вече е правил това.

— Не става въпрос дали може, или не може да го върши, а за това дали го заслужава — отвърна яростно Коул. — Той не се подчини на пряка заповед да не напуска сградата и действа без разрешение.

— А, да! Забравих, че ти се самоназначи за лидер — намеси се Лиъм и грозната нотка в гласа му ме накара да се свия. — Така се радвам, че участвахме в гласуването. Какво? Да не би да се страхуваше, че някой ще подложи на съмнение квалификацията ти за подобен пост? Какво знаеш за нас и за живота ни? Или пък това е било поредното решение, което вие двамата сте взели и сте държали в тайна от нас, надявайки се ние всички просто да кимнем с глава и да се наредим на опашка зад вас като малки мишленца?

Отдалечих се от него, повече ужилена от тона му, отколкото от думите му. Коул пък реагира по абсолютно различен начин — приближи се до него и застана директно пред лицето на брат си. Запазвайки достойнство, Лиъм не трепна. Не и докато Коул не каза:

— Моята квалификация? Пробвай с не съм успял да убия сто и пет деца по време на наивно планиран и лошо изпълнен опит за бягство от лагер, който по начало не е бил толкова зле.

— Напълно извън контекста! — предупредих аз Коул, долавяйки как собственият ми гняв започва да се подпалва. — Фактът, че смяташ който и да е лагер за „не толкова зле“, показва, че нямаш никаква идея какво приказваш. Вие двамата...

— Искаш да ме накажеш ли? — Лиъм ме прекъсна и ме избута назад от мястото, което бях заела между тях. Дирия от яростно червено си проправи път нагоре от шията до лицето му. И той, и гласът му трепереха. — Чудесно! Давай! Ако искаш да тормозиш хората, продължавай! Само че аз няма повече да си губя времето с теб.

Хвърлих на Коул остър предупредителен поглед, но той вече изричаше:

— Измий баните! С белина!

До момента няколкократно бях виждала Коул със самодоволна усмивка, но никога не я бях съзирала върху лицето на Лиъм. Този предизвикателен, високомерен поглед.

— Вече е направено.

— Изчисти каналите!

— Направено.

— Ще переш. Цял месец. Само ти!

— Нали благодарение на теб сме без чаршафи и кърпи — напомни му Лиъм. — В случай че си успял да го забравиш.

Коул издиша звучно през ноздрите си, а очите му се свиха. Нещо обаче явно прещрака, защото усмивката му се видоизмени в такава със стиснати устни.

— Тогава може да почистиш и да подредиш гаража.

Извърнах се към него видимо объркана.

— Кое?

Той не каза нищо друго, а просто отиде до вратата и я задържа отворена. Хванах как Лиъм следи реакцията ми с периферното си зрение, докато се отправяше първи натам. Единственото друго нещо, което зърнах после, докато следвахме Коул надолу по стълбите, бе гърбът му. През цялото време той се движеше на две крачки напред и нито веднъж не се обърна назад, за да провери дали все още съм там. Докато преминавахме през кухнята, чувството на притеснение в мен прерасна в недоумение. Виждах как бледото ми лице се отразява в повърхностите от неръждаема стомана, докато вървахме покрай мивки, печки, фурни, а най-накрая и покрай килера, за да стигнем впоследствие до стена от метални шкафове, в които бяха прибрани тенджери, тигани и тави.

Мускулите на ръцете на Коул се стегнаха, докато дърпаше стелажите настрани от стената. Металът протестираше срещу балатума, който бяха използвали, за да покрият пода, но веднъж, след като рафтовете бяха изтеглени настрани, успях да видя съвсем ясно какво бяха крили те.

— Сериозно ли? — казах аз раздразнено. — Още една тайна врата?

Лиъм най-после ме погледна и повдигна вежди.

— И други ли има?

— Тя не е тайна — отвърна Коул, пристъпвайки в тъмния коридор. Той търсеше пипнешком нещо по стената, а после изведнъж се запалиха лампи, които разкриха поредния влажен бетонен тунел. — Престанахме да ползваме това място и просто... го зарязахме така. Мисля да се превърне в наш изход в моменти на спешни случаи. Трябва да направим така, че всички деца да разберат къде е.

— За какво са го ползвали преди? — попитах аз повече за да запълня тишината, отколкото заради нещо друго. Вървах между двама им, а очите ми следяха мощните, целеустремени крачки на Коул и начина, по който широките му рамене мърдаха под ризата му. Умът ми обаче се беше фиксирал върху Лиъм и върху това как от него се излъчваше объркване, което заоблачаваше въздуха около нас. Сега той се влачеше зад мен и ясно долавях как очите му ме оглеждат, все едно се бе протегнал и ми бе дръпнал плитката. Тътренето на краката ни и дишането ни отекваха в стените около нас и звукът някак набъбваше от неприятното усещане, че те двамата бяха само на дума разстояние от изправянето на другия до някоя стена и пребиването му до пълна безчувственост.

— Използвахме това пространство, за да правим симулации на Операции. Това е една от причините, поради която то трябва да се почисти, всеки удар срещу лагер трябва да бъде репетиран и отработен — обясни Коул. — После се превърна в нещо като склад за всички боклуци, с които се сдобивахме през годините.

— Фантастично! — измънка Лиъм. — Предполагам, че тук няма нищо полезно?

Коул повдигна рамене.

— Надявам се ти да откриеш това, малко братче.

В отговор Лиъм само изсумтя.

Аз се пресегнах назад, забавяйки крачка. Внезапно не можех да избягам от мисълта, че той бе най-сърдит на мен, защото най-вероятно чувстваше, че не го бях защитила достатъчно горе. А това, че не му бях споделила за плана ни с Коул, го бе наранило повече, отколкото очаквах. Пресегнах се за ръката му, търсейки сигурността на докосването му, исках да го успокоя, да се извиня, просто да... съм аз и той да е до мен. Дори не го бях погледнала, за да проверя дали е добре. В момента бе емоционално наранен, но не бях проверила за синини, натъртвания или рани.

И... нищо. Ръката ми увисна в студения въздух. Нищо! Боже, той ми беше сърдит. Вероятно бе яростен. В гърдите ми се оформи болезнен възел. Прибрах ръката си, като я приближих максимално до себе си в последен опит да се защитя от суровото усещане за отхвърляне.

Лиъм хвана пръстите ми, но вместо да ги преплете със своите, ги целуна и измина последните две крачки, които ни деляха, за да може да започне да ходи успоредно с мен. Той сложи ръка на рамото ми и не се отдръпна, когато се приближих до него. Прокарах ръка по гърба му отново и отново, докато усетих как стегнатите мускули там се отпускат. Щом надзърна към мен, изражението му дотолкова беше омекнало, че почувствах внезапен порив да се изправя на пръсти и да положа нежна и бърза целувка върху челюстта му. Така и сторих. Той наведе глава и се помъчи да скрие малката си, доволна усмивка. За пръв път, откакто се беше върнал при нас в тунела, усетих как се отпускам.

„Всичко е наред — казах си наум. — Наред е.“

За да се стигне от едната до другата врата, ходенето общо отнемаше пет минути. В другия край ни чакаха стълби и установих с притеснение, че се бяхме запътили отново над земята. Вратата, която се намираще в горния край на стълбите, изглеждаше така, сякаш бе изкована от солиден метал, и макар да не бе заключена, на Коул все пак му се наложи да я подпре с рамо, за да я помръдне от касата ѝ. Той се препъна от силата на натиска си.

Самодоволната усмивка се изтри от лицето на Лиъм в момента, в който влязохме вътре.

Ясно беше, че се намираме в някой от близките складове — една от многото идентични, дълги бели сгради, които, изглежда, бяха под път и над път в Лоудай. Тя като че ли беше със същите размери, с които бе и Ранчото, но беше само на едно ниво и определено по-малко обитаема — бетон, метални покривни греди. Горната част на стената бе обрамчена с прозорци, които бяха обвити в прах и затъмнени от плътни листове хартия. Лампите, които висяха от гредите, оживяха и осветиха издигащите се планини от боклук, струпани около нас.

Нямаше стени или офиси, да не говорим пък за топлина или изолация — поне по моя преценка. Това бе просто един недовършен гараж. Вътре имаше няколко истински коли — по-скоро техните шасита. Всички те бяха поставени на стойки. Лиъм се запъти към най-близката и се вмъкна отдолу под нея, за да огледа двигателя и чарковете, разположени на пода. Всички гуми и тасове бяха наредени в линия по протежение на вратата за товарене, която бе обезопасена няколко пъти с метални вериги и ключалки. В по-голямата си част

обаче това беше странен асортимент от неща: счупени рамки за легла, спални чували, чанти, пълни с винтове и пирони. Пристъпих, за да отворя един от близките чували за боклук, страхувайки се донякъде от това, което можех да открия вътре, но това бяха само смачкани стари дрехи, които вероятно бяха взели от някоя благотворителна акция.

Миризмата беше леко кисела, напоена с изгорели газове и масло. Около нас се стелеше дебел и тежък прах, който ме принуждаваше да го махам от лицето си, за да мога да дишам. Не се открояваше никаква основателна причина, поради която от Лигата да бяха взели решение така да сортират и подредят нещата. Усетих как надигащото се в мен раздражение ме блъсва и обръщайки се, видях как Коул крачи през сградата.

Лиъм седеше с ръце на кръста и с очи, озарени от нещо, което не разбирах. Вече не изглеждаше ни най-малко обезсърчен, след като първоначалният шок бе намалял. На негово място се бе настанила пламенност. Някак си той съзираше нещо, което аз не можех — някакъв вид потенциал в ситуацията.

Аз виждах само червено.

— Това е огромна работа! — извиках аз след брат му. — Коул! Той няма да върши това сам!

— Очевидно! — кресна в отговор Коул. — Разрешено му е да вземе някои от по-малките деца, които няма да тренират. Приятелчето си... онзи, дете все има вид на такъв, на когото си му изпил млякото.

Аз тръгнах след него.

— Те не могат да свършат това за една нощ...! Трябва всички да помагаме!

Тракането на нещо метално върху бетона ме накара да се обърна назад. Лиъм се бе преместил от колата към близка купчина от колела, които бяха заплетени едно в друго като къпинови храсти. Той разделяше рамки, спици и гуми, действайки внимателно, опитвайки се да стигне до онова, което бе забелязал под тях. Прекрачих някаква паднала лампа, за да му помогна. Зърнах проблясък на сребристо, а после пръстите ми докоснаха гума. Лиъм се изсмя безшумно, работейки вече двойно по-бързо, а усмивката му бе заразителна.

— Какво видя? — попитах, когато изтеглихме нещото изправено. — Кросов мотор ли?

Той се тресеше от вълнение, а ръцете му летяха над лъскавия му корпус и бършеха мръсотията и праха.

— Божке! — издиша той. — Страхотен е, нали?

— Щом казваш... — отвърнах аз.

Приличаше на хибрид между кросов мотор и обикновен мотор. Очевидно не бях много далеч от истината, защото Лиъм ми обясни, говорейки припряно.

— Това е дуал-спорт мотор. Има качествата на кросов мотор за офроуд разходки, но погледни! Има си огледало и скоростомер и става за каране по улиците. Изглежда ми като... Да. Това е „Сузуки“. Еха! На път съм да се побъркам...

— Знам — изсмях се аз. — Виждам. Мислиш ли, че ще запали?

Лиъм го инспектираше с благоговеещи ръце и милваше всеки негов сантиметър.

— Изглежда в добра форма. Взели са му здравенцето. Не са се грижили добре за него. Но може лесно да се поправи. — Той погледна нагоре и видя изражението ми. — Какво?

— Ти наистина ли можеш да го караш?

— Дали мога да го карам ли? — присмя ми се Лиъм и се наведе над седалката на мотора, така че лицето му да е на сантиметри от моето. Бледосините му очи се бяха наелектризирали от вълнение. Изпратиха заряда си през мен и разтвориха остатъка от света в спокойна, занемяла неподвижност. Това последно разстояние помежду ни очевидно се бе оказало точно толкова непоносимо за него, колкото и за мен, защото пръстите му се спуснаха върху ръката ми, облегатата на счупената кожена седалка. Усетих как докосването му се разпростира над кожата ми като слънце в късен следобед. Устните му леко допряха бузата ми, а дъхът му затопли ухото ми, когато той каза тихо с меден глас:

— Не само мога да го карам, скъпа, но мога и да ти дам някои уроци...

— Ехо, Ангелите от ада^[1]! — изджафка Коул. — Не ви доведох тук, за да пазарувате за себе си! Довлечете си задниците при мен!

Изражението на Лиъм се помрачи, докато се дърпаше назад, а трептящото му вълнение изчезна като свещ, която бе угасена на един дъх. Вероятно в този миг съм изглеждала точно толкова разочарована, колкото се и чувствах, защото изохках ядно и той отново се усмихна, а

после прибра зад ухото ми изплъзнал се кичур коса. По-мека и сподавена усмивка от предишната, но предназначена само за мен. И все пак успя да ме стопли от глава до пети.

След малко, след като се увери, че стойката ще удържи мотора, той използва ризата си, за да избърше мръсотията от ръцете си. Аз поех ръката, която ми подаде, и я стиснах. Щом Лиъм хвърли последен поглед през рамо към находката си, ние си проправихме път до Коул, който стоеше пред извисяваща се купчина палети. Намирахме се точно зад него, когато най-после направих връзка и усетих към какво точно гледахме.

Вече бях виждала подобни кашони, затова и разпознах надписите от външната им страна: 10 БР. 24-ЧАСОВИ ДАЖБИ/ОДОБРЕНИ ОТ НАТО.

— Какво точно гледаме? — попита Лиъм.

— Хуманитарна помощ — казах аз, прекъсвайки Коул. При вида им почувствах някаква празнина. — Знаеш ли от коя страна са?

— Виждала ли си такива преди? — попита Коул с вдигнати вежди. — Правителството ги държи под ключ. А не са носили от тях и в Щаба.

— Беше в... — Пуснах ръката на Лиъм и се приближих до кашоните, за да не се наложи да гледам лицето му, докато говоря. — Случи се, когато бяхме в Нашвил. Военните бяха складирали храна и медицински изделия в един стар самолетен хангар.

Нападението беше като нощен прилив в ума ми, то непрестанно се изливаше от най-тъмните му кътчета, за да ме хване неподготвена и да ме свали ниско. Лиъм — толкова блед, докато се бореше да диша. Ножът в гърба ми. Тихата храброст на Джуд, когато застана пред всички нас и изхвърли електрическия заряд към войниците. Изгубването на другите. Роб. Намордникът. Кръв върху счупен прозорец на кола.

Обърнах гръб на кашоните и палетите, но се принудих да остана на място, докато смазващата тежест не се вдигна от гърдите ми, позволявайки ми отново да дишам. Ставаше все по-трудно да избягам от досега й.

— Добре! — чу се най-накрая от Лиъм. — Но откъде е дошло това? И колко е старо?

— От няколко години е, но повечето неща нямат срок на годност. Направени са да издържат. Бях забравил, че са тук, докато не видях един опис в офиса. — Коул издърпа малък нож от задния си джоб и извади острието навън. Той разряза кашона и остави червените единични опаковки храна да се посипят в краката ни. Върху тях се мъдреше простичко изображение на човек, доближаващ храна към устата си, както и китайското знаме. — Чухме слухове, че правителството се опитва да скрие хуманитарната помощ, която хвърляха от въздуха от други страни. Цялото това „Ние сме Америка, ще се справим сами, всички други са ни изоставили“ е пълна измислица. Този товар бе оставен някъде в Невада.

— Не сте ли ги използвали? — попитах аз.

— Не ни се е налагало — отвърна Коул. — Имахме доставчици на храна. Албан просто го държеше като доказателство как Грей действа срещу хората, но така и нищо не излезе от това. Тази сграда е изпълнена с полуфабрикатни идеи и напълно загубени мисли.

Той затвори очи и разтри челото си с горната част на ръката си. Видях как мрачното му изражение сякаш се изви от болка в секундата, преди да се обърне към Лиъм.

— Ако успееш да подредиш това място, ще е супер. Смятай се за интендант. И ще можеш да измисляш начини за доставка на запаси.

— Припаси като храна, препарати за чистене и други джунджурии — изясни Лиъм. — Ако си мислиш, че знам начини, по които да ти доставя оръжие...

— Вярно ли бе, хлапе! — прекъсна го Коул. — Ще се наложи да използваме връзките на сенатор Круз за бензин, оръжия и планината от мунициии, която ще ни е нужна.

— И колко точно допускаш, че ще са ни потребни? — попита Лиъм притеснено. — Колко ще се бием? Една или две битки? Нали няма да е цяла война...

— Ти тормози красивата си малка главичка със закуските, обедите и вечерите — отвърна му Коул. — Остави на големите момчета трудното за измисляне.

Пратих му един изпепеляващ поглед, на който той не обърна никакво внимание. Наведе се и взе едно от пакетчетата с дневна порция от земята. Започна да си го прехвърля от ръка в ръка, а челото му се присви замислено.

— Но това не решава по-големия проблем, който имаме сега. Въз основа на плановете, които пристигат извън тази стая, ще ни се наложи да имаме доста повече хора, работещи тук. Най-малко още поне две дузини деца за нападение над лагер. Ако имате някакви гениални идеи по въпроса как да ги намерим, целият съм в слух.

Леко уморено примирение започна да нахлува и да изчезва от мислите ми, като успяваше да надмогне и най-страшните от задръжките ми. Най-вероятно съм въздъхнала, защото и двамата Стюарт се обърнаха към мен, огледални образи на заинтересованост.

— Всъщност — казах аз, а гласът ми издаваше обезпокоителната увереност, която си проправяше път през мен, — допускам, че аз имам.

[1] Международен мотоклуб, основан в САЩ в началото на 50-те години на миналия век. — Бел.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тъй като децата бяха заети с плановете, не бе никак трудно да се промъкна незабелязано долу. Не се налагаше да гледам отново и отново през рамо, за да съм сигурна, че никой не ме следи, докато отключвах вратата на стария склад и влизах вътре.

Само че бързината, с която ръката ми се стрелна нагоре, за да намери кордата на лампата, и начинът, по който тъмнината сякаш се настани върху кожата ми, ме накараха да се спра. Дишането ми звучеше доста тромаво в ушите ми. Усещането беше странно — чувствах как тялото ми изпада в паника, докато умът ми стои далеч назад, запазвайки дистанция. Сърцето ми галопираше и биеше прекалено бързо и учестено. Ушите ми се изпълваха от звуци, които не съществуваха там, а светът под мен като че ли се въртеше. Дали пък тъмнината не действаше така, когато едно от сетивата изчезнеше, а другите се засилеха? Мракът караше малките настръхвания от притеснение да се разтягат и да добиват нова форма, за да задоволят нуждите му... да те прихванат, докато те парализират напълно. Сега разбирах защо Джуд бе толкова ужасен от сенките.

В толкова оскъдно пространство беше доста лесно да си представиш, че няма изход за бягство. Рационалната част в мен знаеше, че няма от какво да се страхувам. Имаше две врати — два изхода, но единственият път през тъмнината бе, като се облегнеш на нея и просто продължиш. Можех да си повторя това хиляди пъти, но във всеки миг цялото ми същество щеше да долавя шока от случващото се пак и пак, защото тъмнината бе там, където нещата бяха изгубени. Тя поглъщаше всичко добро.

„Това не е Лос Анджелис.“ Притиснах се назад към спомена за прах и дим.

„Това не е тунелът.“ Притиснах назад лицето на Джуд и умоляващия му глас.

„Това е сега.“ Притисках, притисках, притисках...

Останах там толкова дълго, колкото можех да издържа физически. След това дръпнах шнура и бледожълта светлина се разля във въздуха около мен, разкривайки облаците от реещ се прах, които биваха подети от празните рафтове. Издигаха се, падаха, въртяха се. Съсредоточих се върху тях, докато дишането ми се върна към нормалния си ритъм и вече нямаше от какво да се страхувам, като изключим чудовището от другата страна на вратата.

Не беше от значение от колко време щях да се нуждая, за да се фокусирам отново и да се стегна. Това време щеше да е ползотворно прекарано. Ако влезех вътре с разпилени и разсеяни мисли, щеше да е като да проникна в стаята и да подам на Кланси Грей зареден пистолет. А този път не бях довела Коул като подкрепление с мен.

Той отново бе легнал по гръб на леглото и хвърляше нещо във въздуха — найлоновата опаковка от сандвича, която бе смачкал на топка. Хващаше, хвърляше, хващаше, хвърляше, хващаше, като през цялото това време си тананикаше и някаква весела мелодийка. При звука от отключване на вратата, той сграбчи топката за последно и надигна врат, за да ме погледне.

— Имам теория, която бих искал да потвърдя — каза той. — Агентите, които са били тук, са си тръгнали, нали?

— Тук са си — излъгах аз.

— Странно тогава, че не съм ги чувал. А само децата. — Той посочи вентилационния отвор над себе си като обяснение. — Те сигурно са си тръгнали още преди да пристигнете. А другите? Какво? Изоставиха ли ви? Или просто не се появиха?

Мълчанието ми явно служеше като достатъчно потвърждение.

— Това са фантастични новини. — Гласът му бе толкова неподправен и развълнуван. — Много по-добре ще ви е без тях. Планът ви все още ли е да нападнете лагерите? Открихте ли информацията за Търмънд?

Хайде, започна се. Продължаваше да ми пуска една и съща бомба, очаквайки да я вдигна и да започна да агонизирам с нея. Скръстих ръце пред гърдите си, за да прикрия начина, по който ръцете ми не можеха да спрат да треперят. „Какво бе това? Какво ставаше?“

— Кланси! Сериозно ли държиш да се преструваме, че сме в един отбор?

— Аз не съм ли ви даже талисман? — попита той, а устата му се изкриви в имитация на усмивка. — Пробвай да не ме обиждаш, ако си дошла тук, очаквайки да ти направя услуга. Не си мисли и за секунда, че не знам как имаш нужда да ти помогна да намериш още деца за очарователния си малък отряд. Ако ти трябва информация, ще се наложи сама да си я вземеш.

В рамките на две минути търпението ми бе намалало до размера на конец за зъби. Кланси Грей беше свикнал да докарва хората до ръба и да ги наблюдава как се хвърлят надолу, така че не смятах да му подсигурия това удоволствие.

— Къде остави файловете? В Колорадо ли? Или обратно във Вирджиния?

— Не са файлове и са доста по-близо, отколкото смяташ — каза той, като повдигна вежди. — Хайде! Стига си се правила на глупава. Знаеш много добре какво имам предвид.

Знаех.

— Главата ти наистина не те слуша — отбелязах аз. — Знам, че ще ме блокираш отвън. Така ли ще се накараш да се почувстваш по-добре за всичко това? Като наблюдаваш как се затруднявам сама ли?

— Стори ми се, че се справи съвсем успешно с проникването в спомените ми в Колорадо. И в онази дупка за плъхове в Лос Анджелис, която нарече Щаба. Защо така се е изпарила самоувереността ти? — присмя ми се той. Познавах го доста по-добре, отколкото си мислеше. „Скучно ми е — казваше всъщност той. — Забавлявай ме.“

— Изненадана съм, че ти все още си така самоуверен — отбелязах аз. — Като се има предвид какво стана в Лос Анджелис. Наистина ми бе много приятно да видя всички тези прекрасни спомени за теб и майка ти. Ти май си бил голям ревльо, нали?

Веждите му се събраха, докато обмисляше отговора си. За момент съжалих, че бях зачекнала темата за Лириан Грей. Бе прекалено рано да му сигнализирам, че се интересувах от нея, прекалено рано дори да му намеквам, че мисля за нея. Имах нужда от стратегия, ако смятах да се опитам да изкопча местонахождението ѝ и какво точно ѝ бе причинил синът ѝ.

Запазих изражението си безизразно, а дишането — спокойно. „Правила си го и преди, Руби.“ Винаги бе по-лесно да се вмъкнеш в нечий ум, след като вече веднъж си прокарал път дотам. Но и в двата

случая ми се бе наложило да го изненадам, за да го сторя. И в двете ситуации бях толкова яростна, че ако ударът ми бе физически, а не умствен, бях почти убедена, че щях да успея да разруша циментова стена.

Той премигна и аз позволих на невидимите ръце да се развият в задната част на ума ми. В момента, в който гъстите му мигли се вдигаха отново, а погледът му срещна моя, пироните им се бяха превърнали в куки, които само чакаха да се закачат...

Когато Кланси ме блокира, се почувствах все едно се бях цапардосала с лице в стъклената стена помежду ни. Престорих се, борейки се всячески да не повдигна ръка, за да разтрия центъра на болката точно между очите си. Тъпата болка в главата ми припламна във всеобхващащо пронизващо туптене.

— Ръждясала си — каза изненадано той. — Това бе близко до жалкото. Кога за последно опита подобно нещо?

Млъквай, помислих си аз, мъчейки се да запазя гордостта си.

Така ли би предпочела да си говорим?

Гласът му прокървя през ума ми. Устните му дори не се разкривиха. Беше ми правил това веднъж в Ийст Ривър — като приятелско предизвикателство. Чувството сега бе точно като преди. Усещах се така, сякаш хиляди молци бяха хванати в капан под кожата ми, а крилете им махаха и ме докосваха, докато не започнах да долавям порива да ги извадя оттам насила.

Наистина бях ръждясала, но имаше разлика между това да си изтощен и напълно свършен. На Кланси му се налагаше постоянно да храни самоувереността си с моменти като този, за да може да издържа тежестта на егото си. Аз разчитах именно на това характерно за него самодоволство и нежеланието му да приеме, че е нещо по-малко от най-могъщия човек в стаята.

Хайде, тъпако!

Исках той наистина да повярва — дори и само за миг, — че способностите ми не бяха просто като мускул, който не бях ползвала от седмици. Щеше ми се да си въобрази, че съм безнадежден случай.

Поклатих глава и се насилих да си придам нещо, което се надявах да прилича на разочаровано и разстроено изражение. Имах предимството, че той вече предполагаше, че ударът му е бил смъртоносен за собствената ми гордост. Виждах го по лицето му:

мислеше си, че ме измъчва, като ме кара да ползвам способностите си, и същевременно се наслаждаваше на битката, изпитвайки удоволствие от факта, че се пробвах и се провалях.

Предполагам, че това бе един от начините да се чувства могъщ, макар и заключен зад осемсантиметрово бронирано стъкло.

В действителност способностите ми направо мъркаха в главата ми в очакване. Трябваше ми сила, която не знаех, че притежавам, за да не се разсмея и да задържа този поглед на ярост и раздражение. Нуждаех се от един-едничък момент, в който той да загуби баланса си. Само един, но това бе като да откриеш как да удариш мъж, стоящ зад бетонна стена. Както при всеки юмручен бой обаче, колкото и несправедливо разпределено да изглеждаше преимущество за едната страна, винаги съществуваша номера. Мръсни измами.

И аз не бях над тях. Даже никак.

— Извинявай, не можах да се въздържа. Готова ли си да пробваме отново? — Кланси скръсти ръцете си пред гърдите и се взря в мен през стъклото. — Единствената ми молба е наистина да се постарая да го направя.

Когато той се усмихна отново, и аз му се ухилих в отговор.

Този път хвърлих способностите си към него като юмрук, целещ се в празната бяла завеса, която той издигна, за да запази мислите си. Забавих нападението си, позволявайки му да простре същата тази завеса напред, за да ме избута извън главата си. Собствената му сила се докосна до моята като нежния допир на кокалчетата на пръсти до нечия буза.

Аз се протегнах и отключих вратата на килията му, бутайки и отваряйки я с крак. Кланси се отдръпна назад стреснат и това огромно бяло нищо, което бе замаскирало всичко онова, което работеше зад очите му, се вдигна точно толкова, колкото да се промъкна във виещите се коридори на ума му. Изведнъж цветовете станаха ярки като скъпоценни камъни — девствени изумруденозелени поляни, дом, кацнал до сапфирено море, надиплена вечерна рокля с цвят на аметист, проблясъци от фотоапарат, подобно на слънчеви лъчи, попадащи върху повърхността на диамант и разтварящи света в искри от чиста светлина.

Действах по-бързо, отколкото някога си бях представяла, че мога да го сторя. Прехвърлях всяка негова мисъл, като същевременно

отстъпих назад и отново затворих вратата към килията му, заключвайки тежката ключалка. Победата му бе краткотрайна. Спомените и мислите на Кланси винаги бяха преминавали през ума ми като буреносни облаци — просторни, изпълнени с мрак и винаги на ръба на пръсването. Сега те бяха прекалено ярки и хладни, все едно разглеждах купчина снимки, без да се опитвам да преминавам през криволичещите, безкрайни пътеки, които всеки спомен ми изпращаше. Почувствах как плавам покрай брега, теглена от някакъв здрав захват. Някой друг, изглежда, бе на рула.

Килията, залата за задържане — те бяха издърпани от ръба на полезрението ми с рязко движение. Един пласт от реалността изчезна просто ей така. И на негово място се появи стара, позната сцена.

Гърбът на Кланси бе към мен, докато аз пристъпвах към него и позволявах на стаята около нас да добие форма. Навсякъде имаше тъмно дърво. Рафтове, които бяха разцъфнали с книги и папки. В ъгъла се появи телевизор и оживя с проблясък от тих цвят. Пред седящия Кланси изникна бюро. Ръцете му бяха застинали във въздуха, преди под мърдащите му се пръсти да се яви лаптоп. От повърхността на бюрото му започнаха да израстват листови хартия, подредени прилежно в бели купчини.

Най-вероятно бе оставил прозореца отворен. Бялата завеса, която използваше, за да отделя леглото си от остатъка от офиса, се вееше в гърба ми, а споменът беше достатъчно ясен, че до ушите ми да достигне глъчката от деца, които бяха долу край огъня. Лек бриз довя влажния, земен мирис на близките дървета.

Потреперих. Бяхме в Ийст Ривър.

Сега споменът се задвижи, хвърляйки ме напред със залитане, но все още бе на половин скорост. Пристъпих зад работещия Кланси, който разделяше вниманието си между образа на баща му на телевизионния екран и лаптопа пред себе си.

Поех рязко въздух и макар рационалната част от съзнанието ми да знаеше, че нищо от това не е истинско — нито аз бях там, нито пък Кланси, — все още не можех да се осмеля да го докосна, нито пък да се наведе над рамото му.

„Как успява да постигне това?“ Това не беше спомен, а нещо напълно различно. То бе като да излезеш на сцената, след като пиесата вече е започнала. Успяла бях да премина бариерата, която ме бе

задържала като наблюдател и не ми беше позволявала да бъда участник.

Той пое дълбоко дъх, разкопча яката на ризата си с една ръка, изписа адрес на някаква страница в интернет... парола...

Кланси, който седеше пред мен, се смъкна в стола си, наклони главата си назад, за да погледне нагоре, така, сякаш се взираше директно в мен...

— Видя ли това? — попита той.

Изстрелях се от ума му, прекъсвайки връзката, преди той да може... да може... не знам... да ме запечата вътре? Това беше ли въобще възможно? Можеше ли той да...

Лампите в коридора оживяха обратно и изгориха очите ми с внезапната си сила. Знаех, че главата ми все още пътува, все още беше заключена в първоначалния пристъп на паника, защото единственото, което можех да помириша, бе бор — далечния дим на лагерния огън.

Той се беше върнал на леглото и бе взел отново смачканата топка. И много странно — веднъж, след като споменът се изчисти, а земята под краката ми отново бе твърда, аз не бях уплашена или пък вбесена от това, че в края бе успял да се освободи от моя контрол. По-скоро бях... любопитна. Досега не бях преживявала подобно превеждане от негова страна през спомен по този начин — в Ийст Ривър той ми бе показал спомени за себе си, които бе съшил заедно, но това бе толкова... различно. Нямах идея, че това дори беше възможно за нас. Пулсиращата болка зад очите ми бе изчезнала и за пръв път гмуркането в ума му не ме оставяше изтощена или дезориентирана. Все още се носех върху крилете на радостта от това, че бях преодолела бариерата му за секунда.

— Ще се видим утре, Руби — каза Кланси и метна найлоновата опаковка обратно във въздуха. И докато аз излизах навън, очевидно освободена от присъствието му, долових най-странното усещане за лекота, което се разпростря в гърдите ми — искрящо, треперещо и блестящо. Очевидно бях задържала чудовището прекалено дълго. Изглежда, трябваше да го пускам по-често да си протяга краката, за да си спомня колко хубаво беше да чувстваш контрола.

Сега чак си припомнях колко приятно бе да усещаш, че ситуацията е в твои ръце.

Мисля си дори, че май се наслаждавах на това.

В Щаба бе останал един лаптоп и въпреки борбата на неколцината Зелени, които точеха лиги, мечтаейки си да седнат зад него, техният неизречен кодекс на честта им повеляваше, че детето, на което Кейт го е оставила, има собственост над него. Или поне право на вето.

Затова, в който и да е час от деня, можеше да откриеш Нико да работи на бюрото в центъра на иначе празната компютърна стая. Понякога около него имаше събрана малка група от деца, надничачи над раменете му и сочещи към екрана, пишещи нещо от негово име, ако той просто леко се облегнеше назад.

— Пред деца като тези лешоядите изглеждат като пухкави жълти пиленца — отбеляза Коул, докато седяхме отвън и ги наблюдавахме през дългия стъклен прозорец. — Ако той случайно умре и падне, не смяташ ли, че те просто ще избутат тялото му от стола и ще го използват като поставка за крака?

Аз изсумтях.

— Скучно им е. Ако не им дадем нещо, върху което да работят, ще започнат да свалят електронните ключалки от вратата и ще се опитат да ги превърнат в мобилни телефони.

— Да, добре. Конър бе тази, която следваше да се грижи за тях. Аз и ти определено нямаме търпението за... — Едно от Зелените момичета нададе писък, когато Нико ѝ предаде лаптопа. — ... това.

Някак си бях успяла да премина през деня, без да оставям мислите си да се върнат към Кейт и изражението ѝ, когато бе разбрала какво бяхме направили заедно с Коул.

— Има ли новини от нея? — попитах аз.

Коул се залюля на пети, а между веждите му се образува бръчка.

— Не.

— Трябваше да ни послуша. — Не бях осъзнала, че думите са се изплъзнали от устата ми, до момента, в който Коул положи успокоително ръка върху главата ми.

— Запомни ми думите, съкровище. Конър ще се прибере утре, лазейки, и с подвита между краката си опашка, след като те ѝ откажат. Това ще е добре за нея. От време на време всеки се нуждае реалността да го фрасне в лицето. Държи те в напрежение.

Но именно за това ставаше дума. Не исках тя да бъде повалена по този начин. Гневът ми беше само привиден, а когато тя бе тръгнала, ме беше заболяло. Нямах достатъчно гордост, за да се държа така, все едно не беше истина. Но пък можех да разбера решението ѝ, тази инстинктивна нейна потребност винаги да поправя счупеното и да изглажда назъбените краища. Кейт не можеше да проумее, че другите бяха готови с радост да ни изоставят, да ни използват, да ни наранят, след като самата тя никога не се бе замислила за това дори веднъж.

Фактът, че това бе единственият ни разговор, откакто бяхме дошли в Ранчото, ме убиваше тихо. Предала я бях така ужасяващо в Лос Анджелис, изменяйки на доверието, което тя имаше в мен, че ще успея да защитя екипа ни. Трябваше да се насиля да ѝ кажа нещо, преди да тръгне — какъвто и да бе разговор от учтивост, колкото да започна да си пробивам обратно път към нея. Възможно беше сега за това да бе прекалено късно и можеше да съм пропуснала шанса си да се опитам да поправя нещата между нас.

Тази едничка отровна мисъл ме караше да се чувствам така, сякаш ме бяха обърнали с вътрешността навън и ме влачеха по земята. Просто не знаех какво да кажа или дали едно извинение някога щеше да е достатъчно, за да може тя да ми прости. Как изливаш само в две думи тежестта, която усещаш да смачква гърдите ти? „Наистина съжалявам, наистина съжалявам, наистина съжалявам, наистина съжалявам...“

„Наистина съжалявам“ не беше достатъчно. Не и за загубата му. То ехтеше кухо в пространството, оставено от него. „Наистина съжалявам“ не можеше да балансира всичките неща, които той можеше да е и щеше да е.

Коул махна приятелски на едно от Зелените момичета — Ерика, — която погледна към нас. Тя стана яркорозова и сведе глава, скривайки се зад Нико. Призрачната синя светлина, идваща от екрана на компютъра му, му придаваше вид на полузамразен труп. Чертите на лицето му ставаха все по-дълбоки и по-груби, колкото по-дълго се концентрираше.

— Не мисля, че идеята той да има достъп до сървър на Кланси е много добра — отбелязах тихо аз. — Що се отнася до Кланси, неговата преценка е грешна.

— Съмненията ти са отбелязани, съкровище! Но той е нашият човек за това. Даже съм готов да заложа на него. Нико има най-много за доказване. Той никога повече няма да разочарова теб или Кейт. Не и ако може да си го позволи.

— Именно частта с „не и ако може да си го позволи“ ме притеснява.

— Хайде сега... Ти бе защитата в случая с Лий. Аз имам същото право за Нико и сега е твой ред да сключиш сделка.

— Лиъм не е издавал поверителна информация за организацията пред сина на главния ни враг — същия човек, който не само предаде него и нас, но също така е много възможно да е унищожил шанса ни за лечение. — Обърнах гръб на сцената пред мен, опирайки се на стъклото.

— Така е, но ако той не бе намесил Кланси, ако вие не бяхте излъгани да се върнете обратно, ние въобще нямаше и да разберем, че съществува лечение.

Взрях се в него, изгубила за момент дар слово.

— Не си помисляла за нещата по този начин, нали? — повдигна рамене Коул. — Загубата... Тя отваря дупка в теб... скапана черна дупка в центъра на света ти. Изсмуква мислите ти, преди да имаш време да спреш и да ги изследваш, и е винаги гладна за още. Няма да заболи по-малко, ако се постараяш да претеглиш това, което си загубила, спрямо онова, което си спечелила, нали?

Поклатих глава. След момент се изтласках от стената, държейки парчето хартия, което бях използвала, за да запиша сървър и информацията за паролата, регистрирани в ума на Кланси. Коул го взе, без да каже нищо, и погледна надолу към моите драскулки.

— Ей, Руби — поде тихо той. — Това, което... никой не ти казва за прошката, е, че ти не я даваш за доброто на другия човек, а заради себе си.

— Откъде открадна тази мисъл? — попитах аз.

— Тази специално е благодарение на това че съм живял и съм се учил.

Завъртях очи.

— О, убедена съм...

Умът ми не можа да довърши тази мисъл. Беше там, а после изведнъж изчезна... като сянката, която премина през очите му.

Възстановяването беше също толкова бързо, очите на Коул прескочиха от мен към пода, а после усмивката, която насила извика на лицето си, бе доста болезнена за наблюдаване. След миг той кимна, а ръцете му се повдигнаха и се скръстиха пред гърдите му. Той ме предизвикваше да кажа нещо по въпроса и колкото по-дълго не го правех, толкова по-трудно бе за него просто да стои там и да не мърда. Зърнах мига, в който уязвимостта избликна на повърхността му. Несигурността му в този момент го накара да изглежда млад — като момче, което стоеше там и чакаше някакъв вид наказание да се стовари върху него.

— На кого ти се е налагало да прощаваш! — любопитствах аз. Знаех, че не ми влиза в работата, но реакцията му бе отворила дупка в гърдите ми. Искях да знам. Искях той да ми каже, да му помогна с част от тежестта на онова, което го мореше... дори и за секунда.

— Не е... Слушай, няма никакво значение... Просто... Просто помисли по въпроса! — Той се затрудняваше да намери думите и прокарваше ръка назад през подстриганата си коса. Имаше толкова много възможни отговори на моя въпрос: на родителите му за това, че не са разбрали какъв е; на Лиъм, който винаги се държеше зле с него; на останалите от Лигата, които му обърнаха гръб. Но аз знаех за всичко това, а и самият факт, че той не желаше да каже или дори да ме погледне, ми нашепваше, че най-вероятно се отнасяше до нещо или някой друг. Сигурно беше нещо много по-лошо от това, което си представях.

Коул бе станал толкова добър в нахлуването на бронята, изтъкана от чар, която винаги носеше, че се бях оставила да ме разсея дотолкова, че да пропусна знаците за истинския смут, царящ зад фасадата. Той не доверяваше на никого истината за това колко дълбоко го бе прерязала болката, нали? Може би след време щеше да ми се довери и аз можех да стана за него онова, което Лиъм и другите бяха за мен. Те не бяха позволили на захвата на Търмънд, нито на това, което напираше вътре в мен, да ме издърпа обратно в рамките на дребното и самотно съществуване.

— Добре — казах, като взех хартията обратно от него и го избутах в стаята. — Хайде!

Нико трябваше да погледне нагоре, след което да го повтори, за да може умът му да възприеме, че именно аз стоях пред него.

— Можеш ли да свалиш файловете от този сървър? — попитах аз.

Той впи очи в мен достатъчно дълго, така че да изпитам силно желание да се поразмърдам.

— Да, разбира се. Няма проблем — измънка и взе хартията.

Зелените се бяха дръпнали от стола му, за да ни направят място, но сега се приближиха по-близо, водени от любопитството си, докато Нико отваряше няколко екрана. Странният код, от който се състоеше компютърният език, започна да изпълва екрана и да се движи нагоре.

— Ей, деца — каза Коул с най-добрия си дружески глас. — Някой от вас може ли да извика сенатора от стаята ѝ и да ѝ предаде да дойде при нас? Останалите ще бъдете истински герои в моите очи, ако отидете и помогнете на горката Луси да измисли нещо за вечеря.

Те бяха прекалено умни и бързо схванаха, че учтиво бяха отпратени, но като че ли на никого не му дремеше. На екрана се отвори нов прозорец и половин дузина папки се появиха в него.

— Това пък какво беше? — попитах аз, когато и последният Зелен излезе и затвори вратата зад себе си. Коул безшумно ми посочи надолу към Нико, който бе станал толкова тих на стола си, че дори не бе ясно дали диша. Раменете му се свиха, приведени напред, сякаш не искаше нищо повече от това краищата им да се навият като на старо парче хартия и да изчезне.

— Нико, човече — каза Коул със същия небрежен глас. — Мислиш ли, че би могъл да отидеш...

— Никъде няма да ходя — наложи се да напрегна слуха си, за да го чуя.

— Може би би могъл...

— Никъде няма да ходя! — каза Нико вече твърдо и кликна върху първата папка с документи. Едва когато по-голямата се отвори, можах да прочета името ѝ: ТЪРМЪНД.

В нея имаше около петдесет файла общо — смесица от клипчета, снимки и сканирани документи. Докато Нико се придвижваше из екрана, той изпусна тежка въздишка. Курсорът се понесе над една от снимките.

Някак, още преди той да я бе отворил, част от мен знаеше чие лице ще се появи на нея. Той винаги бе изглеждал по-малък, отколкото всъщност беше, но снимката на Нико като момченце — едно малко

дете — определено ме разнежи. Тъмната му коса бе остригана до черно петно, а обичайно здравата му матова кожа имаше цвят на надробен цимент. Тя контрастираше рязко с тъмните му безжизнени очи и все още зарастващите белези по скалпа му.

„О, боже — помислих си аз, а в мен се блъсна някакво болезнено чувство. — О, боже...“

Седемнайсетгодишният Нико се взираше в детето, като че ли то бе непознато. Това бе адът, от който му се беше наложило да се откопчи, и той нямаше да тича обратно към него. Не възнамеряваше дори просто да му обърне гръб. В мен бавно започна да се заражда неохотно уважение към него, докато го наблюдавах как се държи, докато аз самата се чувствах така, сякаш съм на едно грешно изображение от пълен разпад.

Търмънд. Това беше Нико в Търмънд. В ранните години на лагера там бяха търсили причината за ОМИН, но с течение на времето го бяха разширили. Много преди аз да се озова там, „Леда Корп“ беше превзела тази част от изследванията и бе преместила първоначалните обекти на изследване — децата — в тяхното съоръжение във Филадельфия. Коул бе под прикритие в „Леда“, опитвайки се да намери ценна информация за проучването, което бяха провели с децата, и именно той бе успял да изкара Нико оттам, като тайно беше предал начина за това на Албан. След като Кланси бе излязъл от Търмънд и бе оставил всички други деца там.

— Добре ли си? — Коул издърпа един от близките столове, за да седне точно до него. След миг и аз направих същото и застанах от другата му страна. — Не се налага да гледаш това — добави Коул. — Руби и аз можем да преровим файловете.

— Тези са... негови, нали?

С Коул си разменихме по един поглед. Той кимна.

— Ако той има файловете от изследванията в Търмънд — каза Нико, — може тук да съществува и информация за причинителя на ОМИН. Или поне това, което са изключили. Това е... — Нико си пое въздух на пресекулки и го издиша, преди да затвори снимката и да се махне напълно от тази папка, за да се върне в пълния списък. — Добре. Ако успеем да изкараме нещо оттук, ще е чудесно.

Сенатор Круз подаде глава, а Коул ѝ махна да дойде, отстъпвайки ѝ мястото си, докато обясняваше бързо какво точно гледаме.

— Божичко! — въздъхна тя и се наведе по-близо, когато Нико отвори папката, наречена ФЕДЕРАЛНА КОАЛИЦИЯ. Неудобството ѝ нарасна неимоверно, когато той отвори документа с нейното име. Имаше стотици — буквално стотици профили из всички папки: СОП, мъже и жени от вътрешния кръг на президента Грей, агенти от Детската лига, Албан и деца — включително аз, Лиъм и Дунди. В последния случай той очевидно бе взел оригиналните файлове от мрежата на Специален отряд „Пси“ и преследвачите и ги бе обогатил със своя нова секция: наблюдения.

Неговите наблюдения, свързани с мен: Колеблива, когато трябва да вземе решение, отнасящо се само до нея. По-уверена, когато се занимава с хора, които са ѝ близки. Тогава стига до крайност в защитата им. Няма истински пороци — не харесва сладкиши, обича старовремска музика (обвързана със спомени за баща ѝ). Позволява си нереалистична надежда, че ще открие баба си. Отчаяна за близост и интимност, което я прави отворена за предложения за приятелство. Разплита нишката на физическото привличане. Наивна, не е отмъстителна, прощава прекалено лесно...

Челюстта ми се стегна от раздразнение и срам от не дотам ласкавата оценка. „Прощава прекалено лесно“? Ще видим това.

— Ето! Виж тази: ПЛЕМЕНА — насочих го аз. — Отвори я!

— Племена? — попита сенатор Круз.

— Така Кланси наричаше групите деца, които напускаха Ийст Ривър... сигурното убежище... Е, накрая не беше точно безопасно място, но така твърдеше той. Винаги, когато група деца си отиваше, той ги изпращаше със запаси. — И с пътният код, за да си предават едни на други проверени маршрути. Често се бях чудила колко ли общо такива „племена“ бяха напуснали Ийст Ривър, преди ние да пристигнем там. Сега вече имах отговора на въпроса. Дванайсет, повечето в групи от по пет-шест деца.

Мрежата бе разделена на колони по групи — с дати и местонахождение, изписано под всяко име. Накарах Нико да слезе надолу, докато намеря бележките за групата на Зу. Под нея имаше две обновявания: едно от Колорадо и едно от Калифорния. Последната актуализация беше отпреди месец.

„Той е знаел къде е тя.“ Или поне, че е стигнала на запад. Хванах ръцете си зад гърба си, за да не се поддам на желанието си да ударя

екрана. Бил е наясно през цялото време, през което изпитвах безнадеждност поради факта, че едва ли някога ще я открия отново.

— Как е получавал тази информация? — попита Коул. — Това е злато, но само ако данните са верни.

— Веднъж ми каза... — започна Нико. По-скоро усетих, отколкото видях, че очите му се стрелват за миг към мен. Когато продължи, гласът му бе отново тих. — Имаше телефонен номер, на който те можеха да се обаждат и да оставят съобщения за местонахождението си. Или да искат помощ. Той казваше, че понякога помагал на една група да открие друга, ако ги е страх да са сами навън в толкова малоброен състав. Той знаеше всичко.

Не се съмнявах в това. Тук имаше такива купища информация, че щеше да се наложи да прекараме следващите няколко дни, тършувайки из тях. Беглият ни поглед дотук не беше разкрил абсолютно нищо за Лилиан. Не че очаквах да е другояче.

— Може ли да се върнеш на папката за Търмънд? — попитах аз. С периферното си зрение забелязах как сенатор Круз притисна ръка към устата си и започна да се изправя.

— Всички лагери... подобни на този ли са? — поинтересува се тя.

— Това е нещо като да сравняваш гнили ябълки — отвърна Коул и усетих, че преценява реакцията ѝ също както мен. — Всичките са зле, но някои от тях правят така, че другите да изглеждат апетитно.

— Какъв е най-новият файл в папката? — попитах Нико. — Можеш ли да видиш?

— Да. Ето този е...

— Планът за евакуация при пожар? — искаше разяснение сенатор Круз. Вече бяхме прегледали документа и бяхме забелязали картите, в които бе отбелязан редът, по който агентите на СОП и управляващите лагера щяха да разчистват колибите в случай на спешност. Останалите файлове засягаха персонала от отряд „Пси“ и материалите от изследванията, провеждани в известния ми Лазарет. Естествено, сред тях нямаше такива, които да се отнасят до Кланси. Ако бе съществувала подобна информация, той щеше да е открил начин да я унищожи и да не позволи на никого да го види толкова немощен.

— Кланси постоянно пускаше някакви намеци, че нещо става
В...

— А ти сигурна ли си, че той не ти е хвърлил просто примамка,
за да спечели доверието ти? — Сенатор Круз ме потупа по рамото. —
Баща му обича да си играе на тази игра с хората.

Нико тъкмо се канеше да затвори файла, когато Коул вдиша рязко
и каза:

— Чакай! Върни обратно нагоре.

Очите на Коул се присвиха, а ръката му се вдигна, за да почеше
необръснатата му брада. Погледнах няколко пъти между него и екрана,
мъчейки се да зърна онова, което той бе забелязал.

— По дяволите! — каза тихо Коул.

Долових как нещо тежко ме задърпа долу в стомаха.

— Какво?

— При този сценарий те местят децата извън лагера, но ако има
огън, защо да не ги преместят във вътрешните кръгове, докато го
овладеят? Или пък защо да не изведат децата в покрайнините на
лагера? Та това нещо е широко около километър и половина, нали? И
защо взимат под внимание само един сценарий? Какво става, ако
пожарът е в Столовата или във Фабриката? Ние просто приехме, че
това е авариен план, базирайки се на няколко стрелкички и номера, но
тук няма нищо друго, което да потвърждава теорията ни.

— Ако не е авариен план, тогава какво може да е? — попитах аз.

— Мисля си, че това е било план за евакуация, в случай че
местонахождението на лагера бъде разкрито или пък ако Грей бъде
убит или свален. Но вижте...

Аз се наклоних напред. Той сочеше към текста с малки букви на
върха на страницата. Думата ПРОМЕНЕН бе сложена точно до 10
декември миналата година. Датата до нея бе отпреди почти пет години
по-рано.

Коул взе мишката и пак слезе надолу.

— Нарекли са това с името Операция „Кардинал“. А тук...
мислех, че номерата до всяка колиба показват за колко време силите на
специалния отряд могат да стигнат до нея, но три-нула-едно може да е
и първи март, нали?

— Чакай... — намесих се и аз. — Чакай. Тогава какво значи
това?

— Означава, че няма да евакуират лагера — отвърна ми Нико едва-едва. — Ще изкарват децата, по четири колиби на ден.

— Греша ли, като допускам, че единствената причина, поради която биха могли да изкарват децата, е, ако затварят лагера? — попита сенатор Круз.

— Имаше още един файл на име „Кардинал“ — намеси се Коул. Да, този. Списъкът с по-малките лагери.

— И списъкът с преместването на персонала от СОП — добавих аз. — Боже мой!

Притиснах ръце към лицето си и се принудих да си припомням да дишам. Стаята се смаляваше около мен. Свиваше се и се свиваше около раменете ми, докато възможността се превръщаше в нещо реално. Те затваряха лагера.

— Скъпа, добре ли си? — попита сенатор Круз. — Не разбирам. Това не е ли нещо хубаво? От онова, което сте ми разказвали за условията в лагера...

— Ако се гледа по този начин, то това е благословия — отбеляза Коул. — Но събарянето на лагера също така означава преместването или унищожаването на всички документи на място. Да не говорим, че той вече няма да може да послужи като доказателство за жестокостта на програмата за рехабилитация. Лагерът е... могъщ символ. Той е най-старият, най-големият и тук малко ще се отдам на догадки, но той наистина определя базата за злоупотреба и малтретиране.

— Разделянето на децата... колибите... — Гърлото ми бе изсъхнало. Повечето от тях са били заедно повече от десет години. Те си бяха като семейство... А тези хора искаха дори и това да им отнемат?

— Добре. Значи, имаме един лагер, който напуска съревнованието — сенатор Круз се облегна на стола си и сви ръце в скута си. — Кои са другите потенциални удари?

— Няма друг голям удар! — отвърна Коул. — Въпреки всичко ще отидем в Търмънд. Той е нашият ендшпил.

Аз стрелнах очи нагоре. Очевидно върху лицето ми бе изписан шок, защото по това на Коул се разля смущение.

— Ама, съкровище? Мисля, че го казах десет пъти тази утрин. Търмънд, каквото и ще да става. Какъв е този поглед?

Върнах се назад в деня, опитвайки се да си спомня... Трябва да е било точно след като приключихме с тренировките... или преди Лиъм и другите да се бяха завърнали? Цялата утрин имаше доста странен, гланцов блясък. Все едно изтощението замъгляваше спомените ми като пара върху огледало.

Сякаш, четейки мислите ми, Коул каза:

— По дяволите, хлапе! Трябва да ти осигуряваме повече сън.

— Пет седмици достатъчни ли са, за да се подготви нещо подобно? — лицето на сенатор Круз бе сбръчкано от притеснение.

— Ще успеем да се справим — отвърна протичко Коул.

— Вие ги накарахте да напишат предложения за провеждането на мисията, нали? — попита сенатор Круз. — Не искам да ви обиждам, но как ще успеят тези деца да измислят планове за успешна военна операция, а после и да я изпълнят?

— Обучени сме — обясних й аз — да правим точно това. Поне тези от нас, които бяха в Лигата. Трябва ни малко време да се сработим с другите деца, да доведем още някои и да се уверим, че те ще могат да действат под напрежение.

Коул се пресегна за малката купчинка листове, които бе събрал от групите, и й ги предаде.

— Впечатлен съм от въображението на някои. Тук има доста добри неща. Зелените определено могат да накарат най-добрите от Лигата да се срамуват заради някои от тези идеи. Категорично не съм очаквал да получа статистически вероятности за успех или... — Той хвърли бърз поглед към страницата, която държеше. — Господи, та аз дори не знам какво значи тази дума. Във всеки случай, преди да нападнем Търмънд, първо ще трябва да ударим някой по-малък лагер, за да сме сигурни, че планът е приложим.

Сенатор Круз застана малко по-изправена.

— Който и да е лагер ли?

— За предпочитане някой на този бряг, но да, разбира се. Ще се постареем да намерим по-малък лагер с разположението на Търмънд и да натрупаме опит възможно най-близък до истинския.

— Невада?

Коул се облегна на бюрото, а очите му светнаха от възбуждане.

— За Оазис ли мислите?

Оазис? Лигата имаше карта на Съединените щати в един от коридорите, а на нея с кабарчета бяха отбелязани всички лагери — големи и малки. Затворих очи, мъчейки се да си представя пастелното разположение на щатите, като се движех от изток на запад. Това бе... в североизточния край на щата. Отдалечено.

Нико не отделяше взор от екрана на лаптопа.

— Това е онзи с децата на активистите от Федералната коалиция.

Сенатор Круз кимна, преглътна тежко и вдигна ръка, с която да разтрие врата си. В един момент погледна покрай нас — може би към часовника на стената.

— Дъщеря ми Роза е в един от тях. Пратила я бях да се скрие при баба си, но... Грей бе решен на всичко. Той нае специални хора, които да издирят децата ни. Да даде пример с всички нас. Познавам поне още десет други служебни лица от Федералната коалиция, които вярват, че децата им са били закарани там. Познавах. Боже! Дали има шанс някои от тези хора да са още живи в концентрационните лагери? Дали някога отново ще могат да видят децата си?

— Разбира се — отвърна Коул, без сам да звучи особено убеден.

— Винаги има шанс, нали така? Но независимо от това дали родителите им са живи и здрави, те ще имат място при нас. Шанс да се бият, ако го искат. Господ знае, но те вероятно няма при кого да се върнат в Лос Анджелис.

Нико бутна стола си назад и се изправи, а ръцете му се вдигнаха и сграбчиха лактите му. Очите му шареха напосоки, като следваха накъсана траектория из стаята в опит да се приземят върху нещо, което не включва нас.

— Аз отивам да... Ще ида да си взема... един душ...

Трудно можеше да напусне стаята по-бързо, дори тя да гореше. Зачудих се дали въобще усети острото болезнено промушване, когато хълбокът му се врязва в едно от бюрата и го запрати напред със спъване.

Направих стъпка, за да го последвам навън, но се спрях. Коул повдигна вежди, а очите му се приплъзнаха, за да срещнат моите с безмълвен въпрос. Аз поклатих глава. Не. Нямах да тръгвам след него. Известно време може и да се бях чувствала гузна от това, че го накарах да преживее отново онова време от живота му, но нямах да го успокоявам или да се мъча да го защитя от собствените му

ужасяващи спомени за Лос Анджелис. Как можех, при положение че част от мен бе доволна, че той е точно толкова нещастен от случилото се, колкото и аз?

„Не ти хвърли бомбите върху града“, напомних си.

Но и той не го бе сторил. Нико не беше планирал атаката, изпълнена от военните. Той не бе отговорен за агентите, които свалиха Албан по време на кървав среднощен преврат, който прекърши Лигата завинаги. Той не беше...

Притиснах длан към челото си. Не исках да мисля за това сега. Това бе като да бодеш подут, пълен с гной мазол, който все още не се е спукал. Трябваше да се фокусирам върху Търмънд и върху факта, че както изглеждаше, имахме по-малко от два месеца не само за да съберем припаси, но и да открием още деца, да ги тренираме, да намерим транспорт, да стигнем до Невада и да се върнем оттам — невъзможността на всичко това ме заля. Планина, която се извисяваше все по-нависоко и нависоко в небето, колкото повече се приближавах до нея.

— Довечера ще се срещнем с всички, за да обсъдим плана — информира ни Коул. — Ще изясним целта, към която се движим, и ще концентрираме енергията на всички. А междуременно...

— Да, да, разбира се. Аз ще се свържа с канадците и ще видя какво са готови да направят за нас по отношение на боеприпасите и бензина. — Сенатор Круз прокара ръката си успокояващо по моята, а след това стисна дланта ми. Едва я усетих.

— Вие сте кралицата на сърцето ми, Госпожо Сенатор — информира я Коул с опустошително красива усмивка.

— Оазис — припомни му тя и се отпрати към вратата.

— Ще се срещнем отново тук точно в седем — уведоми я Коул. — Дотогава ще имам готов план за вас.

Тя се спря и се обърна, за да го погледне. То бе там, но изчезна по-бързо от премигване, и въпреки всичко видях мига, в който тя си позволи да изпита надежда. — Благодаря.

Изчаках я да си тръгне, преди да се наведе напред и да положи глава върху едно от празните бюра. Затварянето на очите ми не помогна на главоболието ми. Всъщност стъкленият слой над мислите ми се удебели, когато обърнах ума си обратно в посока към Търмънд. Усетих как се изправям, внезапно изпълнена с образи на мъже в черни

униформи, разрушаващи лагера, преди аз да мога да го сторя, унищожавачи всяко последно доказателство, преди светът да може да разбере какво наистина се бе случило там.

— ... те? Руби? — Коул ми махаше със странно изражение на лицето си. — Добре ли си?

— Да — казах и изтрих зачервените си очи. — Защо?

— Ами просто... Защото оглеждаше стаята, но не...

Отново бях нащрек. Поне се опитах да се издърпам от мудните, притъпени, безформени мисли, в които се бях потопила.

— Добре съм — прекъснах го аз. — Относно плановете... тези, които са направили децата. Чел ли си ги?

— Да — каза той, намествайки се в стола на Нико пред лаптопа и щракайки по екрана. — Не са зле, но си спомням един доста по-добър.

— Чий?

— Твоят — отвърна той многозначително. — Нали си спомняш, че беше измислила цял план за нанасяне на удар по Търмънд? Даде го на Албан зад гърба на Конър.

Точно така бях направила, нали? В този миг времето преди три месеца ми се струваше като преди три години. След като бяха взели плана ми и го бяха преиначили, искайки да го използват, за да прикачат експлозивни към деца и да ги изпратят в лагерите, се бях почувствала, все едно са ми отрязали краката до коленете. Те бяха превърнали една мечта в кошмар.

— Това нещо за Търмънд... определено не ме кефи. Знам, че това е ужасна дума за изразяване на величината на този ужас, но определено не ме кефи и сега ще ни се наложи да се потрудим доста по-усърдно и по-бързо. Имаме време до началото на март, за да си изясним стратегията. Доста ще помогне, ако разполагаме с напълно готов план, по който да действваме, за да може да преминем към организация — онзи, върху който прекара месеци в мислене.

Коул вдигна малък бележник, който бе сложил в папката с плановете на другите деца, и ми го подхвърли.

— Ето. Напиши го... всичко, което си спомняш от оригиналната си идея. Аз ще си поиграя да комбинирам идеите на всички в нещо обединено и реалистично за срещата довечера.

Намерих химикалка в едно от чекмеджетата на бюрото в началото на компютърната стая и седнах да пиша. Първите думи бяха

колебливи, а аз бях смутена от кръгчетата и неправилните линии на ужасяващия ми почерк. Колкото повече пишех, толкова по-лесно ставаше — думите започнаха да се стичат бавно, сякаш не вярвах напълно, че този път ще е различно. Че си струваше отново да пораждам надеждата си.

„Сега е различно.“ Едно дете влиза в лагера преди самото нападение с малка камера, инсталирана на чифт очила, която предава образи от лагера обратно в Щаба, така че стратегията за Операцията да може да бъде начертана. „Коул обеща, че това ще се случи.“ Превземаме транспорта им, заслепявам онези от СОП и контролиращите лагера и ги подчиняваме, без да ги убиваме. „Ако ти не можеш да повярваш в това, и те няма да могат.“ Ще оставим един от управниците на лагера свободен, но под мое влияние, за да продължава да предава състоянията и актуализациите, докато всички изчезнем.

Отне ми цели десет листа — изписани отпред и отзад, — а почеркът ми ставаше все по-неразчетим с нарастването на вълнението в кръвта ми. Можех да видя с пълна яснота как всеки от тези моменти се развива. Накрая ръката ми бе изтръпнала, а аз се почувствах изтощена, но пък умът ми бе бистър. Усещах се по-добре. Поне бях спокойна, а това си беше нещо.

Изправих се и се обърнах към мястото, на което той все още стоеше. От време на време чувах как от неговата посока долитат гласове и звуци и онази част от мозъка ми, която не бе заета с писането, знаеше, че той гледа клипчетата, които бяхме свалили. Плачът, тихите молби, въпросите, които нямаха отговори. Това бяха нещата, които се бях научила да изключвам в Търмънд за собствена самозащита. Не знам какво щеше да ми причини продължаването на кошмарите всяка вечер.

Светлината от екрана се отразяваше в лицето му и продължаваше към стената зад него. Спрях край чина си, вкаменена от мрачното му изражение. Мърдайки няколко крачки назад, смогнах да видя това, което той наблюдаваше, отразено в прозорците по протежението на стената. Екранът беше нашарен от огън. Коул грееше в оранжево, червено и златно, докато светлините от клипчето го къпеха в смъртоносни цветове. И просто така... миниатюрното ми парченце спокойствие изчезна, измито от неочаквано, студено осъзнаване. Косата ми се изправи.

Камерата се приближи върху лицето на малко момче, на не повече от тринайсет години, което бе завързано за някакъв вид метален стълб. То пъхтеше тежко, дърпаше ограничителите, които бяха прихванали ръцете му от двете страни. По обръснатата му глава имаше малки електроди, а скалпът му беше увенчан с корона от жици. В мен се надигна отвращение, а жлъчният ми сок прогори пътя си нагоре до гърлото ми. Притиснах ръка към лицето си и ми се наложи да събера сили, за да догледам ужасяващата истина.

Коул надзърна към мен веднъж, докато стоях зад него, а сетне се обърна обратно към екрана. Това бе единствената покана, която щях да получа. Той пак пусна клипчето от самото начало и беше още по-зле да доловя гърлените звуци и крещенето на Червения, които се смесваха със спокойните, суховати бележки на учения пред камерата.

— Тествали са детето, за да видят какъв вид емоционален отклик отключва способностите му — обясни ми Коул, взирайки се в последния, замръзнал едър план на лицето на момчето, по което се стичаха вади от пот и сълзи. — Опитвали са се да начертаят карта на начина, по който умът му го преработва. Руби — каза той и се обърна така, че лицето му остана в профил, — след довечера... След като изясним стратегията за Операцията... Искам да сториш всичко възможно, за да откриеш Лилиан Грей. Всичко! Разбираш ли ме?

— Да — отвърнах аз, намирайки най-послед думата, докато той отново пускаше клипчето. — Разбирам.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Напуснах компютърната стая в поредната безжизнена замаяност. Вървях, вървях, а в главата ми имаше само пленени образи на всички тези деца. Изгаряния. Операции. Взимане на кръв. Въпроси. Толкова много вариации на „Какво става?“. Или „Защо правите това?“.

Ако умът ми беше замъглен, то поне тялото ми знаеше къде иска да отиде. Целият ден бе преминал като година, прекарана под вода. Искях само да си легна за малко и да се опитам отново да се добера до повърхността малко по-късно.

Другите си бяха заплюли една от празните стаи на по-долното ниво — там си имах собствено скърцащо легло. Да си призная обаче, бях готова да се свия и в ъгъла на някой от коридорите — върху студените плочки, — ако това щеше да означава, че ще затворя очи поне за малко.

Някой очевидно бе имал същата идея. Централната лампа беше изключена, но бе включена една по-малка настолна лампа, кацнала върху евтин миниатюрен скрин от другата страна на стаята. Не се бях замисляла колко много исках да го видя до момента, в който той се озова тук и сърцето ми сякаш бе озарено от лека светлина. Лиъм се бе проснал по корем върху едно от долните легла, лицето му бе извърнато настрана, а ръцете му бяха плъзнати под нагънатия суитшърт, който ползваше като възглавница. Косата и гърбът му бяха все още влажни от душа, който най-вероятно си бе взел.

— Ей! — казах аз, докато се приближавах към него. Нещо като малка проверка на настроението му. Ако искаше да остане сам, щях да се обърна и да си тръгна без секунда колебание. Вместо това първо раменете му, а после и останалата част от тялото му се отпусна. Положих коляно върху празното място на ръба на голия матрак. Ръката му автоматично се приплъзна, за да се провере зад него.

— Ей и на теб! — измънка Лиъм. Не звучеше заспал, но беше като изцеден. — Време за вечеря ли е?

— Не още! Как изглежда гаражът?

— Почти сме готови. Вече се вижда половината под. Това си е напредък, нали? — уведоми ме той и най-накрая вдигна глава и я обърна към мен. — Подарък за теб.

Проследих погледа му до скрина, където видях пластмасов квадрат вляво от лампата. Взех го и се изсмях — беше компактдискът на The Beach Boys „Pet Sounds“. Отворих го и се усмихнах на текстовете и диска вътре.

— Сякаш нашата песен ни преследва навсякъде — изтъкна той.

Говореше ми за „Wouldn't It Be Nice“ — началното парче. Усмихнах се.

— Нашата песен?

— Нямахте ли да е прекрасно, ако бяхме по-възрастни... — Тихият му глас премина в мъркане. — Предположих, че би могла да използваш приятна музика за фон, за да заглушиш звуците от боя на живот и смърт между теб и Коул, ако това ще се случва всяка сутрин.

Топлината в сърцето ми се изпари. Затворих кутията и я притиснах към гърдите си.

— Как разбра?

— Вие двамата бяхте единствените, които се появихте на закуска с нови синини. Не бе особено трудно да събера две и две. — Най-последна погледна към мен. — Моля те... Моля те, внимавай! Мисълта, че той те удря и те бутна... направо ме кара да искам да го убия.

— Това е просто спаринг. Трябва да тренирам.

— И не можа ли да помолиш Вида?

Усетих как се разгорещявам.

— Ти да не... намекваш нещо?

Не исках да му обяснявам това. Не виждах защо се налага да го правя. То нямаше нищо общо с него. Започнах да се отдръпвам назад, но ръката му се протегна отново и хвана моята.

— Не, по дяволите! Разбира се, че не. Не това е причината. — Той затвори очи и въздъхна. — Открих го в колата, която бе на трупчета... в жабката. Донесох го, защото ме накара да се сетя за теб.

Пресегнах се и го оставих върху най-близкия шкаф.

— Извинявай! Днес ми е малко нервен ден — призна той и впери онези сини очи отново нагоре към мен. Долових как объркването издърпва ноктите си от стомаха ми. — И знам, че можеш да се грижиш за себе си, но все още се побърквам само като се замисля за това.

Предполагам, че е доста лицемерно от моя страна, като се има предвид как бях на косъм да те ударя тази сутрин.

Той бе прекарал целия ден, прехвърляйки боклуци и опитвайки се да организира гаража в някакъв вид ред, което беше станало, след като брат му му се бе скарал. Естествено, че имаше право да си го изкара на мен.

Седнах на ръба на леглото.

— Не ме нарани. Ей! Сериозно. Не ме уцели. Нямахте да се намеся помежду ви, ако не бях сигурна, че мога да те парирам. — Поех ръката му, свих палеца към дланта му и останалите четири пръста върху него. — Освен това юрукът ти бе свит по този начин, което е прекрасен вариант да си счупиш палеца.

Притиснах устни към кокалчетата на пръстите му, за да му покажа, че просто се шегувах. Най-после — най-после — бях възнаградена с усмивка.

Меката му памучна риза леко се бе вдигнала на гърба му и излагаше на показ част от кожата му. Така ми се искаше да я докосна... че всъщност го сторих. Избутах ризата му още по-нагоре, докато нежно галех с пръсти гърба му.

— Страхотно е — прошепна той. — Ще останеш ли? Не искам да виждам никой друг, освен теб. Поне за малко.

Той се отдръпна към стената — безмълвна покана да се плъзна в леглото до него. Усещах се толкова добре. Всичко бе лесно. Знаех точно как си пасвахме заедно, все едно бяхме изрязани по един и същи шаблон.

— Добре ли си? — попитах аз, а пръстите ми си играеха с предната част на ризата му. Лиъм обгърна кръста ми с ръка и ме приближи до себе си. Всичко, което идваше от пералнята, миришеше на прах за пране и на белина, включително и ризата, с която беше, но под всичко това се долавяше ароматът на топла кожа, вечнозелени дървета и ментова паста за зъби. А това беше Лиъм.

Този аромат оказваше упойващо въздействие върху цялата ми същност. Поемах успокояващ дъх след успокояващ дъх.

— Просто умирам от умора, скъпа.

Тишината, която последва, бе първото истинско състояние на спокойствие, което изживях от месеци. То беше бледата приглушена светлина, стабилното издигане и спадане на гръдния му кош до бузата

ми, топлината му, притисната в моята. Всички тези неща бяха в конспирация срещу мен. В един момент бях будна, а пръстите на Лиъм нежно галеха разпуснатата ми коса и я дърпаха от лицето ми, а в следващия изпаднах в протяжна, сладка дрямка.

Нежната целувка беше единственото нещо, което можеше да ме изведе от нея.

— Време е за вечеря — каза той, а собственият му глас също звучеше дрезгав от спането. — Току-що извикаха по коридора.

И въпреки това никой от нас не помръдна.

— Какво прави днес? — поинтересува се той след малко. — Дори не съм те питал...

— Убеден ли си, че искаш да знаеш?

При тези думи той се облегна назад и погледът му се изостри.

— Успях да разбера как да проникнем в личните файлове на Кланси. Освен списък на различните племена и последните им известни местонахождения, това е като дигитален лексикон на кошмарите.

— Как получи достъп?

Сега бе мой ред да го прикова с очи.

— По обичайния начин.

Наблюдавах реакцията му внимателно, чувствайки вече как думите застават помежду ни и добавят пространство. Те бяха нежелано напомняне. „Ето какво правя. Това съм истинската аз.“

Той прие нещата спокойно.

— Има ли нещо за лечението?

— Малко за изследванията, които са правили в Търмънд, за да открият причината. Но... излезе, че ще затварят Търмънд в края на март.

— По дяволите! — каза той. — Съжалявам.

— Коул все още иска да планираме нападението.

— Ами... предполагам, че два месеца е по-добре от две седмици — каза той. — Ще се оправим. Но мога ли да те попитам нещо и да очаквам искрен отговор от теб?

Щом чух това, леко настръгнах.

— Онова, дето го предложи: да стана интендант... Това нещо като утешителна награда ли е?

— Какво искаш да кажеш?

— Това начин да ме задържиш тук ли е? Искам да кажа, да ме държиш тук, отзад. Когато нещата с лагерите напреднат, да не смяташ, че аз ще стоя тук в очакване и ще се надявам, че всички ще се върнете живи и здрави?

— Искаш да кажеш, че ще правиш абсолютно същото, което и ние, докато си навън в търсене на провизии? — отвърнах му аз. — Не. А и ако трябва да сме честни, Коул се беше панирал, защото ти не му бе казал къде отиваш. С мен беше същото, ти просто бе тръгнал. Знам, че можеш да се защитиш, ако се налага, но не мисля, че той е убеден.

— Той няма идея през какво съм преминал... Какво ми се е наложило да върша. Държи се така, сякаш дори не знам как се борави с пистолет. — Ръцете му сграбчиха задната част на ризата ми в топка. — Но аз знам. Хари ме научи, преди да напусна дома. Просто не искам да стрелям по никого, освен ако не го изисква ситуацията.

— И така трябва да си остане — обясних му аз. — Понякога не мога да повярвам, че тези неща са се случили с нас, и се чудя кога точно стана толкова естествено да вземеш пистолет и да се държиш така, сякаш това е напълно в реда на нещата. Ще трябва да приуча другите деца да стрелят и все още нямам никаква представа как ще го сторя. Не знам как да им покажа колко абсурдно и ужасяващо е, че дори им се налага да се учат на това.

— Може би не трябва да е така — каза той тихо. — Може пък да не трябва да се явяваме там с гърмящи оръжия.

Не знам дали щях да съм по-изненадана, ако той бе предложил да идем директно при Грей и да го убием. Аз бях основала плана си за освобождение на лагера на този, който той и другите деца измислиха в Ийст Ривър. И двата се осланяха на значително използване на сила.

— Не. Битката трябва да е истинска — напомних му аз. — Трябва да ни приемат сериозно. Важното е... Това, което не ми е много ясно, е как ще я възприемат децата. Какво ще се случи, ако те се окажат в положение да убиват и да дърпат спусъка. Ние можем да ги тренираме да контролират нервите си или пък да им осигурим мишени, върху които да се упражняват, но си оставам с чувството, че това е все едно да ги караме да пият отрова, която никога няма да напусне тялото им. Знам, че това е саможертва и че именно те ще изберат да я направят, но се притеснявам за цената. Страхувам се от онова, в което ще се превърнем в края на пътя.

„Виж какво ни причини това.“ Плачещото лице на Зу от онази вечер изплува напред в ума ми само за да бъде заместено от спомена за признанието на Дунди за изискванията за превръщане в преследвач; стрелбата по него; битото лице на Лиъм — всички те сега бяха свързани в съзнанието ми. И никога нямаше да избледнеят, дори и в залеза на всичко това.

— Мисля, че те разбират доста повече, отколкото си мислиш — каза той, описвайки фигури с пръст по ръба на ухото ми. — Децата, които не са от Лигата, са бягали — с години. Тук никой не е невинен. И те го искат точно толкова, колкото и ние. Ще измислим начин, по който да ги защитим възможно най-добре. Ще се погрижим за тях.

— Това достатъчно ли е?

— Ще бъде. — Целувката на Лиъм бе непоносимо нежна. — Това ми липсваше. Разговорите помежду ни... имам предвид.

При тези негови думи през мен премина проблясък на вина заради задоволството, което усетих в гласа му.

— Всичко друго ми се струва лудост — продължи Лиъм, като с едната си ръка разресваше пуснатата ми коса. — Нека просто си останем тук — ти и аз — и да не допускаме никой друг за известно време. Съгласна ли си?

Ето с това беше опасен той. Притежаваше дарбата само за миг да вдига всичко от раменете ми и да го запокитва настрани. Той се превръщаше в отговора на всяко съмнение и надвиснал въпрос. Моят свят се фокусираше наново, като той ставаше негов център — красивият, перфектен той. Не се налагаше да мисля за това, което съм направила, и за другото, което щеше да ни се случи дори само след пет минути.

Може би той никога нямаше да ми прости — не и напълно, — но това не беше нещо, за което да мисля. Ако не можех да му споделя всяка своя тайна, да разтоваря всичко от сърцето си, поне можех да съм близо до него по този начин. Той искаше утеха. Същото търсех и аз.

Кимнах и потърках устните си в задната част на ухото му — нежни като дъх. Отговорът беше моментален, той потръпна и за мен се превърна в нещо като предизвикателство да се опитвам да получавам от него този отговор отново и отново. Той се претърколи върху мен, а

аз се наместих така, че да обгърна краката му с моите. Притисна ме, за да улови устата ми, а аз замръзнах от триенето помежду ни.

Лиъм се дръпна назад, допря лактите си от двете страни на главата ми, а веждите му се сключиха, докато изучаваше лицето ми. Усетих как се изпълвам с цвят, който започва да се разпростира от долната част на шията ми през гърдите. Не за първи път чувствах колко много ме желае, но тук — в тази стая, на това легло — вече долавях, че трябва да взема решение. А аз не бях готова за него.

— Не е нужно да стигаме по-далеч от това — каза нежно той. — Не искам да си мислиш така. Да ти кажа, и това е просто страхотно. — Пръстите му едва докосваха гърдния ми кош и се разхождаха по края на спортния ми сутиен. Всяка последна частица от вниманието му се насочи отново към устните ми. — Но ако... когато излязох, се подсигурих и взех... — Думите бяха притеснени, заплетени една в друга, но схванах мисълта му и това изпрати през мен малка, набъбваща спирала от щастие. Той толкова искаше това, че бе мислил за него предварително. И щеше да вземе необходимите предпазни мерки. — Дни, седмици, години напред... Когато си готова, и аз ще съм. Става ли?

Чудех се дали можеше да усети колко бързо бе нацелил сърдечния ми ритъм, при това само с няколко думи. Бях достатъчно близо, за да забележа пулсирането в основата на гърлото му, въпреки че треперещите му ръце вече го бяха издали.

Увих ръце около кръста му и го притеглих отново надолу към мен.

— Какво ще правя с теб? — попитах аз почти на шега.

Малката му усмивка се увеличи, докато навеждаше лице към мен.

— Ами, би могла да опиташ едно-две неща...

— Какви по-точно? — закачих го аз, дърпайки се назад, докато той се приближаваше. Лиъм издаде тих звук на нетърпение. — Неща, които ще ни вкарат в беля ли?

— Ти си беля! — отвърна той. — С главно Б...

Приласках го и секнах смеха му, преди въобще да имаше шанс да започне. Целувката ми се поотпусна под докосването му и се превърна в нещо по-бавно и мързеливо по един особено сладък начин. Тя ме накара да се почувствам за пръв път в живота си така, сякаш имам

време. Можехме да се отдадем на тези бавни темпове. Да ги изследваме.

— Не може ли всяка вечер да не ходим на вечеря? — попитах аз, когато устните му напуснаха моите и започнаха да си проправят път надолу по врата ми.

— Става — прошепна той. — Навит съм.

Не се усещах срамежлива или непохватна, когато ръцете ми отново се приплъзнаха под ризата му и започнаха да я теглят нагоре. Дочух как той прошепна името ми, звукът беше така задъхан и суров, че имаше ефекта на упойващо вещество за тялото ми. Исках да го чуя отново. Отново и отново, и отново, и отново...

Последва колебливо почукване по вратата.

Лиъм се дръпна назад, дишайки учестено. Беше ми трудно да определя кое изглеждаше по-диво — косата или очите му.

„Не издавай звук — казах си наум. — Те ще си тръгнат...“

Поне така изглеждаше. Въздъгнах тихо, докато Лиъм се наместваше отново върху мен, блокирайки с едрите си рамене гледката към останалата част от стаята.

И тогава вратата се откряна с проскърцване.

Лиъм се изстреля толкова бързо, че заби главата си в горното легло и в действителност наполовина се препъна и наполовина падна на земята. Кожата ми беше обгърната от студен въздух. Погледнах надолу и осъзнах, че в даден момент собствената ми риза бе изчезнала мистериозно, само за да се появи от другата страна върху тънкия матрак на леглото.

— Изчакай! — излая Лиъм. — Секунда!

Нахлузих ризата обратно през главата си, докато той се навеждаше, за да вдигне своята от пода. Малко парченце нагънатата хартия изпадна от задния му джоб и леко започна да се носи към земята. Той се препъна в краката си в опита си да стигне до вратата, преди тя да може да се отвори напълно, и я прихвана с ръка. Лиъм изпълни рамката на вратата с тялото си, пречейки на онзи, който беше там, да надзърне или да влезе.

— Ей, прощавай! — дочу се плах глас. — Само че душът се побърка. Мислиш ли, че можеш да го поправиш?

Цялостната поза на Лиъм се отпусна.

— Моментът не е особено подходящ...

— Банята се е наводнила. Наистина съжалявам. Не съм искал така да стане...

— Няма проблем — каза Лиъм и погледна обратно към мен. Лицето му бе олицетворение на извинението. Той повдигна един пръст и ми направи знак да изчакам.

Веднага след като вратата се затвори зад него, реших да оправя леглото, да сгъна горното одеяло, което някой от нас или и двамата бяхме съумели да изритаме в даден момент. Петата ми се докосна до нещо топло — нещо, което не беше студена плочка.

Наведох се и вдигнах парчето хартия, което бе изпаднало от джоба на Лиъм. Листчето беше сгънато, но тупвайки на земята, се бе разтворило. Очите ми вече разчитаха ясните букви, изписани грижливо там, преди да мога изобщо да размисля дали това е грешно.

Името ти е Лиъм Стюарт. На осемнайсет години си. Родителите ти са Хари и Грейс Стюарт. Коул е твой брат, а Клеър ти беше сестра. Бил си в лагер — Каледония, — но си успял да избягаш. Ийст Ривър изгоря. След това си се изгубил. Ти си в Лоудай по собствено желание, защото искаш да останеш с Дунди, Зу и Руби. Искаш да си тук и да им помагаш. Не си тръгвай, дори и да те карат. НЕ СИ ТРЪГВАЙ! Руби може и да ти вземе спомените, но това, което чувстваш, е истината. Ти я обичаш, ти я обичаш, ти я обичаш.

Четях думите отново и отново — даже трети път, — за да се опитам да вникна в смисъла им. Защото тези думи ми бяха познати. Осъзнавах, че чета изреченията, но умът ми сякаш се бе изключил. Той се издигна и напусна сцената, преди сърцето ми да може да направи връзката.

Руби може и да ти вземе спомените...

Това беше бележка до него самия, до онзи бъдещ той, за когото очевидно не бе особено сигурен дали няма отново да стане жертва на ума ми. Това бе пищов. Подсигуреност. Защото очевидно, че думата ми нямаше никаква тежест. Можех многократно да му обещавам, че никога вече няма да докосна ума му, но това не означаваше нищо. Вече го бях направила веднъж. Доверието помежду ни бе прекършено.

Изстинах до мозъка на костите си. Шокът от всичко — скокът от топлото му докосване до това тук — ми дойде прекалено много. Аз бях пепелта, която измитаха настрани, след като огънят беше догорял. *Ти си толкова глупава, толкова глупава, толкова глупава. Независимо какво казва, той просто ти няма доверие.*

— Престани! — Светът ме извади от свободното падане, в което се бях впуснала, и просто в миг усещането за сгромолясване и потъване сякаш бе изтрито. Казах думата пак, принуждавайки сърцето си да излезе от гърлото ми, успокоявайки мислите си. Изрекох го отново и още веднъж, докато гласът ми зазвуча като моя собствен, а не като някакво сухо стържене.

Крачех из стаята, мъчейки се да спра стремителния поток от мисли, който протичаше през ума ми. Бързи стъпки отекваха по коридора — боси крака шляпаха по плочките. Изпаднах в паника и набутах бележката в компактдиска точно в момента, в който Лиъм се втурна в стаята.

Той бе подгизнал на най-различни места — лявото рамо, надолу по дясната страна, задната част на анцуга, плата под коленете му, — а изражението му беше като смирения поглед на човек, номиниран за светец въпреки желанието си.

Залепих една усмивка на лицето си и задържах дъха си с надеждата, че това ще ми попречи да се разрева. Ала само зърването на лицето му беше достатъчно, за да започне да се разнищва подвързията, която бях увила около болката.

— И такааааа — каза той, докато избутваше влажната коса от лицето си, — очевидно трябва да престана да казвам на хората, че разбирам малко от водопроводни инсталации. Защото малко означава как да врътнеш кранчето, за да пуснеш или спреш водата. Какво? Толкова жалко ли изглеждам?

— Не!... Съвсем не! — отвърнах аз.

— Какво не е наред? — Той пристъпи към мен. — Гласът ти звучи...

— Току-що осъзнах, че е почти седем — казах аз. — Коул иска да се качим горе, за да обсъдим плановете за лагерите. Трябва... Трябва да вървим.

Веждите му се смръщиха, но той се дръпна от вратата и я отвори пред мен. Докато преминавах през нея, ме хвана за рамото и ме обърна към себе си. Сетне преглътна и капчица вода си проправи път надолу от косата му, чертаейки пътечка по бузата му, над челюстта му, по гърлото му. Докато ме изследваше, не успях да вдигна поглед към очите му, но поне се постарях да не се свия, когато се наведе напред и положи сладка целувка върху бузата ми.

Другите тъкмо бяха започнали да пристигат в компютърната стая, присъединявайки се към Зелените, които преподреждаха бюрата, като ги изваждаха от обичайните им редици и ги дърпаха до стените, така че да оградят стаята с тях. Нико отново си бе върнал компютъра и седеше на едно от бюрата покрай задната стена с гръб, обърнат към нас. Всички други бяха с лице към старата, нацапана с остатъци от маркери бяла дъска и картата на Съединените щати, която бе залепена точно до нея — в отсрещния край на стаята.

Дунди стоеше пред картата и забиваше малки червени кабарчета, докато Вида му четеше нещо — имена на градове? — от един напечатан списък.

— Добре се справи с мозъчната магия, приятелко — каза тя, когато ни забеляза. — Смятай, че ти е простено за това, че не дойде да ни помогнеш в разтребването на боклуците в гаража.

Дунди ми стрелна поглед през рамо, с ръка, която все още бе разперена върху картата.

— Ако ще се опитваме да присъединим някои от тези групи, общо взето, имаме четири опции. В Уайоминг има около десет деца.

— Ако вече не са се придвижили — посочи му Лиъм.

— А сега кой се прави на Господин Гибел и Мрак? — изстреля в отговор Дунди.

Каквото и да искаше да отговори Лиъм, то бе спряно от нахлуването на брат му в стаята, подобно на разбушувало се торнадо,

край което крачеше видимо доволната сенатор Круз. Рядката гледка на радост, обхванала чертите ѝ, я караше да изглежда поне десет години по-млада. Тя се усмихна, когато прихвана погледа ми, и ми кимна леко и утвърдително с глава.

Значи, все пак се бе справила. Успяла беше да осигури някакви запаси за нас.

Зу, Хина и Кайли бяха последните, които се появиха на вратата, и внимателно си проправиха път през стаята с деца, насядали по пода, за да дойдат да се настанят край нас.

— И така — каза Коул, пляскайки с ръце. — Та. Благодаря на всички ви за находчивите планове и схеми. Прегледах всичко и мисля, че попаднахме на печеливша стратегия.

Той тръгна назад към бялата дъска и взе един от маркерите, като начерта по средата ѝ някаква синя линия. В горната половина написа ТЪРМЪНД, а в другата — ОАЗИС.

Без повече предисловия, той започна направо.

— Ще извършим два удара. Първият — Оазис е в Невада. Той ще ни послужи като генерална репетиция за голямото ни нападение над Търмънд след пет седмици. Освен че ще изведем милите деца навън, мислете за Оазис като за възможност да доизкусурим подробностите в нашата стратегия.

Аз скръстих крака и положих лакти върху коленете си, а ръцете си стиснах пред себе си. Спокойна. Нещо в ума ми щракна при познатостта на всичко това — информирането за предстояща Операция. Останалите деца от Лигата — включително и Вида, — като че ли се чувстваха по същия начин. Те се навеждаха напред в момент, в който всички други се дърпаха назад в недоумение.

— Един или двама доброволци ще влязат в Оазис преди самото нападение. — Той се обърна, за да застане с лице към групичката Зелени, които бяха седнали заедно. — Ще имаме нужда да се сложи малка камера в рамката на нечии очила, така че да може да предават обратно към нас. Трябва да придобием добра представа за формата на лагера, за да можем да нагодим планирането на времето.

— Защо очила? — попита сенатор Круз. — Няма ли да им ги вземат в момента, в който проникнат в лагера?

— Не. Те са смятани за предмет от първа необходимост — обадих се аз. — Това вероятно е единственото нещо, което няма да

вземат.

Ако Лиъм се бе досетил, че това е заемка от оригиналния му план от Ийст Ривър, то той не го показва с нищо. Седеше с проснати напред крака и облегнат назад на ръцете си. Наблюдаваше брат си с предпазливост.

— Уловката е, че децата, които предложат услугите си, не може вече да са били в лагер. Политиката на СОП е да връщат децата в първоначалния лагер, в който са били приети, а Оазис е сравнително нов лагер. Няма абсолютно никакъв натиск върху вас да участвате. Както казах, всичко е на абсолютно доброволни начала.

Зу погледна Лиъм и после Дунди, но именно Вида приглади кичур от косата си в жест на тиха увереност.

— Тази част от сценария няма да се отнася за Търмънд, защото имаме трима души, които са били в него и са детайлно запознати с плана му. Другата разлика между този и големия удар е това, което ще направим с освободените деца. От сведенията, които имаме — казано иначе, — сведенията, до които Кланси ни допусна, — в Оазис се намират около петдесет деца. Бих се радвал, ако всички те изберат да дойдат с нас. В зависимост от това колко желание имат да се бият, можем да им предложим да се присъединят към нас в нападението над Търмънд или пък може полека-лека да ги върнем при родителите им — на няколко групи от по няколко деца.

— Все още ли ще идем да търсим племената от деца? — попита Дунди, посочвайки с палец назад към картата.

Коул кимна.

— Ще започнем да изпращаме коли веднага щом имаме запаси. Трябва ни възможно най-голяма човешка сила, за да успеем сами да се справим с нападенията.

Той набързо премина през останалите части от плана, които бяха доста общи, поне докато нямахме действителни снимки от вътрешността зад лагерните стени. Щяхме да сме малък екип, не повече от десет въоръжени души, но със заповед да избягваме въоръжена борба при възможност. За да пазят само петдесет деца, вероятно там щеше да има най-много дванайсет агенти на Специален отряд „Пси“ и един или двама от контролиращите лагера. Щяхме да се направим на военен конвой, който докарва седмичните продукти. Естествено, аз щях да съм отпред, защото трябваше да повлияя на

единия от лагерните началници. Той или тя щеше да продължи да докладва, че всичко в лагера е наред, докато ние изкарваме децата навън, използвайки собствения транспорт на лагера — независимо дали това щяха да са джипове, камиони, или автобуси.

Децата мълчаха и осмисляха чутото, а най-накрая Лиъм каза:

— Петдесет деца е доста по-различно от три хиляди деца.

— По-добре да се пробваме в този намален мащаб — каза Коул, на чието лице се появи някаква мнима усмивка.

— Добре. Може и така да е, но освен че ще придобием опит и ще освободим малка група деца, какво ще постигнем с това?

Коул сложи ръце на кръста си и повдигна едната си вежда.

— Това не ти ли стига? Вярно ли?

— Не. Искам да кажа... — Лиъм прокара разпалено ръка назад през косата си. — Планът е добър, но не може ли да послужи и за нещо друго също така? Няма ли да пуснем снимки или клипчета оттам, за да могат хората да видят какви са условията вътре?

Няколко деца промърмориха в съгласие — включително и Луси, която добави:

— Тази идея много ми харесва. Хората трябва да имат възможност да видят каква е реалността там.

— Имате ли начин да направите това, без Грей да стигне до извора, да го нападне ненадейно и да го взриви във въздуха?

Лицето на Лиъм все още бе сурово, но съумях да го усетя как се отдръпва под погледа на Коул.

— Чий беше този план? — попита Дунди. — Аз ги прочетох всичките и не го разпознавам...

Челюстта на Коул се втвърди, макар и само за миг.

— Този е комбинация от няколко плана. Взел съм най-доброто от всички тях.

В действителност това беше точно същият план, който му бях дала, и той го знаеше много добре. Останах с лице към предната част на стаята и отказах да се обърна, когато долових вперения взор на Дунди в гърба ми. Нямаше нужда да разпалвам огъня, като си признавам.

— Сенаторе? — Коул й махна, за да се приближи.

— А, да — сети се тя. — Успях да осигуря обещания за доставка на припаси от приятелите ми в Канада. Храна, бензин, техника и

ограничено количество оръжия. Проблемът е, че отказват да ги прехвърлят през границата в Калифорния. Искат да ни ги донесат с лодка до Голд Бийч, Орегон. Възможно ли е да ги вземем оттам?

Лиъм продума, преди Коул да смогне.

— Трябват ми само карта и кола, а тук има и двете.

— И поне три деца подкрепление — промени условието Коул. — Кайли, Зак и Вида.

— И аз... — Думите току-що бяха напуснали устата ми, когато в другия край на стаята се разнесе трясък. Обърнах се навреме, за да видя как Нико се спъва назад и се блъсва в стола, върху който седеше до момента. Той притисна и двете ръце към устата си, докато коленете му поддаваха под него. Звукът, който издаде, беше силен, пронизителен стон.

Изправих се и се запътих към него, преди да съумея да се спра. Хванах ръцете му, за да му дам опора и да предотвратя треперенето му.

— Какво? Какво има?

В този момент вече и Коул, както и всички останали в стаята се бяха събрали край лаптопа и блокираха видимостта ми към онова, което беше на екрана.

— Кейт! — извика Нико. — Кейт. Руби, те са я хванали... Прибрали са Кейт.

Около мен се разлетяха ахвания като ято птици. Освободих натиска си над Нико и си проправих път до децата отпред, които се бутаха едно в друго, за да ми направят място да мина. Вида държеше лаптопа, вдигнала го беше от бюрото и само защото Дунди я бе прихванал през ръцете, не успяваше да го тресне в твърдата повърхност.

— Ах, ти, кучи син! — Изригна тя по адрес на Коул. — Ти си виновен за това, тъпако! По дяволите! По дяволите! — Дунди обгърна гръдния ѝ кош и с двете си ръце, задържайки ръцете ѝ край тялото ѝ, но тя изстреля краката си напред, без да се интересува кого ще срита. Дърпаше се и се опитваше да го удари с глава, но смогна само да му избие очилата от лицето. Зу побърза да ги вдигне, преди някой да ги е стъпкал.

Клипчето на екрана беше качено на страницата на новинарски сайт. Картината бе размазана и подскачаше, все едно е било заснето от разстояние. Дълга редица мъже и жени с черни качулки и завързани

ръце и крака лежах отстрани на магистрала, а покрай тях димяха останките на една кола. После един по един бяха натоварени в задната част на военен камион. Действията им се наблюдаваха от въоръжени войници с автомати, чиито корпуси отразяваха светлината на късния следобед. Заглавието, вървящо под снимките, беше Агенти на Детската лига арестувани в Колорадо.

Главата ми пулсираше, докато гледах клипчето отново и я търсех, мъчейки се да разбера защо Вида и Нико са толкова сигурни. Почти всички затворници бяха облечени в черни спортни дрехи или униформи за Операции — същите, в които бяха напуснали Ранчото. Някои бяха доста лесни за идентифициране. Дългата плитка на Сен. Внушителната височина на инструктор Джонсън.

Може пък тя да не бе достигнала другите агенти навреме, за да се опита да ги накара да се върнат. Може би именно тя бе записала клипчето и сега се връщаше в безопасност към нас... Може би тя...

Коул спря клипчето на кадър, в който арестуваните се бяха подредили пред камиона, и посочи към по-дребна фигура в края. Наведох се напред, приближавайки лицето си към екрана. Щом той отдръпна пръста си, зърнах краищата на светлоруса коса, които бяха улегнали на качулката. Фигурата стоеше спокойно, независимо от странния ъгъл, под който бяха завързали ръцете ѝ. Другите агенти ритяха и се блъскаха във войниците, които ги тормозеха дори по пътя им към задържането в плен. Коул пусна отново клипа и тя тръгна напред — с наведена глава. Даже не потрепна от досега на войниците, които я вдигнаха в задната част на камиона.

„Не!“

Усетих болезнена цепнатина, която срязва тялото ми. Формите и лицата покрай мен като че ли се замъглиха. Отдръпнах се назад и се обгърнах с ръце. Кръвта ми пулсираше във вените и караше краката ми да се чувстват леки, а главата в пълна безтегловност. Не можех да укротя усещането, не можех да овладеем треперенето и нервите си достатъчно дълго, че да започна отново да мисля свързано. Кейт.

Тя тръгна.

Аз я пуснах.

Те ще я убият. Ще я екзекутират като предател. Аз я пуснах и сега, когато я бяха хванали... Кейт беше при тях... Чух плача на Нико

и долових напрежението, което нарастваше зад собствените ми очи — болка, която се разпространи и покри цялото ми лице.

— Какво означава този воден знак РАЗ? — запита Лиъм. — Този, в горния десен ъгъл на клипчето.

— Това е съкращение от Разпространение — отговори сенатор Круз. — Те са ъндърграунд новинарска агенция. Грей вероятно е бесен. Показаха, че той не е успял да смаже Лигата по време на нападенията в Лос Анджелис, както бе обявил.

— Те самите ли събират информация? Как я разпространяват? — настояваше Лиъм. — Имате ли познати при тях?

— Ами, да, но...

— Но това няма значение, Лий — прекъсна ги Коул.

— Погледни това! — каза Лиъм, сочейки към лаптопа. — Те са дали видеото на голям новинарски сайт. Убедили са ги да го пуснат, знаейки, че Грей ще тръгне да преследва и тази компания. Ето върху това трябва да се фокусираме и ние. Не върху воденето на битки. — Децата вече също кимаха и си шушукаха. — Не ни трябва оръжия. Просто е нужно да доставим информацията на хората — информация за местонахождението на лагерите и за реалните условия в тях. Разпространение могат да ни помогнат да информираме хората и тогава самите родители ще искат да направят нещо, за да подкрепят децата си. Ще идат до лагерите, ще протестираат...

— Лиъм! — излая Коул. — Обърни внимание на това, което е важно тук. Не може да се има доверие на новите организации, независимо от това колко нелегални претендират, че са те. Те биха те продали за миг, стига само името им да бъде прикачено към добра история. Искаш ли да знаеш защо не желая да се свържа с тях? Защото не ми се ще да рискувам живота на всички тук, като случайно или напълно съзнателно разкрия местонахождението ни. Можем да се справим сами. Край на обсъждането!

Лиъм не помръдна, а руменината започна да преминава от шията към лицето му, засилвайки се успоредно с набъбването на гнева му. Коул бе застанал в отбранителна позиция и изглеждаше толкова яростен, колкото досега не го бях зървала.

— Трябва да идем да ги спасим — каза Вида. — Кой е най-близкият затворнически бункер до мястото, на което са ги хванали? Да не би да ги откарат със самолет на изток? Те ще трябва да ги задържат

живи, защото ще искат да ги разпитат, нали? Можем да разучим нещата и да направим Опер...

— Не можем да го сторим, Вида, и ти го знаеш много добре — отвърна ѝ Коул. — Той се облегна на бюрото и скръсти ръце пред гърдите си. Въпреки това забелязах как ръката му потрепери и как я притисна към тялото си, за да се опита да го прикрие. Лицето му бе нашарено с гняв, но и набраздено от прилив на съчувствие. Думите му губеха всякакъв смисъл в контекста на изражението му.

— Какво, по дяволите...

— Хей! Хей! Да не мислиш, че аз не искам да спася приятелката си? Смяташ, че искам тя да преживее всичко това? Никой не заслужава това, най-малко пък Кейт. Но сега е твърде късно да се стори каквото и да е. Права си. Те ще се опитат да ги приберат, за да ги разпитат, но щом веднъж ги вкарат под земята... все едно са изчезнали. Няма ги. Никога повече... — Той преглътна. — Никога вече няма да видим когото и да било от тях жив.

Вида нададе гневен вик.

— Нали успяхме да освободим задника ти! Нали те изкарахме именно от такъв затвор...

— С напълно въоръжен и добре обучен тактически екип — напомни ѝ Коул. — И дори в тази ситуация имаше няколко смъртни случая. Дори и да открием къде са ги отвели, наистина ли си мислиш, че Кейт би могла да живее с идеята, че който и да е от вас е пострадал, докато сте се мъчили да я освободите? Ето заради това имахме онова правило в Лигата. Ако те хванат, не можем да те освободим.

— Да. Освен ако не става дума за теб — изсъска тя.

Тъй като Албан бе смятал, че в него все още е флашката с информация от „Леда“ — тази, която сега бе неизползваема. Заради това, което той всъщност беше. Погледнах към него и тихичко го подтикнах просто да им признае, така че да разберат.

— Ти все се хвалиш с тези луди мисии, в които си участвал — нареждаше Вида, а гласът ѝ беше придобил умолителен тон. Тя се бе пречупила, а яростната ѝ енергия бе така порита, че сега се налагаше Дунди да я прикрепва на краката ѝ. — Защо не и в тази? Защо?

— Защото тази няма да е просто откачена! Тя ще е самоубийствена — отговори Коул. — А и най-бързият и добър начин, с

който разполагаме, за да изкараме нея и другите, е като успеем с плана си. А така ще отстраним и Грей от служба.

— Говори с Хари — намеси се Лиъм. — Той има връзки сред военните. Може да ти препоръча някого, с когото да го обсъдиш.

Стори ми се, че на Коул му се щеше да поспори относно това, все едно идеята да поиска помощ от баща си го отвращаваше, но той си замълча.

— По-голямото притеснение, което имаме в момента, е да решим дали да останем тук, или да изчезнем. Всеки един от тях може да издаде местонахождението ни.

— Нали каза, че планът ти е бил да ги накараш да си мислят, че и ние се махаме оттук — попита Дунди. — Че въобще няма да идваме тук.

— Така е — поколеба се Коул. — Но Конър знаеше, че оставаме.

— О, майната ти! — изкрещя Видя, освобождавайки се най-после от захвата на Дунди. — Майната ти, Стюарт! Мислиш, че тя ще ни предаде?

— След като лично съм преживявал методите им на мъчение, скъпа — отвърна Коул с отровен глас, — бих казал, че това е злочеста възможност.

— Няма! — Другите се обърнаха, за да ме потърсят с очи, и аз се зачудих дали изглеждах толкова зачервена и полудяла, колкото се и чувствах. — Кейт по-скоро би умряла, отколкото да ни предаде. — И това бе основният проблем, не бе ли? Тя щеше да ги остави да я убият. Щеше да се принесе в жертва, преди да им разреши да ни наранят. В гърдите ми се заформи вик, а Лиъм се пресегна към мен и се опита да ме обвие с ръка. Аз се освободих и се отдалечих от докосването му. В момента не исках да съм до никого. В стаята можеше да се задушиш, тя ставаше все по-малка, по-малка и по-малка, колкото повече хора се обръщаха към мен.

Трябва да се махна оттук. Сега. Веднага — преди черната дупка в зрението ми да превземе всичко. До гърдите ми не достигаше въздух, не и при наличието на толкова много хора около мен.

Въздухът в коридора поне бе хладен. Исках да тръгна — просто да тръгна, — но не можех да се въртя из тунела или пък да обикалям коридорите долу като тотално изгубила разсъдъка си. Без капчица мисъл, без да си спомням как стигнах там, се озовах горе, преминах

през двойните врати, които разделяха коридорите, и се вмъкнах в стаята за тренировки.

Качих се на най-близката пътечка, а кръвта ми бушуваше така силно в ушите ми, че давеше електронните звуци, докато регулирах скоростта и започвах да тичам. Нивата летяха, а аз все още държах пръста си на стрелката нагоре, докато не се почувствах така, сякаш се отлепям от земята. Краката ми удряха пътеката в ритъм с отекващия пулс на сърцето ми. „Няма я, няма я, няма я. Тя си отиде като Джуд. Ти ѝ каза да си ходи. Ти я отпрати. Сега ще я убият...“

Изгубих представа за времето. За себе си... Изгубих всичко и просто тичах.

Ръцете ми помпаха така усърдно край страните ми, като че ли можеха да продължат да ме дърпат напред, след като краката ми започнаха да поддават. Климатикът пращаше ледени тръпки надолу по гърба ми и охлаждаше потта, която се стичаше от лицето ми. Дробовете ми се сдобиваха с въздух само под формата на продължителни, пронизващи вдишвания, а всеки дъх навътре и навън от мен сякаш ридаеше.

С периферното си зрение мернах черно петно — пред очите ми имаше черта. Залитнах напред, когато пътеката под мен внезапно спря, и едва успях да се хвана за дръжките от страни. Веднъж, след като краката ми бяха престанали да се мърдат, те като че ли се разтвориха под мен. Не можех да наложа никаква тежест на глезените си, камо ли да изпъна коленете си.

Вдясно от мен долових звуци, шепот, който се превърна в думи. Думи, които най-после придобиха смисъл. Легнах по гръб и вдигнах ръце, за да покрия лицето си, докато поемах дъх след дъх. Ръцете ми бяха издърпани настрани. В полезрението ми доплува лице. Руса коса, квадратна челюст, сини очи — Лиъм.

— Добре, само спокойно! Хайде, съкровище. Стига толкова.

Коул. Той ме хвана за ръцете и ме принуди да се изправа, избутвайки ме напред, така че да седна на ръба на спортния уред. Пот жилеше очите ми, усещах я солена върху устните си.

— Аз ѝ казах да тръгва — сподавих дрезгаво аз. — Аз съм виновна!

— Не си виновна ти! — нежно каза той и бутна настрани залепналата за челото ми коса. — Тя сама направи избора да тръгне.

Вършеше това, което вярваше, че е правилно — точно както и ти, и аз.

— Не мога да изгубя и нея — признах му.

— Знам — отвърна той. — Въпреки това тя ще се справи. И да, не грешиш, няма да ни издаде! Разбира се, че няма. Конър е умна. Тя ще измисли начин да оцелее и да се върне при децата си. Просто е такъв човек.

Тя, Джуд... и още кой? Кой друг трябваше да изгубя, преди всичко това да свърши?

— В Щаба в Канзас вероятно вече работят по въпроса — тихо предположи той. — Нямаме средствата, чрез които да стигнем до нея, но те имат. Това са много агенти, при това добри. Ще видя дали мога да проверя дали не планират нещо.

Той ме завъртя леко надясно, ориентирайки погледа ми към вратата, на която поне десет деца наблюдаваха случващото се, а по лицата им бяха изписани вариращи степени на притеснение. Опитах се да направя една стъпка, но мускулите ми бяха неподвижни, сякаш бяха блокирали.

— Трябва да се изправиш и да тръгнеш, съкровище — каза ми тихо той, обръщайки се с гръб към тях. — Трябва сама да излезеш оттук. Не само заради себе си, но и заради тях. Хайде. Трябва да излезеш оттук на двата си крака.

Така и сторих. Всяка стъпка караше краката ми да вият от болка там, където се триеха в ръбовете на маратонките. Сведох очи, където червени петна бяха започнали да се разпростират по белите ми памучни чорапи.

Задържах ръката си върху рамото на Коул, стараейки се да скрия колко тежко се облягах на него, докато завивахме наляво по коридора, вместо да се отправим надясно, за да идем долу на следващото ниво, където бяха спалните. Просто нямах енергия да протестирам, когато той отвори вратата към старата стая на Кейт и запали лампите.

Успях да остана права, докато не установих, че леглото е на една ръка разстояние. В този момент коленете ми вече бяха отказали. Навеждайки се напред, се усилих да развържа връзките си, но ръцете ми се тресяха толкова бурно, че се наложи Коул да ги развърже вместо мен. При вида на чорапите, които буквално обелих от краката си, той изцъка с език, но не каза нищо.

— Скапах всичко, нали? — попитах аз. — Останалите деца няма да ми имат доверие.

Коул поклати глава.

— Единственото нещо, което видяха, бе човек, нещастен от това, че е загубил някого, когото обича. Както се казва, няма проблем, щом всичко завърши добре. Ще си дадеш ли малко почивка, преди да се разпаднеш във всеки един смисъл? Погрижи се за себе си, за да можеш да ми помогнеш да се погрижа за тях. Става ли? Това е сделката и тя започва да тече от тази вечер. Веднага! С това, че ще останеш да спиш тук, при това поне седем часа.

— Но, Кланси...

— Една вечер и аз мога да занеса вечерята на Малкия принц — увери ме той. — А и наистина ли си мислиш, че ще можеш да се справиш с него в момента, ако той се пробва да те нападне?

— Вземи някого с теб — помолих го аз. — Накарай ги да следят зад вратата, за да е сигурно, че няма да се опита да направи нищо.

— Ще помоля Вида.

— Дунди ще е по-добрият избор.

— Слушам!

Докато той се изправяше, аз изпънах краката си върху леглото — твърде уморена да споря, твърде уморена да предприема каквото и да е, освен да го наблюдавам как си тръгва. И тъкмо когато той гасеше лампите, аз казах:

— Утре. Утре ще открия Лилиан Грей. Ще се погрижа за това. — За всички. И когато всичко това приключеше, лично щях да отида и да намеря Кейт. Щях да я спася точно както ме бе спасила тя.

— Това е моето момиче! Не се и съмнявам. — Той се спря на вратата и се обърна назад. — Тук някой те чака. Искаш ли да я поканя да влезе?

Кимнах.

Беше Зу. Коул затвори вратата зад себе си и можех просто да различа очертанията на тъмния ѝ силует, загатнат от слабата светлина, която прокървяваше в стаята изпод вратата. Тя издърпа тънкия горен чаршаф и ме зави, завършвайки с целувка по челото ми.

И това, а не клипчето, не представата за онова, което щяха да причинят на Кейт като затворник — тази нежна целувка изтласка сълзите на повърхността.

— Съжалявам — прошепнах аз. — Не съм искала да те притеснявам. Но тя се грижеше за мен... а аз никога не се бях отнасяла с нея така добре, както трябваше. И сега нея я няма и тя не знае, че съжалявам за това. Те може да я убият...

Усетих ръката ѝ около моята. Стискаше ме, предавайки ми увереност. „Знам, знам.“ Тя използва другата си ръка, за да заглади косата ми настрани от лицето.

— Ти си загубила някого — подех, а собственият ми глас звучеше дрезгав. — Мъжът, който ти е помогнал да стигнеш до Калифорния. Ще ми разкажеш ли за него? Не за това, което му се е случило, не и ако не ти се говори за него, ами какъв беше като човек. Съгласна ли си?

Очите ми се бяха приспособили достатъчно добре към тъмнината, за да смогна да видя, че тя кимна, дори и да не можех да разчета изражението ѝ.

— Как се казваше той?

Зу вдигна малката тетрадка, която мъкнеше със себе си от седмици. Затворих очи и се заслушах в лекото проскърцване на молива ѝ върху хартията. Отворих ги едва когато тя ме потупа по рамото с него. Пресегна се към мен и запали лампата на шкафчето, така че да мога да го прочета: ГЕЙБ.

В едничката секунда, преди тя да загаси лампата, зърнах сълзи, оплетени в миглите ѝ. Изражението ѝ направи чист разрез през сърцето ми. Бях готова на всичко — всичко, — за да сваля от раменете ѝ тежестта на този товар, преди да я бе смазал и превърнал в прах. Но и аз самата осъзнавах добре — за това нещо нямаше истинско облекчение. Човек просто трябваше да е съгласен да позволи на хората около себе си да играят ролята на опора и да поемат своята част, когато товарът изглеждаше непосилно голям, непосилно смазващ, за да го задържиш сам.

Издърпах се назад върху тесния матрак и ѝ направих място, за да се свие до мен. Зу бе само кожа и кости. Тя растеше и се издължаваше по същия начин, по който го правеха всички точно преди да преминат тази странна, неопределена граница, отвъд която се превръщаха в тийнейджъри. Почти във възрастни.

Ала начинът, по който тя се разплака, по който уви ръцете си около мен и зарови топлото си, мокро лице във врата ми — разкри

едно дете. Това бе дете, което вече бе преживяло доста тежки изпитания, а от него се искаше да поеме още.

— Знам — потвърдих тихо аз. — Знам.

Тъмнината се издигна и падна върху мен като студена вълна. Затворих очи, наслаждавайки се на простия факт, че умът ми беше като празен лист, изстискан от всякакви мисли. Но часове по-късно, независимо от това колко неподвижна се опитвах да бъда, не можех да се отърся от прилива на сетивност в краката ми — от чувството, че те все още тичаха.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин се събудих, търсейки с кого да се сбия. Боляха ме мускули, които не знаех, че притежавам, а краката ми крещяха от агония, когато нахлузих отново маратонките си. Единственото, което сънят бе направил, беше да трансформира задущаващата ме тъга в чист, безстрашен гняв. Имах енергия за изгаряне. Отворих вратата и я затворих зад себе си възможно най-тихо, за да не събудя Зу.

Часовникът в коридора показваше 4:45 сутринта. Щеше да мине още час, преди някой друг да се събуди и да е готов за деня. Достатъчно време, за да омаломощя мълнията, фучаща в тялото ми, и да се върна към някакво състояние, наподобяващо спокойствие.

Светлината във фитнеса вече беше включена, а цялото ми тяло се напрегна от очакване, когато видях кой тичаше на пътеката и правеше бързи, уверени крачки. Коул най-вероятно ме беше фиксирал с периферното си зрение, но продължи да тича и не ми обърна внимание, докато не заставах точно до бръмчащата пътека.

— Не съм в настроение, съкровище. — Гласът му бе равен, пропит с предупреждение.

— Толкова по-зле — казах и отидох да взема два чифта ръкавици. — Аз пък съм!

Изчаках го. С ръкавици на ръцете, протягайки се, опитвайки се да загрея тялото си за предстоящото. Най-накрая, след близо пет минути, той изсумтя и натисна бутона за спиране на машината. Коул вдигна ръкавиците от пода — лицето му бе зачервено от тичането, а очите му бяха прекалено ярки. Имах половин секунда, за да застава в бойна поза, преди коляното му да се устреми към стомаха ми. Отскочих назад, но бях уцелена от следващия му удар право в гръдната ми кост. Това поне изхвърли навън всичките ми мисли вкупом с последния грам въздух, който бе наличен в белите ми дробове. Явно целеше отвличане на вниманието — докато сърцето ми удари един удар, той вече ме бе притиснал към гърдите си.

Пробвах да се извъртя изпод ръката му, като използвам импулса, за да го обърна обратно по гръб. Все едно това беше възможно. Най-доброто, което съумях да направя, беше да го ритна в извивката на ходилото. Той обаче не се дръпна назад, както нормално би сторил. Долових как температурата в стаята се повиши драматично и тогава...

Той се дръпна назад и ме остави да падна на пода, издаваща звук на отвращение. „Не!“ Думата премина през ума ми, докато Коул се обръщаше с гръб към мен, заемайки се да сваля ръкавиците си. Спарингът може и да бе започнал като опит да освободя част от топлината, която ме сваряваше жива отвътре, но главата ми се бе закачила за нея по начин, който определено не бях очаквала. Имах нужда от още. Трябваше да изкарам мислите си за Кейт, Джуд и за онова, което ме очакваше в края на всичко. А това изискваше потене... или кървене.

Наведох глава и го атакувах. Видях в огледалото пред него как изражението му се помрачи точно преди той да се блъсне в него. Този път импулсът си свърши работата и ни запрати и двамата проснати на ръба на матрака. Без нито дума, Коул ме сграбчи за врата и ме дръпна по-нагоре на дюшека, а след това ми показа колко ядосан беше всъщност.

Не постигнах нищо, докато се мъчех да се извъртя или да го изритам. Той ме бе приклецил под себе си с цялата си смазваща тежест и се бе настанил върху гръдния ми кош. Едната му ръка прикрепил моята над главата ми, а другата застана напърно на гърлото ми и ми приложи точното количество натиск, за да намали притока ми на кислород до нулеви стойности.

Коул отпусна леко натиска си върху трахеята ми, но не осезателно. Аз се мятах под него, а коленете ми се опитваха да го уцелят в долната част на гърба. Кожата му изглеждаше прилепнала към скалпа, а лицето му бе изсечено от ярост.

Задавих се и дишах повърхностно, но той не се отдръпна — умът ми отплава настрани от тялото ми, носейки се към басейна от тъмнина, започнал да се оформя в очите ми.

— Коул... — успях да кажа, хриптейки. — Престани!

Той не ме чу. Където и да се бе скрил вътре — очевидно нямаше да мога да го достигна. И осъзнах, че единственият ми изход от това беше чрез проникване вътре.

Влязох в ума му, все едно удрях кроше. Трябваше да го цапардосам и да отскоча назад, да го оставя да бъде регистрирано като електрически шок в тялото му. Но мислите му имаха куки. Те хванаха ума ми и пак го издърпаха надолу, давейки ме в образа, който се разтапяше и заставаше неподвижно около мен. Светлина се въртеше наоколо, прегъваше се в сенки, които се превръщаха в малка кухня, облицована с тъмно дърво. През пердетата, които замаскираха прозореца над мивката, проникваше бледа, топла светлина. Усещах как нещо гори — храна. Следата, която се носеше около мен, беше от пушек, излизащ от затворената врата на фурната. На печката отгоре един след друг изникваха тигани и тенджери. Тихият цвъртящ звук идваше от кафявия сос, който бе прелял през ръба на металния тиган.

Пред мен се появи жена, облечена в обикновена синя рокля. Точката ми на наблюдение беше ниско от пода. Не можех да зърна нищо, освен дългата ѝ руса коса и ръцете ѝ, които продължаваха да ме бутат назад, назад, назад. В мен нахлу прилив на гняв и по-скоро видях, отколкото почувствах вдигнатите си ръце, които се протягаха и насилваха да достигнат нещо... за...

Мъжът се материализира последен. Той беше с лице към жената. Лицето му бе в сенките, но в него имаше нещо познато — формата на носа, стягането на челюстта. Знаех това лице. Виждала бях две негови по-млади версии. Лицето му беше нажежено до червено и той крещеше ли, крещеше — от него се изливаха пот и ярост и замъгляваха стаята, като правеха всичко да изглежда протяжно и тромаво. Погледът ми се премести надолу, възприемайки тъмната му, намачкана фланелка, мятащото се дете, което той държеше като чувал в едната си ръка. То бавно порозовяваше, докато плачеше, мъчеше се да се освободи и се протягаше към моите ръце. Косата му бе по-светла и се къдреше в краищата. Първият звук, който премина през приглушената врява от спомена, бе неговият пронизителен ужасен вой, когато мъжът вдигна от дъската за гладене димящата ютия и я доближи до лицето на детето, сякаш се канеше да залепи острия ѝ край в бузата му.

Жената пред мен падна на колене и започна да се моли:

— Пусни го долу, моля те. Ще го оправя. Обещавам! Всичко ще е наред. Нали знаеш, че те обичам? Обещавам, че повече няма да каня никого на гости. Просто... моля те, дай ми го... Моля те, дай го на мен...

Ютията бе свалена и поставена обратно на дъската, бумтейки покрай лежащата там риза, която очакваше да бъде изгладена. Изражението на мъжа се промени. Победоносен поглед на отвращение озари лицето му, докато той местеше детето и го слагаше под другата си ръка. Сетне се пресегна, за да докосне жената... да я докосне по лицето. Мъжът така се бе съсредоточил върху наведената ѝ глава, че въобще не видя тигана, който тя бе издърпала от близкия нисък рафт — поне не и докато тя не се изправи и не го засили към лицето му, описвайки дъгообразно движение.

Бебето тупна на пода и аз се завтекох към него — звукът от бълбукането, болката и метала, удрящ кожа и кости, бе удавен от истеричните му хлипания. Обърнах го с лице нагоре и го вдигнах. В ъгъла на устните му имаше леко нараняване — там, където едно от новопоникналите му зъбчета беше захванало нежната кожа. Момченцето кървеше изобилно, но все пак се успокои и млъкна, след като ме погледна със своите широко отворени очи, обрамчени с големи сълзи. Палецът му се приплъзна в устата му, докато се опитвах да почистя кръвта от него. То не започна да крещи наново, докато не зърна, че жената — майка му — също плачеше и се мъчеше да се протегне, за да го вземе и притисне към гърдите си.

Тя грабна ръката ми и ме задърпа надалеч от проснатия силует на мъжа и от кървавата каша по шахматно наредените в бяло и черно плочки на пода. Той потрепери и се закашля, а ние са раздвижихме още по-бързо към вратата. Жената докопа чантата си върху кухненския плот, след което се върна отново, тъй като установи, че ключовете ѝ бяха изпаднали.

Вратата водеше към гараж, а светлината, която наводни тясното, тъмно пространство, разтвори спомена напълно.

Изплувах на повърхността точно в мига, в който тежестта се вдигна от гърдите ми. Дишах, кашлях и се давех от притока на въздух. Прекатурих се настрана и се свих на кълбо на пода. Минаха няколко минути на ужас, преди страхът да издърпа ноктите си от мен.

Тихите, задъхани ридания, които чувах, не бяха моите собствени. Подпрях се на лакът и потърсих източника.

Коул бе седнал на ръба на дюшека — с гръб към мен — и се бе привел над коленете си, борейки се да овладее дишането си. Частта от огледалото пред него представляваше паяжина от счупвания, изцапани

с кръв. Насилих краката си, за да се задържа върху тях, нищо че те още трепереха. Правех по една несигурна стъпка към него, следвана от друга. Той прикова дясната си ръка към гърдите си, като не обърна внимание на начина, по който тя кървеше върху ризата му. Отидох до закачалката за кърпи и се върнах с една малка, дръпнах ръката му към себе си, така че да мога да почистя кръвта от нея. Кожата му беше гореща — все едно кипеше, — а самият той трепереше.

— Мамка му! — издиша той. — Съжалявам!... Повече не трябва да го правим. Мамка му!

— Добре — казах аз тихо и останах въпреки всичко.

Намирах се в банята и от мен все още течеше вода вследствие на взетия душ, когато чух носещия се по коридора глас на Дунди. С последен поглед, който да ме увери, че качулката ми покрива найлошите от новите синини по врата ми, аз се втурнах навън от стаята и извиках след него.

Очевидно успокоен, той се завъртя на пети.

— Ето те! Пропусна останалите, наложи се да тръгнат. Излиза, че пътят с кола до Голд Бийч е осем часа, и идиотите искат да го вземат наведнъж.

— Намериха ли камион, с който да донесат припасите? — попитах аз.

— Да. Което ти щеше да разкриеш сама, ако се бе появила за закуска... Извинявай! Това не прозвуча добре. Снощи не успях да ти кажа, но съжалявам за агент Конър. Искам да ти кажа, че всичко ще е наред, но се страхувам, че ще ми удариш едно кроше.

Това беше първата ми лека усмивка за деня.

— Ви съгласна ли беше да отиде?

Той въздъхна дълбоко и някак примирено.

— Снощи тя се опита да те намери, за да обсъди някои идеи с теб, но вероятно стана по-добре, че не те откри. Имаше поне милион идеи как вие двете бихте могли да се изнижете, за да идете да търсите агент Конър.

Ето го отново — вече ежедневното усещане да бъдеш най-големият задник на света. Снощи дори не се бях постарала да поговоря за това с нея. Бях ѝ обещала, че ще си поприказваме за тези неща, че

ще поработим над тях заедно, а какво бях сторила? Бях избягала сама, за да си проясня мислите.

— Все още ли ще ходим да говорим с Кланси? — попита Дунди.

— Чакай... Ти как... — Не си спомнях да съм му споделяла това, а тази именно беше причината, поради която излязох, за да го хвана.

— Говорихме за това вчера следобед, преди да отидеш да си легнеш за малко — напомни ми той.

Изгледах го така, че вероятно бе схванал колко празен усещах ума си.

— Сериозно ли?

— Ъъ, да. Говорихме десет минути. Ти кимна. Това обичайно е знак, че разбираш и че си съгласна.

— А... Прав си. Извинявай.

— Изтощена си — каза той и ме смушка по челото. — Нарушена преценка и забравяне са двата симптома за това.

Кимнах му в отговор.

— Можеш ли да дойдеш сега? Имам чувството, че може да отнеме известно време.

— И да изпусна шанса да прекарам пореден ден, размествайки мръсни и изпочупени боклуци? Води!

Коул очевидно не бе имал нагласата или времето да подготви хранителните дажби на Кланси за деня. Слушах как Дунди ми се оплаква от Вида, от езика на Вида, от това как „безразсъдната връзка на Вида с оръжията щеше да убие всички ни“, докато аз самата в този миг давах всичко от себе си, за да не грабна бутилката за вода на Кланси, да я изхвърля и да напълня нова с белина.

Кухненският килер допреди седмица имаше напълно опоскан вид, но хуманитарните помощи бяха успели да го захранят до точката, до която той започваше да прилича на скривалище, пълно със здравословни неща. Погледнах към списъка, закачен на вратата му, долавяйки как по устните ми разцъфва лека усмивка при фокусирането на ясно изписаните, точни бележки на Лиъм за това, което вече бяхме използвали, както и за онова, което щеше да има в менюто през останалата част от седмицата. Най-отдолу в таблицата бяха отбелязани и хранителните алергени — естествено. Само от Лиъм можеше да се очаква да е достатъчно предвидлив, че да се измъчи в опит да открие

мляко от бадеми или безглутенова паста за целите две деца, които имаха нужда от това.

— Готова ли си? — попита Дунди, след като вече бяхме пристигнали в стаята с папките. Аз вкарах кода и го въведох в малкия коридор, който свързваше с килиите. Вратата в другия край имаше малък прозорец, през който той можеше да ни наблюдава.

— Стой тук през цялото време — наредих му аз. — Не може да влизаш. Знам, че си мислиш, че той не е в състояние да ти повлияе, но по-добре да не изпробваме теорията ти.

— За бога, не! Не смятам да влизам. Ако превземе ума ти, ще ви заключа и двамата тук, вътре, и ще ида да доведа помощ. — Той ме стрелна косо. — Не ти е разрешено да допускаш това! Постарай се да не ме поставяш в подобна позиция.

Аз кимнах.

— Още нещо. Каквото и да се случи, не искам да разкриваш на Лиъм детайли за онова, което ще сторя. Добро или лошо. Обещай ми!

— Какво точно планираш? Да не би да си решила да ползваш тялото си, за да го накараш да говори... вместо... Боже, дори не мога да довърша това изречение. Умът ми вече се опитва да го изтласка.

Пръстите ми се свиха около торбата с храна.

— Нищо подобно. Не искам това да му служи като напомняне докъде мога да стигна.

— Руби...

Избутах го, прекрачих прага на вратата и я затворих здраво зад себе си. Погледнах назад през рамо и срещнах очите му през прозореца. Тогава той пристъпи назад, така че да се загуби от зрението ми.

— Намерила си време в натоварения си график на нищоправене, за да минеш на бързо посещение? За мен е чест! — Кланси седеше по средата на леглото и четеше с гръб, облеган на стената. Одеядлото и възглавницата му бяха подредени край него, очевидно резултат на изисквания, отправени към Коул, на които последният се бе съгласил с напразната, глупава надежда, че това може да разнежи момчето и то да се разприказва. Докато отварях прозорчето във вратата, за да му хвърля кафявия пакет с храна вътре, Кланси обърна страницата на книгата си, отбеляза докъде е стигнал и я остави долу върху възглавницата.

По-добре да ми бе запратил томчето на „Хълмът Уотършип“ в лицето.

— О! — каза той с цялата си невинност. — Чела ли си я? Стюарт ми я донесе, защото се държа като добро момче. Надявах се да получа „Война и мир“, но просещите нямат право на избор...

Това беше по-отдавнашно издание на книгата, корицата ѝ бе набръчкана от немарливо отношение, а отзад имаше лепенки от библиотека, които изглеждаха стари. Страниците бяха пожълтели и се бяха извили заради прекалено грубото разлистване. Но имах чувството, че ако я доближах до носа си, щеше да има онзи характерен мирис, онзи неописуем аромат, който никакви опити за почистване не можеха да изтрият от библиотеките и книжарниците. Още няколко книги бяха прилежно наредени под леглото — стари издания на „Да убиеш присмехулник“, „Синове и любовници“, книга, наречена „Сбогом на оръжията“. И едно синьо томче — „Етикеция при хранене за тийнейджъри от Тифани“, което бе разкъсано на парчета и захвърлено наред килията.

Типично за Коул. Чудех се на кого ли се бе спрял снощи, за да му пази гърба.

— Какво му даде срещу това?

— Няколко трохички информация, за които той бе отчаян — Кланси погледна в плика, докато крачеше бавно към леглото си. Той приглади тъмната си коса назад и отново взе книгата. — Единствено благодарение на пълната глупост на всички тук още никой не е разбрал какъв е той. А той дори го афишира отчетливо. И става толкова жалък, когато започне да пита за тях...

— Защо тази книга? — Прекъснах го, знаейки много добре, че Дунди слуша. Умът ми прескачаше от спомен на спомен, напрягайки се да си припомня кога му бях казала, че харесвам тази книга. Начинът, по който я държеше и я притискаше към гърдите си, ме караше да искам да ида там и да я изтръгна от ръцете му, преди да успее да опетни и нея.

— Спомних си, че каза нещо за нея в Ийст Ривър — подхвърли той, усещайки незададените ми въпроси. — Каза, че това била любимата ти книга.

— Странно. Не си спомням да сме я дискутирали.

Кланси отвърна на усмивката ми със стиснати устни.

— Значи, вероятно е било по време на някой от по-частните ни разговори.

Частни разговори? Май така възприемаше всички онези инвазивни уроци, по време на които аз свалях защитата си и го допусках в ума си — всичко под привидната фасада на това, че той щеше да ме „учи“ как да контролирам способностите си?

— ... твоят народ не може да управлява света, защото аз не съм съгласен с това. Целият свят ще ти е враг, Принце с хиляди врагове — прочете той, — и спипат ли те, ще ти вземат животеца. Но първо трябва да те спипат, копачо, слушачо, бегачо, принце с остър нюх. Бъди хитър и ловък и народът ти не ще бъде погубен. — Той затвори книгата с трясък и се облегна назад върху стената. — Никога не съм си и представял, че някаква история за зайци ще ми се стори пленителна, но се оказва, че очевидно и те си имат своята привлекателност.

— Ти въобще разбираш ли това, което току-що прочете? — попитах аз, ядосвайки се отново. В историята тези слова биваха изречени от Фрит — бога на зайците. Той се обръщаше към Ел-Ахрейра, който бе позволил на населението си да се самозабрави вследствие на прекалената гордост, породена от силата му. В отговор на тази арогантност богът Фрит бе превърнал другите животни в гората във врагове на зайците и в естествени хищници. Но в същото време бе дал на зайците черти и умения, от които се нуждаели, за да имат шанс в борбата за оцеляване.

А що се отнасяше до Кланси, той очевидно можеше да си се представи като герой на всяка история.

— Разбирам, но смятам, че ще използвам този цитат, за да илюстрирам мисълта си: Заек, който не проумява кога една дарба го е поставила в безопасност, е по-беден от плужек, макар и той самият да мисли за себе си по друг начин.

Аз поклатих глава.

— Спри! Моля те, престани! Това е прекалено подло, дори и за теб.

— О, повярвай ми! Това дори не се доближава до низостта, до която съм готов да падна, само за да схванеш онова, което се опитвам да ти кажа.

— Проблемът не е, че не разбирам, а че не съм съгласна.

— Знам — каза той. — Господи, толкова добре го знам. Толкова пъти съм искал да можеш — да не ги бе оставила да те смажат в Търмънд по начина, по който са го направили. Ти си толкова жестока към себе си и даже не си в състояние да различиш истината от изкривената версия, която са ти натикали в главата.

Толкова ми бе писнало от тези речи, че ако не бях дошла тук с определена цел, щях да съм си тръгнала още преди да бе започнал. Но това беше цената, която плащах, за да бъда допусната вътре. Трябваше да слушам тъпанарските му извинения за това защо се държи с всички около себе си с толкова мисъл, колкото влагаше и по отношение на тревата под обувките си.

— Нито веднъж, през цялото време, през което те познавам, не си наричала това, което можем да правим, дарба. Ръмжиш и скърцаш със зъби, ако думата надарен дори просто бъде прошепната в посока към теб. Носиш някакъв инат у себе си, който не разбирам, независимо от това колко мислене отделям по въпроса. Не мога да си представя колко ли изтощително е за теб да използваш своите... как ги наричаш? Способности. Ти се наказваш, ако не успееш да ги контролираш, но се наказваш и ако успееш. А едно от нещата, което намирам за най-привлекателно в теб, е, че съумяваш някак си умствено да разграничиш дарбата си от себе си — все едно е напълно различно същество, което можеш да малтретираш, докато се предаде възник.

Той се изправи и дойде към мен с ръце, скръстени пред гърдите му — огледален образ на моята поза. Климатикът отгоре се включи и съскайки, издиша студен въздух. Хладината полази с ледените си пръсти по голите ми рамене, врата и бузите ми. Това бе милувка. За момент сякаш бях сигурна, че стоях някъде другаде, а ароматът на борове и подправки изпълваше носа ми.

— Престани! — Не знаех как го правеше, но вече не бях същата Руби, която бях в Ийст Ривър. Не бях сляпа за номерата му. Ето така той смогваше постоянно да си проправи път в главата ми, като ме смущаваше.

Веждите му се повдигнаха.

— Не правя нищо.

Издадох звук на отвращение и се престорих, че се обръщам към вратата, проверявайки точно колко отчаяно искаше да остана. Колко трудно щеше да ми е да си изпълня плана.

— Не се ли чудиш защо на Сините им е толкова лесно да контролират това, което могат да правят? — попита ме той. — Така е, защото всеки път, когато преместят нещо, те го възприемат като естествено проявление на волята си — нещо, което те са поискали да се случи. Това не е по-различно и за Зелените, защото тяхната дарба е като мрежа, хвърлена върху умовете им. Те я виждат просто като работа на ума... и нищо друго.

Докато за някого като Зу — Жълт, или за мен и Коул — ние трябваше да знаем, че можем да я изключим, при това напълно, иначе можехме да унищожим всичко и всеки около нас. Използвахме умовете си като оръжия, които държахме здраво в юмруците си, борейки се да ги върнем обратно в кобурите, без да нараним себе си по време на този процес.

— За теб вероятно е истинско мъчение да си постоянно около тези трима Сини, да ги слушаш как ти повтарят, че всичко ще е наред и че можеш да контролираш това, което правиш, а след това да ги видиш как просто повдигат пръст и всичко действа безотказно. Ти си прекарала шест години в Търмънд, страхувайки се да не издишаш в грешната посока, ако това ще ги накара да те погледнат повторно. Знаеш какво ще ти сторят, ако някога те хванат и те върнат в лагера. Ще те задържат достатъчно, колкото да си проведат експериментите и да потвърдят онова, което вече знаят. Ти самата видя колко бързо и тихо извадиха Червените, Оранжевите и Жълтите от картинката. Червените отидоха в Проект „Джамборе“. Жълтите — в един от новите лагери, построени специално за да могат да държат способностите им под опека. Но какво стана с Оранжевите? Къде заминаха тези деца?

Гърлото ми се бе свило. Малкото кураж, който бе останал в мен, изтичаше толкова бързо, колкото обичайният страх нахлуваше в мен.

— Искаш ли да ти кажа? — попита той, а гласът му беше тих, когато се облегна с рамо на прозореца.

Изненадах самата себе си с едно бездиханно „Да!“.

— Някои отидоха в изследователската програма на „Леда“, онази, в която аз и Нико бяхме откарани, след като затвориха първата в Търмънд — обясни Кланси. — Другите, ако вярваш на думите на някои от агентите на СОП, стационарни там по това време, са на три километра северно от лагера... заровени на няколко метра от железопътните релси.

— Защо? Защо да ги убиват? Защо да погубват живота им? Защо да го правят така, сякаш те са животни, които е трябвало да бъдат убити? Защо... Защо те...

— Защото не подлежат на контрол. Точка. Това е било най-чистото и лесно решение на главоболието им. И защото също така са знаели, че ако децата някога бъдат пуснати от лагерите, биха могли да се оправдаят с това, че ОМИН е причината за смъртта им, че те просто са станали жертва на несъществуваща втора вълна на болестта. Нашата дарба се проявява в достатъчно малък брой деца, така че да не повдига много съмнения, ако въобще има някакви.

В наши дни раждаемостта беше достатъчно ниска, защото малцина поемаха риска детето им да бъде белязано от ОМИН — така че това бе доста трудно за досещане.

Тъмните му очи се плъзнаха към мен.

— Виждал съм военните заповеди, обясненията как това да се направи „хуманно“, така че детето да регистрира съвсем малко болка. Така и не успях да достигна до тях навреме, за да ги спася.

— Ти не спасяваш никого — казах горчиво аз. — Помагаш само на себе си.

— Чуй ме добре! — избухна той и удари с длан по стъклото. — Ти си твоите способности и те са теб. Не мога да ти го обясня по-просто. Знаеш ли защо мразя това лекарство? То е като изявление, че това, което сме, е изначално грешно. То е наказание за нещо, което не е по наша вина — само защото те не могат да контролират ужаса си от онова, което ние можем да правим, не и повече, отколкото могат да контролират негодуванието си, че има хора, които са по-силни и по-могъщи от тях. Те искат да те оголят, да те лишат от това да принадлежиш на тебе си, от твоята способност да защитаваш и налагаш правото си да взимаш решения за собствения си живот. Собственото си тяло. Запомни ми думите: в края няма да има избор. Те ще решат вместо теб.

— Лечението не е наказание, ако ще спаси живота на децата, родени след нас. Те не трябва никога да преживяват онова, през което преминахме ние. Ти някога спирал ли си се, за да се замислиш за тях, преди да се опиташ да изгориш изследването?

— Естествено, че го направих! Ама защо все ми говориш за лечението? То не е лечение — това е болезнена, инвазивна процедура,

която може само да помогне на деца, преживели вече тези промени. То не помага с нищо на онези, които така и няма да могат да преживеят промените.

— Пробвай пак! — уведомих го аз. — Станала съм доста по-добра в разкриването на лъжите ти.

Той прокара ядосано ръка назад през тъмната си коса, сякаш бе безсилен.

— Трябва да си фокусираш енергията над това да откриеш причината — не е вирус. В „Леда“ поне разбраха това. Най-вероятно е нещо в околната среда, нещо, което е било замърсено...

Независимо дали сега го осъзнаваше, ала той бе попаднал директно в капана, в който се надявах. Искях да говори и да мисли за лечението. Това щеше естествено да доведе и до мисли за майка му — това, което ѝ бе причинил, къде можехме да я открием...

— Сега не е точното време да се променяш, за да се впишеш в света — каза Кланси, а гласът му беше дрезгав заради мислите, които вилнееха под кожата му. — Трябва да промениш света, за да го накараш да те приеме. Да те остави да съществуваш такава, каквато си, без да те сразява и наранява.

Ето това беше — усещах някакво разтваряне по време на разговора ни, все едно въздухът около нас се бе разделил. Той винаги бе успявал да получи от мен каквото си пожелаеше чрез дърпане, теглене и отскубване на мъчителни спомени, и то до момента, в който вече бях твърде объркана или емоционална, за да парирам неговото настъпление. Знаех, че може да изгуби самообладанието си — бях го виждала прекалено често, за да си мисля, че това е рядко съвпадение, — но не желях гняв. Имах нужда от силна болка — като тази, която видях, изписана на лицето на Нико в мига, в който отвори своята детска снимка. Когато се свържеше наново с онова, което му бяха причинили, Кланси щеше да е податлив на обработка в ръцете ми като тесто.

— Ако всичко, което казваш, е истина — че лечението е жестоко и ще ни промени, — докажи го!

Това, изглежда, го изненада.

— Как?

— Покажи ми. Докажи ми, че е толкова ужасно, колкото ми обясняваш. Нямам никаква причина да ти вярвам, особено като имам

предвид звездното ти досие, изпълнено с лъжи.

Надеждата върху лицето му бе заменена от кисела физиономия.

— Години на изследвания и информация не са ли ти достатъчни? Вече ти дадох всичко, което имах.

— Да. За Търмънд. За изследователската програма на „Леда“. Но не и за това.

— А! — Кланси започна да се разхожда, барабанейки с пръсти по стъклената стена, която ни разделяше. — И какво, искаш да го видиш сама? След като не ми вярваш, как ще се довериш на мой спомен? Както много добре знаеш, и те могат да бъдат манипулирани.

— Мога да ги различавам — казах аз, установявайки шокирано, че наистина можех.

„Споменът от онзи ден.“ Онзи, който той бе използвал, за да ми покаже как да се свържа със сървъра му и да извадя онези файлове. Бях го почувствала различно, защото беше различно. Той бе проява на пълно въображение от негова страна. Затова и можах да вляза в него, да взаимодействам като себе си с това, което се случваше, вместо да възстановявам това, което бе станало, от името на човека, когото „разчитах“. Цялото преживяване носеше друг оттенък.

— Значи си го разбрала. Bravo — Кланси изглеждаше доволен. — Памет и въображение са две различни чудовища, които умът обработва и управлява по различен начин. Всеки път, когато си заменяла спомените на някого или си вкарвала идея в ума му, не си ли осъзнавала, че си вършила по няколко неща наведнъж?

Бях ли? Досега бях приемала всичко, което можех да сторя, без да се замислям, просто бях правила това, което чувствах като естествено. Може да се окажеше безсмислено, защото се надявах някой ден да успея да се освободя от тези способности и от ужаса, който предизвикваха в мен, но... не трябваше ли поне да положа още малко усилия, за да проумея какво точно правех и как го постигах?

— Печелиш време — напомних му аз.

— Не, просто те чакам — каза тихо той. — Ако искаш да видиш и ако това е единственият начин, по който мога да ти го докажа, тогава... добре.

Изпробвах защитата му, като докоснах леко ума му с моя. Но той ме чакаше и в момента, в който затворих очи и се помъчих да се доближа, той сякаш вече бе протегнал ръка и ме въвеждаше вътре.

Издърпана бях през прозрачни пластове нацапани спомени, от които долавях само по някой образ или звук. Кланси бе притежател на силно структурирано съзнание. Това бе като вървенето по криволичещ коридор, изтъкан от прозорци — всеки от които предлага изкусителен поглед навътре. Или пък като разходка по пътеката между рафтовете в библиотека в търсене на правилната книга — само зърваш за миг другите заглавия, докато преминаваш бързо покрай тях.

Образите започнаха да се замазват и да се разтичат като мастило върху мокра страница. Цветовете се променяха и сгъстяваха и тогава — с помощта на удар в гърдите — всичко се уталожих. Бях хвърлена в един спомен, който бе толкова солиден, че можех да почувствам студената метална маса, която хапеше и без това вече скованата ми кожа. Примигнах няколко пъти, за да изчистя ореола от светлина около зрението си, усетих как се опитвам да се изправя, само за да бъда дръпната надолу от черните каишки, захванали китките и глезените ми. Нямаше никакъв плат, който да ме покрива. Даже нямаше и одеяло — само жици и електроди, експлодиращи по главата и гърдите ми като набъбващ пашкул.

Мъжете и жените в бели престилки се рояха около масата, върху която се намирах. Гласовете им жужаха около главата ми. Те дърпаха жици от скалпа ми и ги заместваха с нови. Пипаха навсякъде. Навсякъде! Принудиха грубо клепачите ми да се отворят, за да светнат в тях с ослепителна светлина. Можех да чуя тихите им шегички и шепоти, да различа очертанията на усмивките им зад хартиените маски.

Той вече веднъж ми бе показвал подобен спомен — още когато бяхме в Ийст Ривър. Ужасяващо беше за гледане. Още по-стряскащо бе да осъзная, че сцената се развиваше в част от Лазарета, която разпознавах. Но простата истина беше, че колкото по-силен бе споменът, толкова по-силни бяха чувствата, свързани с него — и толкова по-ясно ставаше всичко. Сега знаех, че когато чуех, помириших или усетех нещо в нечий спомен, то това се дължеше на факта, че нещото бе дамгосано толкова дълбоко в ума на този човек, че се превръщаше в белег завинаги.

Този спомен не бе за изследванията върху лечението, които се бяха провеждали под контрола на майка му и далече от него. Той показваше какво бяха правили в Търмънд, преди той да успее да се

махне оттам. Изучаваха го като експонат — по същия начин, по който бяха разглеждали Червения и Нико.

Поставиха върху лицето ми пластмасова маска и в дробовете ми нахлу болезнено сладък въздух. Претоварването в усещанията ми намаля при първия досег на лекарствата с организма ми.

Той ми бе казал веднъж, че по време на процедурите те са държали децата упоени, но будни, така че машините да могат по-добре да следят нормалните функции на мозъка им и да картотекират начина, по който пси способностите им преминават на вълни през тях. Сините плочки на Търмънд отразяваха скърцането на машините и ги караха да звучат така, сякаш бяха навсякъде, приближаваха се по-близо и очакваха реда си една след друга. Не можах да преглъщам заради сухия си, натежал език. Слюнката ми течеше покрай напуканите, подути устни и падаше в намордника, който бяха закрепили около главата ми.

Сътресението, причинено от огъня, дойде без предупреждение — мина на зигзаг надолу по гръбначния ми стълб — раздиращо усещане, което ме остави без дъх и в стенание. Беше... като че ли електрошок бе усилен хиляди нива по-високо. Не можех да се контролирам, докато тялото ми се свиваше и отпускате, свиваше и отпускате.

— Опитай отново, но този път... — Някакъв нисък и набит изследовател нададе писък на отвращение и отскочи назад от масата. Миризмата на белина бе заменена от тази на пикня, кръв и изгорена кожа. Най-вероятно и аз щях да си изпразня стомаха, ако в него имаше нещо. В този момент бях готова да дам всичко, за да мога да се задавя със собственото си повърнато и да умра. Унижението ме съсухряше, докато един от изследователите махаше на някоя от сестрите да дойде и да ме почисти, за да могат отново да продължат.

Аз ще ви убия... Аз ще ви убия... Всички... Думите ми се изгубиха в момента, в който мозъкът ми понесе тежестта на пращящ сноп чиста, горяща белота.

Погледът ми се премести от U-образната флуоресцентна крушка над мен, преди блясъкът ѝ да превземе стаята и да ме заслепи напълно. Бях заобиколена отново от бели престилки и поставки за водене на бележки, тракане на метални инструменти по метални подноси, скапаното бип-бип-бип на сърдечен ритъм, който не искаше да се

откаже. Жената пред мен се дръпна встрани и включи нещо — музика. Beatles пееха: „Искам да те хвана за ръката, искам да те хвана за ръката“. Ярките им гласове бяха в пълен синхрон с ведрата музика. Единият от учените започна да си припява — фалшиво, — докато още една бляскаво бяла мълния прорязваше скалпа ми.

Когато зрението ми се изясни и черното в краищата се изтегли, тялото ми все още пулсираше, но около мен вече бе тъмно — приятно тъмно — и повърхността под мен беше от плат, а не от стомана. Свърши.

— ... ще дам добър доклад за напредъка...

— ... внимателно прилагано лечение... в добри ръце... лечение... работещо...

Набитият, оплешивяващ доктор се здрависа с мъж в костюм... какъв цвят бе това? Не синьо... не синьо... Паниката се надигна и превзе ума ми, който се бореше да осмисли думата. Мъжът със сакото си махна маската. Виждам брада. Виждам нос. Познати са ми. Главата ме боли — няма име, само лице. Лице, близо до Татко. Телефон. Доклад. Докладвайте му за мен. Помощ. Помощ. Помощ.

Вдигни ръка... Вдигни ръка... Опитвам се. Не тръгвай. Не без... без мен. Думите се чупеха и разпадаха на трохи в ума ми, оставяйки само звуци. Букви. Езикът е блокирал. Ръцете не се движат. Болка — горене. Всичко гори...

Появи се дребна фигура, а леглото до мен проскърца. Сега той дойде по-напред. Беше безопасно. Нико! Нико, помощ!

Студено парче плат върху лицето ми. Почистване. Ръцете ми. Врат. Внимателно. Внимателно, Нико. Боляща глава, нежни докосвания, мили пръсти. Прекрасно. Бях вдигната, ръцете ми — сложени в ръкави, ризата — нахлузена през главата. Задържана. Топло сърце. Горящи тъмни очи. Безопасност. „Не се бой. Аз съм тук.“ Чаша до устните. Вода. Метал до устните — не вилица... не вилица... какво е... лъжица. Лъжица. Сладко. Ядене.

Нико. Ни-ко-лас.

Плач.

Топъл Нико.

Плач...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изтръгнах се от спомена, отблъсквайки се от него. Излизането бе по-неприятно от влизането. Не разбирах в каква посока вървя — не можех да се ориентирам. Напред означаваше да видя отново този ужасяващ момент — бръснатата глава на Нико и мършавото му тяло, сърцераздирателното изражение на лицето му, което разпознавах. Не исках пак да се натъквам на това, но не можех и да избягам. Това беше простата истина. Затова тръгнах в обратната посока само за да открия, че това бе като преминаване заднешком през поле от бодлива тел. Независимо в каква посока се опитвах да се издърпам от спомена, бивах срязвана и ме болеше.

Щом най-сетне се озовах в безопасност в собствения си ум, се оказа, че съм на колене, а челото ми е облегло на прозореца. Поглъщах жадно глътка след глътка въздух.

— Това достатъчно ли ти беше? — озъби се Кланси. Кожата му бе придобила неприятен вид и той трепереше, почти се тресеше. — Доволна ли си?

Не знам как го направих. Нямам идея. Просто прекъснах връзката на ума си с всичко, което той бе видял, изстъргах всеки грам чувство от гласа си.

— Не.

Той се завъртя назад.

— Аз вече знаех какви са били тестовете в Търмънд. — „О, боже! О, боже!“ Имах чувството, че отново щях да повърна. Това, което бяха сторили с ума му, дори и временно... — Трябваше да ми докажеш, че самото лечение е жестоко.

— Тя е пригодила лекарството към тези изследвания. Към електрошоковете. Мислиш ли, че не се сещам какво се опитваш да направиш в действителност? — попита ме той. — Че ще съм достатъчно глупав да ти покажа истинската процедура по лечение или къде е майка ми...

„Той знае. Той знае къде е тя.“

Кланси закрачи към леглото си. Между умовете ни все още беше останала достатъчна връзка, така че да успея моментално да се изумя от възмуцението, което се въздигаше на вълни през него. Той трябваше да спре. Исках той да спре. Замлъкнах напълно и се зарових надълбоко в ума му, оставяйки намерението ми да ме насочи покрай спомените му, за да проникна в онази част от ума му, която искреше от топлина и енергия.

Той замръзна: мускули, крайници, изражение като камък. Кланси не помръдна, докато аз не го сторих, а след това бе само огледало на моите действия. Това бе като дърпане на конци, всяко докосване на определена част от ума му произвеждаше различен отговор в него. Играех си с него, сякаш беше екшън фигурка, не обръщах внимание на натиска от страна на ума му, който се мъчеше да ме изтласка.

Ето това беше — така се бе чувствал той всеки път, когато си бе играл с някого от нас. С изпразнена глава, замаян от вероятности.

Аз не бях там, където трябваше да съм — не и в действителност. Някак трябваше да се пренасоча назад към спомените му. Само че не знаех как да се махна от тази част на ума му. Бе тъмно и приклепващо...

Огледало. Думата изскочи в ушите ми. Гласът на Кланси — убедителен, принуждаващ ме да слушам. Той беше наясно, че не мога да изляза сама, и вероятно се страхуваше от вредата, която бих могла да причиня вътре в него, поради което активно се стремеше да ми помогне. Огледални умове.

Разбрах.

Собствените ми мисли се преместиха. Стиснах очите си и ги затворих, ръцете ми бяха свити край тялото, след което предизвиках на повърхността да се издигне споменът за това как влизах в стаята. Освободих се постепенно от тъмното, усещайки се така, сякаш някой ме дърпаше отзад за косата. Отново бях в коридора и наблюдавах, докато прозорците към спомените му се затваряха един след друг. Имах само секунда — само една, — преди той да се възстанови...

— Лилиан — казах аз. — Майко...

Трикът проработи както винаги. Долавянето на думите пренасочи мислите му, изваждайки спомена, за който той си бе мислил най-скоро — онзи, който бе искал да защити.

Знаех какво търся, тъй като вече бях зърнала част от спомена. При първоначалната поява на красивата жена — с оброчно от руса коса лице и молба, изписана на устните ѝ, — аз се гмурнах вътре и притиснах по-силно, отколкото някога досега. Около мен лабораторията на Лилиан Грей приемаше форма — предметите се нагаждаха по местата си като в пъзел. Тя се бе пробвала да примами сина си, за да го привлече и да му приложи процедурата. Пуснала беше местонахождението си в Джорджия, знаейки, че той ще успее да я открие — и той го стори. Дръпнах образа още по-силно, принуждавайки го да се задвижи по-бързо. Ръцете ѝ бяха вдигнати нагоре — успокояващо, — а думите „Успокой се, всичко ще е наред“ се изливаха от нея. Спомнях си пливането на кръв върху ревера на лабораторната ѝ престилка и как тя бе започнала да се моли от пода: „Не, Кланси. Моля те, Кланси“, докато той подпалваше света около нея и риташе машините ѝ.

Това, което не бях забелязала, беше как хвана врата ѝ между ръцете си. Действително бях в състояние да усетя препускация ѝ пулс под пръстите си при най-малкия натиск. О, боже... той щеше да...

Но вместо това ръцете ми се отнесоха нагоре и обгърнаха лицето ѝ от двете му страни. Нямаше думи, които да опишат какво видях след това — разчитане на един ум в рамките на друг ум, експлозия от спомени вътре в спомен. Топлината по гърба ми беше нетърпима, но аз работех и я държах неподвижна, докато въртях, огъвах и чупех всяка мисъл, която жената имаше.

Изстрел от оръжие прекъсна връзката, а дясното ми рамо бе раздрано от болка. Обърнах се встрани от пустото лице на жената и я оставих да рухне на пода в момента, в който две тъмни фигури нахлуха през вратата. Стъклото около нея отрази премигващата светлина от огъня. Странната, омагьосваща красота на сцената бе последното нещо, за което си спомнях, преди да понеча да бягам.

Бях изхвърлена от главата му толкова мощно, че тупнах назад и ударих черепа си в стената зад мен. Кланси беше на пода — колкото бе смогнал, се бе отдалечил от мен. Лицето му се бе превърнало в стена. Цялото му тяло се давеше за въздух. Леглото беше съборено настрана — като бариера помежду ни.

— Махай се! — извика той. — Махай се!

Този път аз се затичах. Ръцете ми едва се справиха с първата ключалка, докато Кланси продължаваше да ми крещи тези две думи през цялото време. Вратата се отвори от другата страна и аз се сблъсках с човека там, борейки се да се изплъзна от захвата му в мига, в който вратата зад мен беше изритана да се затвори.

— Аз съм. Само аз съм... — Дунди ме затегли по късия коридор и ме натика в стария кабинет за съхранение на архивите. Вкопчила се бях в ръката му, а умът ми беше каша от мисли и чувства, които дори не бяха мои.

Краката ми ме предадоха още преди да излезем в коридора. Той вкара ключа в ключалката и го завъртя, спирайки само колкото да провери дали е добре заключено.

— Руби? — каза той, а лицето му се разцепи на две, на три, на четири... Крачехме бодро към края на коридора, през цялото време бях облегната на него и треперех от усилието, което ми костваше да стоя права. Той отвори една от вратите на спалните и ме издърпа вътре.

Аз се приплъзнах по най-близката стена, като се мъчех с всеки нов дъх да изчиствам звука от гласа на Кланси. Дунди се сви долу пред мен и се взря в лицето ми напрегнато. Колко точно бе успял да чуе... Колко от това, което беше видял, бе успял наистина да разбере...

„Ти над Кланси Кланси!“ Никога дори не си бях представяла, че има какъвто и да е шанс да съумея да направя това с моите способности. За да го победя, бях смогнала да се превърна в него. И въпреки всичките ми обещания, че щях да сторя всичко, което се наложеше, за да открия Лилиан, някак никога не си бях въобразявала... това. Че съм способна на нещо подобно.

„Не мисли за това.“ Имах това, за което бях дошла. Бях получила потвърждението, което ми трябваше.

— Тя все още е в Лигата — казах аз, преди той да ми зададе въпроса, който виждах, че стои на лицето му. — Накрая са се появили и са я отвели.

— Първата дама ли? Значи, той не е успял да я убие?

Поклатих глава.

— Направил е нещо много по-лошо.

Коул вече бе тръгнал, когато отидох да го потърся. Разбрах това от сенатор Круз, с която се разминахме в коридора на горното ниво.

— Той замина да се срещне с някакъв приятел, който все още е свързан с Лигата, за да види дали имат информация за арестуваните агенти — осведоми ме тя. — Помоли ме да ти предам да не се притесняваш. Щял да се върне довечера.

Естествено, той не бе взел мобилен телефон с предплатена карта със себе си, нямаше как да се свържа с него, за да го попитам дали не може да изкопчи и информация за местонахождението на Лилиан Грей от същия този „приятел“. Ако тя все още бе с Лигата, къде ли я държаха? Провеждаха беше изследванията си близо до Щаба в Джорджия само с няколко агенти на разположение като нейна охрана. Дали пък не я бяха отвели в Щаба в Канзас с останалите, когато бяха затворили другото място.

Минах покрай фитнеса и се изненадах при вида на Зу, Томи, Пат и още няколко деца, които се опитваха да се спогодят с уредите за упражнения.

— Съжалявам — осмели се да каже Пат, дръпвайки се настрани от тежестите. — Ние просто... не правим нищо. А искахме да направим нещо. След като, както знаеш, ще ходим... аз и Томи.

— Ще ходите? — повторих аз.

Томи изникна до него, а червената му коса блестеше под голите крушки отгоре.

— Ние сме доброволци. За Оазис. Съжалявам, но гласувахме, след като ти си тръгна.

Ха! Изгледах ги и двамата преценяващо. След като Томи се смути под изпитателния ми поглед, Пат го блъсна отстрани, за да го накара да спре с тревогите, и побутна брадичката му по-нагоре. Аз се усмихнах.

— Искате ли да ви науча на малко самоотбрана? — попитах ги аз.

Не съм убедена, че реакцията им можеше да е по-ентузиизирана от тази, дори ако им бях предложила нещо сладко. Другите деца изоставиха уредите и се втурнаха към дюшеците, където ги инструктирах да се подредят. Показах им как да загреят, научих ги как да се освобождават от захвата на противника и им демонстрирах — нееднократно — как да прехвърлят някого през рамо, ако не бяха Сини.

И часове по-късно, след като свършихме, не можех да преценя кой бе по-щастлив от начина, по който бе протекъл денят — аз или те.

Най-накрая Коул обяви пристигането си с три удара по вратата към тунела. Изстрелях се навън от бившия кабинет на Албан и зарязах старите папки за Операциите, които бях разглеждала, за да ида да му отключа. Той ми се усмихна резервирано и несигурно, когато се появи над стълбите.

— Другите също се върнаха — уведоми ме. — Казах им да закарат всичко пред вратата за товарене на гаража. Ще събереш ли децата, за да помогнат да вкараме нещата вътре? Аз ще отида да срежа веригата, за да можем да отворим скапаната врата...

— Коул! — извиках аз рязко, когато той тръгна да се отдалечава. Той се спря и обърна леко глава.

— Съжалявам, съкровище. Търсят агентите, но и те не знаят нищо засега. Лиъм явно се е свързал с Хари зад гърба ми, защото той ми се обади тази сутрин, уведомявайки ме, че ще поразпита. Той е бивш тюлен и все още има доста приятели в различни подразделения на военните и правителството.

Споменаването на втория му баща ме подсети за спомена, който бях видяла в ума на Коул, и болката в мен се размърда. Мъжът от спомена му — биологичният му баща, — който се усмихваше надолу към майка му по начин...

— Добре — казах тихо аз. — Благодаря ти за опита.

Той въздъхна шумно и се принуди да вдигне рамене.

— Ти... добре ли си?

— Да — отвърнах аз. — Нека да ида да извикам и останалите. Ще се видим долу.

Студеният нощен въздух изпълваше склада със свеж, чист аромат, който ни достигна в тунела. Вратата от другата страна вече беше отворена и ни очакваше. Но в мига, в който преминах в склада, се спрях на място.

Цялото пространство изглеждаше така, сякаш накрая го бяха мили часове наред с пароструйка. Всъщност те не бяха успели да махнат боклуците от сградата — това можеше да предизвика нежелано внимание, — но някак си бяха съумели да подредят всичко заедно, използвайки четирите стени като рамка на пъзела. Наредили бяха всички стелажи, бяха направили нови рафтове от счупените легла и

бяха създали работилница с инструментите, които бяха намерили. Подемникът и шасито все още бяха в центъра на огромното пространство, но изглеждаха така, сякаш са част от цялостната композиция. Някой поне му бе сложил гуми.

Два големи джипа и един бял ван се бяха изкачили по рампата за разтоварване и бяха паркирали вътре. Изтичах към Лиъм и Вида, които използваха способностите си, за да вдигат кашоните от багажниците и да ги оставят настрана.

Щом ги наближих, Лиъм погледна нагоре с добре познатата усмивка върху лицето си. Той махна на групата, която идваше зад мен.

— Редим нещата по видове. Оставете компютрите и електрониката ето там... — От един от Зелените се изтръгна действителна въздишка на блаженство, която го накара да се подсмихне. — Храната и водата се слагат там. Има и няколко чувала с дрехи и чаршафи... Не! Не. Оставете нещата от белия ван. — Извика той, докато изтичваше натам, за да затвори вратата. — Това е... Коул ще се погрижи за тези...

Което означаваше, поне според мен, че това бяха оръжия за прибиране.

Изражението на Вида бе... празно. По лицето ѝ дори не се разнесе и изблик на раздразнение, когато Дунди я обсипа със серия от безкрайни въпроси. Дори не съм сигурна дали тя осъзнаваше какво прави. Виждах толкова силно доловимото вцепенение, което я бе изключило от всичко.

Зу дойде и застана до мен, а тъмните ѝ очи срещнаха моите и зададох безмълвен въпрос. Исках да ѝ кажа да не се притеснява за това, че започвах да схващам, че колкото по-тежко ставаше на сърцето ти, толкова по-силен трябваше да станеш и ти, за да можеш да продължиш да го носиш. Но истината беше, че дори бях готова да рискувам да получа юмрук в лицето, но да отида и да прегърна Вида. Така и сторих.

А тя ми го позволи.

Ръцете ѝ останаха долу покрай тялото ѝ, арестувани там от здравата ми прегръдка. Бавно те се вдигнаха и се притиснаха към гърба ми. Долавях аромата на прах и на сол от океанска вода върху кожата ѝ, който се смесваше с изгорелите газове от колите, и си казах,

че трябваше да се сетя и да изявя желание да отида вместо нея днес, за да можеше тя да си почине.

— Ние ще си я върнем със сигурност! — яростно заяви Вида. — Готова съм, ако трябва да изгоря и дома на Грей. А ако тя не е добре, направо ще му изтръгна сърцето и ще го изям.

Аз кимнах.

— Не трябва да ядеш сурово месо — намеси се Дунди някъде край нас. — В него може да има патогени...

И двете се обърнахме бавно към него. Той свали на земята кашона с компютъра, който носеше, и се дръпна назад.

— Канадците са успели да преминат, нали? — Сенатор Круз огледа подреждането, разхождайки се между купчините.

— А те какво ще искат в замяна за всичко това? — попита едно от децата.

— Не се притеснявайте за това — отвърна сенатор Круз. — Репарациите все още са някъде далеч в бъдещето. Това е нещо, което се нарича услуга. О... Не са ли осигурили бензин?

— Изпратили са цистерна — осведоми я Лиъм. — Скрихме я зад сградата, тъй като не може да мине през тукашната товарна врата. А и освен това не смятам, че е особено удачно да имаме тон експлозивен материал тук вътре.

— Напълно си прав — каза сенатор Круз с лек кикот.

— Те, изглежда, са напълно готови да ни помагат. Установихме място за доставки, така че да могат да ни снабдяват с още неща, когато съумеят да преминат през блокадата. Дадоха ми и това... — Той извади от джоба си лъскав сребрист телефон. — Ще се свързват с нас, когато са готови с нова доставка.

— А спрей боя? — попита Дунди. — Сети ли се да вземеш и това?

— За какво? — поинтересувах се аз.

— Когато изпращаме колите, за да прибират племената — обясни Лиъм, използвайки ръцете си, за да подчертае думите си, — с нея ще отбелязват безопасните пътища, по които минават с пътния код. По този начин хем ще се приберем живи и здрави, хем има шанс другите деца, които не познаваме, да прихванат следите и да последват пътя към нас.

Тази усмивка на лицето му винаги е била заразителна. Захапах вътрешната част на устната си, той ме гледаше така, сякаш аз бях най-хубавото нещо, което някога бе виждал.

Руби може и да ти изтрие спомените...

— Страхотна идея — потвърдих аз и погледнах настрани.

— Да... — Гласът му му изневери. — Благодаря?

Децата бяха повече от доволни да разтоварят провизиите в Ранчото. Коул седеше край задната врата на белия ван и се бе облегнал на нея, докато наблюдаваше напредъка на децата около себе си.

— Чакайте... — казах аз и хванах Дунди и Лиъм за задната част на ризите им, преди те да могат да последват Зу и Хина към тунела. — Трябва да поговорим за нещо.

Коул и Вида явно усетиха нервността в гласа ми, защото и те дойдоха и се включиха в кръга.

— Аз... днес се справих с Кланси — уведомих ги аз. — За да разбере къде е майка му.

Коул се изправи.

— И?

— Тя е работила в някаква лаборатория в Джорджия и е била охранявана от агенти от тамошния Щаб. Изглежда, че те са я извели точно навреме. Но лабораторията е изгоряла.

— По дяволите, момиче! — каза тихо Вида. — Сигурна ли си?

— Абсолютно! И се съмнявам, че биха я изпуснали от поглед вече.

— В Канзас ли смяташ, че я крият? — попита Коул.

— Има логика в това, нали? Според процедурите на Лигата, когато организацията е атакувана, останалите сили и ресурси се издърпват в централно и безопасно местонахождение. След случилото се с Кланси едва ли ще рискуват вече да я държат някъде навън, а и не мисля, че тя е от типа пленници, които те биха пуснали на драго сърце...

— Биха ли я заменили? — прекъсна ме Вида. — Размяна на пленници?

— Първата дама ли? — намеси се Коул. — Няма да я заменят и за сто агенти. Просто не разбирам защо не са я ползвали досега, те не са особено скромни в използването на заложници за отправяне на искания.

— Ами... може да не желаят да я изправят пред камера — отвърнах аз.

— Обясни.

— Кланси е тършувал из мозъка ѝ. Ама наистина е разбъркал всичко.

— Мозъчно вуду? — опита се да изясни Вида. — Страхотно. Дотук с получаването на отговори.

— Искаш да отидеш и да я прибереш? — Гласът на Лиъм бе тих и можех да чуя нещастieto в това, което не изрече. — Ти си мислиш, че можеш да поправиш това, което той е развалил.

Кимнах.

— Искаш да ми кажеш, че искаш да изпратиш екип по извличане, и то в подсигурено съоръжение, в което има стотина тренирани бивши военни, специализирани в мъчения и тероризъм... защото имаш своя теория по въпроса?! — запита ме Коул.

— Ако тя не е там, поне ще разберем къде точно е — защитих се аз. — Ще бъде бързо влизане и излизане. Не е като да не знаем къде е Щабът в Канзас. Ще идат двама от нас, ще огледаме ситуацията. Ако ни се стори прекалено опасно, ще се откажем. Рискът си струва. Ако я открием и аз мога да я оправа, ще имаме отговорите за лечението. Ако ли не, тогава... ще имаме някого, когото да заменим за Кейт.

При тези думи интересът на Вида към операцията внезапно се покачи.

— Обещай ми, че ще я заменим за Кейт, и аз участвам. Ти и аз — двете ще се справим. Не е нещо по-различно от това, което вече сме вършили поне дузина пъти.

Дунди изпъшка и сложи ръка на лицето си с жест на умора.

— Не ни казвай това. То само усложнява нещата.

— Руби не може да участва — намеси се Коул. — Тя е необходима тук. За да се грижи за него.

Отворих уста, за да протестирам.

— Чакайте, чакайте, чакайте, чакайте... — спря ни Лиъм. — Успокойте топката! Преди няколко часа се притеснявахте, че агент Конър може да разкрие местоположението на Ранчото, но какво ще стане, ако те се разприказват за Щаба в Канзас? Ами ако Щабът вече е закрит и напуснат?

— Тогава ще проследим следата им — информира го Вида. — Макар че съм готова да заложа сто долара, че самодоволните копелета се чувстват толкова непобедими и в безопасност, че едва ли са се оттеглили. Още са си там — залагам сто долара!

Аз се обърнах към Коул.

— Ако някой ще му носи храна, това ще трябва да си ти. Мога да ти гарантирам, че той известно време въобще няма да иска да види лицето ми.

Коул остана заинтригуван, но в крайна сметка само поклати глава.

— Не! Имаме нужда от теб тук. Ако не заради това, тогава за да ръководиш нападението над лагера.

— Това ще е само няколко дни — запротестирах аз.

— Не! И говоря сериозно.

Другите се размърдаха от неудобство, докато двамата с Коул се измервахме с погледи.

— Бих предложил да съм аз, но обещах на останалите да започна да организирам издирването на племената — каза Лиъм, прокарвайки ръка назад през рошавата си коса. — Искам лично аз да се опитам да открия групата на Оливия. Мисля, че имам идея къде точно са те.

— Наистина ли? — попитах аз. Оливия, Брет и всички останали деца, които бяхме срещнали в Нашвил, имаха известна каленост в битките. Щяха да бъдат незаменими, ако изберяха да ни помогнат.

Дунди поизпъна тъничкото си яке и го закопча догоре със стряскаща убедителност.

— Аз ще ида с Вида.

Последва миг на пълно и всеобхватно мълчание.

— Тъ, не благодаря — отвърна Вида. — Почти съм сигурна, че ще ми е от по-голяма помощ да взема кърпа за подсушаване на чинии.

— Все още имам документа, удостоверяващ, че съм преследвач. Трябва само да спрем някъде, за да си извадя нова книжка — каза той повече на нея, отколкото на нас.

— Ти? Ти си бил преследвач? — Коул започна да се смее, но изведнъж се усети, че ние мълчим. — Еха, еми супер тогава. Защо не. Продължавай!

— Имам достъп до мрежата им и до GPS системата, така че ще успеем да стоим настрана от тях. — Дунди се завъртя към Вида. —

Освен това, майната ти! Ти може и да си невидима и да можеш да проникнеш в сградата им и да изведеш жената, но аз пък мога да се погрижа да стигнем дотам и да се върнем в безопасност. Вършил съм това с месеци. Никой не ме е загледал втори път, дори и тези от отряд „Пси“.

— Може би защото грозното ти лице, приличащо на задник, е успявало да ги заслепи още от пръв поглед — измънка тя.

— Сериозно ли? Подигравки, свързани с грозота? — изсъска той.
— Не ми казвай, че арсеналът ти от мъдрости се е изчерпал.

Лиъм застана между тях и ги блокира така, че да не се виждат, но въпреки това те продължиха да изстрелват думи един към друг, мърморейки под носа си.

— Слушай, Вида, за мен ще е радост да се съглася на размяната, която желаеш, но шансовете ти да имаш късмет с тази мисия не са особено големи, хлапе — изтъкна Коул. — Не искам дори да започвам да предсказвам какво ще се случи, ако те хванат. Какво въобще ще им кажеш?

— Ще кажа, че ми е писнало до смърт от това колко страхливи са всички тук и че съм била готова да поема истински риск, предвид очакваната огромна награда — каза тя остро. — „Наградата“ в техните умове трябва да бъде желанието ми да стана техен член.

— Това е доста приемливо — прецених аз.

За Вида най-важното не беше да си осигурим лечението. Нейната „инвестиция“ беше преди всичко във факта, че това ѝ отваряше пътя към връщането на Кейт обратно. Искаше ми се и аз да имам нейната увереност. Искаше ми се и аз да можех да повярвам, че те щяха да я оставят жива достатъчно дълго, че това да има значение, но какъв беше смисълът от това? Доста по-лесно беше да почувстваш скованата рамка на сигурността, отколкото да живееш по горящия ръб на надеждата.

— Добре, Вида. Добре! Можеш да отидеш, но само ако вземеш Пресльо Преследвача със себе си. Ненужните рискове не са сред опциите. Разбираш ли?

На косъм бях да му кажа, че те двамата разполагаха с доста противостоящи едно на друго определения за „ненужни рискове“, но успях да задържа устата си затворена. Не ми хареса идеята който и да е от двамата да е извън полезрението ми толкова дълго, да не говорим за

онова, което можеше да им се случи по време на пътуването. Но ако щяхме да поемаме голям риск, то трябваше да е за нещо подобно.

— Приемам — съгласи се Вида. — Ако си мислиш, че ще прецакам шанса си да върна Кейт обратно при нас, значи, пушиш от добрата трева.

— Скъпа, би ми се искало...

Коул, Лиъм и аз работехме безмълвно, докато вкарвахме по една касетка с оръжия. Най-сетне и аз бях благодарна за неловкото мълчание. Независимо от това колко непоносимо беше напрежението, още една караница щеше да е безкрайно по-зле. В един момент, когато се бях навела, за да взема някаква пушка и да я кача горе върху съответната стойка в шкафа за оръжия, суитшъртът ми се бе вдигнал. Лиъм се пресегна и бутна плата надолу. Той не коментира нищо за синината отстрани на врата ми, а само оправи яката ми и се обърна настрана. Когато свършихме, той пръв си тръгна от стаята, изчезна през двойната врата и се насочи — ако трябваше да се досетя — обратно към гаража.

Последвах пътя, по който той пое, спирайки, за да проверя първо нашата спалня. Повечето от децата си бяха легнали да спят, но вратата към нашата стая беше отворена. Вътре бе само Дунди, който бе заспал на леглото с всички лампи, светещи около него, и с книга, лежаща върху гърдите му. Аз се усмихнах и се пресегнах към ключа на лампата, но в този момент забелязах цветната малка кутия върху леглото на Вида.

Отне ми не повече от трийсет секунди, за да разбере къде бе отишла. Горният капак на кутията за боя за коса беше скъсан, което можеше да означава само едно нещо.

Вентилацията в баните и без това беше зле, поради което държахме и двете врати частично откренати, за да попречим вътре всички да се усещат като в Юга по време на късно лято. Парата на моменти беше достатъчно плътна, че да се почувствам замаяна.

— Всичко е наред, знаеш ли... — нареждаше Вида. — Но Зи, това е наистина смотан начин да живееш.

Спрях се пред вратата — едната ми ръка бе облепната на нея, докато се навеждах напред, за да хвана монолога ѝ.

— Да, ама това не те ли притеснява? — продължи тя. — Няма ли неща, които да са достатъчно важни, че да ги кажеш. Знам, че можеш да ги напишеш. Не ме разбирай погрешно, но как ще успееш някога да свалиш цялата тази гадост от гърдите си, ако не можеш да поговориш за нея? Искам да кажа: слушай, Зу, знаеш, че те усещам, но единственият човек, който бива нараняван от това мълчание, си ти самата. Не им давай тази власт. Не им позволявай да те хванат в капана, в който не продумваш нищо. Има хора, които си заслужава да си спомняш, за които си струва да говориш. Ти самата си важна. Ти заслужаваш да говориш, а хората трябва да млъкнат, за да те слушат. Ти си по-умна от деветдесет процента от населението ни.

Затворих очи и се дръпнах назад, за да се подпра на стената.

— О, момиче! И мен ме хваща страх — увери я Вида. — Аз винаги се страхувам малко, когато тръгна на Операция. Не треперя така, че чак да нацапам панталоните си, но се притеснявам от това, което би могло да се случи на другите, ако аз се издъня или не ги покрия достатъчно добре. Нашата приятелка Руу ми дължи обратно около пет години от живота ми. — Тя спря, вероятно изчаквайки Зу да напише нещо. — Трябва обаче да знаеш, че страхът е безполезен. Той те спира точно тогава, когато трябва да се движиш най-много. И съществува единствено и само в главата ти. Може да се мразиш заради това, че те е страх, но това е отново допускането му да контролира живота ти. Не ти ли писна от едно и също нещо? Това нещо ще продължи да те дърпа надолу.

Последва още една пауза — достатъчно дълга, така че и аз пак да откrehна вратата.

— Хора влизат и излизат от живота ни през цялото време — каза Вида със сериозен глас. — Те могат и да ти обещаят, че след малко ще се приберат, но може повече никога да не ги видиш. Тук имаме добър отбор и знаеш ли защо сме толкова силни? Защото ние сме решили да сме такива. Ние го правим такъв. Сестра ми не беше като родителите ти, но и тя ме изостави. Кучката предаде местонахождението ми, за да вземе награда, но аз няма да я оставя да победи. Няма да ѝ подаря удоволствието да ме накара да нямам никога вече доверие на когото и да е. Тя не ме избра и сега аз си избирам съвсем различно семейство.

Почаках, докато Вида започна отново да си мънка някаква песен, преди да се промъкна вътре.

— Ей, момиче, какво става? — Тя погледна към мен.

Този път миризмата като от белина не идваше от препаратите за чистене, които ползвахме, за да търкаме душовете, а от плътния крем, който Вида бе разресала през късата си коса. На раменете си имаше някакъв стар мизерен пешкир, който трябваше да спре течността, преди да нацапа спортния ѝ сутиен. За миг не можех да видя нищо друго, освен белега върху раменете ѝ от изгарянията, които бе получила в Нашвил, докато се бе борила с Мейсън. Стомахът ми се преобърна.

Зу беше кацнала върху един шкаф до нея и люлееше краката си напред-назад, а белите ѝ чорапи подскачаха нагоре и надолу във въздуха. Тя вдигна две различни кутии в ръцете си, така че и аз да ги видя — една синя и една червена, — а след това направи знак към Вида.

— Накарах Момчето Скаутче да спре на връщане от Орегон — обясни Вида, махайки кърпата от раменете си и увивайки я около много по-малките рамене на Зу. — Много се радвам, че го направих. Трябваше да си намажа бойната боя, преди да вляза утре в битка.

Погледнах я в огледалото.

— Супер. Внимателно планираната ми и разумно преценена разузнавателна мисия. — Вида повдигна едната си вежда. — Сигурна ли си, че аз и ти не можем просто да се измъкнем тази вечер?

— Дунди е полезен — напомних ѝ аз. — Моля те, гледай да не го убиеш!

— Да, да. Ще видим. Искам само да кажа, че злополуки се случват.

Още преди да съм реагирала, тя използва пръстите си, покрити с ръкавици, за да вземе част от сместа от чашата, в която я бе разбъркала, и направи тънка ивица в косата на Зу.

— Тъ... — умът ми се изпразни, когато си представих бързо как Лиъм, или дори още по-зле: Дунди ще реагират на това развитие.

Зу погледна назад към огледалото и направи нетърпелив жест, който сякаш казваше: „Още!“. Вида поклати глава.

— Започни с това и нека да видим дали то ще ти хареса. Реши ли какъв да е цветът?

— Тя ще иска да е розов — отвърнах аз. Зу се обърна отново, за да надзърне към Вида, а очите ѝ се бяха разширили от възможността,

която виждаше пред себе си.

Вида наведе глава настрани и стрелна поглед към двете кутии.

— Мога да се опитам да смеся отделна част, като използвам малко по-малко от червената боя, отколкото нормално слагам. Може и да не сработи, но си струва да пробвам.

Зу закима енергично и ми отправи огромна усмивка.

— Чарленцето ще ме убие — изпя Вида и се облегна назад на шкафа. — Но на нас не ни пука какво мислят момчетата, нали така, приятелко?

Аз се изсмях леко стреснато.

— Чарленцето?

— Ами, все пак нали името му е Чарлс? — попита Вида бързо, гледайки към мен в отражението ми в огледалото. — Та да не би Дунди да е по-добре?

— Напълно си права — признах аз. — Ами... ще ви оставя да се оправяте...

— Накъде си се разбързала, дружке? — попита Вида, докато се наместваше на шкафа до Зу. — Постои малко. Напоследък не успяваме да те видим много често.

Поколебах се, тъй като знаех, че все още трябваше да открия Лиъм, но как можех да откажа, когато за пръв път от дни Зу приличаше най-после на себе си. Когато и на мен те ми бяха липсвали.

— Добре — казах и се пресегнах за купата с боя. — Да видим дали ще можем да ти докараме перфектния розов цвят...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като полежах будна три часа в тъмнината, броейки се с хърканията на Дунди и очаквайки Лиъм да се върне, най-накрая се избутах нагоре от твърдия матрак и се отправих към коридора. Нямаше да го притеснявам, но просто... трябваше да съм сигурна, че той е там, където си мислех, че е.

Музиката, която се носеше от гаража, отеквайки в тунела, беше доста добър знак, че бях на верен път. Rolling Stones. Мик Джагър напяваше тихо за диви коне, а обещанието в гласа му ме спря точно пред вратата.

Сетих се за диска, който той бе донесъл за мен, за бележката, която все още беше скрита у него, и се почувствах раздвоена между нуждата да вляза и тази да се върна обратно в спалнята, да се пъхна под одеялото и да изчезна.

Още няколко деца се мотаеха из помещенията. Едно работеше на масата, поставена по протежение на отсрещната стена, а гърбът му криеше това, което в действителност правеше. Другите играеха карти на одеяло, което бяха разпънали на пода. Стана ми доста странно, че бяха тук, долу, вместо да използват столовете и масите в голямата стая горе, където най-вероятно бе поне седем градуса по-топло.

Пристъпих напред и обвих с ръце гърдите си, за да се помъча да се сгрея малко. Усетих лепнецо подръпване долу в обувките си. Погледнах към земята и веднага отскочих настрана. Голям, бял полумесец. Някой явно го беше боядисал тук по-рано вечерта.

Лиъм беше обърнат с гръб към мен. Навел се беше и майстореше нещо по мотора, който бе намерил. Сивият ореол от мръсотия, с който бе обгърнат, вече бе почистен, а сребристите части и черното табло блестяха в резултат на грижите му. Изглеждаше така, сякаш току-що го бе докарал вкъщи от магазина.

Изведнъж той се изправи и се пресегна за парче дунапрен, с което започна да обвива седалката на мотора, за да покрие цепнатините в кожата.

— Много ми харесва как сте променили мястото! — Наложих се да надвикам Мик Джагър, за да бъда чути. Радиото беше на трийсетина сантиметра от краката ми и някак си придобих усещането, че нямах правото да го изключа. Човек слушаше музика толкова високо само ако искаше да удави всеки и всичко, позволявайки на ритъма и звука от инструментите да го обгърнат като щит.

Лиъм се завъртя назад стреснато. Бялата му риза беше напръскана с масло и прах. Освен това — очевидно без дори въобще да го усети — беше съумял да намаже част от тях и върху челото и бузата си. Направо бе обезоръжаващо колко добре изглеждаше, колко много ми се искаше да отида право при него, да хвана лицето му между ръцете си и да го целувам, целувам и целувам, докато усмивката, изразяваща безгрижие, се завърнеше на устните му. Това ме подтикна да забравя онова, което се бе случило между началото на всичко това и настоящия миг. Умът ми все още бе съсредоточен върху спуканите гуми и Beach Boys, когато той каза:

— Какво има?

— Нищо — успях да измънкам. — Просто... Притесних се, когато не се прибра да легнеш. Искях само...

— Да провериш дали не съм избягал ли? Наистина ли? — Той започна да се обръща обратно към мотора си, но спря по средата и притисна ръка към челото си. — О, по дяволите! Постъпвал съм така, нали? Това не беше ли... в Нашвил, нали?

Малкият балон от щастливи спомени се спуска около мен.

— Беше в Оклахома, в националния парк.

— Да, да. Това ми е последната замъглена част. Точно преди ти... — Той размаха ръка из въздуха. — Съжалявам. Имаме нужда от часовник тук.

Очите ми се преместиха върху профила му, върху линията на челюстта му и си помислих със смазваща увереност, че аз вече не съм желана тук.

— Ами, добре — казах, като насилих гласа си да прозвучи ужасяващо весело. — Добре... Ами аз просто ще взема... да си ходя...

Щом най-сетне смогнах да изкарам думите, гърлото ми вече ме болеше, а и имах чувството, че те нямаха никакъв смисъл. „Глупаво! Доста глупаво!“ Не бях ли аз тази, която настояваше за малко

разстояние? Аз не бях пожелала да говоря с него за нещата и сега сякаш бях забравила как изобщо да започна разговор.

Направих стъпка настрана, когато музиката изведнъж затихна, а той извика:

— Мисля си да го кръстя Красивата Рита. Какво ще кажеш?

Въпреки всичко усетих как се усмихвам.

— Като в песента на Beatles ли?

Той се бе облегал на седалката на мотора, краката му бяха изпънати напред, а ръцете му бяха кръстосани пред гърдите му. Отбелязах малка поправка наум — това беше най-красивото нещо, което някога бях виждала. За пръв път от месеци насам Лиъм най-последно изглеждаше като себе си — от дивия си вид в стила на: постоянно-прокарвам-ръцете-през-косата-си до начина, по който дънките му стояха ниско върху хълбоците му.

— Става, нали? — каза той и ми хвърли възможно най-малката, но пък най-сладка усмивчица.

— Рита не събираше ли пари за паркинг? — попитах аз, връщайки се обратно към него, докато сърцето в гърдите ми туптеше. Той ме наблюдаваше толкова напрегнато, че почти се спънах в собствените си недодялани крака. Топлината, която извираше от сърцевината ми, заплашваше да се запали, щом ръцете му се протегнаха напред, с длани, обърнати нагоре... към мен.

Влязох в оградения от тях кръг и се облегнах на рамото му.

— Да — отвърна тихо той, — но тя е толкова красива.

Ръцете ми се приплъзнаха нагоре по гърба му. Почувствах се така успокоена, че и той бе точно толкова горещ на допир, колкото и аз. Искях да го попитам за пътуването на север, за това какви бяха хората, с които се бе свързал, но ми се стори достатъчно просто да ме задържи до себе си, да го усещам как целува косата ми, бузата ми.

Наведох се назад, поглеждайки към лицето му. Едната от ръцете му се помръдна и се вмъкна в задния джоб на дънките ми. Той все още ме наблюдаваше, когато се протегнах нагоре и се опитах да изтрия с палец част от маслото, което бе попаднало върху лицето му.

— По дяволите! — каза той, смеейки се. — Колко съм омазан в момента?

„Перфектен си.“ Пръстите и очите ми се спуснаха надолу към избледнелия белег в десния ъгъл на устата му и тогава долових

натиска на нещо мрачно и настоятелно, което притискаше задната част на ума ми.

— Откъде ти е този белег? — попитах аз. Искях само да го чуя от него, да си потвърдя онова, което бях зърнала заключено в ума на Коул. — Така и не съм те питала.

— Много добре, че не си — каза той и се пресегна, за да хване ръката ми и да я задържи в своята. — Не е свързан с някоя забавна история. Имам го, откакто се помня. Коул ми каза, че съм го получил, когато той ме е бутнал от леглото си.

Затворих очи и издишах тихо. И когато той ме целуна, му позволих да изгони истината настрани.

— Коул ми каза, че си се обадил на Хари, за да ви помогне да откриете къде са отвели Кейт — додадох аз. — Благодаря ти! Много ти благодаря. Знам, че се опитваш да ги държиш настрани от това.

Лиъм се изсмя.

— Все едно бих могъл да задържа Хари или мама настрани от това да се вкарат в проблеми. Мисля, че историята на Зу го доказва.

— Имаше ли възможност да говориш с тях?

— Да. Използвах един от телефоните с предплатени карти — отвърна ми той. — Беше невероятно отново да чуя гласовете им. Имах чувството, че е минала цяла вечност от последния път.

Галех ръката му. Радвах се за него — искрено бях така развълнувана, че чак не ми се струваше възможно. Поне не достатъчно, че да не обръщам внимание на малкия пристъп на ревност, появил се в угълчето на все още нараненото ми сърце.

— Притеснявах се, че той няма да приеме помощта на Хари — продължи Лиъм. — Те двамата не мелят брашно още от ден първи.

— Защо така? — попитах аз. Ако той мразеше биологичния си баща, така както знаех, то защо тогава оказваше подобна съпротива на Хари?

Той вдигна рамене.

— Когато бяхме деца, Коул много драматизираше. На мама не й даваше сърце да го порицава след всичко, което се бе случило с биологичния ни баща, и затова Хари трябваше да се погрижи за това. И да ти кажа, той е страхотен, любящ, суперзабавен мъж, но може и да е доста педантичен. Все пак е бил военен с години.

— А Коул никога не е обичал да му се казва какво да прави — довърших аз. А и бях убедена, че след като промяната го бе превзела и той бе развил ужасяващите си способности, с които е трябвало да се пребори, за да съумее да ги контролира, той бе прекарал болшинството от детството си ядосан и изплашен да не бъде разкрит. Преглътнах при тази мисъл. Не можех да говоря. Ако той просто бе казал на Лиъм...

— Мисля, че той бе... Не знам дали това ще ти прозвучи логично, но имам чувството, че Коул така и никога не успя да се довери на Хари. Той си спомня доста повече неща от времето, в което сме били с баща ми, и се държи покровителствено с мама. Това го разбирам. Но все едно през цялото време стои и чака Хари да ни предаде. Да ни нарани. А Хари не би го направил. Всъщност си мисля, че той влезе в Лигата просто напук на Хари.

— Може би сега, когато работят заедно, Коул ще се научи да му се доверява? — предположих аз.

— На същото се надява и Хари. И моля да се отбележи, че и аз се надявам — Лиъм залепи отново една целувка в косата ми, преди отново да се отдръпне. — Добре. Напълно съм изтощен...

Аз вече въобще не усещах умората и имах чувството, че и с него бе така. Целунах белега в ъгъла на устните му, прокарайки ръцете си нагоре по врата му... заравяйки ги в косата му. Бледосините му очи като че ли потъмняха, когато се наведе, за да ме пресрещне по средата на пътя.

Някой се прокашля зад нас.

Сетне отново.

Лиъм изрече под носа си нещо нетипично вулгарно за него, но се отдръпна със зачервено лице и леко подивели очи.

— Да?

Беше момичето, което бе работило на масата горе — тя беше Синя и бе дошла със сборната група на Зу. Елизабет. Така се казваше. Лиза.

— Свърших, но не съм сигурна, че изглежда... Възможно е и повече да прилича на бял банан. — Тя вдигна пред нас черна каска, така че да можем да я огледаме. Върху едната страна беше нарисувано нещо, което на мен ми приличаше на полумесец. Ръцете на Лиъм около кръста ми се стегнаха.

— Изглежда чудесно — каза той.

— Това е защото ти знаеш какво трябва да е, ами ако тя не го разпознае? — попита Лиза.

— Тя? — повторих аз.

— Нашата свръзка — отвърна бързо Лиъм. — Искам да кажа тази, на сенатор Круз. Когато отивам да взимам припаси, тя иска да нося нещо, по което да ме идентифицира.

— Но нали ще караш кола или камион? — попитах аз. — А не мотора.

Той се поколеба, докато се изправяше и отдръпваше настрана от мотора. Видях усилието му да се концентрира, когато се извърна към мен с усмихнато лице.

— Понякога може и с мотора в зависимост от ситуацията. Ще боядисаме и една от вратите на камиона също.

Не знам какво точно ми го подсказа. Странният тон на гласа му; начинът, по който Лиза почти се изстреля с избледняло лице; или това колко бързо той отново взе ръката ми и ни насочи обратно към тунела. Всяка мисъл, която преминаваше през главата му, обичайно винаги се изписваше и върху лицето му — независимо дали бе добра, или лоша. Зървайки внимателно изчистеното му от емоции изражение, наполовина скрито от сенките в тунела, успях да осъзная нещо.

И той си имаше свои тайни.

Вида и Дунди тръгнаха на следващата утрин — много преди слънцето да изгрее. С Лиъм и Зу отидохме да ги изпратим до входа в тунела. Независимо дали го бяхме предсказали, или не, ала те двамата се караха толкова силно още от момента, в който алармата на часовника на Лиъм се включи, така че никой от нас нямаше и най-малкия шанс отново да заспи. Нико и Коул се появиха след няколко минути — и двамата бяха бледи и изцедени от изтощение, което не идваше от ставането в този нечовешки час, а от седенето будни без капка сън. Начинът, по който не искаха да погледнат в очите никого от нас, леко ме изнерви. Когато попитах Коул какво става, той просто каза:

— Ще говорим за това после.

Докато Вида преглеждаше за последно картата с Лиъм и Коул, аз издърпах Дунди настрана и го отведох малко по-нататък по коридора.

Виждах го как се бори вътрешно за повечко хладнокръвие. Дунди беше толкова рационален и напътстван от логиката, че нямаше защитен механизъм за моментите, в които силни емоции застрашаваха внимателно планираните му ситуации. Не мисля, че се страхуваше за себе си, а по-скоро от това, което можеше да се случи, докато тях ги нямаше.

— Не правете нищо глупаво! — започна той. — Стойте в безопасност! Гледайте винаги да получавате правилна медицинска помощ...

— Тази лекция не трябва ли аз да ти я изнасям на теб? — попитах аз.

— Ей, няма време за разговорчета и прегръдки! — извика Вида. — Хайде да изчезваме!

Дунди вдигна един пръст във въздуха, с което искаше да сигнализира на другите, че ни трябва само минута. Вида изсумтя нетърпеливо, а после показа съвсем различен пръст в посока към него.

— Не се съмнявам, че ще се справите — започнах аз, — но как ще успеете да преминете през това, без единият от вас да удуши другия?

— Е, да кажем, че шансовете ни са изравнени — отвърна той разумно. — Тя е с мускули, аз съм с мозък. Или и двамата ще се приберем, или нито един от нас, защото ще сме си изболи очите.

— Дори не се шегувай с това — прошепнах аз.

— Трябва да се шегувам, защото иначе вероятно ще започна да плача — изведнъж лицето на Дунди ми се видя толкова измъчено, колкото се усещах и аз.

— Не си длъжен да тръгваш, ако не ти се ходи — добавих бързо. — Все още не е прекалено късно.

— Не е ли? И аз трябва да допринеса за общата кауза. — Той вдигна рамене с безгрижие, което никак не беше характерно за него. Гласът му звучеше неестествено, все едно бе филтриран през подутина в гърлото му.

— Вие двамата с Вида ще сте наред — казах аз и поставих и двете си ръце върху раменете му, принуждавайки го да погледне надолу и да срещне очите ми. — Всичко е под ваш контрол. И двамата ще внимавате, ще действате бързо и ще се върнете непокътнати.

Дунди се обърна към Вида, която беше единственият човек, когото познавах, който можеше да накара най-обикновеното крачене да изглежда като дебнене.

— Е — зае се да се поправя той с многострадален поглед, — да се надяваме на не повече от две парчета.

Независимо от това, което Вида бе казала, тя изчака търпеливо, докато Дунди приклякваше, за да поговори със Зу, а сетне да удари приятелски Лиъм по гърба. Коул отключи вратата и в коридора нахлу студена струя въздух, а след това се отдръпна, за да може Дунди да направи първите няколко крачки.

Колкото и вяра да имах в тях, ми се наложи да се преборя с желанието си да се хвърля пред тунела и да блокирам пътя им. Притиснах ръка към гърдите си, опитвайки се да изкарам оттам настанилото се паническо чувство. Но Зу нямаше подобни задръжки. Тя се стрелна, избягвайки захвата на Лиъм, и избута Коул, който тъкмо затваряше вратата зад тях. Когато ги настигнахме, тя се залови за раниците им, а петите ѝ оставяха дири в незавършения под. Тя плачеше по онзи неин тих, сърцераздирателен начин. Плачеше по-силно, отколкото някога бях виждала някого да го прави. Клатеше глава, а устните ѝ нареждаха безмълвни молби. Дунди погледна стреснато назад към нас.

Зу бе най-непоклатимата от нашата група по най-различни начини — тази, която най-бързо се съвземаше, след като ужас или тъга я бяха проснали на земята. Каквито и стени да бе издигнала сега, за да попречи на чувствата си да прелеят, те очевидно не бяха достатъчно високи, за да спрат отчаяния ѝ страх. И това ме опустоши. Моето гърло също болеше от нуждата да си поплача.

Вида пусна раницата си и клекна до нея.

— Ей, малката, не искам такива неща. Нали си говорихме за това?

Зу притисна лице към раницата на Дунди.

— Това, което ти се е случило с онзи човек, който те е откарал до Калифорния, това е било някакво... — Забелязах я как се спря и промени избора си на думи. — Това е било нещо объркано и аз съжалявам. Наистина съжалявам, че се станало с него. Но аз и Чарленцето? Ние ще се върнем. Никой от двамата ни няма да те остави тук сама. Ние се грижим за семейството си, нали така?

Не бях осъзнала, че ръката на Лиъм все още е върху раменете ми, докато тя не се сви. Лицето му бе мъртвешки бледо.

Казаното успя да успокои Зу, поне толкова, колкото да пусне раницата на Дунди и да се обърне напълно към Вида.

— Довери ми се, Зи. Няма да те излъжа. Съгласна ли си?

Тя кимна и изтърка лицето си с ръкава си. Вида подаде юмрука си за поздрав, но Зу я изненада и обвини хилавите си ръчички около врата на момичето. Вида каза нещо прекалено тихо, което никой от нас не можа да чуе, но когато Зу се дръпна назад, тя кимаше, а на лицето ѝ се бе изписала яростна решителност. Без повече предупреждения, тя се обърна и прегърна и Дунди, поглеждайки отново към Вида и посочвайки я с пръст, сякаш ѝ казваше: „Бъди мила!“.

— Обещах ти! — отвърна ѝ Вида, докато се изправяше. — Аз държа на думата си.

Лиъм пристъпи напред, опитвайки се да насочи Зу обратно към коридора, за да не се налага да гледа как вратата се затваря и заключва зад тях. Зърнах я как се изправя, с юмруци, свити край тялото ѝ, и повдигната брадичка — по същия начин, по който бях виждала Вида да се готви за битка.

— Хайде да отидем да си вземем нещо за ядене. Става ли? — попита Лиъм и хвърли поглед през рамо. — Идвате ли?

Аз поклатих глава.

— Трябва да се изкъпя и да се погрижа за няколко неща. Ще се видим по-късно.

Той ми махна с ръка и тръгна заедно със Зу по коридора. Отправяха се към кухнята на долното ниво.

— И така, какво се случва? — попитах, преди Коул или Нико да бяха успели да проговорят. — Какво се е разиграло снощи?

— По-лесно е да ти покажем — Коул тръгна покрай мен, отправяйки се в същата посока, в която и брат му бе поел — към стълбите. Последвах го безмълвно, наблюдавайки как Нико оглежда етажа, и стомахът ми се сви. Започваше да става прекалено трудно да се опитвам да си придавам вид, че не ми пука.

Това бе първият път, в който влизах отново в компютърната зала, след като снощи бяха пристигнали припасите. Там, където досега имаше само един лаптоп, сега вече бяха разположени пет настолни компютъра. Други три сребристи лаптопа бяха сложени на бюрата,

които все още бяха покрай стените, оставяйки по този начин празно пространство в центъра на стаята — за планиране. Край стария лаптоп забелязах принтер и скенер. Нико, както бе обичайно, си бе избрал място в далечния заден ъгъл на стаята. Коул взе разпечатка на неразбираеми кодове от един от близките столове и ми я подаде.

Нико вкара някаква парола и разкри прозорец, изпълнен със същия код.

— Някак не ми става „по-лесно“ — осведомих ги аз. — Какво е това, което виждам?

— Това са данните за работата на сървъра ни — обясни ми Нико. — Снощи изглеждаше така, сякаш се забавяше, и реших да видя какъв е проблемът. Ето това тук... — Той посочи към екрана. — Това означава, че някой е изпратил един от запазените тук файлове и го е прехвърлил чрез нашия сървър на друг криптиран сървър.

— Кой файл? — попитах аз.

— Едно от клипчетата с изследванията в Търмънд — обясни Коул.

— Но има и още — Нико се върна обратно в горната част на екрана. — Има дупки в дневника на дейността на сървъра и всичките са между полунощ и четири сутринта в два други дни.

— Дали не е защото никой не е бил буден, за да ползва компютрите? — попитах аз.

Нико поклати глава.

— Ние оставяме компютрите включени и през нощта, за да прехвърлим всичко на сървъри за дистанционно архивиране, в случай че нашият се сгромоляса. Трябва да има огромни пикове на активност, но виж.

Огромните пикове на активност бяха там — започваха от единайсет вечерта, но изведнъж свършваха в два сутринта, за да продължат четири часа по-късно — точно около времето, в което Нико или някой друг Зелен обичайно се явяваше, за да започне работата за деня.

— Наистина ли няма начин да разберем кой го е сторил — попитах аз, гледайки към екрана.

— Бил е Зелен — каза Нико.

— Може да е бил Зелен — допълни Коул.

— Не — настоя Нико. — Трябва да е бил Зелен. Колко деца знаят как да изтриват данните за дейността на сървър?

— Добре — потвърдих аз. За съжаление, в това имаше смисъл. — Но след като толкова са се постарали да прикрият другите си следи, нарочно ли са оставили тази, така че някой да я открие?

Нико вдигна рамене.

— Може да са били прекъснати? Или пък толкова са бързали, че не са имали време?

Коул зададе друг въпрос, който изчезна под притока на кръв в ушите ми, докато се взирах в екрана и премигнах, за да изчистя размазаността, която го превръщаше в нищо повече от светец квадрат.

— ... мислиш? — Коул ме докосна по рамото, за да му обърна внимание, и аз подскочих.

— Извинявай! — отвърнах бързо, мъчейки се да избегна втрещването му. — Уморена съм. Какво попита току-що?

— Моята теория е, че един от компютрите се е бългнал или пък има проблеми със сървъра — каза Коул, а очите му бяха белязани от притеснение.

— Бръсначът на Окам — вметна Нико. — Прави възможно най-малко предположения. Най-простото решение обикновено е правилното.

— Не знам нищо за никакви бръсначи, но на кого биха изпращали децата тези сведения? — запита се Коул. — Кой би бил толкова глупав, че да се опита да продаде информация, рискувайки задникът му да бъде прибран и вкаран отново в лагер?

— Може ли някой от Щаба в Канзас да има дистанционен достъп до файловете? — попитах аз Нико.

Той поклати глава.

— Някой оттук е.

„По дяволите!“ Двамата с Коул се спогледахме.

— Искане ми се да повярвам, че това е нещо еднократно — каза той, — но продължавайте да следите. И ми кажете, ако пак се пробват да направят нещо. Става ли?

Последва почукване по прозорците, които се нижеха от едната страна на стаята — Кайли, облечена цялата в черно, с коса, вдигната в хлабав кок.

— А! — вметна Коул. — Това са групите, които тръгват тази сутрин, за да се опитат да намерят племената в Монтана. Вие двамата се посветете на ситуацията с камерите, моля ви.

— Чакай! — помолих го аз. — Тази сутрин ли тръгват? А откъде ще вземат коли?

— Ще отидат с джиповете, които Лий оправи за вчерашния превоз — каза той и се протегна, докато се изправяше. Аз го последвах до вратата, слушайки как издава инструкции за тренировки и за това кои оръжия да вземат от шкафовете на следващия ден, но когато стигнах до вратата, не поех след него по коридора.

Пристъпих назад в компютърната зала и с крайчеца на окото си забелязах бялата дъска. Някой, най-вероятно Коул, бе започнал да пише върху нея информация — координати, население на лагера, разквартирувани агенти на СОП — всичко, което Лигата бе имала по въпроса във файловете си. Информацията беше разширена и с детайли от документите на Кланси — съзрях бележки за управляващите лагера, които бяха нахвърляни като допълнения.

Планът за Оазис в общи линии също беше тук. Открих името си, написано до: да окаже въздействие върху управляващия лагера, който отговаря за комуникациите.

— Не е нужно да оставаш — каза Нико. — Аз мога да се справя сам.

— Знам. — Взех маркера от ръба на дъската и започнах да допълвам информация за Търмънд, отбелязвайки я в онези части от плана, където можех.

— Значи, това е твоят план — чух Нико да изрича над топлото мъркане на машините около нас. — Нали? Стори ми се, че е твой.

— Какво искаш да кажеш?

— Малко дързък е. Умен, но с никакво внимание към детайлите.

— Наистина ли? — попитах сухо и се обърнах, за да застана с лице към него.

Той през цялото време беше с гръб към мен, а раменете му бяха сковани от напрежение. Вярно е, че се бях държала като чудовище с него, и около мен сякаш имаше двуметров радиус, който Нико бе прекалено уплашен да прекоси. Борех се, за да не се отвратя от мисълта за това колко лошо се бях отнасяла с него.

— Как би го направил ти? — Посочих с брадичка по посока на празното място под думата Търмънд, опитвайки се да не обръщам внимание на начина, по който то като че ли се присмиваше и на двама ни.

Той се взря в мен и цели шейсет секунди на неловкост преминаха, преди да предприеме плаха стъпка по-близо до мен.

— Няма значение какво мисля аз.

— Каза, че не обръщам внимание на детайлите — подтикнах го аз. — Какво искаше да кажеш с това?

Нико погледна надолу към пода, по чиито плочки провлачваше обувките си. През ума ми премина мимолетната мисъл как Вида наричаше Зелените „Пискуните“ заради това, че всичките тътреха краката си, докато ходеха.

— Планът за Оазис е наред — каза най-послед той. — Този, който имаме сега, е смислен. Като се вземе предвид колко голям е лагерът, ще има само двама или трима контролиращи и за теб ще е лесно да разбереш кой точно се занимава със сигурността и изпраща обновяванията на статусите към централната мрежа. Но така няма да сработи в Търмънд.

Гледах го как кърши ръце, без да смее да вдигне очи към мен.

— Там, в Контролната кула, ще има — колко — две дузини контролори на лагера? Това бе според сметките във... файловете на Кланси. Позицията ѝ в центъра на лагера означава, че всеки, който си проправя път през входа, ще трябва да си проправи път с борба през всички кръгове от колиби, за да успее да подчини СОП и управляващите вътре, а през това време вторите ще са поискали подкрепления. Дори да намериш начин да ги контролираш всички, въпреки това ще е прекалено късно. Единственото, което ще трябва да направят, е да включат Белия шум и ние ще сме свършени. Генераторът на електричество и резервният генератор са в рамките на лагера и имам чувството, че спирането на тока автоматично ще задейства аларма в мрежата на военните.

Само за нищо и някакви две минути той бе успял да разбие самоувереността ми на прах.

— Затова ще ни е нужна по-голяма нападателна сила. Хора, които ще могат да работят по-бързо, да влязат вътре и да излязат.

— Идеята на Лиъм да се опита да накара родителите да щурмуват лагерите може и да проработи — предложи той. — Но успехът ѝ зависи наполовина от това да съумеем да вдъхновим цивилните да се разбунтуват и да тръгнат към лагерите, както и наполовина от това дали от Специален отряд „Пси“ ще стрелят по цивилните, или пък ще измислят някакъв друг начин да ги възпрат.

— Той цял план ли има? — попитах аз.

— Не и според техническата дефиниция на думата. Просто дочух как някои деца го попитаха какво точно би сторил той — вдигна рамене Нико. — И неговият избор не е перфектен.

— Има ли трета опция? — запитах аз.

Нико най-после се изправи и с колебливи, несигурни стъпки тръгна покрай мен. Опитах се да му връча маркера, но той не го взе.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Дај да видим.

— Единственият вариант, по който се сещам, че може да се извади от строя достъпът на управляващите лагера към лагерната система — не дори да се извади от строя или да се разоръжи самата система, а просто да ги заключим и да позволим системата да продължи да работи, така че никой отвън да не разкрие, че нещо не е наред — е като инсталираме програма от типа на троянски кон в тяхната система и я контролираме дистанционно. Те ще са толкова дезориентирани, че на тактическия екип ще му е доста по-лесно.

— Това може ли да е нещо, което да качим на сървъра им? — Лигата ни беше образвала в общи линии по отношение на технологиите и начина, по който действаха вирусите, но аз не бях много в час с нещата.

— Не. Програмите не се инсталират автоматично като вирус. Някой трябва да я инсталира — уведоми ме той. — А с всичките им предпазни мерки на място, не вярвам който и да било от тях напълно небрежно да свали просто така прикачен файл към имейл.

— Значи, някой ще трябва да влезе в Търмънд и да я инсталира преди нападението? — попитах аз. — Но лагерът е затворен за нови деца от години.

— Те откарват избягалите деца обратно в лагера, в който първоначално са били разпределени — добави Нико тихо. — Вече съм започнал да кодирам троянския кон. Коул ми каза да...

Вдигнах ръка, за да го прекъсна.

— Коул вече е одобрил това, така ли?

Той кимна, а очите му се разшириха.

— Той каза, че ще поговори с теб по въпроса. Мога да съм готов след седмица. Те няма да имат силата да спрат програмата веднъж, след като вече е инсталирана.

Усетих как всяка капчица кръв се оттегли от главата ми.

— Не — казах аз ужасена. — Няма начин...

— Имах предвид себе си — намеси се Нико бързо. — Не теб. Бих могъл да вкарам програмата с троянския кон на флашка — по същия начин, по който ще вкараме камерите в Оазис. Рамки за очила. Виждала ли си ги? — Нико прекоси стаята и взе чифт очила с черни пластмасови рамки.

Наложи се да се облегна на едно бюро, за да остана права.

— Нико... не!

— Вече е инсталирана ето тук — обясни ми той, като не ми обръщаше внимание и сочеше към единия от два бляскави сребристи винта, които задържаха рамките заедно. — Това е камерата, а това е просто винт, от който рамката не се нуждае. Трябваше да ги направим да изглеждат възможно най-реалистични. Томи каза, че са супер, така че този чифт е за него. За Търмънд може би ще взема една от по-дебелите рамки, ще счупя една от частите, които се слагат зад ушите, и ще я заменя с малка флашка? Или ще направим така, или ще я вкараме под кожата ми, но те все още събличат всички голи, нали? Разрезът ще е прекалено очевиден.

— Нико! — прекъснах го аз. — Чуй ме! Не. Няма абсолютно никакъв начин ти да се върнеш там! Дори и да те пратят обратно в лагера, как ще влезеш в Контролната кула, за да я качиш? Не си бил там, откакто са реконструирали лагера. Никой не ти позволява да се разхождаш наоколо без охрана. Всяко движение, което правиш вътре, е предопределено до секундата. И това е най-укрепената сграда в лагера.

Той замълча, опитвайки се да осмисли казаното.

— Ще трябва да наблюдавам разписанията на агентите от СОП и да откроя момент, в който ще мога да се измъкна. В крайна сметка все ми е тая дали ще ме хванат. Всичко ще е наред... Аз ще стигна до... Сега, когато Кейт я няма, вече нямам никого. А по този начин ще мога

да направя нещата правилно. — Гласът му си сниши до шепот. — Така ще се отплатя на Джуд.

При тези думи аз се изправих напълно и се завъртях, за да заста на лице в лице с него.

— Да се хвърлиш в опасност... Да се откажеш от живота си... Какво би казал Джуд за това? Какво би казала Кейт? През изминалите няколко седмици аз не ти бях добър приятел, но, Нико, кълна се в господ — моля те, знай, че ти прощавам. Напълно! Разбирам какво е станало и искрено съжалявам, че се държах с теб така. Бях се затворила прекалено в мислите си и не виждах нещата ясно. Но моля те, чуй ме...

— Всичко е наред — гласът на Нико бе пресипнал.

— Не е! — Не беше.

Начинът, по който се бях отнесла, беше толкова далеч от „наред“. Хвърлила бях вината за всичко върху него, мразейки го просто защото не можех да функционирам, ако цялата ми енергия отиваше в това да мразя себе си. Опитах се да си помисля какво ли би казал или направил Джуд в тази ситуация. Или дори Кейт — всички тези пъти, когато й се бе наложило да изкара това дете от неговата мания за конспирации.

— Не можем да променим това, което се случи в Лос Анджелис. Аз бях сърдита, бях толкова ядосана, че той просто... се изплъзна, а аз не можах да го спася. Трябваше да поговоря с теб, трябваше да ти помогна или поне да се бях помъчила да разбера какво бе направил. Провалих се спрямо всички, но за мен беше по-лесно да хвърля вината върху теб. Така ме болеше по-малко. Но истината е, че бях наясно на какво е способен Кланси. Трябваше да се опитам да потвърдя по друг начин, че това, което ни бе казал, е вярно. И знаеш ли какво? Джуд щеше да поиска да се върнем при всички положения — дори и аз да бях казала „не“.

— Той бе най-добрият ми приятел — задави се Нико.

— Знам. Но... с Кланси е различно, нали? — тихо вметнах аз. — Правилата не важат, когато обичаш някого. А така е било с Кланси, нали? Ти не обичаше така Джуд, нито пък аз обичам така Дунди.

Проумях го в момента, в който видях лицето му в спомена на Кланси. Мъченическото изражение и накъсаните ридания бяха само част от него. Зърнах го в начина, по който Нико бе държал другото

момче, как го бе хранил и почиствал с всеки грам нежност, който притежаваше в себе си. „Виждаш го в другите — помислих си, — след като го разпознаеш в себе си.“

— Ти си му се доверил, а той е взел думите ти и ги е изопачил според целта си — обясних му аз. — Бях ти толкова сърдита, че си му повярвал, за това, че си му дал всичко. Но знам от първо лице, че хората са способни да правят такива неща за онези, които обичат, неща, каквито преди дори не биха си представили.

Нико зарови лице в ръцете си и издиша на пресекулки.

— Не исках да разруша всичко — прошепна той. — Имах му доверие. Той се бе заклел, че ползва информацията, която му предоставям, за да ни помага, и аз смятах...

— Помислил си, че той ще ни задържи настрани и в безопасност, нали? — довърших аз вместо него. — Знам. Звучи ми така, сякаш и ти за момент си изпаднал в моето положение.

— Не знам защо... знаех, че това не е правилно, че е лошо, но той бе добър. По времето, в което го познавах, той беше добър и ми помагаше. И просто реших, че това ще се отнася и за всички други. Единствената причина, поради която вие се оказахте там, беше, защото не предвидих правилно резултатите. Не взех под внимание всички фактори, обвързани с поведенческите му модели. — Гласът му стана толкова тих, че ми се наложи да се наведе към него, за да го чувам. — Той невинаги е бил такъв, какъвто е сега. Те успяха да пречупят нещо в него.

— Съжалявам — казах аз. — За това, че не те оставих да ми обясниш. За това, че се държах по този начин и не бях там до теб.

— Аз трябва да оправя тази работа — каза той с дрезгав глас. — Трябва да оправя нещата. Не мога... Не мога да престана да мисля за всички други изходи, които бяха възможни. Вида казва, че ако вие не сте били там, ние е нямало да научим за лечението, но пък ние, така или иначе, не разполагаме с него, нали? Всичко бе безсмислено.

Това бе като удар в корема. Усетих как от очите ми извират сълзи и се усилих да ги задържа. Болката в него не спираше. Животът му беше низ от трагедии. А аз го бях игнорирала, бях го наказвала. Вида не се бе опитала. Кейт пък бе тръгнала. Нямах кой да му помогне, за да премине през това. Заточили го бяхме насред тъмното море и дори не му бяхме дали спасителна жилетка.

— Ще оправим всичко — отвърнах аз и го хванах за раменете. — Ти вече толкова си направил, но има още много неща за вършене. Ще го измислим някак.

— Ти нямаш логична причина, поради която да ми се довериш в този момент — каза Нико.

— Може и да си го забелязал, но аз никога не съм била добра в следването на логиката.

— Това е така — съгласи се той. — Тя определено не е твоето нещо. Джуд харесваше това. Той казваше, че знаеш кога е редно да нарушаваш правилата, за да помагаш на хората. Също и че си била като супергерой, защото винаги си се стремил да правиш добри неща, независимо дали шансовете ти за успех са били минимални.

— Джуд обичаше да преувеличава — отговорих му, като се надявах да не забележи трептенето на гласа ми.

Нико кимна, а гарвановочерната му коса падна напред върху лицето му. Изглеждаше ми толкова болен — с боледуващо тяло, ум и сърце. Бледостта на иначе златистокафявата му кожа му придаваше вид на някого, чийто дух вече се бе оттеглил и бе напуснал тялото му.

— Джуд никога не е взимал логични решения, но се опитваше.

Той се опитваше. Той се опитваше толкова усърдно — за всичко, с всеки.

— Руби, как изглежда бъдещето? — попита Нико. — Не мога да си го представя. Мъча се през цялото време, но просто не мога да си го представя. Джуд каза, че приличало на открит път точно след дъждовна буря.

Обърнах се обратно към дъската. Очите ми обходиха онези седем букви, борейки се да отнемат силата им — да променят значението им от място, име... на просто каквато и да е дума. Някои спомени те хващат в капан и ти продължаваш да изживяваш и най-малките им детайли. Влажният, хладен пролетен въздух, който се полюшваше между снежните виелици и леките дъждове. Жуженето на електрическа ограда. Въздишката на Сам всяка сутрин, когато напускахме колибата. Спомнях си пътя до Фабриката така, както човек никога не забравя историята зад някой белег. Черната кал се плискаше върху обувките ми и покриваше за миг изписания там номер. 3285. Не име.

Човек се научаваше да гледа нагоре, да източва врата си назад, за да може да надзърне над завитата около върха на оградата бодлива тел. Иначе бе прекалено лесно да се забрави, че има свят отвъд ръждясващия метален затвор, в който бяха хвърлили всички нас като животни.

— Аз го виждам цветно — отвърнах му аз. — Тъмносиньо, избледняващо в златисто и червено... като огън на хоризонта. Залез. Това е небе, които иска от теб да се досетиш дали слънцето ще изгрее, или ще залезе.

Нико поклати глава.

— Мисля, че представата на Джуд ми харесва повече.

— И на мен — добавих аз тихо. — И на мен.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като оставих Нико да работи, се отправих към горното ниво, едва успявайки да удържам яростта, която ме разкъсваше. Нямахме никакво значение — дори за секунда, — че сенатор Круз беше в стария офис на Албан заедно с Коул, където водеха сериозен, приглушен разговор. С влизането си в стаята просто избухнах.

Сенатор Круз скочи на крака и притисна ръка към гърдите си. Коул пък само се облегна назад в стола си.

— Той ти е казал — каза ми с равен глас той.

— Да! Каза ми! — сопнах се аз. — Как си могъл да разрешиш...

— Затвори вратата!... Руби! — Коул удари с ръка върху бюрото, като прекъсна по този начин тирадата ми преди дори още да беше започнала. Начинът, по който гласът му незабавно омекна, както и измъчената нотка в него ме накара да се закова на място. — Затвори вратата.

Сритах я зад себе си, за да се притвори, и скръстих ръце пред гърдите си.

— Изпращането на това хлапе в Търмънд е като подписване на смъртната му присъда — уведомих го аз. — Той няма да може да се справи, а и дори да успее, откъде знаеш, че ще го закарат обратно в лагера, а не в някоя от тестовите програми на „Леда“?

— Тази, в която беше той, беше затворена скоро след като изкарах флашката навън — отвърна Коул.

— И все едно няма други ли? — попитах аз.

— Нямахме нищо против да изпратим Томи и Пат в Оазис — напомни ми сенатор Круз. „Значи, и тя знаеше за това.“

— Не съм напълно съгласна и с това. И на мен не ми харесва. Но те ще изиграят ролята на очи и уши и до два дни ще ги изкараме оттам. Нико няма да успее да инсталира програмата, а и дори да го стори по силата на някакво чудо, едва ли ще има шанса да се измъкне от Контролната кула, след като вече е готово.

— Тогава какво предлагаш? — попита Коул. — Сериозно. Целият съм слух.

Сетих се за реакцията на Зу към тръгването на Вида и Дунди — смътния ужас, който я бе обвинил с ледените си ръце. Ако Нико бе прав и това беше единственият възможен начин, значи, той... Поех си дълбоко въздух и пръстите ми се свиха в юмруци. Не трябваше ли това да съм аз? Нико беше прекалено крехък в момента. Връщането му там щеше да го унищожи. Но аз можех да го направя, ако това щеше да помогне на хората, които обичах, или на всяко хлапе, което ни последваше... можех да приема, че това е ролята, която ми бе отредено да изпълня.

„Те ще те убият“ — казах си. Кланси вече ми бе потвърдил какво бяха направили с останалите Оранжеви. „Ще трябва отново да ги убедиш — да ги накараш да помислят, че си Зелена.“ Поклатих глава в опит да прочистя мислите си. Последен пристан. Такъв беше нашият план — последен пристан.

— Струва ми се, че трябва да обмислим идеите на Лиъм — казах аз. — Може би трябва да действаме малко по-косвено. Да използваме медиите. Да въвличем родителите. Ако развалим имиджа на Грей, ако разсеем последните остатъци от доверие, които хората имат в него, ще успеем по този начин да свалим и правителството. Международната общност не може дълго да не обръща внимание на доказателствата за злоупотреби и нарушения. Те ще се намесят...

— Скъпа, та те не обръщат внимание на доказателствата от години — каза сенатор Круз. — Опитаха се да ни спуснат помощи в страната и това имаше обратен ефект. Грей заплаши, че ще свали самолетите им, ако още веднъж преминат през нашето въздушно пространство. Пробвала съм се толкова пъти.

— Просто трябва да им подсигурием правилното доказателство — казах аз. — Можем да използваме думите на Лилиан Грей за лечението и това, което тя е знаела за причинителя на ОМИН, за да им докажем, че за тях е безопасно да навлязат в страната и да ни помогнат да свалим от власт Грей. В миналото не е ли имало мироопазващи сили?

— Ние имаме сделка. Оазис срещу провизии — рязко добави сенатор Круз и се обърна, за да погледне към Коул. — Отстъпваш ли от поетите обещания?

— Не. Кълна се, че няма да сторим това — каза той, а двете му ръце бяха положени пред него в омиротворителен жест. — Съвсем нормално е да се поуплашим преди такава Операция. Може ли да поприказвам насаме с Руби за няколко минути?

Сенатор Круз се изправи сковано и хвърли недоволен поглед в моя посока, докато излизаше от стаята и затваряше решително вратата зад себе си.

— Говори с мен, съкровище! — помоли Коул. — Обясни ми какво се случва в тази твоя глава.

— Трябва да задържим плана за Оазис, но вярвам, че ще е по-добре да премислим подхода си към Търмънд. Нико няма да успее да се справи с напрежението, а и каква е гаранцията, че въобще ще го вкарат там. Не е нужно да се правим на Лигата — да се провалим при очевидно нападение.

Коул се изсмя безрадостно и се залюля назад в стола си.

— Знаеш ли защо това се превърна в основната им стратегия? Невинаги е било така. Албан от години се опитва да извади наяве истината за Грей и качеството на живот в лагерите. Опита се да го постигне чрез пропаганда, целенасочена, емоционална манипулация. И всички съобщения, които смогваха да пробият стената, се усещаха някак кухи. Не че на хората не им пукаше. Просто вече бяха толкова затънали навътре в играта на Грей, а той им повтаряше през цялото време, че ако изведат децата си от лагерите, те ще умрат. За да може да сработи това, което предлага Лиъм, ще ни трябва не само да докараме родителите там, но и да изпитат желание да дойдат. И ако не допусках, че СОП ще открият огън по цивилни, жестоко се лъжеш, Руби. Жестоко.

— Да, но досега не е имало подобна ситуация — отвърнах му аз. — Не можеш да знаеш със сигурност.

Чу се звук от удряне на метал и сетне проскърцване — Коул се пресегна към най-долното шкафче на бюрото и го затвори отново. Изправи се и започна да разстила по празната му повърхност листове хартия, които залепваше там с удар — по един, нареждайки ги в прави редици като отвратително ехо от съдържанието на снимките.

Те бяха — всичките бяха снимки на деца, облечени в тънки, закодирани по цветове лагерни униформи, с черни идентификационни номера, изписани по гърбовете им. На някои от тях очите бяха

отворени, ала на повечето не бяха. Някои бяха разкъравени — с подути лица. Други изглеждаха така, сякаш спяха.

Единственото нещо, което присъстваше неизменно във всички, беше дългата празна канавка в краката им.

— Откъде си ги взел? — прошепнах аз.

— Разпространение ги пуснаха преди няколко дни — отвърна Коул. — Не смятам, че е необходимо да ти казвам, че не са фалшифицирани, независимо колко много се стараят да докажат това приближените на Грей в новинарските емисии.

Поклатих глава, чувствайки се, сякаш всеки момент щях да изпълзя извън кожата си. Щеше ми се да се отдръпна назад, ако имаше въобще накъде да се измъкна. Но в случая стените се огъваха над главата ми, падаха върху мен и ме притискаха, притискаха, притискаха.

Трябваше да изляза от тази стая. Дланите ми бяха подгизнали от пот и бяха прекалено хлъзгави, за да отворят вратата. Коул ме хвана за ръката и ме принуди да застана пред бюрото. Накара ме да погледна към снимките и да ги видя. Да попия кръвта, костите, празните погледи...

— Ето това са хората, с които се борим — каза той. — Това е реалността. Това са хора, които няма да се притеснят да убият когото и да било, ако противостои на заповедите им. Ето това ни струва нашето колебание. Ето затова трябва да се борим. Революциите се печелят с кръв, а не с думи. Тези снимки бяха разпространени преди дни и с какво помогнаха хората навън да бъдат въввлечени? Да се ядосат достатъчно, че да се надигнат и да протестират? С нищо. Руби, дори това не е достатъчно. Болшинството си мислят, че снимките са манипулирани.

— Пусни ме! — Преборих се, за да се освободя от захвата му, а подът под мен се издигаше и се въртеше. Това лице! Познавах това лице... Момичето в зелено...

— Никой няма да се бие вместо нас, Руби... Ние трябва да се бием. Ние трябва да сложим край на това. Да отговорим на силата със сила. Всяка секунда, която хабим, докато се въртим в кръг и обсъждаме едни и същи глупости, е време, в което бихме могли да спасяваме тези деца от нещо подобно. Какво си мислиш, че е причинило това? Тези деца са били пребити до смърт. Дали е било защото са се опитали да избягат? Или пък са ги заловили по време на

бой? Дали пък някой агент на отряд „Пси“ не е превъртял? Това въобще има ли значение?

Боже мой! Щях да повърна. Притиснах юмруци към очите си, опитвайки се да си спомня как дишах обичайно.

— Тези снимки са от Търмънд... Това е Търмънд... Това момиче... Това момиче в зелената униформа...

Захватът на Коул върху мен се усили. Имах смътното усещане, че той бе единствената причина, поради която все още се държах на краката си.

— Познавам я. Името ѝ е... беше... Ашли. Тя бе от по-големите момичета в моята...

— В твоята колиба ли? — довърши Коул. — Сигурна ли си? Може би трябва да погледнеш отново.

Направих го, но това не промени нищо. Бях живяла с тези момичета години. Познавах лицата им по-добре от моето собствено. Ашли вече бе стояла в Търмънд повече от година, когато аз се появих там. Тя се грижеше за нас така, както една голяма сестра би го правила. Тя бе мила. Тя бе...

Мъртва.

— Добре — каза тихо Коул. — Съжалявам. Вярвам ти. Толкова съжалявам. Въобще нямаше да ти ги показвам, ако знаех. Източникът, който ги е продал на Разпространение, не е идентифицирал лагера, от който са.

Господи... Тази канавка... Осъзнаването на истината се стовари около мен с гръм. Те ги хвърляха в тази канавка, нали? Това ли бяха получили? След всичко преживяно — това?

Прекалено късно беше.

Това бе Търмънд. Това бе истинско. Ние не действахме достатъчно бързо. Не бях имала шанса да стигна до тях навреме. Жлъчният ми сок се надигна и аз се отърсих от захвата на Коул, падайки на колене. Едва успях да наведе лицето си над кошчето за боклук, преди да повърна всичко, което се намираще в стомаха ми.

Щом отново се завърнах в настоящето, Коул държеше косата ми назад с една ръка, а с другата масажираше гърба ми с кръгообразни движения. Обгърнах с ръце пластмасовия контейнер и се отдадох на жилото на сълзите.

— Източникът разкрил ли е какво е станало? — използвах кърпичката, която той ми подаде, за да си избърша устата. Чувствах главата си изпразнена, все едно се изплъзвах извън момента и започвах да оказвам съпротива на дърпането.

— Направили са изявление, според което един от стационарираните там агенти на СОП е вкарал тайно в лагера мобилен телефон и е успял да заснеме децата. Руби... мисля си... не ми се иска да го вярвам, но ми се струва прекалено нагласено това да се случи и скоро след това да затворят лагера. Там има повече от три хиляди деца, а другите лагери са малки и препълнени. Възможно ли е те да се мъчат да намалят живеещите в него деца преди обявяването?

— И преди са убивали деца — напомних му аз. — Онези, които се опитваха да избягат... Оранжевите. Червени, които не се оставяха да ги контролират. След като се е случило веднъж, ще се случи отново. Те ще продължават да правят това. Докато ние стоим и чакаме да получим полезна информация, те умират. Това едва ли е само заради доказателства. Не и за Търмънд. Трябва да освободим тези деца веднага.

Зърнах бъдещето с безжалостна яснота и то не представляваше път. Не беше и небе. Не бе нищо красиво. То бе електричество, пеещо чрез метални окови и решетки. То беше кал и дъжд... и хиляди дни, които кървяха в поток от чернота.

Коул вероятно го усети или го видя, отразено в лицето ми, защото се отпусна назад и най-накрая ме пусна.

— Ще ни потрърбват действителни бойци за атаката над Търмънд — казах аз. — Обучени войници, които да проникнат първи.

— Съгласен съм — отвърна Коул и погледна настрани. — Хари... Хари ни предложи да ни помогне в битката. Аз не смятах да се съгласявам. Мразя дори самата мисъл, че ще съм му длъжник, но вече нямаме никакво време за губене. Нико е прав. Единственият начин да се преодолее защитата на лагера е като ги нападнем отвътре. Ще видя дали не мога да подкупя някой от агентите на Специален отряд „Пси“... Все някой трябва да познава някого там...

— Не — казах с напълно спокоен глас. — Трябва да съм аз. Аз трябва да съм тази, която ще се върне. Агент на СОП може да размисли, да вземе подкупа и после да предаде на управниците

информацията за това, което ще правим. Ако трябва да се извърши, аз ще се погрижа за това сама.

— Другите никога няма да се съгласят с подобно нещо — каза тихо Коул, но не изказа неодобрение. Той явно не искаше да ме спира.

— Знам — признах аз. — Затова и няма да им казваме до момента, до който не се наложи.

През следващата седмица лицето на Ранчото сякаш започна да се променя.

Кайли и другото дете, с което бяха отишли да търсят племената, се завърнаха победоносно, докато Лиъм два пъти се отправи да търси Оливия, но и двата пъти се завърна с празни ръце. Ако се бе почувствал разочарован заради изгубеното време и изхабения бензин, той поне не го показва. Част от мен пък се чудеше дали не използваше времето, за да се махне от всички нас за няколко часа, като отвеждаше Красивата Рита в посока на изгряващото слънце и се завръщаше навреме за залеза му.

Новите попълнения бяха достатъчно благоразположени. В групата от пет Сини, които се бяха върнали — Изабел, Мария, Адам, Колин и Гав, — всички бяха служили в стражата на Ийст Ривър и на теория знаеха как да използват оръжия. Проблемът беше, че след месеци, прекарани в пустошта на Юта, и изглеждащи така, сякаш бяха преживели метеоритен апокалипсис, те бяха свикнали да приемат заповеди само от Гав, който пък не се наслаждаваше особено на факта да ги приема от когото и да е — особено пък от „стар тъпанар“ като Коул. Той се оплакваше от неудобните условия за спане, от обикновената скромна храна, която ядохме, от миризмата на шампоаните, все едно беше някакъв изтънчен познавач на флоралните нотки в аромата. Гав беше нисък и набит, с поруменели страни и изглеждаше достатъчно жесток, че да иска да се бие, но само ако много му се помолехме.

Сагата за Задника Гав приключи, когато Коул го издърпа за ръката по време на една вечеря, заведе го в стрелбището и заключи вратата зад тях. След пет минути и един приглушен изстрел, Гав излезе като отборен играч, а Коул вече нямаше вид на човек, който иска да запали косата на хлапето.

Другото племе беше някаква група от Зелени, която прекарваше дни в обикаляне на различните компютри, към които местните Зелени сега изглеждаха приковани нощем и денем, дори и ако това бе само за да попречат на новите ръце да бърникат из техните настройки. Едно от момчетата — Мила — предложи да се присъедини към тактическия екип, но се налагаше да работя с нея всяка сутрин, за да успее да ѝ разясня какво означаваше всеки сигнал с ръка, така че тя да може да следва командите ми.

Третата група, която пристигна два дни след тази на Мила, просто ни откри. А ние ги познавахме.

Нико беше забелязал тримата тийнейджъри, които се оглеждаха около „Смайлис“, очевидно привлечени от полумесеца, който бяхме боядисали върху вече бившата врата на бара. Кайли и Лиъм едва не бяха побягнали към вратата на тунела, за да ги посрещнат. Но чак след като видях на монитора държанието им и начина, по който Лиъм тупаше по гърба едното от момчетата с рошава тъмна коса и почерняла кожа, аз го разпознах.

— Ваши приятели ли са? — попита Коул и излезе от офиса, докато те петимата приближаваха към нас през тунела, смеейки се и приказвайки един през друг в опит да получат отговори на своите въпроси.

— Спомняш ли си Майк? — каза Лиъм и направи жест към хлапето с бейзболна шапка на „Чикаго Къбс“. Той беше по-слаб, отколкото го помнех — поне с пет килограма по-лек заради стреса и напрежението по пътя, — но го познах по бдителния поглед, който хвърли в моя посока. Хлапето ми кимна сковано, а след това се обърна, за да приеме мечешка прегръдка от Луси.

При тази картинка Коул подсвирна лекичко.

— Разбирам, че не ти е фен.

— Чувството е взаимно — уверих го аз. Майк не ме бе харесвал или не ми се беше доверявал, а и никога не бе пожелал да отвори очите си, за да види ясно какво представлява Кланси.

— Това тук са Оли и Гонзо. Те са братя — Лиъм продължи, сочейки към двамата тийнейджъри, които стояха отстрани. Единият, мисля, че беше Гонзо, държеше ръката си върху импровизиран нож, направен от парче стъкло, пръчка и плат.

— Заедно обикаляхме като охрана. Момчета, гладни ли сте? Май вечерята съвсем скоро ще е готова...

Хванах ръката му, преди той да отведе групата.

— Не бива да им казваш за Кланси.

— Вече го направих — призна ми той с тънък глас. — А и на тях не им дреме, поне докато си стои заключен.

— Ако те се опитат да го открият...

— Няма — каза Лиъм, издърпвайки ръката си. — Те не са тук заради него.

Исках да го питам какво точно имаше предвид с това, но той вече беше изчезнал, тичайки да достигне останалите. Зу, която бе наблюдавала сцената наблизко в коридора, дойде и застана край мен, поглеждайки нагоре с въпрос.

— Ще ти кажа по-късно — обещах ѝ аз. Защото няхаме време. Няхам възможност сега да мисля за Лиъм, да не говорим за това постоянно да го издирвам в гаража, където той се криеше.

Сутринта, след като Зелените усъвършенстваха камерите, поставени в очилата, две и половина седмици преди първи март, Кайли откара Томи и Пат извън Калифорния. Те се придвижиха по второстепенни пътища и околоръстни шосета, докато не достигнаха Елко, Невада — най-близкия град до Оазис, който не представляваше повече от няколко къщи, печаци се на пустинното слънце. Момчетата прекараха следващите няколко дни в покрайнините на града, като ту се появяваха, ту изчезваха, но всичко това бе достатъчно, за да породи съмнение в някои алчни за пари души, които да ги предадат, за да получат награда. В един момент ситуацията беше на косъм, когато изглеждаше, че агентите на СОП, които ги бяха прибрали, щяха да ги отведаат извън щата, някъде нагоре към лагер в Уайоминг, но в последния момент бяха сменили курса си.

Очилата им уловиха всичко. Имахме места на първия ред, докато децата бяха откарвани през пустинята, докато ги приемаха в Оазис, докато преминаваха през коридорите с множеството им врати, докато ги вкарваха в стаите им, докато агентите на отряд „Пси“ ги малтретираха, за да покажат надмощие, и цапардосаха Томи толкова силно, че му избиха очилата от лицето. Успяхме да установим времето

за храна, за изключване на светлините, смените на караулите, както и да сравним списъка на персонала, който намерихме в мрежата на СОП, с лицата, които видяхме.

След ден вече бяхме проучили всички сгради. Лагерът бе двуетажна постройка, скрита от чужди очи посредством висока електрическа ограда и брезентови сенници, както за да предпазват от слънцето, така и да блокират погледи към двора отгоре.

Узнахме също, че седмичната доставка на припаси идва в четири и половина всеки петък сутрин. Шумните двигатели и гумите, които дъвчеха чакъла и мръсотията, обявяваха пристигането им.

— Батериите в камерите скоро ще се изтощят — предупреди ни Нико.

— Всичко ли е запаметено и свалено някъде? — попита Лиъм, докато стоеше зад него и непосредствено до очевидно впечатлената сенатор Круз.

Нико се обърна назад в стола си.

— Да, но защо?

Лиъм се втренчи в пода.

— В случай че се наложи да насочим вниманието си към тях, докато планираме действието и времето.

— Значи, няма какво друго да се стори — добави Коул. — Можем само да тренираме. И да чакаме.

Четири дни на чакане.

Четири дни на основни тренировки по самоотбрана.

Четири дни на напомняне на децата, че трябва да държат предпазителя на пистолета спуснат, докато не са готови да стрелят, да се подготвят за опасностите, когато бе необходимо, и да използват способностите си преди дори да си помислят за стрелба.

И сега, ден трети от репетициите. Първият от тях беше протекъл достатъчно просто, защото повечето от децата в тази група, поне онези от Ийст Ривър, имаха опит с превземането на голям камион, движещ се по шосе. Наложило им се беше да го направят няколко пъти, за да откраднат провизии. Номерът се състоеше в това постоянно да им се повтаря, че по време на процеса не можеха да унищожават камиона.

Когато се наведох, за да вдишам от чистия, студен февруарски въздух, коригирах каишката на тактическата ми каска и я затегнах дотолкова, че я усетих да се впила в меката кожа под челюстта ми. За

първ път бях навън от около... струва ми се месец. Беше ни разрешено да се разположим точно край вратата за зареждане на гаража.

Отнело ни бе почти половин ден да разчистим пространство в гаража и временно да преместим колите, мотора на Лиъм, както и по-обемистите мебели и щайги отвън. Видях го как се обляга назад, като че ли искаше да се увери, че все още са от другата страна на сградата, където ги бяхме оставили. Днес определено ми бе трудно да нацеля точното му настроение, защото то сякаш се променяше с всяка минута.

Децата зад мен бяха като купчина разхвърляни черни униформи. Всяка от тях беше осигурена и докарана тук от Лиъм и останалите, които се занимаваха с набавянето на продоволствия и оборудване, и то единствено и само защото приличаше на тези, които носеха агентите на СОП. Външният вид на децата се довършваше от автоматите в ръцете им. Всеки бе прекарал часове през последните три дни в импровизираното стрелбище, което бяхме изградили. Бързото изстрелване на куршумите бе закалило нервите ми повече, отколкото очаквах. Завързването на черните кубинки, нагласяването на кобури и колани ме бе накарало да се чувствам така, сякаш се завръщах обратно в черупка, която бях изоставила в деня, в който се разделихме с Лигата. Неловно занимание, поне действаше успокоително. Усещах краката си прикрепени непоклонително към земята, благодарение на добавената тежест на необходимите за битката оръжия.

Лиъм сложи ръка на рамото ми, за да потърси опора, докато оправяше ремъка на пушката си, и за десети път днес долових как гърдите ми се стегнаха, а ръцете ми се свиха около собствения ми пистолет. Като се сетех, че си бях мислила, че присъствието му в Детската лига щеше да го унищожи и да погуби всяка добра част от него. Единственият човек, който го тласкаше в тази престрелка, бях аз.

— Започни!

Стигнахме до вратата, обзети от прилив на енергия, подплатена от свръхнетърпеливост, и се заизнизвахме през отвора. Усетих как адреналинът близна сърцето ми, докато броях наум. Двамата Сини пред мен — Джош и Сара — доближиха мерниците до очите си и пристъпиха в импровизирания коридор, който бяхме съградили от палети, симулирайки разположението на долния етаж, което бяхме видели. Те издигнаха ръце към Зу и Хина, които се преструваха на агенти на СОП, стоящи на пост във всеки край на коридора, и

момичетата спретнаха драматично шоу, демонстриращо как биват захвърлени назад. Зад мен Лиъм се изсмя, което доста ме изнерви.

— Спрете! — Коул извика от високото място, което бе заел върху една от стълбите. — Момичета! Трябва да се отнасяте към това сериозно. В противен случай ще ви заместя. Нямаме достатъчно време, за да си правим шегички, не и когато този екип може и да не запамети разписанието си. Ясно ли е?

Зу и Хина оклюмаха от грубите му думи, но успяха да кимнат.

— Започнете отначало! — нареди Коул. — Всички обратно на начални позиции... Но този път, Лиъм, смени мястото си със Зак... Да, ти ще бъдеш зад Руби. Луси, излез навън... ти също, Мила! Съжалявам, дами, но вие просто не сте за тази Операция. Искам Гонзо и Оли да заемат местата им.

Лиъм отвори уста да каже нещо, но успя да се спре. Кимнах му набързо, колкото да му потвърдя, че всичко е наред. През изминалите два дни Коул постоянно правеше такива въртележки и замени, опитвайки се да се добере до най-добрата спойка в групата. Бяхме на път да постигнем необходимото, но процесът на раждане беше болезнен и чувствах преминаването на всеки изминал ден като тъп удар в тила си.

Какво ли не бих дала Вида да е тук до мен. Всеки ден проверявах с Нико, за да разбере дали не е получил някаква нова информация от тях, но последно се бяха свързали с нас само за да ни съобщят, че са съумели да пристигнат безопасно в Канзас.

— Започвайте! — И танцът започна отново от самото начало.

Навлизахме в гаража по двама — Гав, който бе вляво от мен, изсумтя, докато падаше на коляно. Той се престори, че прикрива Джош и Сара, които пък се правеха, че връзват със свински опашки ръцете и краката на Зу и Хина.

— Помнете — викаше Коул, с ръце, свити като фуния около устата му, — целта е да бъдете възможно най-бързи и тихи. Не стреляйте, освен ако животът ви не зависи от това. Овладейте агентите на СОП безшумно, така че да не могат да предупредят контролиращите лагера!

Зак и аз се втурнахме напред, той ме покриваше, докато се свивах в разстоянието между две палети, които следваше да представляват Контролната стая. Изпънах ръка към Луси, която сега

играеше ролята на контролиращ лагер, отговорен за сигурността му. Тя направи крачка назад, а очите ѝ се разшириха от нещо, което ми заприлича на истинско притеснение. Стомахът ми се сви.

Зак изимитира движенията, които щяха да съпровождат обезоръжаването на другото дете, влязло в ролята на управляващ лагер. След което се озовахме в тила на групата. Присъединихме се към тях, когато те отидоха да нападат другия край на коридора, а ние симулирахме изкачване нагоре по стълби. Лиъм измърмори нещо под носа си, което накара Майк, Гонзо, Оли и Сара да избухнат в смях.

— Спрете! — викна Коул. — Лий, и ти напускаш. Майк, ти също!

Лиъм се обърна назад, а на лицето му беше изписано пълно изумление.

— Моля?

— Ти — повтори бавно Коул, все едно проблемът беше в слуха на Лиъм, — напускаш.

— И защо така? — Лиъм се обърна към мен, жестикулирайки с ръце и изисквайки от мен нещо, което няха намерение да му дам. В секундата, в която думите излязоха от устата на Коул, цялото ми същество бе завладяно от облекчение. Изражението на Лиъм се промени внезапно и придоби мрачен вид, докато той клатеше глава и се въртеше настрана по посока на брат си.

— Защо? Направих всичко, което поиска. А и двамата с Майк имаме опит в ударите срещу камиони. Така че... защо?

Децата около нас започнаха да пристъпват от крак на крак и да гледат встрани. Напрежението бързо нарастваше от неловко към болезнено.

— Защото — заобяснява Коул, докато скачаше от стълбата — реших, че дванайсет сте прекалено много... Та вие буквално се препъвате един в друг. А ние трябва да влезем и излезем по-бързо и по-тихо. Ако го възприемаш лично, значи си идиот.

— Това са глупости — отвърна Лиъм с ръце на хълбоците си. — Просто искаш да ме разкараш от играта.

— Е, в интерес на истината, поведението ти хич не ти помага, малки братко — каза Коул и протегна ръка напред. — Каската и оръжието ти. И иди някъде да се успокоиш. Майк, трябваш ми като друг агент от отряд „Пси“... Третата врата вдясно. Да, точно там...

Лиъм изтръгна ремъка на автомата от рамото си и го навря в гърдите на брат си. След това откопча каската и я остави да падне на земята. Завъртя се на пети и се запъти към тунела и вратата, водеща към гаража. Тялото му бе сковано, а изражението — сурово и яростно.

Вдигнах пръст към Коул, преди да успее да ми каже нещо негативно, и последвах Лиъм навън. Той вече беше на около три метра пред мен в тунела, но когато все пак го зърнах, извиках:

— Хей!

Той спря, но не се обърна. Разкопчах собствената си каска и го приближих бавно, разпознавайки червенината, която бе заляла шията му, и начина, по който ръцете му се бяха свили в юмруци. Вените му бяха видимо изпъкнали, толкова здраво се бе стегнал.

— Лиъм — казах тихо аз. — Погледни ме!

— Какво? — отговори той, докато подръпваше униформата си. — И тези ли трябва да ви дам?

— Искам да се успокоиш — помолих го аз. — Съжалявам... но ти сам знаеш, че трябва да стане така.

— И какво точно е „така“? — попита той. — Ти просто си стоиш там тихо и позволяваш да ме изгонят, все едно съм хлапе, изпратено да си ляга!?

Въздъгнах от безсилие.

— Налага се да го слушаме. Тук трябва да има някакъв вид ред и структура. Иначе всичко ще се разпадне.

Лиъм се взираше в мен, а неверието му преминаваше в безрадостна усмивка.

— Разбирам — каза той, когато започна отново да ходи. — Повярвай ми, Руби. Разбирам!

Щом се прибрахме обратно в Ранчото след шест часа, той вече беше изчезнал. Зу ме чакаше в спалнята и стискаше в ръцете си сгънато парче хартия. Наблюдаваше ме, докато го четях, а очите й караха сърцето ми да усеща болка.

В търсене на Лив. Успех.

Не бях разстроена. Направо бях бясна.

— Тръгнал е, и то без да вземе каквото и да е подкрепление. Отново! — отбелязах аз, издърпах ризата си над главата и изритях

униформата си. Зу вече беше облякла огромната риза и шортите, с които спеше. — Нали?

Тя кимна, а после вдигна тетрадката си, на която пишеше:

Какво става? Прелисти страницата: Защо се държите като кретени?

— Дунди ли те накара да ме попиташ това?

Зу се върна на първата страница, подчертавайки първия си въпрос два пъти. Какво става?

— Обикновено разногласие — уверих я аз, а малката лъжа вече ме глождеше. Надянах раздърпаната риза и долнището и седнах до нея върху леглото ми. — Май тази вечер ще сме само аз и ти.

Легнах назад по гръб и тя ме последва. Благодарна бях за топлината ѝ до мен, за присъствието ѝ, което сякаш винаги подслаждаше горчивите ситуации. Бях усетила остатъка от симулацията като нечия разходка върху гроба ми. Все още не можех да се отърся от това чувство.

Тя взе химикалката и тетрадката си отново и написа: *Добре ли си?*

— Била съм и по-добре — признах си аз.

Постоянно се завръщаш в твоето лошо място, добави тя. И аз си имам такова. Но ако стоя там твърде дълго, направо се заклецвам като в капан.

Преместих се, така че да мога да обвия раменете ѝ с ръка и да я притегля по-близо.

Не е необходимо да ходиш там сама. Тя направи пауза, като че ли искаше да си събере мислите. *Помниш ли, че точно преди да напусна Ийст Ривър, ти обяснявах как имам да ти казвам нещо, но не знам как точно да го сторя?*

— Да — всеки спомен за този ден бе като забиване на пирон в сърцето ми.

Не толкова, че не знаех как да ти го кажа — исках думите да са по-удачните. Предполагам, че трябваше да са по-красиви. Но Лий ми каза, че няма значение и че понякога най-простичкото е най-доброто. Тя обърна страницата, пишейки думите бързо. Звукът на химикалка, дращеца върху хартия, бе странно успокояващ.

Няма значение какво правиш — това никога няма да промени начина, по който ние те обичаме. Аз се гордея с това, че съм ти

приятелка.

Взрях се в нея и преглътнах топката в гърлото си.

— Благодаря ти. И аз се чувствам по същия начин към теб. Най-щастливият ден от живота ми беше, когато те срещнах. Нали си спомняш колко уплашена бях...

Не беше това, че си уплашена, написа Зу, а след това добави бързо: Е, може би съвсем малко имаше значение, но искаш ли да знаеш как разбрах, че можем да ти имаме доверие?

Поклатих глава, очарована от този поглед към преценката ѝ.

Когато хората, които те следваха и търсеха, започнаха наистина да се приближават, ти бе готова отново да започнеш да бягаш, а не да останеш да се криеш зад Бети. Това се случи, тъй като не искаше междуременно да намерят и мен, нали?

— Точно така.

Тя протегна ръце напред, сякаш за да каже: „Ето, виждаш ли“. След което отново вдигна химикалката си.

Това означаваше, че никога нямаше да ни завлечеш нарочно в беда. Че си добър човек.

— О, това е страхотно и сериозно предположение! — казах аз. — Можеше просто в момента да съм била в паника, да не съм мислила въобще...

Зу вдигна рамене.

По-добре да рискуваш и да помогнеш на някого, отколкото да съжаляваш за онова, което си можел да направиш. Лий ми каза това.

— Това звучи точно като него — отвърнах аз сухо. И беше конкретната причина, поради която с Дунди ни се налагаше да бъдем особено бдителни относно всяко ново дете, с което кръстосвахме пътищата си.

Вие с Лий да не се карате заради онова нещо с паметта?

А! Значи, той или някой друг ѝ бе казал.

— Не съвсем. — Но като се замислех, какво точно вършехме? Не се държахме един към друг като приятели. Не се държахме както преди. — Малко е сложно. След като му причиних това, отношенията ни постоянно са сложни. И аз приемам напълно отговорността за нещата, но...

Както винаги Зу успя да уцели право в десетката. Мислиш ли, че той не може да ти прости?

С неохота се протегнах покрай нея и издърпах диска на Beach Boys от шкафчето край леглото. Хартията беше мека и започваше да се къса в основата си, вследствие на многото пъти, в които бях отваряла съобщението, прочитала и затваряла наново. Не знам защо допусках, че е нужно да го препрочитам всяка вечер... защо се самонаказвах по този начин.

Зу го прочете, а бръчката между тъмните ѝ вежди се увеличи. Тя очевидно разпозна почерка му, но когато отново погледна към мен, зърнах в очите ѝ объркване, а не разбиране.

— Какво?

Тя написа: *И какво доказва това?*

— Фактът, че той е сметнал за необходимо да напише това, е доста сериозен знак, че предполага, че мога да го сторя отново. Искам да кажа, да му взема спомените. Да го изпратя някъде.

Зу спокойно сгъна бележката, а след това се пресегна да ме закачи по носа с нея, и то с онзи неин патентован поглед от рода на: „Ама ти сериозно ли ми говориш?“.

Долавяйки как все още не я разбирам, тя отново взе тетрадката и химикалката си. *ИЛИ... той го е написал, защото се е уплашил, че някой друг може да те накара да го направиш — като например брат му. Той казва, че иска да остане. Това означава, че той иска да остане — с теб, с нас — въпреки че много добре знае какво се е случило. Ти въобще говори ли с него за това? Той знае ли, че ти си я взела?* Сега тя ме изгледа доста по-различно. Не трябва да присвояваш неща, които не ти принадлежат.

— Не съм говорила с него за това — признах си аз.

Да не си пропуснала това? Тя ми посочи към последния ред.

Поклатих глава и преглътнах тежко.

— Видях го.

Зу ме изучаваше с поглед — черните ѝ очи проникваха в мен и светеха с разбиране. Да не се чувстваш така, сякаш не го заслужаваш?

— Аз мисля, че той... Смятам, че той заслужава много повече от най-доброто, което аз бих могла да му предложа. — За пръв път си позволявах да го изрека на глас и пускането на думите в пространството като че ли само добави допълнителен товар към целокупната тежест на истината. Усещах се зле, изпразнена. *Той заслужава нещо по-добро от мен.*

Тя изглеждаше разкъсана между повика да ме срита и да ме прегърне, но се спря на последното. Твърде късно осъзнах как това щеше да ѝ се отрази — как някой, който и без това вече беше достатъчно паникьосан и уплашен, щеше да реагира, виждайки как хората, които приемаше за своя опора, се срутваха, губейки почва под краката си.

Когато той се върне, трябва да поговориш с него, нали?

— Добре — казах аз, но въобще не бях толкова сигурна като нея, че той въобще ще иска да говори с мен.

И ако отново отидеш на лошото място, каза простичко тя, ела и го кажи на някого от нас, така че да можем да ти помогнем да се върнеш.

— Не искам да съм ви такъв товар — прошепнах аз. — *Единственото, което някога съм желала, бе да ви защитавам.*

Не е товар, ако хората сами искат да го носят, ми посочи тя и след като бе изложила и последния си довод, позволи на съня да я отнесе. Аз се завъртях настрани и се помъчих да направя същото.

Очевидно в някакъв момент бях успяла, защото сънувах, че ходя из влажните, тъмни коридори на Щаба, по пътя към разхвърляния кабинет на Албан, а очите ми обхождаха голите крушки над мен. В следващия миг вече бях в различен коридор, под краката ми имаше студени плочки, а ризата ми бе захваната от малки юмруци.

Дръпнах се назад, а умът ми започна да изплува от мъгливата омара на съня, събуждайки се пред ужасения поглед на Зу. Светлините на долния коридор бяха угасени, както се случваше винаги след полунощ. Тя стоеше в контраст на сенките, а върху лицето ѝ притеснението превземаше объркването. Докато пристъпваше колебливо към мен, веждата ѝ се вдигна. Тя се протегна към ръката ми, която бях притиснала към сърцето си в опит да го укротя.

— Съжалявам — казах ѝ аз. — Извинявай... Сомнамбулство... Стрес... Това е... — Не можех да накарам езика си да извади правилните думи, но тя сякаш ме разбра. Зу пое ръката ми решително и ме заведе обратно в нашата стая, като не ми позволи дори веднъж да се спъна. Чувствах главата си достатъчно лека, че да мога пак да се отнеса. Щом се озовах обратно в леглото, ударих непохватните си

колене в металната решетка. Последното нещо, което си спомням, беше как Зу ме галеше по косата и я приглаждаше отново и отново, докато болката, която бушуваше в черепа ми, ме отпусна и аз бях способна да дишам нормално.

В ранните часове на следващата утрин с екипа за Операцията се отправихме към пустинята на Невада.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Държах корема си притиснат към канавката, игнорирайки болката в мускулите на долната част на гърба ми. Не изглеждаше нормално в пустинята да е толкова студено, но предполагам, че поради липсата на слънце, както и на кичести дървета и храсти наоколо, просто нямаше нищо друго, което да улови в капан топлината от предния ден. Безименни планини се издигаха зад нас в тъмни отненъци на черното. Докато часовете се нижеха, продължавах да наблюдавам през рамо как назъбените им форми изсветляват в цвета на всяка нова извивка. Като изключим жълтите изсушени купчини от ниски бодливи храсти, липсваше нещо друго, което да привлече погледа.

— Какво беше това? — чух Гав да пита. — Да не е гърмяща змия? Долових някакво трополене.

— Това бях аз. Пиех от манерката си, тъпако — отвърна му Гонзо. — Господи, човече! Да не си остави топките в Калифорния?

Изшътках им веднъж, а после и втори път, когато едно от момичетата започна да се оплаква, че трябва да се изпишка.

— Казах ти да не пиеш толкова много вода по време на пътя ни насам — напомни й Сара. — Ама ти никога не ме слушаш.

— Съжалявам, ама нямам пикочен мехур като на скапан ленивец.

— Искаш да кажеш като на камила ли? — поправи я Сара.

— Искях да кажа ленивец — повтори другото момиче. — Веднъж четох някъде, че те ходят по нужда веднъж седмично.

Завъртях очи към небесата, молейки ги за сила, и се зачудих дали Вида не се чувстваше във всеки момент от всеки един ден.

— Статус? — Гласът на Коул звучеше в ухото ми.

— Същият като преди час — казах аз, докато притисках слушалката. — Засега нищо. Край.

Докарали бяхме двата високопроходими джипа до този празен участък от междущатски път 80 и заехме позиции отстрани край пътя. Луси и Майк обърнаха колите и ги откараха обратно в Лоудай. Коул и аз бяхме набелязали подходящото място на магистралата, което бе

съобразено с разстоянието до лагера. Просто достатъчно далеч от лагера, така че никой да не забележи спиращите бързо превозни средства. Но единственото прикритие, в което можехме да се притаим, бе канавката покрай напукания асфалт. Извихме телата си, за да съвпадат с формата ѝ, и зачакахме.

Минаха още десет минути, преди ушите ми да регистрират лекото бучене на далечен двигател. Знаех си, че не ми се е причуло, когато и останалите започнаха да се раздвижват, опитвайки се да придобият по-добра видимост от ръба на канавката. Няколко секунди по-късно се появиха и първите проблясъци на светлина — фарове, които растяха и като големина, и като мощност, която прорязваше тъмнината.

Погледнах към канавката и ето че го забелязах — три присветвания от фенерче. Оли бе оставен там, за да провери маркировката на камиона. Този бе правилният.

Зак ме удари по гърба. Вълнението бе извикало усмивка на лицето му. Почувствах я като електричество, което разтърси тялото ми, и му върнах усмивката, докато се изправях.

Застанах по средата на пътя. Ръцете ми трепереха едва доловимо, докато камионът с полуремарке се носеше по шосето. Вдигнах ръце, когато фаровете ме заслепиха. Не можех да зърна много от шофьора зад стъклото, но видях бързото движение, когато ръката му се отклони, за да натисне клаксона. Позволих на невидимите ръце в ума ми да се протегнат на сляпо, опипвайки и търсейки неговия ум... протягайки се, протягайки се, протягайки се... и най-после осъществявайки контакт.

Камионът смогна да спре на метър от мен.

Усетих някакво завихряне от лявата ми страна, когато членовете на импровизирания тактически екип се изправиха от канавката, изтичаха към задната част на камиона, за да отворят ремаркетото и да скочат вътре.

Притиснах слушалката, докато притичвах покрай камиона, за да отворя вратата на шофьорската кабина.

— Вече имаме превоз. Край.

— Фантастично! Продължавайте с втора фаза.

Шофьорът беше замръзнал зад волана и очакваше инструкциите си от мен. Претърсих спомените му и издърпах един отпреди седмица,

в който той караше по абсолютно същия маршрут. Избутах го в предната част на ума му и произнесох само една дума.

— Карай!

Свих се колкото можех по-долу в кабината и свалих черната ски маска върху лицето си. От време на време се издърпвах нагоре над таблото, за да проверявам периодично дали все още се движим в правилната посока. Шофьорът на камиона беше надул някаква рап музика, която бе достатъчно гневна и пулсираща, че да ме изнерви. Затова се пресегнах и я изключих, пропускайки точния момент, в който в полезрението ми се появи сива, избледняла от слънцето двуетажна постройка с близо триметрова ограда.

— Имаме видимост — предадох аз. — Всички добре ли сте отзад в автобуса?

— По-добре не сме били — бе отговорът на Зак. — Време на пристигане?

— Две минути.

Поех си една успокояваща глътка въздух, когато направихме завой, слязохме от магистралата и продължихме по второстепенен път. Двамата агенти на СОП, стоящи на портала, издърпаха някаква преграда, докато шофьорът — пухкав, брадат мъж с риза с къс ръкав — се заемаше с напълно безизразно лице да предприема маневри за обръщане на камиона и влизане на заден ход. Над района за разтоварване, който беше край основната сграда, беше разпънат брезент. Вече бяха изкарали количките навън в очакване на продоволствията, които щяха да бъдат освободени и внесени вътре. Двама от агентите на отряд „Пси“ бяха седнали върху тях и пушеха, но хвърлиха цигарите си и станаха, когато камионът се отпрати на заден ход към тях. Другите, които бяха затворили портала, се бяха забързали също към нас. Поех си последен дълбок дъх.

— Вътре сме. Готови за действие! — информирах ги аз. — Двама агенти на СОП пред вашата врата. Отзад се приближават още двама.

— Тихо и бързо! — напомни ни Коул. — Десет минути започват да текат сега!

Пети агент пристъпи към прозореца на шофьора и извика:

— Добрутро, Франк!

Избутах в ума на Франк образ, в който той сваля прозореца, наведох се над него и още преди очите на агента да бяха успели да се

разширят, аз насочих пистолета директно към лицето му. Той беше млад — може би около възрастта на Кейт. Щом ме зърна, усмивката се изпари от лицето му. Цялото му тяло се дръпна назад тревожно и той се пресегна за пушката си.

— Какво, по дя...

— Ръцете ти да са там, където мога да ги виждам! — Не ми беше възможно да контролирам и Франк, и агента едновременно, но Гонзо и Оли елиминираха този проблем. Единият от тях го удари в задната част на черепа с приклада на собствената му пушка, а другият го положи с лице надолу към земята, запуши му устата и го завърза със свински опашки. Той бе извлачен зад камиона, където вече бяха подпрени още четири други омаломощени тела.

Знаех, че някои от децата не бяха разбрали защо се бе наложило да повтаряме тренировката толкова много пъти, но си мисля, че сега, когато бяхме тук, виждаха отговора на безмълвния си въпрос в това колко лесно успяхме да се съберем в строй. Истинската полза от симулациите беше да тренират нервите ти как да се държиш и как да направиш така, че нещо подобно като това тук да се усеща точно толкова нормално, колкото събуждането и отиването до душовете всяка сутрин. Изглежда, че беше сработило, защото дори докато приближавахме вратите, които агентите на СОП бяха оставили отворени, и тихо влизахме в сградата, групата ни ми се стори твърда като камък. Определено изглеждахме достатъчно заплашително, облечени целите в черно и носещи маски.

Коридорът беше тъмен, но от една от стаите се изливаше сноп светлина — третата от дясната страна. Долових как забавям крачка. Мирисът на белина, примесен с този на лимон, боя за обувки и човешко присъствие, ме хвана в задушаваша хватка. На част от мен й бе напълно ясно, че е абсолютно нормално този лагер да мирише по същия начин като Лазарета в Търмънд. Защо да не ползват същите почистващи препарати, поръчвани централизирано от военните? Ала преди всичко миризмата наоколо успя да обтегне нервите ми.

Гав зае мястото си, клекна и се прицели, докато другите се запромъкваха напред. От отворената врата, която бях съзряла преди малко, към нас прииждаха гласове. Махнах на децата да продължават напред и сама се запромушвах покрай стената, докато Зак не ме хвана

за ръката и не посочи към вратата с надпис КС. Контролна стая. Това бе нашата цел.

Докато се преконфигурирахме, аз хвърлих последен поглед назад към отворената стая — четирима агенти седяха около маса. Униформените им якета бяха нахвърляни върху близкия диван и върху облегалките на столовете. Смееха се и пушеха, раздавайки карти върху някаква тясна маса. Когато Гав и Гонзо застанаха на вратата, видях как един от тях погледна нагоре, а после стрелна очи отново и се устреми към пистолета си, който така и не достигна. Сините преобърнаха масата, запокитиха агентите на СОП към стената и ги накараха да млькнат, преди дори да бяха смогнали да предупредят по радиостанциите си.

С тези ставаха девет. Нико многократно бе преглеждал материалите от Пат и Томи и беше изброил различните лица в униформи, които бе видял. Двама управляващи лагера, тринайсет агенти на Специален отряд „Пси“. Общо петнайсет мишени.

Двамата със Зак се притиснахме към стената, а аз се протегнах и почуках на вратата на Контролната стая.

— Влез! — извика един глас. Добре беше, че не се пробвахме да нахлуем, тъй като вратата беше заключена отвътре. Долових бръмчене, а след това и изщракване. Зак не изгуби и секунда, преди да я отвори с рамо.

Вътре имаше две млади жени — и двете с черни ризи и панталони. По стените на стаята беше пълно с монитори, които кореспондираха на редиците с компютри. Докато влизахме вътре, повечето от екраните показваха няколко легла и спящите в тях деца, след което се превключиха на коридора, на района отвън, на стаята за забавления от другата страна на коридора. Онази жена, която следеше екраните, изпусна чашата си с кафе върху себе си, щом забеляза какво се случваше отвъд стената. Другата, която стоеше пред някакво табло с прекъсвачи и скали, се обърна и нададе лек вик, когато ни видя. Благодарение на способностите си Зак я залепи за тавана, а секунда преди това и аз бях успяла да проникна в ума на другата контролираща лагера.

Лавина от лица, звуци, цветове, пейзажи потече през ума ми и ме заля с бумтене. Потърсих тези, които ми бяха важни — информация за това как докладваха за статусите си, на какво време. В този

промеждутък Зак свали другата пищяща жена, запуши ѝ устата с парче плат и я завърза със свински опашки за една от тръбите край дясната стена — надалеч от таблото за контрол.

— Готово! — извика той. — Имаме осем минути. Изтривам записа от камерата. Нико му бе показал как да върне кадрите назад, да прескача през вече записани образи, тъй като се беше досетил какви програми използват. Вероятно е бил доста близо до реалността, тъй като Зак изстреля победоносен юмрук във въздуха, когато приключи.

— Отключи спалните горе — казах му аз, сочейки към най-близкия компютър. — Паролата е главно П, главно С, главно И, едно, три, девет, осем, удивителен, звездичка. Вкара ли я?

— Потвърждавам! — Той предаде следващата част на другите от екипа, за които се надявахме, че вече се отправят нагоре по стълбите. — Отключвам вратите.

Аз извадих на преден план някакъв спомен на жената, седяща пред единия от компютрите и пред съобщение, което бе изпратила до системата на СОП — точно както исках да направи и сега, а после отново след два часа. Щом се отдръпнах назад, премахнах и спомена ѝ за мен и Зак, влизачи в стаята. Тя просто кимна и продължи да си работи, седейки пред мониторите — очите ѝ гледаха невиждащо, а лицето ѝ бе като празна плоча.

— Контролната е извън играта. Край! — информирах аз.

— Прието! — дойде изречението с облекчение отговор на Коул. — Продължете нагоре с другите!

Зак удари бутона край вратата и я отключи, след което излезе. Аз бях точно зад него, когато той подскочи, вдигна пистолета си и се прицели...

— Аз съм — дочух познат глас. — Аз съм! Не стреляй...

Неверие — тъпо и приглушено неверие ме обзе, докато получавах потвърждение от очите си за това кой стоеше от другата страна на пушката на Зак.

Лиъм.

— Какво, по дяволите, човече? — извика Зак и запрати към него яростен юмрук. — За бога! За малко да те застрелям!

Аз не бях и помръднала. Нямаше никакъв смисъл — това не беше той. Той бе отишъл да открие Оливия. Не беше възможно да ни е последвал. Не можеше да е толкова глупав. Не и Лиъм. Не и Лиъм...

Така се бях съсредоточила върху лицето му, докато вдигах маската си нагоре, че не забелязах червенокосата жена зад него. Дивните ѝ къдрици се спускаха покрай черната ѝ риза с дълги ръкави. Тя бе облечена с черни дънки и ботуши, но не можах да видя ясно лицето ѝ, докато не свали фотоапарата, който щракаше безпощадно и улавяше всичко около нея.

— Кой — чух се да казвам аз с тих и яростен глас, — по дяволите, е това?

— Статус? — попита Коул. — Съкровище... статус?

Лиъм отвърна на каменния ми поглед с един от неговите подобни.

— Това е Алис от Разпространение.

— Човече — каза Зак, докато клатеше глава. — Човече, това е лудост...

Алис изглеждаше млада, може би в края на двайсетте, но чистото ѝ лице без капчица грим ѝ придаваше вид на по-голяма от нас само с няколко години. Тя беше по-висока от Лиъм, стройна, но достатъчно силна, че да влачи раница, която май тежеше два пъти повече от нея.

— Приятно ми е да се запознаем — каза тя. — Еха! Това е... диво.

Лиъм не ме гледаше, за да потърси одобрението ми, а следеше за реакцията ми. Изведнъж адреналинът се завърна обратно в тялото ми и ме хвърли в действие. „Приеми, адаптирай се, действай.“ Притиснах пръст към слушалката си, прекъсвайки молбата на Коул за статус, и се обърнах към стълбището в края на коридора.

— Лиъм е тук — информирах го аз. — С репортерка от Разпространение.

Линията бе погълната от статичен шум. Когато стигнахме до стълбите, Зак ми хвърли поглед, изпълнен с неудобство, сякаш и той също си представяше реакцията на Коул на това.

Най-накрая той отговори:

— Я пак повтори!

Отново му предадох информацията, докато заобикаляхме ъгъла на стълбите и преминавахме през вратата, която екипът бе оставил отворена.

Странната, позната миризма, която бях доловила по пътя нагоре, най-после получи своето обяснение, след като влязохме вътре.

Войниците — със запушена уста и завързани крайници — бяха наредени край същата стена, върху която бяха използвали шаблон, за да напишат съобщението си: ПОКОРСТВОТО ПОПРАВЯ ИЗВРАЩЕНИЯТА.

Ударният екип тъкмо беше в процес на изкарване на децата от петте тъмни стаи, които бяха подредени по протежение на отсрещната стена, като се мъчеха да ги придумат да излязат. Веднага видях какъв е проблемът.

— Свалете си маските! — наредих на другите. — Всичко е наред. Камерите са изключени. — Децата нямаше да излязат, докато не се уверяха, че и ние също сме деца, че не ги лъжеха отново или пък че не прибираха просто други чудовища в черни униформи. Един от тийнейджърите от първата стая подаде главата си навън, зърна пистолета, който Гав държеше, и незабавно се изтегли обратно вътре. Канеше се направо да тресне вратата, но Джош я бе хванал своевременно.

Фотоапаратът на Алис щракаше като насекомо, опитвайки се да запамети гледката от всеки ъгъл. Аз се завъртях на пети и го избих от ръцете ѝ, мечтаейки си връзката му около врата ѝ да не съществуваше, за да можеше да падне и да се раздроби на плочките.

— Имаш ли нещо против? — сопнах ѝ се аз. Боже, бе достатъчно зле, че децата са тук. Не можеше ли да им даде поне секунда спокойствие, за да успеят да се осъзнаят?

— Руби — започна Лиъм, но Алис му махна да замълчи.

— Няма проблем. Схващам. — След което отново я видях да вдига фотоапарата, но този път направо пусна да записва видеоклип. Очевидно нищо не разбираше.

— Пет минути — предупреди ни Коул. — Тръгвате ли навън?

Изтичах до най-близката врата и погледнах вътре. Дървените легла скърцаха, докато тежестта върху тях се местеше, а в мен се вираха лица. Аз се пресегнах навътре и запалих лампите, така че те да видят лицето ми по-добре. До мен достигна миризма на пот, която се блъсна в мен, преди да заприиждат хленчовете и шепотите на ужас. Дузини малки лица изникнаха от тъмнината. Ръце се вдигнаха, за да прикрият очите си.

„Боже мой!“

Те бяха облечени в онези тънки, хартиени униформи, кодирани съобразно цветовете, по които ги бяха класифицирали. Усетих как стомахът ми започва да се свива. Едно момиче се извърна и разкри идентификационния номер, който някой набързо бе написал с перманентен маркер върху задната част на ризата ѝ. Това наистина бяха деца — девет, десет, единайсет, дванайсет — и само малцина от тях бяха над четиринайсетгодишни. Всичките бяха с изпити бузи, остъргани от глада. Притиснати от нуждата — ако не за храна, то тогава за всичко останало.

— Вие успяхте! — Колкото повече се вирах в момчето, което разбута другите, за да стигне до вратата на Стая Три, толкова по-трудно ми бе да повярвам, че това беше Пат. Те бяха остригали тъмната му огромна коса и го бяха облекли в синя дразнеща памучна фланелка и къси панталони. Той беше тук едва от седмица, а краищата на тялото му бяха прокървили вече в тъмнината на това място.

Изведнъж момчетата от стаята на Томи занемяха и се запротяха към него, когато той излезе в коридора — молеха го с тънките си гласчета да се върне.

„Нощем колибата не се напуска — ми бе казало едно от по-големите момичета в Колиба 27. — Не я напускаш дори и да гори. Защото те ще кажат, че си искала да избягаш, и за тях това е достатъчна причина, за да те застрелят.“

Никое от другите деца не последва Томи и Пат навън.

Умът ми се опитваше да измисли нещо, което да ни помогне, за да не се налага да ги изкарваме навън.

— Името ми е Руби — казах аз бързо — и аз съм една от вас. Всички ние тук сме като вас, като изключим жената с фотоапарата. Искаме да ви освободим. Ще ви закараме на безопасно място. Но трябва да действате бързо. Колкото може по-бързо, и то без да наранявате себе си или някого около вас. Последвайте ги... — Посочих към Гонзо и Оли. — Бързо, бързо, бързо. Става ли?

По дяволите, те все още не помръдваха. И ние не се движехме, а времето отброяваше секундите така шумно в ушите ми, че не можех да ги различа тях от ударите на сърцето ми. Отворих уста, чудейки се какво друго можех да им кажа. Какви бяха думите, които ме бяха

убедили да взема хапчетата, които Кейт ми бе предложила? Или дали пък не бях разбрала, че това е последният ми шанс да се измъкна оттам?

За тях най-вероятно това беше огромен шок. Ние бяхме атакували толкова бързо, че те все още не можеха да осъзнаят, че това е самата реалност.

— Роза? — извиках аз. — Роза Круз? Тук има ли Роза Круз?

Никой не проговори, нито пък вдигна ръка, но с крайчеца на окото си забелязах леко движение — помръдване, което бе едва доловимо, — като при някого, който леко се поизправя. Пристъпих напред покрай Томи и огледах десетте лица в Стая Шест. Отзад имаше едно момиче — висока беше почти колкото мен, може би на тринайсет или четиринайсет. В някакъв момент от живота си най-вероятно бе имала дълги, бляскави къдрици, но някой се бе постарал да не остане нищо от това. По лицето ѝ не разпознавах никаква прилика със сенатор Круз, като изключим топлия маслинен оттенък на кожата ѝ и тъмните ѝ очи. Но когато тя наклони глава и премести погледа си към мен, опълчвайки се на страха си, макар и само за една секунда, тогава сякаш зърнах майка ѝ.

— Роза — казах ѝ аз. — Майка ти те чака.

Тя се сепна от внезапното внимание, но след като си пое дълбоко дъх, излезе навън от непрогледно черната стая, като че ли се откъсваше от последния захват на кошмара си. Ръцете на Роза се свиха покрай тялото ѝ. Дишането ѝ бе тежко и учестено, а очите ѝ подскачаха наоколо.

— Погледни ме! — казах ѝ аз, като ѝ протегнах ръка. — Само мен! Това наистина се случва. Ще те изкарам оттук. Съгласна ли си?

Съгласна. Треперещите ѝ, студени пръсти докоснаха върховете на моите и се приплъзнаха там. Напрежението, което сковаваше раменете ѝ, не се успокои, докато не я хванах по-здраво. Останалите момичета от стаята ѝ започнаха да се скупчват зад нея и чак тогава и последната група деца позагуби притаената си частица колебание и ги последваха.

— База — казах аз, докосвайки слушалката. — Започваме евакуация.

— Две минути — отвърна Коул, който звучеше доста по-стресиран от мен. Това бе добре. Те щяха да дойдат с нас. Имаха ни

доверие. Благодарността, която усетих, накара очите ми да се напълнят със сълзи.

Другите ни последваха — подреждайки се един след друг и движейки се бързо. По плочките шляпаха крака, които размазваха локвата прясна боя, изляла се от забравената кутия. Някои от тях спираха, за да погледат двамата овързани агенти на СОП, но нямаше никакъв смях, никакви усмивки, никакви възгласи — и това беше логично. Вероятно се чувстваха така, сякаш преминаваха през сън.

Вкарах Роза в редицата и надзърнах към стената, върху която войниците бяха изписали онзи надпис. Децата се облягаха на него и го използваха, за да се задържат, докато завиваха надолу по стълбите, като размазваха отново тази червена боя, оставяйки в нея дири от ръцете си и пръстовите си отпечатьци. Алис стоеше пред нея като вцепенена и вдигна фотоапарата си.

Това бе последният ясен, неподвижен спомен, който остана в мен, преди нощта да се забърза и да премине в мъгла, която ни преведе надолу през стълбите, през главния коридор и навън през същата врата, през която бяхме проникнали. Ударът на студения въздух отми пулсиращата жегата от кръвта ми. Отърсих се от страха и се оставих да си го представя — колко хубаво щяхме да се почувстваме, когато напуснехме Търмънд, когато прекрачехме през портата му за последен път.

Кейт може и да ме бе извела, но до този момент май не осъзнавах напълно, че все още бях затворник в онова място. И не лечението щеше да ми осигури усещането за освобождаване от тази ужасна реалност. Това щеше да е дело на знанието, че със сигурност никога повече нямаше да могат да ме принудят да се върна там.

Зак помогна на Лиъм да качи мотора си в камиона, а после и на Алис да се озове горе. Улових въпросителния му поглед, когато я хвана за ръка, и кимнах. Тя трябваше да се прибере с нас. Станала бе свидетел на прекалено много и бе риск за сигурността ни. Гонзо и Оли бяха последните, които се качиха в камиона, след като бяха издърпали агентите на СОП вътре в лагера заедно с обезвредения шофьор на камиона.

Децата бяха принудени да седят на опакованите с фолио палети и кашони. Някои от тях държаха жълти и оранжеви светещи пръчици и фенерчета, които им бяхме раздали, за да нямат усещането, че са

заклучени в пълна тъмнина. Докато свалях вратата на прицепа, видях облегналия се на стената Лиъм, подпрял ръце на коленете си и наблюдаващ ме. Издърпах вратата на мястото ѝ уверено и я закрепих с резето.

Зак вече беше отпред на шофьорското място и изхвърляше GPS-а от таблото. Той свали прозореца и го метна навън. Един начин по-малко да ни открият, когато се усетеха какво става. Аз изтичах напред, за да отворя портата. Оградата не бе електрифицирана, но агентите я бяха затворили с катинар. Обърнах се да погледна към Зак и поклатих глава. Той ми махна да се връщам вътре и аз се покатерих обратно в кабината до него.

— Хвани се! — предупреди ме той и предаде съобщението на целия екип, който беше в камиона. Прицепът се наклони напред и атакува портала, като разпрати частици от него да се реят така, все едно бяха от стиропор. Една се захвана за предната джанта и започна да искри, но изчезна във въздуха, когато се качихме на магистралата. Така отлетяхме, преди слънцето дори да бе получило шанс отново да започне да се издига откъм гърбовете ни.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Карахме цели четири часа, преди да зарежем камиона в Рино. В един идеален свят щяхме да се приберем директно в Лоудай, като щяхме да спираме само колкото децата да облекчат пикочните си мехури и да поразтегнат крака, но превозното ни средство бе белязано с военни знаци. Ако продължавахме с него, някой можеше да го забележи.

Сенатор Круз бе уредила един стар автобус „Грейхаунд“ да бъде докаран от Орегон и оставен в края на град Рино, предупреждавайки ни, че това най-вероятно щеше да е единственият път, в който тя щеше да може да използва този си контакт, тъй като бившият губернатор на щата — неин приятел от колежа — бе внимавал никога да не се заплита твърде надълбоко с делата на Федералната коалиция, за което бе награден от Грей с правото да запази длъжността си.

Двамата със Зак помогнахме на всяко хлапе да слезе, а аз не бях в състояние да сваля малката усмивчица от лицето си, виждайки начина, по който те всички сякаш искаха да се завъртят в кръг под топлата слънчева светлина. Роза бе сред последните, които щяха да слизат. Тя подмина ръката на Зак и хвана моята.

— Добре ли си? — попитах я аз. — Как се справяш?

Момичето изпъна ръцете си назад и напред и ги размаха наоколо. Аз самата се стараех да поддържам усмивката на лицето си, така че тя да е наясно, че може да си позволи да повярва, че всичко ще се нареди. Нещо, което бях научила от Кейт.

Докато събирахме от камиона кашоните с храна и медицинските изделия и ги прехвърляхме в багажника на автобуса „Грейхаунд“, се чудех какво ли щеше да си помисли тя за това. Когато я видех отново, щях да ѝ разкрия пълната величина на онова, което тя бе сторила за мен. Искях да вярвам, че ако усещам всички тези неща, ако довеждах лика ѝ до съзнанието си и се фокусирах върху него, тя някак щеше да успее да разбере, че мисля за нея — че не я бях забравила.

Че щях да ида да я освободя.

Лиъм водеше Алис към автобуса, без да обръща внимание на погледите, които си разменяше екипът, докато те преминаваха покрай тях. След като обмени няколко тихи думи с нея, той се качи отново на мотора си и обясни на Зак, че ще кара след нас.

Протегнах ръка към Роза, която я прие с благодарност. Зак скочи на шофьорското място и се завъртя назад, броейки, за да е сигурен, че всички са се качили. Децата се сместиха на седалките и на пода. След миг на вкаменяваща несигурност по-големите започнаха да си играят с вентилационните отвори и лампичките.

— Дръпнете изцяло пердетата си и ги оставете спуснати — казах им аз. — Има още три-четири часа до мястото, където отиваме.

— Къде е това? — попита едно от децата.

— Ка-ли-фор-ния! — изпя Гав, удряйки в ритъм с месестите си ръце по седалката пред себе си. — Да тръгваме вече!

— Колани! — извика Зак, докато запалваше автобуса. След това, осъзнавайки, че има вградена система от високоговорители, повтори заповедта през нея. — Колани. Добре дошли на борда на Автобусни услуги „Пси“. Аз съм Зак и ще бъда ваш шофьор по време на вашето епично търсене на свободата. Ако погледнете през прозорците си, но вие очевидно не може да го направите, защото Руби току-що ви предупреди да не го вършите, бихте могли да покажете среден пръст на Невада, докато потегляме.

Това поне успя да накара някои от тях да се усмихнат. Вдигнах пръст нагоре към Зак и той ми отговори със същото. Автобусът се наклони напред и ние отново поехме... като на истинско пътешествие. Усмихнах се, колкото и да не ми беше привично, носейки се на моя собствен облак от щастие. Не бях готова да сляза — дори и за секунда, — докато не погледнах към Роза.

Тя бе седнала до прозореца и беше свила крака до гърдите си, беше ги вкарала под ризата и бе притиснала лице към коленете си.

— Роза — казах аз и сложих ръка на гърба ѝ. Номерът върху джоба на ризата ѝ — 9229 — бе идентичността ѝ на онова място. Искях тя да чуе името си. Да се почувства човек.

— Не трябваше да идвате. Все още не сме готови. Все още сме пречупени.

— Не! — отвърнах ѝ нетърпеливо. — Не сте! Различни сте... това е всичко!

— Те ни казаха, че онези, които са починали, са били добрите — довери ми се тя и тогава забелязах лек белег, който минаваше по протежение на лявата ѝ буза — тънка, спираловидна розова линия. Какво можеше да е оставило подобна диря, освен някой, който нарочно я бе надраскал върху кожата ѝ? — Че ние всички сме лоши и че никога... никога няма да излезем. Но те така и не направиха нищо, за да ни помогнат. Аз искам... Искам да бъда оправена. Всички го желаят. Вършихме всичко, което искаха от нас, но и то не беше достатъчно.

— Ако те са ви карали да се чувствате по този начин, то те са били лошите — отговорих ѝ аз. Отне ми миг, за да осъзная защо думите ми бяха дошли толкова лесно. Кланси. С какво това беше различно от нещата, които той се опитваше да ми каже? Поразместих се от неудобство, мъчейки се да мисля за Кейт вместо за това, за начина, по който тя ме бе успокоила след бягството от Търмънд. — Най-важното нещо, което някога си направила, е да се научиш как да оцеляваш. Не позволявай на никого да се държи с теб така, сякаш не е трябвало да оцелееш или заслужаваш да си в онзи лагер.

— И ти ли си била в лагер? — попита Роза. — Ти си излязла и нещата вече са се подобрили?

— На път са да се подобрят — уверих я аз. — Майка ти ни помага за това.

Ето. Една мъничка, треперлива усмивка.

— Тя носи ли червения си костюм?

— Червен костюм ли? — повторих аз.

Роза кимна и най-после се отпусна на седалката.

— Мама имаше един тъмночервен костюм, който винаги носеше, когато отиваше на важно гласуване или дебат. Тя каза, че той плашел старите белокози чичковци, които искаха да я накарат да си затваря устата или да си седне на задника.

— Не — отвърнах аз. — Но знаеш ли какво? Мисля, че тя вече просто няма нужда от него.

Момичето разпери пръсти върху сините къси панталони от униформата си.

— И ти си абсолютно... уверена, че тя иска да... Искам да кажа, че бих разбрала, ако не желае да ме види. Аз бях с баба, когато те дойдоха. Мама така и не ме е виждала, след като бях повредена... Искам да кажа променена.

— Тя те иска! — казах аз, а думите от мен се изливаха от някакво място, което не бях дръзнала да докосна след напускането си на Търмънд. — Повече от всичко. Няма никакво значение какво можеш да правиш или пък какво ти е казал който и да е в лагера. Тя е там и те чака.

Това бяха правилните думи. Разбрах го по болката, която съпровождаше изтръгването им от мястото, на което ги бях погребала.

Знаех го, защото това бяха точните думи, които си бях фантазирала, че някой ще ми каже точно преди баба да дойде да ме спаси.

Тя се обърна към мен.

— Благодаря ви, че дойдохте да ни вземете.

Не бях убедена, че мога да се доверя на гласа си, но промълвих:

— Няма за какво.

— Ще изведете още деца, нали? — попита тя. — Не само нас.

— Всички! — уверих я и облегнах глава на седалката, затваряйки очи. Това бе единственият начин, който знаех, за да преодоля плача. Това бе повече от възможност. Ние вече го бяхме правили. Щяхме да го сторим отново в Търмънд. Щяхме да превърнем този момент в реалност за всички. За всяко едно дете.

Зак вкара автобуса в гаража, както бяхме инструктирани от Коул. Децата, които не бяха участвали в акцията, ни чакаха. Те отвориха голямата ролетна врата, която бяхме държали затворена и заключена през цялото време, откакто ползвахме пространството. Сенатор Круз и Коул стояха малко по-навътре. Жената бе скръстила ръце пред себе си и макар да изглеждаше като цяло спокойна, дори от разстояние можех да различа как едва успяваше да се удържи. Издърпах назад пердето и се поместих настрани, за да може и Роза да я види. Сенаторът явно я бе забелязала в същия този момент, защото загуби напълно битката, която водеше с контрола над себе си, и се затича към вратите на автобуса точно в момента, в който направих път на Роза да мине. Момичето се хвърли към майка си от най-горното стъпало и почти успя да събори и двете на земята.

Останалите деца се обърнаха настрани. Бяхме им обяснили по време на пътя към Калифорния за това, което се бе случило в Лос

Анджелис. Като се имаше предвид, че мнозинството от родителите им бяха участвали във Федералната коалиция или пък просто бяха живели в този район, това не бе успяло да захароса суровата реалност.

— Но ние ще ви помогнем да ги откриете — бях обещала аз. — Ако сенатор Круз със сигурност не знае къде са, ще потърсим из различни мрежи, за да намерим дири.

Коул бе останал на първоначалното си място, кимаше на членовете на екипа, които слизаха от автобуса, тупаше ги по гърбовете и гордо ги поздравяваше, докато те се изливаха и оформяха кръг около него. В краката му имаше раница, но той не се пресягаше към нея — не и докато Лиъм и Алис не слязоха от автобуса. Знаех какво ще се случи, но, честно казано, аз самата бях толкова раздразнена, че не смятах да му попреча.

Той направи знак на сенатор Круз. С Роза, която все още се бе гушнала в нея, тя каза спокойно:

— Хайде, всички! Последвайте ме! Сега ще ви осигурим по един приятен топъл душ, малко нови дрехи и едно хубаво ядене. Как ви звучи това?

Пътят на Лиъм и на репортерката от Разпространение към нас бе препречен от децата от Оазис, които се изляха като поток и образуваха линия, следваща сенатора надолу по тунела, преминавайки покрай Зу, Хина, Майк и Кайли, които бяха дошли на бегом да ни посрещнат. Те се присъединиха към групата деца, които бяха останали тук, очаквайки ни върху белия полумесец, нарисуван върху цимента.

В момента, в който се доближи, Коул се наведе, за да вдигне раницата, и я хвърли към Лиъм, който клюмна под тежестта ѝ, щом я хвана.

— Разреших си — започна Коул, а гласът му бе обрамчен от лед — да ти събера багажа. Ти приключи тук. Качвай се на малкото си моторче и си отивай у дома.

— Никъде няма да ходя — изражението на Лиъм се вкамени, когато той метна раницата обратно към брат си. — Аз едва сега започвам. Не можеш да ме накараш да си тръгна.

Коул се изсмя с насмешка, но аз бях тази, която отговори. Думите изникнаха в ума ми и изпълниха устата ми като жлъчен сок.

— Не, но пък аз бих могла.

Видях как Зу премести погледа си от Лиъм към мен, а устните ѝ се разтвориха шокирано. Но това бе нищо в сравнение с болката, която изпитах от това да видя как Лиъм стегна челюстта си и побеля, а очите му запламтяха с ужасяващо, тихо разочарование. Как смееше той да се държи така, сякаш ние сега всъщност извършвахме предателството? Той беше сътворил всичко това зад гърба ми. Усетила бях, че той има някаква тайна, но не очаквах да е от подобна величина. Нищо, което да излагаше на риск безопасността и живота на всяко дете тук.

И защо? Защото бе ядосан на Коул, че бе отхвърлил идеята му? Той очевидно не схващаше как действат тези неща. Беше напуснал Лигата — бе избягал. Прекъснал беше обучението си прекалено рано, за да разбере, че огън се посрещаше с огън.

— Ти си действал зад гърба ми — каза Коул, а в думите му се изливаше горестина — и някак си се свързал с Разпространение, при положение че аз изрично те бях предупредил да не го правиш. Бил си достатъчно глупав да им изпратиш по мейл поверителни файлове, рискувайки те да бъдат прихванати от интернет копоите на Грей, които можеха да ги проследят обратно до нас. Очевидно си ни излъгал, че отиваш да се срещаш с онази група деца, когато всъщност си имал среща с Разпространение, и така си разхитил бензин и време. Прекъсна Операция в действие и постави в опасност всяко едно дете, участващо в нея, включително себе си и децата, които спасихме. И за капак на всичко, Лиъм, вкара в играта и цивилен. Наистина се надявам всичко това да си е заслужавало за теб, защото, докато ти изчезваш оттук, тя остава, за да може да я държим под око и под ключ, докато всичко приключи.

— Моля? — Алис се приближи до него, а кафявите ѝ очи сипеха мълнии. Тя прошепна на Лиъм: — Ти наистина ме предупреди, че ще е ядосан, но това е...

— Реалността — довърши Коул и протегна ръка. — Дай ми камерата си.

Тя се дръпна назад и притисна с ръка апарата, който сега беше в безопасност в чантата ѝ.

— Чуй много добре какво ще ти кажа — вметна тя, — защото ти говоря буквално. Само през трупа ми! Мислиш, че ме е страх от теб ли? Аз преживях бомбардировките във Вашингтон. Отразявала съм всеки по-голям градски бунт, включително онзи в Атланта, по време на

който убиха оператора и годеника ми. Така че, давай! Пробвай се, тъпако!

— Добре, сладурче! — отвърна ѝ Коул. — Задръж си фотоапарата. Нека нежната светлина от дигиталния ти екран да ти прави компания, след като те заключим в новата ти стая и изхвърлим ключа.

— Това е...

Лиъм протегна ръка, за да я спре. Въпреки това жената не отстъпи назад, а абаносовата ѝ кожа не изгуби розовия си оттенък.

— Прав си — намеси се той. — Зад гърба ти открих как да се свържа с Разпространение. Срегнах се с Алис и екипа ѝ, но след като открих Оливия и Брет, на които казах да не идват, докато не съм сигурен, че пребиваването им тук ще им гарантира по-малък шанс да бъдат убити от оцеляването им сами в пустошта. За да докажа историята си на Разпространение, свалих файловете на флашка. Не съм им пращал нищо. И знаеш ли защо направих всичките тези неща? Защото независимо от онова, което каза в Лос Анджелис, това е всичко друго, но не и демокрация, да не говорим пък за ново начало! Ти не обръщаш внимание на ничии други идеи, освен на своите, и нито веднъж не си се постарал да вникнеш в това, което се опитвам да ти кажа. При това, въпреки че не знаеш нищо за нашия живот и за онова, през което сме преминали. Ти обичаш да се биеш, но някои от нас не харесват това.

— Това не е най-добрият ти аргумент — отбеляза Коул, като направи жест към екипа, — като се има предвид фактът, че нещата днес се развиха доста добре.

— Той казва истината — намеси се и Алис. — Самите ние никога нямаше да поискаме от него да рискува и да изпрати файловете по електронен път. Той само ни донесе отпечатани листове, при това съвсем малко — колкото да докаже обвързаността си с Лигата, или каквото там се наричат сега.

Лиъм издиша тежко.

— Може да използваме материала, който Алис днес засне, и да го предоставим за излъчване на техните партньори. Материал, в който ще има действително послание. Това ще докаже нещо, било и то само това, че хората няма защо да се страхуват от нас, децата. Ти май не разбираш. Няма значение дали ще успеем да изкараме всички деца от

лагерите и да взривим всяка скапана ограда или стена, която се намира между нас и тях. Ако не променим разбирането на хората за нас, тогава къде, по дяволите, ще идат тези деца.

Коул скръсти ръце пред гърдите си и каза простичко:

— Довиждане, Лиъм.

Аз бях започнала да се обръщам с намерението да последвам Коул към тунела. Гневът караше главата ми да пулсира и изтриваше и последната следа от светлина в сърцето ми, когато изведнъж се дочу глас:

— Ако той трябва да си ходи, значи, това би следвало да се отнася и за мен.

Това бе Зеленото момиче, което бях видяла преди няколко нощи — онази, която бе нарисувала лунния полумесец на каската на Лиъм. Онзи момент, в който се бях запитала „коя“ бе тя, вече беше напълно логичен. Именно чрез символа Алис бе успяла да го разпознае при първата им среща.

— И поради каква причина...? — обърна се към нея Коул.

— Аз го прикрих. — Тя отметна тъмната си коса зад рамото си. — Знаех, че ще се среща с Алис, и не казах на никого.

— Аз също — добави Луси, чиито ръце се бяха зачервили от извиване. — Излъгах, че отива за припаси, които така и не видяхме, а и, честно казано, не искам да се бия. Съжалявам!

— И аз така — намеси се и Кайли. — Само че не съжалявам!

— И аз — включи се и Анна, една от Зелените, която успя да се спаси от Лос Анджелис. — Аз бях тази, която му показва как да достигне до файловете и да ги свали.

Покрай мен Зак се почесваше по главата и гледаше към тавана.

— Аз може и да съм му показал как би могъл при нужда да установи процедура за контакт с някого.

— Аз съм тази, която попита сенатор Круз как е влизала в контакт с хората от Разпространение — допълни едно друго от Зелените момичета. — Така че предполагам, че и аз съм за гонене?

— Аз също, тъй като...

Коул вдигна ръка, прекъсвайки Сара.

— Добре... За бога! Схващам, Спартак! Успяхте да изясните позицията си.

Той погледна към мен. Аз повдигнах рамо, оставяйки го да вземе решението. В този момент не се осланях на преценката си, а и ако те всички имаха интерес да саботират нападението ни над Търмънд, нямаше особено да съжалявам, ако си тръгнеха и отидеха да живеят някъде в безопасност и надалеч от нас, особено ако Хари наистина изпълнеше обещанието си да ни изпрати обучени войници.

— Имате право само на един опит — каза им той. — Докажете ми, че това работи така, както вие го искате, и ще адаптираме плана, но... — Гласът му изведнъж загрубя, когато децата зад нас започнаха да разговарят помежду си възбудено. Приближих се по-близо до него с желанието да използвам Коул като щит срещу вече видната истина, че повечето — ако не всички — бяха знаели за плановете на Лиъм и никой от тях не ме бе допуснал до тях.

„Те най-вероятно си мислят, че така ти се пада — прошепна глас в главата ми. — За това, че ги държа в незнание за начина, по който се отърва от агентите.“

Но разликата беше, че аз го бях сторила само с идеята да ги защитя. Коул бе напълно прав — Лиъм прекъсна една внимателно организирана Операция и въведе непознатата променлива, поради която всичко можеше да завърши зле за нас, включително и за децата, които се опитвахме да спасим. Нова вълна от гняв се изля през мен.

— Но — продължи той — всички оставате тук и не можете, поради каквато и да е причина, да напускате Ранчото, без да поискате разрешение от нас. Това включва и теб, Морков.

Алис почервеня, след като чу този прякор, и без да го осъзнава, се протегна, за да заглади назад червената си коса.

Той се приближи с една стъпка до нея и заговори по-тихо. Познавах този поглед — начина, по който сините му очи се притваряха и иначе приятелската му усмивка не издаваше и капчица от презрението, което той изпитваше. Само тихият му, груб глас.

— Ако разкриеш местоположението ни на когото и да е в Разпространение, ще разбера.

Алис се наведе към Коул със скръстени пред гърдите си ръце. Едната ѝ вежда се повдигна предизвикателно.

— Няма да успееш. Но аз не съм в бизнеса с убийството на деца. За разлика от теб.

— Хей! — предупредих я аз. И Лиъм най-вероятно ѝ бе казал нещо за мен, защото в крайна сметка тя се отказа.

— Добре. Всички наред ли са? — Коул кимна и даде знак на другите, че очаква и те да му кимнат в потвърждение. — Страхотно. Дайте да свалим продоволствията от автобуса и да организираме всичко. Някой трябва да ми разкаже за лицата на агентите на СОП, когато са ви видели.

При тези думи напрежението се разсея. Гав започна да се смее, докато преразказваше история за това как един от агентите май се бе изпуснал, когато бе разбрал срещу какво е изправен. Зу се опита да ме хване за ръката, докато преминавах покрай нея, но ако трябваше да съм честна, исках просто да остана сама — не ми дремеше дали щях да нараня чувствата ѝ. Не ми пукаше, че тя се притеснява за мен, а и не исках да се преструвам, че нямам проблем с това развитие на нещата. Загубата на фокус бе пилеене на време. Тя означаваше още мъртви деца, които аз нямаше да мога да спася.

Исках да питам Нико дали има новини от Кейт и дали Вида и Дунди не се бяха появили. След това ми се щеше да доизясня детайлите на плана за това как щяха отново да ме отведат в Търмънд.

Постарах се да изгоря излишната си енергия, като взех тунела между Ранчото и гаража на бегом. Безсилието се изтичаше от мен с всеки удар на ботушите ми по цимента. Преминах през кухнята — покрай купички с паста и солети, които децата от Оазис бяха взели на влизане, за да идат да ядат в голямата зала. Така поне предполагах. Тогава най-после го чух как ме викаше.

Не забавих крачката си, не позволих на нищо в мен да омекоти бронята от гняв, която бях навлякла. Лиъм изтича, за да ме догони.

— Руби! Искам да говоря с теб!

— Повярвай ми! — отвърнах му аз. — Не искаш!

Продължих по коридора, докато той не ме хвана за ръка и не ме завъртя. Взрях се в лицето му, провиждайки отвъд напрежението, отвъд сенките на мръсотията по челюстта и бузите му, достигайки до настойчивостта на очите му... и за един момент тялото ми обърка желанието да го убие с желанието да го целуне.

Издърпах се настрани и отворих вратата към стълбището.

— Защо си сърдита? Защото не ти казах или защото знаеш, че съм прав? — попита ме той. — Защото според мен е по малко и от

двете.

— Смятам, че Коул успя доста добре да ти открие множеството причини, поради които ти се сърдим — казах аз и се обърнах, когато достигнах до първата площадка. Той бе по петите ми и се опитваше да ме вкара в същия тъмен ъгъл, в който бях откраднала целувка от него. И неясно защо, но това единствено ме изнерви допълнително, сякаш го правеше нарочно.

— Прав съм, Руби! — отбеляза той и отново взе китката ми.

— Докосни ме само още веднъж — предупредих го аз, — и ще съжаляваш.

Той освободи хватката си и се дръпна назад.

— Моля те, изслушай ме...

— Не! — отвърнах аз. — В момента дори не искам да те виждам! Усмивката на Лиъм стана подигравателна.

— Защото имах дързостта да не се съглася с Коул ли, който никога не може да греши — за нищо на света.

Извърнах се към него и го блъснах в гърдите и с двете си ръце.

— Защото бе на косъм от това да бъдеш гръмнат, явявайки се откъм грешната страна на пушката на Зак! Защото можеше да умреш и аз нямаше да имам възможност да го предотвратя! Защото въобще не си помислил и всичко, към което се стремим, можеше да изпадне...

Очите му проблясваха със сини пламъци, когато ме придърпа към себе си.

И ме целуна.

Той ме целуна така, както аз го бях сторила в гората на края на лагера в Ийст Ривър. Сред тъмнината сякаш ни обгърна мирисът на влажна земя, прах и кожа. Груби — отчаяни — ръцете му се заплетоха в косата ми, а моите в якето му.

Той ме целуна и аз го оставих, защото знаех, че е за последно.

Избутах го настрани и усетих как нещо в гърдите ми се къса и разтваря, докато пространството помежду ни се пълнеше от студен въздух. Лиъм се захвана за стената, мъчейки се да си възвърне нормалното дишане. А аз се борех с възможно най-тъпия порив да седна на стълбите и да зарева.

Той си пое колебливо въздух.

— Анна каза... Каза, че Нико работи тайно върху някакъв вид вирус. Тя си мисли, че е за удара в Търмънд. Той е от онзи вид, при

който човек трябва да проникне вътре и да го инсталира, преди да може каквато и да е атака да бъде предприета. — Гласът му звучеше кухо. — Дали случайно не знаеш нещо по въпроса?

Аз погледнах настрана.

— За бога, Руби! — добави той тихо.

Даваше ми шанс да му кажа истината за атаката над Търмънд, но нищо — камо ли пък той — нямаше да ми попречи да осъществя замисленото. Не се нуждаех от неговото одобрение.

— Те ще те убият — каза той, а от думите му се изливаше гняв. — Ти знаеш това. Те са наясно каква си и какво можеш да правиш. Целия лагер ли ще овладееш? Ще ги поставиш под свой контрол, както Кланси бе направил в Ийст Ривър? Те няма да ти позволят да напуснеш лагера жива, а и на теб не ти пука, нали?

Той разтърка лицето си и въздъхна с искрено раздражение.

— Имам ли дори правото да попитам кой ти наби тази идея в главата? Той не е един от нас, Руби! Не е, а ти все още си на негова страна, казваш му нещата, които преди споделяше с мен. Обясни ми какво се случи. Обясни ми как отново да поправа това между нас. Не разбирам как така се отдалечихме. Не разбирам защо той има такава власт над теб!

— Не съм длъжна да ти се обяснявам. — Усетих как при тези мои думи едно студено парченце лед се разпростря по гръбначния ми стълб... независимо от това колко правдиви бяха те.

— Преди го желаше — отвърна той. — Искаш ли да знаеш защо не ти казах за Алис и Разпространение? Почти го направих около стотина пъти. Почти ти признах онази вечер, когато бяхме в гаража, но се спрях, защото напоследък... Напоследък няма абсолютно никакво значение какво казвам аз. Ти и Коул винаги смятате, че то е грешно, тъпо или наивно. По дяволите, писнало ми е от тази дума. Нито съм глупав, нито съм сляп. Мога да се грижа за това да сме нахранени. Мога да поправа всяка развалена част, която се разпада. Мога да се погрижа всички коли да вървят. Мога да открия единствената реална възможност да сътворим някакво истинско добро в този и без това вече достатъчно стихийен свят, но това май не е достатъчно. Дори не ме забелязвате, нали? Не и той. А вече не и ти.

Не казах нищо. Не усещах нищо. Бях нищо.

— Опитвам се да мисля за онова, което идва после, как ще продължим с живота си, когато всичко приключи. Преди сме си говорили за това. Не искам нито едно от тези деца да изживява живота си, опетнено от болка, съжаление или кръв. И на теб не ти пожелавам подобно нещо. Можем да свършим добра работа, можем да накараме целия скапан свят да види, че ние сме добри деца, поставени в скапано положение. Моля те! Руби, моля те. Коул ще те отведе право до пропастта и през цялото време ще те държи за ръка.

Останах взряна в очите му само още миг, позволявайки на думите да се разширят и да запълнят онези части от мен, които се срутваха. „Помисли за момичетата — казах си наум аз. — Колиба 27. Сам.“ Всички тези хиляди деца, които бяха зарязани там, след като аз бях излязла. Лицето на Ашли — мъртвите очи, които се взираха в мен, обвинението, което четях в тях. „Къде беше ти? Защо не дойде по-рано?“

— Ако съм те наранил дори наполовина от това, което ти ми причини — започна той с дрезгав глас, — тогава, за бога, просто ме убий! Не мога да издържам така. Кажете нещо. Кажете нещо!

Аз можех да пожертвам това — нещото, което исках най-много — за тях и за тази сделка, която никога нямаше да излезе на нула. Не и напълно. Дължах им много повече от любовта си. Дължах живота си на всяко едно от тези момичета. Те трябваше да разберат как се бях почувствала днес, докато напускахме Оазис. Ние щяхме да открием лечението, дори ако това беше последното нещо, което щях да свърша на тази земя, а то щеше да ги чака, когато те излезеха навън. Те щяха да познават истинската свобода — не защото щяха да са в състояние да захвърлят ужасяващите си способности — онова нещо, което ги бележеше като изроди. А защото най-после щяха да могат да направят всеки избор, който им е бил отказван с години. Те можеха да отидат където си поискат. Да бъдат с хората, които обичат.

В края на краищата нямаше абсолютно никакво значение какво щеше да се случи с мен, сега разбирах какво бе имал предвид Нико, когато говореше за това, че ще „компенсира нещата“. Аз самата не можех да се върна назад и да променя онова, които им се беше случило, но със сигурност можех да им дам възможност да управляват собственото си бъдеще. Това щеше да си заслужава. Загубата на това... щеше да си заслужава. Някой ден.

Но сега само ме болеше. Усещах се така, сякаш се разпадам на парчета. Краят дойде с мълчание и долових, че и Лиъм го разбира — макар да бе прекалено голям инат, за да си го признае. Не бе останало нищо за каване. Обърнах се и тръгнах нагоре по стълбите.

— Аз ще съм наоколо — извика той след мен. — Когато решиш, че искаш да ме намериш.

Преглътнах болезнената издутината в гърлото си и с гръб към него отвърнах:

— Не си прави труда да чакаш.

Бях на върха на стълбите и тъкмо бутах вратата да се отвори, когато той каза:

— Може и да не си го причиня.

Вратата зад мен се затвори, изщраквайки тихо, когато отново заех мястото си. Позволих на тялото си да рухне. Болката ме раздираше, докато се вмъквах в най-близката спалня и се срутвах върху едно от леглата. Свих юмруци, отпуснах ги, свих ги и отново ги отпуснах, мъчейки се да разнеса непоносимото стягане, да установя някакъв вид ритъм на дишането си на мястото на ужасяващото, грубо задъхване. Кикотещи се гласове се носеха по коридора от голямата зала — в пълен противовес на крясъка в главата ми.

Не знам как се случи — просто зрението ми се замъгли. Когато то най-после се изчисти, се оказах в офиса на Албан, без какъвто и да е спомен за това как се бях озовала тук. Щом се обърнах, видях пред вратата две фигури, стоящи рамо до рамо, с огледални изражения на загриженост. Те като че ли си предаваха цял разговор чрез един-единствен поглед.

— Е... — започна Вида. — Какво пропуснахме?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кога се прибрахте? — въпросът се отрази в стените на тунела, докато Вида, Дунди, новоприсъединилият се Коул и аз вървахме към бара. — Защо не ни информирахте, че сте толкова близо? Нали Лириан е с вас?

— О, да! С нас е — увери ни Дунди, а погледът му се премести към Вида. — Имаме и обяснение за това, че не се обадохме.

Тя се намуси и скръсти ръце пред гърдите си.

— Беше злополука!

— Ама, разбира се — той нежно избута очилата на носа си. — Телефонът с предплатена карта, който бяхме взели, злополучно падна извън колата и някой злополучно мина назад през него. Защото този някой малко бързаше, тъй като току-що злополучно бе разбудил интереса на група преследвачи, край които се бяхме озовали, след като тя злополучно бе използвала способностите си, за да премести една улична лампа встрани от пътя, след като съвсем злополучно се бе ударила в нея, давайки на заден.

— Някои по-добре да си затворят устата, преди злополучно да набия един юмрук в зъбите им. — Тя го цапардоса по рамото и жестът бе почти... игрив.

— Да си затвори устата, юмрук в зъбите му.

— Вярно ли? Урок по граматика ли ще имаме?

Докато се катерехме по стълбата, оставих Коул да обясни какво се бе случило по време на нападението над Оазис. Аз се чувствах все още твърде наранена, за да мога да изразя това, което исках да кажа, а и още по-зле — тежестта в черепа ми ме караше да се усещам, все едно бях хваната в капан под водата. Не можех да погледна Дунди в очите, независимо от всички начини, по които той се стараеше да привлече вниманието ми. Лиъм щеше да му разкаже цялата история и той щеше да заеме позицията на приятеля си, а аз просто не можех. Не можех да се занимавам с нищо, което не бе директно свързано с Лириан Грей или Търмънд.

Вида ни изведе и четиримата от задната стая на бара и ни насочи към основната зала. Всичко бе заковано с дъски, а полезните неща като чинии и чаши бяха свалени долу в Ранчото. Сенките бяха толкова всеобхватни, че почти пропуснах дребния силует, който трепереше в сепарето в задния край.

Тя бе облечена с дънки, които очевидно ѝ бяха прекалено големи, както и с риза с копчета, която най-вероятно бе принадлежала на някой мъж. Цялата ѝ руса коса бе събрана под бейзболна шапка на „Атланта Брейвс“. Възприемаше заобикалящата я действителност със смъртоносна тишина. Бе напрегната и оглеждаше околността. Суровостта в очите ѝ, позата ѝ — те живееха в сина ѝ. Самата гледка ме накара да застина на място и превърна кръвта ми в лед. Винаги си бях мислила, че Кланси физически прилича на баща си, но детайлите — потропването на пръста ѝ по скръстените ѝ ръце... Тя не каза нито дума, но въпреки всичко аз чух гласа ѝ — ехо на това, което бях уловила в ума на сина ѝ. Кланси, мой сладък Кланси...

Поех си въздух рязко.

— Не я държаха в Щаба в Канзас — осведоми ни Вида. — Тя беше в една от по-малките сгради в охранявания периметър. Разбрахме как да я намерим благодарение на прихванат по радиостанция разговор между агентите, които обсъждаха какви уговорки трябва да се направят, за да я заменят за тези, които бяха арестувани от хората на Грей — те са задържали агентите живи, и то изрично с целта да си я върнат. Така че ти грешеше, умнико — информира тя Коул. — Надявам се всичко това да си заслужава, защото сега можех да съм тук с Кейт, а не с онази откачалка ей там.

Коул кимна и направи крачка напред, приближавайки жената с изключително внимание и предпазливост, както би действал с уплашено животно.

— Здравейте, доктор Грей. Тук сте в безопасност.

Тя или не го разбра, или не я интересуваше. Бутайки ръката му от себе си, тя се обърна и се втурна към вратата. Начинът, по който удряше с юмруци по старото дърво, ме караше да се чувствам, сякаш собствените ми ръце ме болят.

— Блед... Аа... навън... кола... повече... сега — сега — едно, две, три, четири, пет...

Думите почти не звучаха като такива, тя наблягаше на тях и ги изговаряше със странен акцент, както би ги изричал някой, ако устата му бе пълна или езикът му бе стиснат между зъбите.

Обърнах се отново към Вида, която само въздъхна уморено.

— За човек, който не може да говори или разбира добре, жената е голяма досада.

— Въпреки това говори... — Бях прекъсната от гърления вик, който дойде от нея, докато Коул я повдигаше нагоре и се опитваше да застопори ръцете край тялото ѝ.

— Не схваща нищо, пробвахме с писане, бавно говорене, различни езици — уведоми ни Дунди, докато разтриваше брадичката си. — Дори да е останало нещо в главата ѝ, тя не може да го изкара оттам.

Има разлика между пречупен и погубен. При единия можеш да се надяваш да съшиеш наново парчетата, но при другия просто няма връщане назад.

Притиснах лице към ръцете си, отказвайки се от опитите си да срещна тъмните очи на Лилиан Грей, докато те блуждаеха из стаята, която ѝ бяхме дали — бивше обиталище на старши агенти. Тя бе пристигнала в Ранчото ужасена вчера следобед и бе прекарала цялата сутрин по същия начин — треперейки, сякаш я бяхме потопили в Атлантическия океан в средата на януари. Цяло чудо беше, че все още не бе припаднала от изтощение.

Вътре в ума ѝ... не можех да го опиша. Всъщност нямаше нищо за описване. Първия път, когато се бях вмъкнала в спомените ѝ, веднага се бях върнала обратно — толкова замаяна, че едва не повърнах. Беше така хаотично — ярки проблясъци на образи, които присветваха без определен ред, забързвайки се за четвърт от секундата — прекалено бързо, за да мога да разбера каквото и да е. Интензивността на всичко наподобяваше това да седя в кола, която набира скорост от нула до сто и ме праща назад в седалката ми. Дори започвах да се чудя дали не го правеше нарочно.

— Доктор Грей — казах остро аз, стараяйки се да върна вниманието ѝ обратно към себе си. — Можете ли да ми кажете първото си име?

— Иииххммеее — промълви тя, а ръцете ѝ се вкопчиха в козирката на бейзболната шапка. — Недей... добър... блед... сянка...

— Господи! — намеси се сенатор Круз и покри лицето си с ръце.
— Вие двамата как издържате на това? Горката жена...

Коул се отдръпна от отсрещната стена, на която се бе облегал.

— Мисля, че това е достатъчно за днес, съкровище.

— Ама аз въобще не успях да напредна.

— Може би няма никаква възможност за напредък — предположи сенатор Круз и постави ръка на гърба ми. Бившата Първа дама бе единственото достатъчно важно нещо, което успя да я изкара извън стаята на старши агент, която бе получила — отделно от Роза. Почти ми се искаше да не беше идвала, защото и без това, че се чувствах разочарована от себе си, а бе още по-напрягащо да мисля, че по този начин разочаровам нея, особено след всичко, което бе направила за нас.

— Още няма дори два пълни дни — настоях аз. — Дайте ми поне още един следобед.

Лилян Грей се премести отново и сега лежеше върху малкото легло, а лицето ѝ бе обърнато към възглавницата. Можех да доловя объркването, което струеше от нея, и въобще не се опитах да хвана ръката ѝ, когато тя започна да я удря в покрития с найлон матрак.

Въздъгнах и разтърках челото си.

— Добре. Да направим почивка.

— Доколко можем да кажем на другите за състоянието ѝ? — попита сенатор Круз.

Вида и Дунди бяха обещали да си мълчат и да твърдят, че жената е била изтощена и се е нуждаела от почивка, ако бъдеха притиснати от някое от децата. Това щеше да ми осигури малко време, за да открия как да ѝ помогна.

Да бъда честна с другите, не беше опция. Ако те видеха, че Лилян Грей — тяхната извънредна възможност за дешифриране на изследванията и данните, които имахме за лечението — бе в такова състояние, това нямаше да предизвика нищо друго, освен да ги запрати по-убедително към лагера на Лиъм. Към онези, който като че ли в действителност вършеха нещо?!

От момента, в който бяхме напуснали Лос Анджелис, Коул и аз бяхме разчитали на това да имаме информация за причинителя и лечението на ОМИН, за да можем да се докажем пред децата. Но три седмици по-късно нямаше нищо за показване, което да удостовери, че

сме спазили обещанията си. Дори децата, които бяхме извели от Оазис, прекарваха повече време в гаража, отколкото в Ранчото. Моментите, в които ги виждах, бяха, когато идваха в кухнята, за да си вземат яденето, но дори тогава те си носеха храната обратно в гаража, където се хранеха.

— Ще взема да обърна дръжката на вратата, така че да се заключва отвън — отбеляза Коул. — Ако помолим децата да я оставят на мира, те ще ни послушат.

„Ако въобще някога си направят труда да напуснат гаража.“

— Притеснявам се за агентите... за Кейт — напомних му аз. — Каква ще бъде реакцията, когато разберат, че Лигата вече не разполага с нея и не може да я предложи в замяна?

— Лигата ще се преструва, докато е възможно — увери ме Коул. — Освен това ти казах и какво ми сподели Хари. Той и още няколко негови колеги от стария им екип в Специалните служби ще разследват информацията за затвор за черни операции близо до Тусон. Очевидно искат да върнат зелените барети.

За мен остана мистерия как Хари бе успял да открие този затвор за черни операции, който по дефиниция не съществуваше в официалните записи. Не исках да притискам Коул за това пред сенатор Круз.

— Това е обещаващо — каза тя и ми се усмихна едва доловимо.

Поклатих глава. Това не бе нищо.

Махнах шапката и мръсните маратонки на Лилиан, след което се помъчих да ѝ помогна да си легне под одеялата. Когато погледна нагоре към мен, видях изтощеното ѝ изражение, но все още се забелязваха остатъци от рядката красота, която някога бе притежавала.

Очите ѝ се присвиха и изведнъж вече не гледах нея, а сина ѝ.

— Албан би искал да сте тук с нас — нежно каза на жената Коул. — Тук имате приятели.приятели. Безопасно.

— Албан? — Лилиан се изправи, а краката ѝ се заплетоха в одеялата, които така внимателно бях подредила за нея. — Джон ли?

С Коул си разменихме по един остър поглед, но също толкова бързо тя пак се втурна да изрича неразбираеми глупости под носа си.

— Хап... анг... мох...

Той се премести до малкото бюро, намиращо се вдясно на входа, и отвори шкафчето.

— Доктор Грей, след като си починете малко, бихме искали да погледнете едни неща. Ще ги оставя ето тук. Може да ви се сторят малко, ъм, трудни. Ето една таблица...

— Тааааблица — той ги вдигна нагоре, така че тя да може да ги види, и реакцията ѝ беше мигновена. Тя се изправи отново и се пресегна към тях. — Церебелум, епифизна жлеза, таламус, интервентрикуларен септум...

Интонацията на гласа ѝ се промени напълно — бе отчетлива, почти осъзната. В нея се долавяха и изтънчени нотки — сякаш тя оформяше всяка дума на върха на езика си, преди да я изговори.

— Добреееее — намеси се Коул, разтегляйки думата. — Това бе... неочаквано.

След това жената се обърна на другата страна и се отнесе в сън на момента.

Коул започна да се придвижва към вратата, но аз останах на мястото си и наблюдавах безжизнената ѝ фигура. Не съм съвсем сигурна какво точно ме накара да поискам да опитам, ако се изключи това, че имаше достатъчно голяма вероятност да обработя видяното в ума ѝ, което от своя страна не бе малко, за да проявя изведнъж такова любопитство към него.

— Какво? — попита Коул, който звучеше все по-отдалечено, докато се приплъзвах из мислите ѝ. Докосването ми бе възможно най-нежно и вместо да се старая да управлявам проблясващите образи, които изскачаха зад клепачите ми, се оставих да бъда поведена по течението им. Видях учебници, наредени високо един върху друг на едно бюро, млади хора в дрехи, които вече не бяха на мода от десетилетия, присвяткващи кадри от филми върху екрани в тъмното, оценки от тестове. Букек от бели рози, който беше в тон с роклята, която тя носеше — която аз носех, — една по-млада и по-красива версия на президента, който я очакваше в края на дълга пътека, обрамчена с кордон от цветя. Болници, машини. Детски площадки, бебешки дрехи, дете с черна коса, което седеше на кухненска маса с гръб към мен. Всички тези малки частици памет бяха свързани и течаха така гладко, сякаш самата аз ги направлявах с ръката си. Изведнъж всичко се промени, всички бегли откъслеци от живота ѝ... петна с цветовете на дъгата експлодираха над сцените и започнах да пропадам назад през бяла мъгла. Нямахше нищо под мен и над мен.

Сън. Вече бе заспала достатъчно дълбоко, че и умът, и тялото ѝ да се отпуснат. Когато излязох от ума ѝ и се дръпнах от леглото, тя дори не помръдна.

— Какво? — попита Коул. — Какво видя?

Видях ум, който работеше. В който имаше пълнокръвни, свързани спомени. И бях объркана повече от всякога.

— Мисля... — започнах аз, надигайки се от коленете си, — че трябва да поговоря с Дунди.

Дали бе усетил нуждата ми, или пък просто бе воден от собственото си любопитство, но Дунди бе в стаята с компютрите и седеше на едно от празните бюра в началото ѝ. Високи купчини дебели, заплашително изглеждащи книги бяха натрупани около него като крепостна стена. Някои от Зелените бяха взели лаптопите долу в гаража, за да работят по проектите на Лиъм и Алис, но както винаги Нико все още беше тук. Той ме видя преди Дунди и по изражението му отгатнах, че първо трябва да говоря с него.

— Три неща — информира ме той. — Първо, готов съм.

— Това, за което говорихме ли? — попитах го аз.

Той ми подаде черна флашка на верижка, която иначе висеше около врата му.

— Единственото, което ми остава, е да открия по-малък размер, за да мога да я изработя така, че да я вмъкна в рамки за очила.

— Ти си най-добрият! — казах и го мислех напълно искрено. Нико бе нашият човек не само защото имаше да доказва нещо.

Той се изчерви леко, явно смутен от похвалата, а след това драстично сниши гласа си.

— Второто нещо — другото нещо, за което говорихме.

— Говорили сме за много неща — напомних му аз.

Нико кликна няколко пъти върху екрана и докара вече познатата страница за вписване в сървъра.

— Някой е изпратил нещо ли? Отново?

— Един имейл, преди два дни, в нощта, когато тръгнахте към Оазис. Адресът е на един от нашите лаптопи, който си беше в тази стая — продължи той. — Отишъл е на адрес, който в момента някой изтрива.

— Може някой да се е свързал с Разпространение? — попитах, без да се стремя да прикривам горчивината в гласа си.

Той повдигна рамене.

— Обикновено най-простото обяснение се оказва правилното.

Очите ми се присвиха леко.

— Но ти не вярваш в това, нали?

— Ами... съмнително е. От това, което Лиъм обясни, останах с впечатлението, че са влезли в контакт с Разпространение само на живо, така че не мога да знам кой би се опитвал да им изпраща файлове сега, както и защо. Това тук грабна вниманието ми, тъй като е съвсем обикновено съобщение. Мислиш ли, че може да е бил Коул?

— Ще го попитам — обещах аз. — Не знам как се свързва с доведения си баща.

— По принцип този начин е доста безопасен — потвърди одобрително Нико. — А Лиъм и другите не са крили действията си, когато снощи изпратиха материала до медиите.

— Толкова бързо ли смогнаха да го обработят? — попитах с равен тон аз. — Пресата разпространила ли е части от него?

— Ами... това е третото нещо — той кликна върху някаква папка на десктопа си и отвори още един прозорец. — Вече всичко е свалено от мрежата. Цензорите на Грей затвориха основните новинарски сайтове, докато те не свалиха материала, но снимките и клипчето се появяват върху стотици месидж бордове, както и в няколко от флаш сайтовете, които Разпространение поддържа в мрежата. Разпространяват стотици версии на един и същи сайт с различни имена на домейна и ключови думи, които са вкарани в кодировката им, така че поне един от тях да се отвори в зависимост от думите, които хората изписват. Направих скрийншотовете на всичко, на което попаднах — в случай че пожелаеше да го видиш.

Той отвори скрийншота на началната страница на CNN като пример. Материалът на нея не само че беше на челно място, но я заемаше половината: колаж от снимки на външността на лагера, излизащите от спалните деца, чиито лица бяха прикрити. Гърбовете ни, докато тичахме по коридора в онези последни моменти, отправяйки се към вратата. Най-голямата снимка бе запечатала стената и дузината червени следи от ръце по нея. Ако някой просто

преглеждаше набързо, можеше да реши, че са кървави. Заглавието, под което бе публикувано всичко, гласеше:

НИКАКЪВ ОАЗИС: ПОГЛЕД ОТВЪТРЕ КЪМ
„РЕХАБИЛИТАЦИОНЕН“ ЛАГЕР.

— Освен това бяха разпространили и този клип — добави Нико. В момента, в който се зареди, от първия кадър вече знаех точно какво ще видя.

Не можех да зърна лицето си — Алис бе снимала всичко зад мен, за да успее да хване излизашите от спалните деца.

— Името ми е... — аудиозаписът изпиука, за да не се чуе как се казвам — и аз съм една от вас. Всички ние тук сме като вас, като изключим жената с фотоапарата. Искаме да ви освободим. Ще ви закараме на безопасно място. Но трябва да действаме бързо. Колкото може по-бързо, и то без да наранявате себе си или някого около вас. Последвайте ги... Бързо, бързо, бързо. Става ли?

Вкопчих се в ръба на бюрото така силно, че Нико се облегна назад, докато казваше:

— Да разбирам ли, че никой не те е попитал, преди да използва този материал?

— Никой — почувствах го като нещо лично. Сякаш се бяха изсмели в лицето ми. Остатъкът от видеото представляваше снимки, събрани заедно без определен ред: агентите на СОП със запушена уста и завързани крайници, едър план на униформите им, екипировка с военни знаци — добър избор, — за да се опитат да му придадат допълнителна достоверност.

— От коментарите, които прочетох в различни месидж бордове, изглежда така, сякаш два от големите вестници са се заели с историята. Когато се сетих да прегледам и телевизионните новини обаче, група хора от правителството вече го анализираха и отбелязваха неща, които според тях определят репортажа като фалшив. Знаеш ли, че разпространиха и списък с децата? Индивидуални снимки на всеки, както и какво са вършели родителите им за Федералната коалиция.

— Не знаех — казах аз и стиснах зъби. — Коул видя ли това?

— Да. По-рано беше тук и го гледа с мен — обясни Нико. — Предполагам, че сега се радват и се поздравяват за стореното. Но истината е, че не остана дълго. Едва двацет минути, след като го качиха, и Грей разчисти интернет пространството. Не само това, но и няколко хостинг компании бяха извадени офлайн. Коментарите по форумите, например виж този. — Той посочи към обозначението на часа и датата. — От рано тази сутрин, когато новините се разчуха.

Мнението гласеше:

Това е отвратително — всичките ли са такива?

— А два часа по-късно — допълни Нико — тонът на коментарите се промени.

Това трябва да е измама. Всичко пасва прекалено добре. И аз бих могъл да го заснема в двора си с няколко актьори.

Мнението под това пък гласеше:

Тогава как са получили снимките на децата? Стари снимки от фотобанки ли? Или от стари филми?

Ти не си ли чувал за Фотошоп?

— Много от хората не вярват, че това е истинско — обясни ми Нико. — Част от проблема е, че те, по-скоро ние, нямаме име или идентичност като група. Не можем да поемем отговорност за това и после да го потвърдим с друга информация. Разпространение са известни с обстоятелството, че лансират информация, която вече е била разпространена от трети страни. Оттам идва и името им. А дори и те не са имали достатъчно големи новини, че да се ползват с доверието на населението.

— Поне хората са видели снимките — добавих аз. Както и да го представяше Нико, това все пак си беше малка победа. Защото сега, който и да си помислеше за лагерите, първото нещо, което щеше да изниква в ума му, бяха тези снимки.

— Това няма да затвори Търмънд — отбеляза Нико, а тъмните му очи проблясваха. — Вярвам в нашия план. Той е единствената ни възможност.

— Благодаря ти, Нико — отвърнах аз и стиснах рамото му. — Кажи ми, ако има нещо ново, моля те.

Той кимна и пак се обърна към компютъра си, а пръстите му залетяха по клавиатурата. Аз се изправих и тръгнах назад към Дунди, който стоеше малко встрани от компютъра на Нико и имаше изражението на човек, който се преструва, че не е слушал, докато всъщност бе чул всичко.

— Изненадана съм, че не работиш в гаража — казах му аз и седнах на празното място до него.

— Нямам никаква идея какво точно се опитваш да ми намекнеш с това — отговори той, макар че вече ми беше ясно, че си бе изградил цялостна представа за ситуацията. Или поне бе чул мнението на Лиъм за онова, което се бе случило.

— Убедена съм в това — продължих аз, — но ако искаш да бъдеш там... Ще разбере, ако избереш страната на Лиъм. Всички други го направиха.

Дори и Зу. Дори и Зу.

Ръцете му удариха върху бюрото.

— Има само една страна. И това е страната на приятелството, доверието и обичта. Именно на тази страна трябва да бъдат всички. И отказвам да призная, че може да съществува каквато и да е друга. Разбираш ли?

Премигнах.

— Да.

— Макар че — продължи Дунди — съм склонен, като съосновател на Екип Реалност, да си мисля, че гаражът е прекалено идеалистичен по отношение на представите им за това как ще се развият нещата за тях, както се видя и от дискусията ви с Нико.

— Какво мисли Вида по въпроса? — попитах го аз.

— В момента Ви е долу във фитнеса — осведоми ме той. — Не е в гаража. А тя по природа е склонна да последва онази страна, която включва пистолети и експлозии.

Кимнах, а след това посочих книгите. Сега, когато бях по-близо, можех да видя, че май всичките бяха медицински текстове.

— Да не се опитваш да разбереш какъв е проблемът с доктор Грей?

— Да — отвърна той. — Ти имаш ли прогрес на този фронт?

Посрещнах слабата му усмивка с една от своите.

— Толкова е странно — започнах обяснението си аз. — Когато се опитах да проникна в съзнанието ѝ, докато беше будна, всичко в него препускаше — ужасно наситени цветове и звуци, както и образи, които се движеха изключително бързо. Но щом се пробвах да го направя отново, след като вече бе заспала, спомените бяха истински. Смыслени, пълни.

— Съумя ли да се задържиш в ума ѝ дълго, имам предвид първия път?

— Не. Усетих, че ми става лошо.

Той кимна разбиращо.

— Може би това е била целта ѝ. Най-вероятно това е единственият начин, посредством който може да попречи на Оранжевите да навлязат в ума ѝ.

— И аз си помислих същото.

— Има логика. Ако знаеш, че имаш син, който е способен да дойде и да разбърка всичко в черепа ти, няма ли да се опитах да научиш няколко трика, с които да го блокираш, за да се защитиш?

Някой интелигентен и достатъчно решен да открие лечение за болест би взел всякакви предпазни мерки срещу това.

— Значи, спомените ѝ са си там и не са повредени... — говореше си Дунди, докато прокарваше пръст през един от отворените учебници.

— Откъде ги взе? — поинтересувах се аз, повдигайки най-близката книга, наподобяваща тухла.

— От една книжарница — отвърна той, след което добави набързо: — след работното ѝ време. Вида ги грабна вместо мен, защото аз се оказах прекалено страхлив да напусна колата.

— Радвам се, че си спрял дотам — казах, прелиствайки страниците. Повечето от тях бяха посветени на анатомията, но някои — включително тази, която той преглеждаше в момента — бяха за невро-това или невро-онова, а на кориците им имаше картини на човешкия мозък.

Той погледна нагоре с непроницаемо изражение.

— Кланси може... Той може да прониква в съзнанието на хората, нали? А какво е способен да направи, след като вече е вътре?

Замислих се.

— Може да влияе на чувствата им, да ги държи вкаменени, така че да не са в състояние да помръднат и... да проектира образи в ума им, така че да виждат нещо, което не е там.

Един друг глас се присъедини.

— Освен това може... — Дватамата с Дунди се обърнахме към Нико, който изглеждаше така, сякаш не искаше нищо повече от това отново да се скрие зад широкия монитор на компютъра. — Не само... Може не само да ги накара да застинат. Може и да ги мести. Като че ли са играчки. Няколко пъти съм го виждал да постъпва така с изследователите в Търмънд. По средата на разговор се вмъкваше в ума им, за да чуе какво ще кажат останалите. Но това го изтощаваше изключително много. След последния път, когато опита да го стори, спа цял ден, за да се възстанови. А и получаваше ужасяваща мигрена. Затова накрая престана да го върши.

Дунди ми хвърли поглед, който успях да разчета безпогрешно. „Мигрена, а не човешко благоприличие.“

— Може ли да влияе на спомените на хората? — попита Дунди. — Способен ли е да ги заличава... Всъщност не мисля, че биват изтривани, а по-скоро са потискани. Умее ли да манипулира човешките спомени?

— Той може да вижда спомените на хората... — спрях се, отчасти смаяна от извода, който се бе надигнал в мен. — Той виждаше спомените ми само когато го допусках в себе си. Не вярвам, че му е възможно да прониква сам. Истинската причина, поради която се стремеше да ме учи на контрол в Ийст Ривър, е била, че е искал да разбере как точно го правех аз.

— Онова другото Оранжево хлапе, което си познавала, какво можеше да прави то?

Мартин. Побиха ме тръпки, когато се сетих за него.

— Той манипулираше чувствата на хората.

Дунди изглеждаше заинтригуван. Заразливства книгата наново, докато не стигна до диаграма на всички дялове на мозъка.

— Това е впечатляващо... Всеки от вас използва различна част от ума на другия, и то срещу самия него. Тъ, извинявай. Това не прозвуча правилно.

Вдигнах ръка.

— Няма проблем.

— Сложно е за обяснение, но въпреки че умът се състои от няколко структури, всички те работят заедно по различни начини. В действителност вие нямате достъп до отделни дялове на мозъка, а до отделни системи в неговите рамки. Така например крайният мозък играе роля в образуването и запазването на спомени, но същото може да прави и средният мозък. Разбираш ли ме?

— Донякъде. Значи, ти мислиш, че по някакъв начин успявам да блокирам различни части от този процес в зависимост от това, което върша?

— Именно — отвърна той. — Моето разбиране е, че „паметта“, това са множество различни системи, всяка от които функционира по различен начин — например създава или извиква спомен в ума, може дори да го съхранява. — Той вдигна книгата пред себе си. — Споменът за това какъв е този предмет, как да го вдигнеш, как да прочетеш страниците, как го възприемаш... това са все различни системи. Мисля, че когато „премахнеш“ нечий спомен, въобще не ги заличаваш, а просто разстройваш няколко от тези основни системи и насочваш истинските спомени към измислени такива... или пък разбиваш процеса на кодиране, преди споменът да може да се оформи и невротрансмитерът да започне работа, така че човекът да не може...

— Добре, но как така прескачаш различните системи? Контролирайки други функции?

— Не знам — отвърна Дунди. — Как го направи на Кланси?

Това направо подкоси краката ми.

— Ти го смрази по същия начин, по който той обездвижи Лиъм и Ви. Какво по-различно стори?

— Основната разлика бе... намерението, предполагам. Аз останах напълно неподвижна и исках и той да направи същото... —

думите ми се сподавиха.

„Огледални умове.“

Това ми бе казал той, когато не успях да се ориентирам как да се върна от тъмнината там, за да скъсам връзката помежду ни. Ако извадех на преден план спомен, хватът ми върху ума му се връщаше обратно върху спомените му. А когато заставах неподвижна и поисках и той да направи същото, той реагира.

Обясних теорията си на Дунди, който кимна.

— Това донякъде има смисъл. Когато целенасочено влезеш в нечий спомен, ти използваш спомена за това как да го направиш вместо самия спомен. Ох, това звучеше доста по-ясно в ума ми. Както и да е, този процес включва и част, в която ти си уязвим спрямо другия човек, който има достъп до спомените ти, и от твоя страна има някакъв вид естествена емпатия. Не мога да си представя как той би се съгласил да рискува отдаването на която и да е част от контрола, който той има над ума си, или че притежава дори частица съпричастност. Искаш ли да експериментираме с това? Може да проверим дали ще успееш да ме накараш да помръдна ръката си...

— Не — извиках ужасено аз. — Искам само да знам коя система или част от ума ѝ е засегнал, за да я остави в този вид.

Дунди се отпусна назад. Вълнението му все още бе там — на ръба на радостта.

— Ще ми отнеме известно време, за да разкрия отговора. Ще трябва да прочета всички тези книги.

— Ей, загубеняци! — извика Вида от вратата, все още зачервена и потна от тренировката си. — Мисля, че определено ще поискате да надзърнете върху какво работят в гаража.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отне ми миг за да схвана какво виждах, докато приближавахме. Два бели чаршафа бяха закрепени с тиксо като фон зад разположената върху някакъв сгъваем стол Зу. Тя сияеше под сноповете светлина, идващи от четирите настолни лампи, които бяха обърнати и насочени към нея. В един от ъглите на стаята бяха построили импровизирана бедняшка версия на студио.

Имаше още два стола. Онзи срещу нея, до фотоапарата, бе за Алис, която бърникаше нещо по уреда. Другият беше за Лиъм, който бе седнал вдясно на Зу и говореше тихо с нея.

Той беше първият, който ни забеляза, и се намръщи.

— Какво става? — попита Дунди, който се мъчеше да осъзнае сцената.

— Сузуме се съгласи да ни даде интервю — отвърна Алис, завъртайки глава така, че да ни погледне. Все още бе облечена изцяло в черно, но сега косата ѝ бе вдигната в хлабав кок. До нея имаше две различни тетрадки, всяка от които отворена на страница, изпълнена с драсканици със синьо мастило. В скута ѝ лежеше трета.

„Коул ви каза, че имате само един шанс да докажете, че това ще сработи.“ Почти го изрекох, но реших, че е доста дребнаво. Минали бяха само няколко часа и нямаше начин да измерим пълното влияние на първия материал до медиите, който вече бяха пуснали.

— Проблем ли има? — попита Лиъм.

Вида подсвирна, сякаш вече предвиждаше как щеше да завърши цялата ситуация. Но противно на онова, което Лиъм очевидно мислеше, аз не бях тук, за да се заяждам.

— Зу — обърнах се аз, — мога ли да поговоря с теб? Само за секунда?

Тя веднага кимна и усетих как напрежението отпусна захвата си върху стомаха ми. Заведох я малко по-встрани от другите.

— Съгласна ли си да направиш това? — попитах я аз. Тя кимна усмихнато и вдигна пръсти в знак, означаващ „да“.

— Нали разбираш, че ако го сториш, образът ти ще е навсякъде? Това обясниха ли ти го? — Не желаех да си мисли, че се отнасям с нея като с дете, което не е способно да взема собствени решения. Не ми се щеше и да намеквам, че Лиъм би я излъгал съвсем тенденциозно, но държах тя да го потвърди сама. Независимо от всичко инстинктът ми, който ме водеше по отношение на останалите, винаги щеше да бъде да действам като техен щит — заставайки между тях и любопитните очи на света. А Зу, която си беше просто Зу, изглежда, го проумяваше.

Тя издърпа някаква малка, тясна тетрадка от джоба си и написа: *Нали не мога да се бия? Не ме пуснахте в Оазис. Няма и в Търмънд, нали?*

Щом поклатих глава, тя въобще не се натъжи, а просто погледна примирено. Това е единственият начин, за който мога да се сетя, за да направя нещо. Искам да помогна!

— Надявам се, че не смяташ, че не съм забелязала или че не оценявам всичко, което си направила в Ранчото досега — напомних ѝ аз.

Зу продължи да пише: *Това, което се случи вчера, ме накара да разбера, че е важно да говориш и да изразяваш мнението си, както и онова, в което вярваш.*

— Лиъм има такова въздействие върху хората — казах тихо аз.

Тя хвана ръката ми и придвижи палеца си от ъгъла на страницата, така че да мога да прочета какво друго бе написала. *Искам да съм силна като теб. Искам да го направя, за да ти помогна да стигнеш до това, за което мечтаеш. Писна ми да се страхувам. Не искам те да спечелят.*

Думите ѝ притъпиха болката в сърцето ми, макар и само за малко. Успях да ѝ се усмихна и да я прегърна достатъчно силно, че от нея да се изтръгне мълчалив, разтърсващ смях.

— Добре — казах аз. — Лиъм ли ще говори вместо теб?

Тя кимна. Казах му, че може — стига да не влиза в кадър. Той каза, че всичко е наред, но аз не искам никой да започне да издирва семейството му заради това.

— Ами твоето семейство?

Моето семейство е тук.

Прехапах устната си.

— Права си. Тук сме. И ако искаш да знаеш, убедена съм, че ще ги размажеш.

Зу написа нещо в тетрадката си и ми я подаде, за да го видя. *Права си. Упражнявах се. Ще останеш ли да гледаш?*

— Разбира се.

Дунди и Вида все още седяха там, където ги бях оставила. Говореха си приглушено помежду си, с гърбове, обърнати към Лиъм. С приближаването ми се отдръпнаха, а тихият разговор между Лиъм и Алис приключи в момента, в който Зу седна обратно на мястото си.

Долових как погледът на Лиъм ме закова, макар и само за момент, но задържах очите си върху Зу и ѝ се усмигнах окуражаващо, когато тя се обърна към мен за последен път.

— Готова ли си? — попита я Лиъм.

— Имам хартия и химикалка, с която да пише — каза Алис, повдигайки и подавайки ѝ една от по-големите тетрадки от пода. — Може да ми каже да спра във всеки един момент и ще го направя. Двете сме се разбрали.

— Знам. Давайте.

Лиъм скърцаше със зъби, но не отвърна нищо. Алис изчака само миг, за да види дали ще отправя някой друг протест, преди да се обърне. От мястото, на което стоях зад нея, смогнах да зърна как тя превключи фотоапарата от режим снимки на видеозаснемане. Зу не можеше да фокусира очите си върху обектива за дълго — не и без да придобие изнурен вид. Наблюдавах я как оправяше чисто бялата си риза и дънките си, как кръстосваше и отпускате ръце в скута си. Правеше същото и с глезените си.

— Добре, миличка. Гледай да пишеш хубаво и с големи букви, за да може Лиъм да чете лесно. Ако не искаш да отговаряш на нещо, просто поклати глава. Ясно ли е? Супер! Да започнем с два лесни въпроса. Би ли ми казала, ако обичаш, името и възрастта си?

Зу нахвърля думите набързо, като изглеждаше облекчена от това, че вече не ѝ се налагаше да се взира във фотоапарата. Мислех си, че това е единствената причина, поради която тя продължаваше да пише, макар да бе ясно, че Лиъм знае отговорите и на двата въпроса.

— Името ми е Сузуме — каза той. — На тринайсет години съм.

— Сузуме? Това е прекрасно име.

— Благодаря ти — прочете Лиъм. — Приятелите ми ме наричат просто Зу.

— Можеш ли да ни разкажеш защо приятелят ти говори вместо теб?

Зу погледна встрани от обектива — към мястото, на което стояхме ние. Улових беглото движение с крайчеца на окото си — начина, по който Вида ѝ вдигна палец ниско долу.

Аз тренирах.

— Защото... Защото дълго време бях прекалено уплашена да кажа каквото и да било — отвърна Зу. — А и не м-мислех, че който и да било би ме и-и-изслушал.

Лиъм подскочи така, сякаш го бе застреляла право в сърцето. Лицето му беше преbledняло от шок. Светът спря да се върти под краката ми през тази първа секунда, в която сладкият ѝ, мелодичен глас се появи. Той заекваше леко и бе белязан от нервите, които тя не позволяваше на никого да съзре, изписани по лицето ѝ. Беше толкова по-различен от начина, по който бе прозвучал, когато бе говорила в съня си — сега не беше дрезгав заради това, че не беше използван...

— Успях — каза тя почти изумена.

— Да, успя! Давай, момиче! — окуражи я Вида и силното ѝ пляскане бе единственият звук, който се появи в последвалата тишина. Децата, които бяха наблюдавали интервюто, седнали на земята като разперено ветрило, изглеждаха, меко казано, втрещени.

Дунди се размърда чевръсто, премина покрай мен, Вида и Алис, която тъкмо се изправяше, за да сложи апарата на пауза, и едва не се блъсна в Зу. Докато я прегръщаше, лицето му бе олицетворение на чистата радост, а и той не се опитваше да скрие сълзите, които бяха започнали да се стичат по лицето му.

— О-опитвам се да дам интервю — оплака се Зу, а гласът ѝ беше приглушен от ризата му. След известно време тя омекна и го потупа по гърба.

— Добре, Чарли — каза Вида. — Нека момичето приключи, преди да си успял да я удавиш в сълзите си. Хайде! — Тя внимателно го издърпа от „сцената“, на която се провеждаше интервюто, и го отведе обратно дотам, където стоях аз и където остатъкът от прегръдката му бе прехвърлен върху мен. А и аз самата бях повече от

доволна от извинението да погледна встрани от Зу и да се справя със сълзите, които започваха да напират зад собствените ми мигли.

— Защо всички се държат като л-луди? — попита тя, а гласът ѝ вече ставаше по-стабилен и силен. — Може ли да започнем отначало?

Лиъм се изправи и тъкмо щеше да издърпа стола си настрана, когато тя го хвана за ръката и му каза нещо тихо. Първоначално не съумях да видя изражението му — не и докато беше с гръб към нас, — ала имах шанса да го зърна, докато той преместваше стола си от другата страна на фотоапарата. Гърлото ме болеше от изпитаната гордост, от радостта. Той седна отново, а Зу незабавно се обърна така, че да гледа към него, а не към репортерката. Цялата ѝ поза се промени. Тя се отпусна дотолкова, че чак започна да люлее краката си напред-назад.

— Така добре ли е? — попита Лиъм и нея, и Алис.

Репортерката кимна и задраска следващите два въпроса от списъка си.

Последвалият въпрос беше за цветовата принадлежност на Зу и за това, което тя можеше да прави. Това, естествено, доведе до един още по-сериозен въпрос.

— Родителите ти ли те изпратиха в лагер, или бе взета насила?

— Развалих колата на баща си, без да искам изпържих двигателя ѝ. Това беше злополука. До този момент бях успяла да разваля само няколко лампи. Будилника си. Те говореха за... терористи. Мисля, че казваха, че ОМИН е бил причинен от терористи и че трябва да си тръгнат възможно най-бързо, за да се върнат в Япония. Аз се стреснах и тъй като няхах добър контрол, изпържих двигателя и разни коли започнаха да се удрят в нас. Тазът на майка ми бе счупен, а след като излезе от болницата, тя настоя да отида на училище идния понеделник. Тогава бе първият Набор.

Наборът представляваше поредица от прибирания на деца, които се провеждаха тайно от самите тях. Ако родителите се чувстваха застрашени от децата си или пък си мислеха, че те са заплаха за себе си или за останалите, ги изпращаха на училище в определени дни и агентите на СОП ги залавяха.

— Спомена, че вече можеш да контролираш способностите си. Как се научи на това?

Зу повдигна рамене.

— С тренировки. И без да се страхувам от тях.

— Какво би казала на хората, които смятат, че ако Пси-децата бъдат оставени да се научат да контролират способностите си, това ще постави в опасност другите?

Тя докара на лицето си онова свое патентовано изражение, с което сякаш казваше: „Ама ти шегуваш ли се?“.

— Повечето деца искат да ги контролират, за да могат да се почувстват нормални. Защо бих искала да давам накъсо всяка лампа или телефон, който докосвам? Всеки компютър? Вероятно има деца, които злоупотребяват с това, но повечето от нас... ние сме по-опасни, ако не знаем как да го контролираме, а всеки може да се научи да го прави, стига да му се даде време.

— Как се почувства в онзи ден, когато осъзна, че силите на СОП те отвеждат от училището ти? — попита Алис.

— Реших, че е някаква грешка — отвърна тя, свеждайки поглед към ръцете си. — Почувствах се глупава и малка... като боклук.

Въпросите на репортерката очевидно бяха предвидени в такъв порядък, че да накарат старите рани на Зу да прокървят до последния ужасяващ детайл. Въпросът за ежедневието им график в Каледония преля в този за отношението на Специален отряд „Пси“ към тях — как се бяха отнасяли с тях в „нормалните“ дни и как, когато се бяха държали лошо. Мъчително бе дори да си представиш, че тези неща са се случили на това дете, да не говорим за усещането, когато Алис попита:

— Преди си ми споменавала, че си успяла да се махнеш от Каледония благодарение на това че сама си избягала оттам. Ще ми разкажеш ли за онова, което се случи?

Зу се обърна и се наведе леко, за да потърси с очи Лиъм. Той я бе наблюдавал с ръце, скръстени пред гърдите му, борейки се да не позволи на чувствата си да се изпишат върху лицето му. Сега обаче той кимна незабележимо с едва доловима усмивка, която можеше да разбие всяко сърце. „Давай!“

— Всичко бе планирано в продължение на месеци от моя приятел. Тогава все още не ми беше приятел, но пък се държеше много мило с всички. Толкова е умен. Знаехме, че ще имаме само един шанс, за да избягаме, и изглеждаше, че това бе именно той... — Тя се впусна в описание на детайлите на бягството, как си бяха предавали

информацията един на друг... и стигна до онази вечер. — Тогава се случи всичко... Схемата проработи... Предния ден бе валяло и навсякъде имаше купчини сняг. Това затрудняваше бягството ни, но можехме да видим, че някои от по-големите деца вече бяха в командната кабина — мястото, откъдето контролираха портата на електрическата ограда. Опитвах се да я извадят от строя — да накарат портата да се отвори. Не знам защо не се получаваше. Управляващите лагера явно я бяха блокирали по някакъв начин. Тогава ние просто се...

Алис ѝ даде няколко секунди, в които да събере мислите си, преди да я притисне:

— Вие просто се... какво? Как ви отвърнаха агентите на СОП и управляващите лагера?

Зу не можеше да се накара да го каже. Самата аз си спомнях тази сцена толкова добре, а я бях виждала от втора ръка в паметта ѝ. Да си го преживял наистина... Хвърлих бегъл поглед към Лиъм. Той не бе помръднал и на милиметър от скованата си поза, но кожата му бе придобила пепеляв вид.

Най-после Зу вдигна ръка и изимитира с пръстите си пистолет, който стреля в посока към камерата. Алис действително потрепери.

„Защо това е изненадващо — зачудих се аз. — Защо те да се притесняват от това, че ще ни убият?“

Как така не им беше хрумнала тази възможност, когато бяха предали децата си на един от клоновете на военните?

— Да не би да казваш, че са започнали да стрелят по бягащите деца? Сигурна ли си, че са използвали истински муниции?

Зу отвърна с равен глас:

— Снегът стана червен.

Алис се взря в тетрадката в скута си, като че ли несигурна как да продължи.

— Не мисля, че тези войници ни възприемат като хора — отвърна Зу. — Иначе не мога да си обясня как могат да сторят това, което си позволиха. Можеше да се види, че агентите на СОП са малко уплашени, но също така много ядосани. Те мразеха факта, че им се налага да са там. Обиждаха ни, наричайки ни с различни думи — „животни“, „изроди“, „чудовища“, лоши думи, които не бива да използвам. Ето така го правеха те. Ако в съзнанието им ние не

представлявахме човешки същества, те можеха да се държат с нас по този начин и да не се чувстват зле заради това. В онази нощ бяхме като животни в кошара. Повечето от тях стреляха към нас от прозорците на сградата на лагера. Изчакваха, докато някое от децата се приближи близо до портата, и тогава...

Не бях забелязала, че тя бе съумяла да събере тълпа около себе си, докато някой не изпъшка леко. Тогава се обърнах и открих на известно разстояние зад нас останалите деца и Коул. Повечето бяха вперили погледи в бледото лице на Зу, докато тя обясняваше, а Коул наблюдаваше брат си.

— Как успя да избегнеш тази съдба? — Алис звучеше напълно вгълбена, съпричастна.

— Моят приятел, онзи, който го беше планирал. Отвориха вратата. Той дойде, вдигна ме и ме изнесе. Аз паднах и не можах да се принудя да стана и да се затичам. Той ме носи с часове. После открихме една кола — стар миниван — и карахме с дни просто за да се отдалечим. Оттогава все търсим безопасни места.

— Как оцеляхте сами на пътя? Къде откривахте храна и подслон?

— Ние... Не искам да казвам — отвърна Зу. А щом Алис се изправи от изненада, тя добави: — Защото навън има още толкова много деца, които все още търсят тези неща, така че не желая да подсказвам на хората къде да ги издирват или как да изчакат да се появят. Има много начини да го направиш. Просто трябва да се научиш да оставаш невидим, да не поемаш големи рискове.

— Под „хора, които ги издирват“ имаш предвид преследвачи, нали? — попита Алис. — Потърсих профила ти в мрежата им. Наградата за „възвръщането“ ти и предаването ти под опеката на Специален отряд „Пси“ е оценена на трийсет хиляди долара. Ти знаеше ли за това?

Зу кимна.

— Това разгневява ли те — да си наясно, че някой ще печалбарства на твой гръб?

Отне й доста време за нещо, което изглеждаше съвсем лесен отговор: „Да, ядосана съм. Направо съм яростна“.

— Не знам — каза в края на краищата тя. — Понякога — да. Много ме разстройва. Парите не са отражение на това колко струва

животът ми. Та как би могло да се изчисли подобно нещо? Те взимат някаква начална сума — десет хиляди долара — и я увеличават въз основа на способностите си и потенциала, който те смятат, че имаш, за да им се противопоставиш. Мисля, че съм съгласна с тази цена, защото тя им показва, че няма да се предам и просто да тръгна с тях, а че ще се боря, за да се защитя.

Екранът в задната част на фотоапарата показваше как Алис приближава в по-едър план лицето на Зу, докато момичето продължаваше:

— Навън има мъже и жени, които вече живеят само за това — не защото се нуждаят от парите, а защото им харесва или пък си мислят, че са добри в това. Объркано е. Държат се така, сякаш са обявили началото на ловния сезон. Но аз си мисля... че повечето от тях са били принудени да прибегнат към нещо подобно. Те се нуждаят от парите, за да оцелеят. Агентите на СОП трябва да се занимават с това заради Набора. Струва ми се, че ако спрат и помислят по въпроса, ще разберат, че действително не са ядосани на нас за онова, което се случи. Може би са уплашени, но най-вече са разгневени на хората, които не ги опазиха — правителството, президента. И тъй като нямат властта да премахнат тези обстоятелства от живота си, те прехвърлят вината. Държат се като че ли ОМИН бе наша грешка, а не нещо, което ни се случи. Кой е виновен за разпадащата се икономика? Ние. Кой е виновен, че губят къщите си? Ние.

Алис тръгна да задава друг въпрос, но Зу все още не бе приключила.

— Познавах такъв човек. Той бе добър. Страхотна личност. Най-добрият! Лошото е, че ако държиш да си преследвач, трябва да го докажеш. Не може просто да те допуснат в системата си или да ти дадат от техните джаджи, преди да си предал някое дете — обясни Зу в лавина от думи. Тя изви тетрадката в ръцете си. — Пътувах с кола с група деца към Калифорния и бяхме преследвани от двама преследвачи — истински, от онези гладните, за които говорех. Те направиха така, че колата ни се преобърна и се удари толкова зле, че единият от приятелите ми... Той умря. После щяха да ме хванат, но се появи друг преследвач, който вместо това ме извади от колата. Бях останала заклещена под колана. Трябваше да ви го разкажа по-рано. Не можех да изляза и да тичам като останалите.

Лиъм изруга на висок глас. Аз бях прекалено вцепенена от разказа, за да правя каквото и да е, освен да слушам.

— Той един от тези, които спомена преди малко ли е? От тези, които е трябвало да предадат дете, за да започнат? Ще ни разкажеш ли за него?

Зу кимна.

— Той бе възрастен. Не точно възрастен, но определено не беше двайсетгодишен. Може би на двайсет и седем?

Алис се засмя леко.

— Двайсет и седем не е особено възрастен.

Тя вдигна рамене, преди да продължи:

— Бяхме в Аризона... Мисля, че той беше от Флагстаф или Прескот, не съм много сигурна. Беше много сърдит. Със сигурност му се бе случило нещо много тъжно. Можех и сама да видя това, но той не говореше по въпроса. Беше човек, който просто искаше да напусне този тип живот, но не можеше да се оправи без пари. Независимо колко пъти ми каза, че ще ме предаде, аз знаех, че няма да го направи.

— Как си била толкова сигурна? — попита Алис.

„Да — помислих си аз, — как, за бога, си могла да имаш доверие на този човек?“

— Казах ти, той бе добър човек. Той бе... наистина се бореше. Това го ядеше отвътре. Независимо колко пъти се опитваше да се държи с мен така, сякаш съм изрод, в крайна сметка винаги се предаваше. Имаше две възможности да ме предаде на СОП, но просто не можа да го стори. Не само че ме спаси, но ми помогна да окажа помощ и на още едно хлапе и да го върнем на хората, които се грижеха за него. Именно благодарение на него стигнах до Калифорния.

Парчетата на историята вече започваха да се наместват — тези хора, за които говореше, бяха родителите на Лиъм. Именно в онзи миг нейният път се бе пресякъл с този на майката на Лиъм.

— Какво се случи с него?

— Той... Той се казваше Гейб, казах ли го вече? Името му бе Гейб и той бе... Беше наистина мил.

— Какво стана с него? — попита отново Алис.

— Гейб умря.

Дунди изпусна въздуха, който бе задържал, и потърка лице с ръцете си. Знаех края на историята, но въпреки това се почувствах

опустошена. Виждайки лицето ѝ, чувайки тези две думи...

— Какво му се случи? — този път по-леко и по-колебливо. Алис погледна към Лиъм, като че ли да попита дали е правилно да продължава да дълбае в тази посока. Той кимна, защото той също разбираше. Тя искаше да говори за това. Имах усещането, че се съгласяваше да направи всичко това единствено за да разкаже за Гейб и за онова, което той ѝ бе причинил.

— Децата, с които бях пътувала в началото? Те стигнаха в Калифорния преди нас и чакаха при моята... на мястото на среща, за което се бяхме разбрали. Само че тогава не знаехме това.

„Божичко...“

Гейб ме накара да вървя зад него, докато оглеждахме. Беше наистина много, много тъмно — едва успяхме да зърнем каквото и да е. Щом отворихме вратата към една от близките сгради, се оказа, че в нея вече се криеха останалите деца. Те го видяха и го разпознаха от Аризона. Решиха, че той ги е проследил. Едно от момичетата се паникьоса и го застреля.

Погледнах към Лиъм в същия момент, в който и той погледна към мен... абсолютно покосен.

— Той беше добър човек и искаше само да помогне. Стана грешка, но нямаше нищо, което можехме да направим. Те бяха помислили, че той ще ги нарани. Не знаеха това, което знаех аз. Той умря, защото помогна на мен, вместо да помогне на себе си.

— Това е ужасно — каза Алис, която все още търсеше правилните думи. — Това е...

— Всички се страхуват толкова един от друг — продължи Зу. — Не искам да поглеждам към възрастните хора и да предполагам, че си мислят колко могат да изкарат от мен. Не ми се ще и те да ме поглеждат и да се чудят колко много бих могла да ги нараня. Твърде много... Твърде много от приятелите ми живеят в болка. Били са сломени жестоко от това, през което са преминали, но въпреки всичко се погрижиха за мен. Това е другата страна на нещата. Защото има хора, които се страхуват, както и хора, които са храбри. Ние успяхме да оцелеем въпреки глада, страха и обидата именно защото бяхме заедно.

Алис остави камерата да записва още няколко секунди, преди да я изключи и да се облегне назад.

— Мисля, че това е достатъчно за днес.

Зу кимна, изправи се и положи тетрадката върху стола си, след което отиде направо при Вида.

— Добре ли се справих?

Вида протегна юмрук за поздрав.

— Направо ги разби, момиче!

Лиъм слушаше наполовина това, което му говореше Алис, и наполовина онова, което се случваше между Зу и Вида. Той ме хвана, че го наблюдавам, и вместо да отмести поглед встрани, ми се усмихна колебливо. Усетих как му отвързвам, но моментът приключи толкова бързо, колкото бе и започнал. Това, което беше важно в момента, бе Зу. Малката искрица щастие, която почувствах при това кратко временно примирие, не беше нищо в сравнение с радостта, която бушуваше вътре в мен, докато тя говореше с Вида, а ръцете ѝ мърдаха, за да подчертаят думите ѝ. И докато аз се бях заслушала в сладкия начин, по който гласът ѝ се извисяваше успоредно с нарастването на вълнението ѝ, в задната част на ума ми започна да се формира една мисъл.

Докоснах ръката на Дунди, за да привлека вниманието му.

— Коя част от мозъка контролира говора?

Той излезе от своя унес, все едно бях запокитила към лицето му гарафа, пълна с ледена вода.

— Това е цяла система, помниш ли?

— Да, разбирам. Предполагам, че въпросът ми е дали има нещо в ума ти, което може да те остави безмълвен или неспособен да обработваш думи, дори ако всичко друго изглежда така, сякаш функционира нормално?

Сега той просто изглеждаше объркан.

— Зу не говореше по собствен избор.

— Мисля си за Лилиан — разясних му аз. — Сякаш всички лампи в дома са светнати, но тя не може да отключи вратата, може да открие по малко думи, но не е в състояние да ни разбере, нито пък ние можем да разберем нея. Чувал ли си за нещо подобно?

Той се замисли по въпроса.

— Не мога да се сетя за медицинския термин, но подобни неща са се случвали понякога с пациенти, получили сърдечен удар. При баща ми в спешното отделение веднъж постъпил пациент, който бил по средата на урок върху Шекспир, а след две минути получил удар и въобще не можел да комуникира. Това е... загуба на говор... при

инсулт. Или пък сензорна афазия? Не съм сигурен. Трябва да проверя. Тя свидетелства за увреждане в зоната на Вернике в мозъка.

— Ingle's, por favor — каза Вида, която хвана края на всичко това. — За съжаление, ти си единственият, говорещ свободно медицински.

Той изсумтя.

— Казано най-общо, ние съставяме това, което искаме да кажем, в зоната на Вернике в мозъка, след което планираната реч се прехвърля в зоната на Брока, която всъщност я изважда. Чудя се...

— Какво? — прекъснах го аз.

— Може би Кланси е успял да... затвори или просто да вцепени тези части от ума й? Или просто ги е умалил така, че да не функционират с пълния си капацитет — той ми хвърли пронизателен поглед. — Какво точно направи, за да възвърнеш спомените на Лиъм?

— Ами, мислех си за... Спомнях си нещо, което се бе случило помежду ни — отвърнах му аз. — Аз го... — Целувах. — Някак си се протягах към него. Действах някак... инстинктивно. Опитвах да се свържа с нещо в него. — Опитвах се да открия стария Лиъм, от когото се бях отказала.

Огледални умове.

— О! — казах аз, притискайки и двете си ръце към устата. — О!

— Сподели и с нас! — помоли Вида и сложи ръце върху раменете на Зу. — Твоята половина от разговора е единствената, която разбирам.

— Просто трябва да й дам ток — казах аз.

— Моля? — попита Коул, който също се включи в разговора. — Кого ще третираме така шоково?

— Допускаш, че можем да „нулираме“ тази система в ума й? — включи се разбиращо Дунди. — Но... как точно?

— Кланси ми каза нещо последния път, когато бях в ума му — признах аз. — Огледални умове. Смятам, че именно това се получава, когато вляза в нечия глава. Отразявам със собствения си ум онова, което е в ума им. Когато бърникам из спомените и ги претърсвам, сякаш поставям огледало помежду ни и всички промени, които си представям всъщност, незабавно се отразяват в другия ум.

— Добре — отбеляза Коул. Щеше да е почти невъзможно да им обясня. Нямаха никаква идея какво бе усещането, а аз не бях убедена,

че въобще мога да го опиша.

Слава богу, Дунди можеше.

— Значи, мислиш, че ако активираш тази част от мозъка си, това ще се отрази и на същата част в нейния мозък и ще я рестартираш?

Вдигнах ръце.

— Заслужава ли си да се опита?

— И още как — намеси се Коул. — И без това е време да я проверим...

Чу се удар по вратата за зареждане — силен звук, който прозвуча като куршум през спокойствието, което се бе настанило в стаята. Лиъм скочи на крака, а на лицето му изгря усмивка, докато тичаше да отвори. Това бе и причината, поради която си позволих да се отпусна, докато той и Кали отключваха катинара, който бяха поставили там. Вратата се вдигна нагоре, тътнейки като гръмотевица, докато слънчевата светлина се изливаше вътре.

Преброих осемте деца, докато влизаха едно след друго. Някак всяко успяваше да изглежда по-зле от следващото — бяха мръсни и облечени във всевъзможни плетива. А от мястото, на което стояхме, можехме да доловим миризмата, която се носеше от тях. Коул реши да отбележи това с повдигнати вежди и изражение, което бях виждала върху лицето на Лиъм многократно.

Разпознавах новите лица, но не бях прекарала достатъчно време в лагера на Нокс в Нашвил, за да мога да си спомня имената им. Ситуацията за децата там беше безнадеждна. Не получавах почти никакви запаси, тъй като Нокс и няколко от другарите му взимаха за себе си всичко, което донасяха. Тази група обаче изглеждаше в малко по-добра форма. Разполагаха с няколко раници и импровизирани чанти, навързани от стари чаршафи. Ако не знаех нищо, щях да си помисля, че идват чак от Нашвил.

Лиъм се бе пресегнал, за да започне да спуска вратата надолу, но спря и се подаде навън, за да махне на последните двама, които крачеха към нас. Първата — високо русо момиче — се спря, за да го прегърне през рамото с едната си ръка. Другият — един още по-висок младеж, който на главата си имаше ушанка в шахматно разположени яркочервено и черно, пушна раницата си и се протегна.

„Оливия — казах си наум. — Брет.“

И съвсем естествено, Кайли и Луси се втурнаха напред с вик.

— Лив!

Момичето се обърна към тях и двете са заковаха на място — буквално буксувайки по цимента при гледката към лицето ѝ, която им се беше разкрила. Едната му страна бе изгорена от Мейсън Червения, който Нокс бе държал като затворник в лагера си, и бе останала лошо белязана по време на оздравителния процес.

— Малко съм трансформирана — каза ведро тя. — Както сами можете да видите. Здравсти, Руби!

За миг Брет се озова до нея и прокара ръка през дългата ѝ плитка, която после пусна върху кръста ѝ.

Прекосих последните няколко метра помежду ни. Независимо от факта, че никоя от нас не беше от типа особено топли, прегръщащи се хора, аз я прегърнах, сякаш бяха минали години, а не само месец, откакто се бяхме разделили.

— Радвам се да те видя — казах ѝ аз. Така беше в действителност. — Теб също, Брет!

— Чувството е взаимно — увери ме той. Аз отстъпих назад, позволявайки на Кайли, Луси и Майк да я доближат, прегърнат и посрещнат малко по-решително в лоното ни. — Значи, това е Лоудай, а?

— Това е — потвърди и Лиъм. — Бяхме малко заети. Днес слушали ли сте новини? Атакувахме онзи лагер, за който ви споменах преди.

— Сериозно ли? — попита Оливия, премигвайки. — Помня, че ни го каза, но...

Тя размени един объркан поглед с Брет.

— Докато вървахме насам, само за това говореха по радиото — уведоми ни Брет. — Вие нали знаете, че Детската лига си приписва заслугите за него...?

И просто ето така, вятърът, който бе опънал платната на Лиъм, изчезна напълно... В действителност като че ли целият въздух беше изсмукан от гаража. Коул отиде до компютъра, разпръсна намиращите се там деца и включи радиото.

Бяхме хванали радиоводещия наред изречението.

— ... току-що получихме следното изявление, направено от представители на Детската лига...

Погледнах към ботушите си, опряла ръце на хълбоците си. Сенатор Круз и Роза нахлуха откъм коридора, а Нико бе точно зад тях. Лицето на жената беше бледо, когато тя отвори уста, за да ни извика. Сериозният глас откъм колоната обаче изпревари новините, които тя носеше.

— „Рано вчера сутринта ние предприехме нападение над един от рехабилитационните лагери на Грей, намиращ се в Оазис, Невада. Освободихме жертвите на неговата жестокост — интернираните там деца — и ще ги пуснем едва след незабавната оставка на президента. Ако на исканията ни не бъде отговорено, ще ударим следващата си цел.“ Силни думи! Ако току-що се включвате, това са последните допълнения по извънредните новини, свързани със снимките и клипчето, публикувани от няколко известни вестника...

— Не могат да направят това! — Зак надвика жужащите около нас разговори. — Та те нямат нищо общо с това! Карат ни да изглеждаме като терористи...

— Това възможно ли е? — Сенатор Круз се обърна към Коул. — Може ли наистина да поемат отговорност за това? Или пък Грей се мъчи да им го припише, за да има основание за още едно нападение над тях?

— Мисля, че наистина искат да им бъде приписано — казах аз, усещайки нуждата да инжектирам спокоен глас сред паникьосаните възгласи. — На Грей не му трябва поредно извинение, за да ги нападне, а и той се бори да поддържа на повърхността теорията, че всичко е било манипулирано. Макар че това няма никакво значение. Сега вече от Лигата имат мишени на гърба си — ние не.

Коул успя да потисне самодоволния си поглед, или поне някак да го смекчи.

— Е, имахте шанса да налеете вода в мелницата им. Но Руби е напълно права. Това поне е добре за нас.

Репортерът продължи необезпокояван.

— ... Петнайсет офицери от Специалния отряд „Пси“ са претърпели леки наранявания и за тях са се погрижили на място. Всички те са отказали коментар по въпроса за отношението към децата и рехабилитационния лагер като такъв преди пристигането на старши военни чиновници. До момента няма никакъв отговор от страна на президента Грей. Вашингтон запазва мълчание по въпроса.

Неизречените думи се завъртяха из ума ми. Но не за дълго.

Лилян бе не само будна, когато отключихме вратата и влязохме, но и се разхождаше надлъж и шир из стаята в тъмното. Не беше запалила нито една лампа, освен тази върху бюрото. В сравнение с по-рано изглеждаше малко по-представителна. Някой — най-вероятно Коул — й бе дал кърпи, за да си измие лицето, както и четка и чисти дрехи. Зървала я бях в изрезки от пресата, облечена като Първа дама — костюми, перфектно фризирана коса, перли, — а също така и в спомените на Кланси като учен — свежа и уравновесена в бялата си лабораторна престилка. Тук обаче, облечена по този начин, тя можеше да бъде който и да е. И това доста улесняваше контакта с нея. Щеше да е много по-постижимо да направя това, което исках.

— Здравейте, доктор Грей — казах аз. — Дали помните мен и Дун... Чарлс?

Вида и Коул също бяха изявили желание да наблюдават, но аз се притеснявах да не объркам доктор Грей с прекалено много хора около нея. Имах нужда тя да е по-спокойна от предните пъти, в които се бях занимавала с нея.

Жената измънка нещо под носа си и премерено продължаваше да крачи назад-напред, назад-напред, без да нарушава ритъма си, докато гледаше към леглото си и разхвърляните върху него листове. Изведнъж тя спря и посочи към тях с настойчивост, а устата й се бореше с всеки звук, който се напругаше да издаде. Цялото й тяло се разтнесе от безсилие и тя притисна ръка към гърлото си, за да го разтрие.

В този момент аз разбрах. Кланси не бе искал само да я заглуши, за да не може да разкаже на другите за лечението. Той бе пожелал да я накаже по единствения начин, който бе знаел, че ще я нарани най-много. Похитил беше брилянтния й ум и я бе затворил в него.

— Точно така. Искаме да говорим за изследването, което сте направили.

— Тааабббб... — Тя преглътна и отново се опита. Изглеждаше толкова унижена, колкото никой друг, когато бях срещала досега. Трябваше да се преборя с подтика да я хвана за ръката, когато тя я вдигна към нас. — Таааблица.

— Точно така, таблиците. — Обгърнах я внимателно през раменете и я насочих към леглото ѝ. Не знаех дали си спомня какво се беше случило последния път, когато бях тук с нея, но тя не оказа никаква съпротива, докато не се опитах да я принудя да седне.

— Руби? — попита Дунди. — Готова ли си?

Раменете ѝ се изопнаха, а мускулите ѝ се стегнаха под ръката ми. Тя вече се подготвяше. Знаеше много добре каква съм.

Второто ми гмуркане в ума ѝ не бе по-малко болезнено от първото. Доктор Грей превърна спомените си в ревяща река, която не можех да пресека — поток от пейзажи, къщи, детски играчки, учебници, цветя, прибори за хранене — каквото и да е... и всичко, за което тя можеше да мисли, за да защити важните си спомени.

Но ние бяхме свързани. Само това имаше значение.

— Руби — Дунди стоеше зад мен. Наясно бях с това, но ми се струваше, че ми говори някъде извън стаята. — Руби, кой е... хम्म... любимият ти цвят?

— Моят любим цвят — повторих аз и оставих думата да приеме форма в ума ми — е зелено.

Промяната настъпи по средата на думата. В единия миг бях дърпана от сцени, които не продължаваха по-дълго от частица от секундата. В следващия вече се чувствах така, сякаш бях запратена в стена от парчета стъкло. Свих се — физически и умствено.

— Каж ми второто си име — попита ме Дунди.

— То е... — Думите ме доведоха по-близо до болката и до нейната острота. Тази част от ума ѝ бе толкова тъмна, така непоносимо черна. Вероятно за нея беше особено болезнено всеки път, когато се бе опитвала да проговори или пък да използва тази част от мозъка си. Той бе искал да я боли. Болка.

— Какво е второто ти име? — повтори той.

— Елизабет. — Долових как устата ми оформя думите, но не можах да ги чуя заради прилива на кръв в собствената ми глава. Трябва да избутам това. Това е стъкло. Трябва да го счупя. Трябва да мина през него. Огледални умове.

— На кого си била кръстена? — Въпросите на Дунди ме задържаха в тази част на ума ѝ. Всеки път, в който ми се налагаше да спра и да помисля за онова, което той ме питаше, болката ставаше малко по-поносима.

— На баба ми — отвърнах аз. — На баба.

Баба. Баба. Баба. Човекът, който ме помнеше, когото щях да открия веднага след като всичко това приключеше. Аз се нуждая от теб. Ние се нуждаем от теб.

Захватът ми върху нея се засили до точка, в която бях почти сигурна, че ноктите ми са се впили в плътта ѝ. С един последен, дълбок дъх аз се бутнах в стената колкото можех по-силно, превръщайки ума си в прилеп. Продължих да се блъскам в нея, докато не я усетих как поддаде с оглушително пропукване. Приплъзнах се напред, пробивайки си път, а тя се счупи и срязва връзката на парчета.

— Руби, как бе името на вана ни? Как го наричахме? — Дунди най-вероятно ми крещеше този въпрос. Гласът му беше дрезгав.

— Черната... — измънках аз, а умът ми бе като надробен... болка навсякъде... агония... — Черната Бети.

Не успях да се приплъзна навътре, а по-скоро паднах покрай остатъците от бариерата. Светът около мен експлодира в електриковосиня светлина...

Щом се съвзех и се освободих от всепоглъщащата болка, се оказах легнала по гръб на пода, а притесненото лице на Дунди беше на сантиметри от моето.

— Добре ли си? — попита той и грабна ръката ми, за да ми помогне да седна. — Как се чувстваш?

— Все едно са ме наръгали с пламтящ нож в главата — успях да изкарам аз през стиснатите си зъби.

— Беше в безсъзнание близо минута. Вече бях започнал да се притеснявам — каза той.

— Какво стана? — попитах на свой ред аз и се обърнах към леглото. — Какво...

Лилян Грей седеше на ръба на леглото си, а лицето ѝ беше скрито зад ръцете ѝ. Раменете ѝ се тресяха и трепереха при всеки дъх, който поемаше.

„Тя плаче — установих аз, докато се изправях на колене. — Аз я нараних...“

Лицето ѝ беше червено и подпухнало от силата на риданията ѝ. Въздухът в стаята се бе променил — гръмотевичната буря от чувства се бе оттеглила и над нас бе останало само безтегловно синьо небе.

Когато тя ме погледна, тя ме видя. Устните ѝ се разтеглиха в болезнена усмивка.

— Благодаря. Ти. — Отнасяше се към всяка дума като към чудото, което наистина си беше.

И тогава, без каквото и да е предупреждение, и аз започнах да плача. Напрежението, което се беше насъбрало в гърдите ми, се пропука при следващото дълбоко вдишване и беше изпъдено напълно с последвалото издишване. Аз сторих това. Дори и да не направех повече нищо значимо в живота си, поне бях помогнала на тази жена. Аз ѝ бях върнала гласа. Не бях пречупила никого, а бях успяла обратно да го сглобя.

— Хм... — започна с неудобство Дунди. — Дали не трябва аз...
Ъъ...

Изправих се и избърсах лицето си през смях.

— Ще отида да открия Коул — казах му аз. — Ти би ли ѝ разказал какво става? Погрижи се всичко да е наред.

Веднага след като напуснах стаята, използвах края на ризата си, за да избърша лицето си. Позволих си няколко успокояващи вдишвания, преди да погледна във фитнеса и кабинета, а после и в голямата стая, в която децата вече сядаха с чинии пълни с макарони и сирене.

Правилно. Вечеря. Това означаваше...

Взех стълбите по две наведнъж, подскачайки по коридора към кухнята. Децата, които сервираха там, само вдигнаха ръце и ми съобщиха, че Коул бил дошъл и си тръгнал с две чинии. Щеше да изглежда прекалено съмнително, ако останех да чакам пред килера. Затова издърпах верижката, на която държах ключа около врата си, огледах се във всички посоки, за да съм сигурна, че никой не ме наблюдаваше, докато влизах вътре, и заключих след себе си. Крушката над мен се залюля от движението на въздуха, а вратата зад етажерката изскърца, тъй като не бе напълно затворена.

Именно любопитството — повече от каквото и да е друго — ме накара да пристъпя в тесния коридор. За пръв път от дни бях дошла да го видя — Коул ме бе отхвърлял всеки път, когато предложех да го направя, убеждавайки ме, че за мен е по-добре да стоя настрани и да избягвам сблъсъка с него, особено като се имаше предвид, че той вече

ми беше бесен. Освен това твърдеше, че бил станал напълно отзивчив и не давал никакви признаци да се опитва да влияе над ума му.

Сега, когато тя се бе върнала, почти бях очаквала да зърна Вида тук как го наблюдава през малкото прозорче във вратата от другия край на коридора, но грешах. Там нямаше никого, който да се грижи за това Кланси да не си прави каквото поиска в ума на Коул.

Ако някой ми бе казал, че Коул и Кланси щяха да седят лице в лице на пода и да се хранят, разделени само от двусантиметрова стена от бронирано стъкло... щях да му кажа да си запази халюцинациите за себе си. Но ето че те бяха тук. Двамата се бяха отпуснали и си приказваха с лекотата, присъща на стари приятели.

Наведох се напред и притиснах ухо към вратата, долавяйки части от разговора.

— ... няма да има никакви файлове за това. Точно толкова поверително е. Единствената причина, поради която знам, че още съществува, е един профил в СОП...

— ... заслужава, ако това означава повече войници на мястото...

— Не омаловажавай пропагандата, която извършват... Опитай се да я използваш, за да прокараш собствените си идеи. Да привлечеш желаещи войници...

Минаха десет минути. Петнайсет. Повишеното ми настроение спадна до нещо, което приличаше на страх. Не от това, че те двамата си говореха — имах доверие на Коул, че ще приеме всичко казано от страна на Кланси с възможно най-голямото съмнение, което човечеството въобще някога бе познавало, — а от това, че бях съгласна с онова, което чувах.

— Целта трябва да бъде да се оставят максимално голям брой възможности за избор пред децата и да не се позволи на никого да прокара закони за това какви биха могли да са... или би следвало да са — продължи Кланси. — Сенаторът готова ли е да защитава правото им да взимат решения за бъдещето си?

„Лечението е друг способ да ни контролират и да изтръгнат решенията от ръцете ни.“

Дръпнах се назад от вратата и поклатих глава. Не... Помагането на Лилиан ни даваше избор. Не можехме да вземем истинско решение, без да знаем какво беше лечението.

Тогава защо изведнъж изминалите няколко часа ми се струваха такава грешка?

— ... да ми кажеш нещо друго за Соутуут? — Коул вече бе на крака и прибираше празната чиния на Кланси от процепа във вратата.

Кланси се върна на леглото си, където разполагаше с ново подебело одеяло, а също така и с истинска възглавница. Покрай леглото му имаше купчина книги, почти толкова високи, колкото беше и то. Очевидно Кланси се бе държал като много добро момче, след като Коул бе пожелал да му донесе всичко това.

— Знаеш онова, което знам и аз. Това не беше лагерът, който им помогнах да направят. Онзи бе оригиналният, който се намираще в Тенеси — информира го Кланси. — Руби, няма ли да ни се покажеш все пак?

Отстъпих назад от вратата, което обаче беше безсмислено. Очите му се преместиха към прозореца и се спряха на моите през стъклото. Поемайки си дълбоко въздух, отключих вратата и я подпрях с крак, за да остане отворена. Ръката на Коул потрепваше отстрани край тялото му, докато той се движеше към мен. Започваше да ми става все потрудно да различавам опасенията му от раздразнението му.

Изчаках, докато не излязохме обратно в коридора, преди да си отворя устата.

— Недей! — каза той, като вдигна ръка. — Държа нещата под контрол!

— С него никога нищо не е в действителност под контрол — отбелязах аз. — Но докато си бдителен...

— Направо ме убиваш, съкровище — каза той и прокара ръка назад през косата си. — Какво има?

— Мисля, че ще се наложи да го видиш, за да ми повярваш.

Докато останалите бяха заети да монтират интервюто със Зу и по предложение на Лиъм сами да дадат такива, с Коул успяхме да се занимаем с планирането на действителното нападение над Търмънд. Стояхме будни цяла нощ и преработвахме детайлите. Щях да вляза вътре с флашката на двацет и седми февруари. А на първи март наш екип от двацет деца заедно с четирийсетте войници на Хари щеше да атакува лагера приблизително в седем вечерта и щеше да нападне и

арестува агентите на СОП. Аз трябваше да кача програмата в сървърите петнайсет минути преди това. Сетне децата щяха да бъдат откарани до безопасно място — някъде, докдето можеше да се стигне пеша от лагера, и там щяха да изчакат да бъдат взети от родителите си. Написан стъпка по стъпка, планът ни почти звучеше просто. Реалността обаче беше сурова.

Официалният старт на сутринта беше даден, след като Коул пусна огромно количество хартия върху главата ми и ме събуди, стряскайки ме, там, където бях заспала — на едно от бюрата в компютърната зала.

— Какво е това? — попитах и се дръпнах настрана. Поне петнайсет листа хартия бяха залепени заедно, за да образуват един цял, смислен образ на пръстени от колиби, недодялани тухлени сгради, сребриста ограда и зелена пустош около всичко това.

Аз скочих на крака.

— Това е Търмънд. Как се сдобих с плана?

В отговор той спокойно ми подаде сребрист телефон с предплатена карта — имаше нещо неохотно в изражението му, колебливо. Взех го от него и го вдигнах бавно до ухото си.

— Ало?

— Търся Руби?

— Аз съм — отвърнах и погледнах към лицето на Коул, който ме наблюдаваше.

— Казвам се Хари Стюарт... — От другата страна на линията се дочу статичен шум и това само ме накара да хвана телефона още по-здраво. Хари. Хари на Лиъм. Гласът му бе по-дебел, отколкото бях очаквала, но можех да доловя усмивката в него. — Исках да знаеш, че снощи проведохме операция...

— Ние? — попитах аз глупаво. Нико беше дошъл и бе застанал до Коул. Изглеждаше озадачен. Аз превключих телефона на високоговорител, така че и той да може да слуша.

— Операция, която така и не бе съгласувана с мен — измънка Коул.

— Един отряд от стари пенсионирани типове от армията — каза той, смеейки се. — Също така и някои нови приятели, които наскоро са преосмислили службата си към президента. Тази сутрин

приблизително в 02.00 часа атакувахме предполагаем затвор за черни операции.

Сърцето ми действително спря. Усетих го как удари, а после не последва нищо, докато задържах дъха си.

— Акцията бе успешна и имахме късмета да освободим неколцина заподозрени предатели и информатори. — Той изрече тези думи — „предатели и информатори“ — леко, с насмешлива нотка в гласа си. — Ние вече изпратихме информацията, която открихме на място, както и получената от нашите източници в правителството. Към края на седмицата ще се присъединим към вас, но исках да знаете, че успяхме да освободим и вашата...

Гласът му бе приглушен, все едно се отдръпваше от телефона. Долових още един глас — този беше по-тънък и принадлежеше на жена.

— Спокойно — чух Хари да казва. — Радвам се, че се събудихте... Тези господа ще ви обяснят какво стана... Да, може да говорите с нея след минутка...

Сърцето ми биеше като лудо. Чувах го в ушите си. Усещах го долу в пръстите на краката си. Разнесе се звук от боричкане, докато телефонът принудително попадеше от едни ръце в други.

— Руби?

Нико нададе вик и притисна ръце към устата си. Да чуя гласа й... Това не можеше да е истина... Те... Кейт бе...

— Кейт — задавих се аз. — Добре ли си? Къде си сега?

— Руби — каза тя, прекъсвайки ме. — И-изслушай ме... — Гласът й бе толкова дрезгав, че собственото ми гърло ме заболя в знак на съпричастност. — Ние сме наред. Всички сме добре, но ти трябва да ме чуеш... Нещо се е случило с Лигата, нали? Те...

Хванах как Хари нарежда някъде там:

— Всичко е наред. Моля ви се, легнете обратно...

Коул се подпря на ръце върху бюрото.

— Конър, какво става?

— Ние чухме разговор между хора от... охраната тук. Те ни се подиграваха и казаха, че Щабът в Канзас ще бъде нападнат. Никой от агентите... Никой от нас не може да се свърже с когото и да било там. Можете ли да ги предупредите? Можете ли да им съобщите това...?

— Ще се погрижим — обеща й Коул. Нико вече се бе преместил пред компютъра си, а ръцете му летяха по клавиатурата. — Ти стой спокойно. Хари ще ви докара обратно тук при нас.

— Агентите искат да отидат в Канзас — уведоми ни тя, а гласът й бе напрегнат.

— Възможно е да нямат право на подобен избор — каза Коул, без да бъде груб. — Хей, Конър, страхотно е отново да чуя гласа ти.

— Аз също се радвам. Грижиш ли се за децата ми?

Коул ми се усмихна леко.

— Май те се грижат за мен.

— Руби?

— Тук съм — думите бързаха да се излеят от мен. — Добре ли си? Каж ми, че си наред...

— Добре съм. Ще се видим скоро. Чув... Чуваш ли ме? Съжалявам... връзка... се разпа...

Сигнал за набиране.

Аз се взирах в устройството, позволявайки на Коул да се пресегне и да го изключи. Просто няхах сили да се боря с вцепененото униение, което прокърви през мен. Нуждаех се от повече от това. Тя трябваше да знае... Искях да й кажа колко съжалявам.

— В момента преминават точно през средата на пустошта — информира ме той. — Лоша връзка. Хари ще звънне отново, когато наближат.

Аз кимнах.

— Мислиш ли, че това е истина. Че ще атакуват Щаба в Канзас?

— Сървърите им са извън строя — намеси се Нико. — Току-що се опитах да им звънна, но... нищо.

— Ще се опитам да осъществя телефонен контакт с някого от агентите, които все още са навън, за да видя дали те знаят нещо. — Коул прибра косата ми зад ухото и ме погали по бузата с кокалчето на пръста си. — Това е страхотен успех! Кейт е добре. Към нас идва действителна бойна сила. Само две седмици и вече ще сме от другата страна на цялото това нещо. Засега се фокусирай над настоящото. Не се оставяй това с Канзас да те разстрои. Що се отнася до моето мнение, за мен това е без значение.

— Разбира се, че има значение — отвърнах аз. — Вече толкова хора умряха...

— Така е — каза той. — Не исках да прозвучи по този начин. Имах предвид, че с Лигата е свършено във всички случаи. Решението да обявят нашата атака като тяхна собствена беше отчаяно, последно издихание за добиване на значимост. Концентрирай се върху бъдещето. Лечението — сега, когато доктор Грей отново работи. Търмънд... — Той почука с пръсти върху отпечатаните страници. — Хари си даде целия този зор, за да ни подsigури това. Нека го използваме добре.

Той се изправи и взе плана със себе си, за да го залепи на стената. Аз останах там, където бях, докато той не излезе, за да отиде да изпълни даденото обещание на Кейт да разузнае казаното от нея. След това станах и се запътих към сателитните снимки на Търмънд — все едно бях насред сън. Очите ми преминаха през пръстените от колиби — очевидно несиметрични и неправилни като форми. Реещият се поглед, подобно на свободна птица, преминаваща отгоре, заглади ужасното чувство, което бе започнало да се заражда в стомаха ми.

— Сега е много по-голям — отбеляза Нико. Аз кимнах и взех перманентните маркери, които той ми подаде.

Той се отдръпна назад, облегна се на бюрото и се загледа. Колкото по-дълго работех, толкова повече внимание привличах към себе си, докато накрая не осъзнах, и то, без да ми се налага да се обръщам, че наоколо имам събрана публика. Поставих етикети на всяка от по-големите структури — „ФАБРИКА“ или „БАРАКИ НА СОП“ върху двата правоъгълни блока вляво от пръстените с колиби, както и „СТОЛОВА“, „ЛАЗАРЕТ“ и „ПОРТАЛ“ отдясно. След това се прехвърлих към колибите и отбелязах кръглата „КОНТРОЛНА КУЛА“. Всеки пръстен от малки колиби бе оцветен или със зелен, или със син маркер, за да показва цвета на децата, които живееха в тях.

Усетих силата на нечий поглед между раменете си, сякаш беше слънчева светлина, преминаваща през леща — изгаряше ме до момента, в който вече не можех да не обръщам внимание на малките вълни стеснителност, които започнаха да се надигат. Това бе напълно ирационално, но имах чувството, че разкривам нещо срамно — нещо, от което трябваше да се притеснявам. Настроението ми се бе променило толкова бързо от нетърпеливо вълнение в ужас и съжаление, че долових как започвам да настръхвам като самозащитна реакция.

— Само Зелени и Сини ли има там? — Обърнах се назад при този въпрос от страна на сенатор Круз. Тя стоеше на вратата, а ръката ѝ бе прокарана през тази на доктор Грей, която, изглежда, искаше да се приближи. Нико я погледна, замръзна, а после се оттегли в подалечната част на стаята, почти успявайки да се спъне, докато се мъчеше да седне.

— Имаше Жълти, Оранжеви и Червени деца — отговорих аз, надзъртайки отново към жените, — но те бяха изведени от лагера преди пет години и половина. Червените бяха включени в една тренировъчна програма — Проект „Джамборе“. Жълтите бяха преместени в друг лагер в Индиана, който е специализиран за задържане на деца, работещи с електричество.

— Ами Оранжевите деца? — попита д-р Грей.

Ръката ми замръзна, както и въздухът около мен.

— Нямаме потвърдена информация за местонахождението им — отвърнах аз.

— Къде е това? — Думите на доктор Грей все още бяха леко колебливи, все едно едва ли не очакваше да започнат да ѝ изневеряват отново всеки момент. Тя се приближи с крачка по-близо, разглеждайки петната от избуяла трева и сняг. Ако някой се взреше достатъчно детайлно, щеше дори да успее да разпознае малките точки от сините униформи, които работеха в Градината. — Това не е Търмънд! — Каза тя. — Търмънд бе само една сграда. Аз самата съм я виждала.

— Веднага след като преместиха началните изследователски програми, те бързо увеличиха площта на лагера, за да могат да приемат повече деца — обясних аз. — Добавила съм малки Ч, О и Ж до колибите, в които живееха. Те бяха изключили за механичните брави на колибите на Жълтите, а после така и не ги бяха сменили. Доколкото знам, в колибите на Червените е имало единствено допълнително кранчета и пръскачки за вода.

Сенатор Круз положи ръка на рамото ми и се наведе напред, за да прегледа работата ми.

— Защо Червените и Оранжевите са във втория пръстен от центъра навън, вместо да са в най-външния? Ако са щели да създават проблеми, много по-логично е било да ги дръпнат възможно най-далеч от Контролната кула.

— Те ги бяха обградили от всяка страна с буфер от колиби на Зелени — обясних аз. — Така, ако те решаха да нападнат контролиращите лагера или пък се опитаха да избягат с помощта на способностите си, щеше да им се наложи да изгорят и няколко деца по пътя си.

— Това някога спирало ли ги е?

Поклатих глава.

— Някой някога успявал ли е да избяга?

Отново поклатих глава.

— Онези, които са се опитвали, са били застрелвани още преди да достигнат до оградата. През цялото време те държаха по един снайперист върху Контролната кула — двама, ако групата деца работеше в Градината.

— Това вече уби и последната ми частица вяра в човечеството, която ми беше останала — отбеляза Коул, който отново се бе завърнал.

— Успя ли? — попитах го аз.

— Не — отвърна той. — Ще говорим по-късно. А сега би ли ни „превела“ през един обичаен ден? Убеден съм, че сте имали някакво разписание, нали?

— Пет сутринта — аларма за събуждане. Пет минути по-късно — вратите се отключват. След това графикът се променяше в зависимост от месеца. Хранеха ни два пъти дневно, така че, ако нямаше предвидена закуска, се отиваше в Баните, а след това се работеше шест часа до обяд, когато получавахме храна. След това имахме по два часа в колибите, преди да започнем вечерната работна смяна — обичайно това бе някакво почистване като например пране или пък отдръстване на ужасяващата канализационна система, която винаги се запушваше. Сетне вечеря. А после в осем лампите се изключваха.

— Боже мой! — бе единственият коментар на сенатор Круз.

— Бяхме над три хиляди — продължих аз. — Изчислили бяха системата до секундата. Дори бяха измислили как да се справят с постоянно намаляващия брой агенти, след като повече хора започнаха да приключват с четиригодишната си задължителна повинност.

— Според теб какво бе съотношението между деца и агенти на СОП? — попита Коул. — Грубо казано.

Вече му бях дала тази информация в плана си, но той питаше заради двете жени пред мен.

— Кейт ми каза, че обичайно в лагера през цялото време има двеста души, плюс допълнителни двайсет, които работят в Контролната кула. Сега, когато са в процес на затваряне на лагера, може да са и по-малко. — Аз поклатих глава. — Може и да не звучи като голяма бройка, но те са разположени стратегически и имат разрешение да тормозят и бият децата.

За човек, който е бил толкова въввлечен в изследването на лечението на ОМИН, доктор Грей изглеждаше ужасена от всичко това, все едно го чуваше за пръв път. Това ми се струваше невъзможно. Някои неща бяха конфиденциални, но все пак съпругът ѝ бе президентът — той бе играл основна роля в развитието на програмата за рехабилитационните лагери.

Тя погледна настрани.

— ... ти си като сина ми, нали?

— Да — потвърдих аз, — но не и по... този начин.

— Била ли си в Търмънд, когато и той е бил там?

— След него. Въобще не сме се засекли там. Аз пристигнах в лагера чак след като вече го бяха разширили. Има ли причина, поради която ме разпитвате?

Тя наклони глава настрани и аз се преборих с потръпването, което застрашаваше да премине през мен. Това простичко движение принадлежеше на Кланси. Цялата бе Кланси.

— Предполагам, че причината, поради която съм тук, е защото искате да знаете за успеха ми в контрола над детските пси-способности? — започна тя и се изправи в стола си. — А така също и крайната оценка на „Леда Корп“ за причинителя?

— Съвсем точно — потвърди Коул. — Затова, съвсем естествено, нашият въпрос е какво искате в замяна на това?

Беше директно и без заобикалки. Въпреки всичко бях леко шокирана. Не знам защо бях очаквала — един Грей — да направи това от добро сърце. Предполагам, че се бях надявала крушата да е паднала поне в този план по-далеч от дървото.

— Може ли да поговорим някъде, където е по-уединено? — попита тя и погледна през стъклените прозорци към децата, които вървяха по коридора.

— Разбира се — отвърна Коул. — Нико, информирай ни, ако чуеш нещо за Канзас.

Ние го последвахме нагоре покрай групите деца, които се придвижваха между стаите по коридорите. Никой от тях очевидно не осъзнаваше коя е русата жена. Щом достигнахме до офиса, Коул покани двете по-възрастни жени да седнат, докато той мина от другата страна на бюрото, а аз заключих вратата зад нас.

Доктор Грей се облегна назад в стола си, а тъмните ѝ очи огледаха малката стая с един поглед.

— Това е бил кабинетът на Джон, нали?

Някак бях успяла да забравя факта, че семейство Грей и Джон Албан някога са били близки приятели. Албан бе помогнал на Първата дама да изчезне, бе спонсорира изследванията ѝ и бе сключил сделка с нея... О!

— Вие искате от нас да изпълним уговорката, която сте имали с Албан — досетих се аз. — Ще ни дадете информация в замяна на това да можете да направите процедурата първо на Кланси.

Коул подсвирна леко.

— Аз бях останал с впечатлението, че това е вид операция. Не вярвам да очаквате да може да я извършите тук...

— Разбира се, че не — потвърди тя. — Може да изтъркате всеки сантиметър от това място с белина и то пак няма да бъде достатъчно чисто за операция. Ще имам нужда тихомълком да ми помогнете да си запазя час в някоя местна болница, където ще ми помага обучен екип.

— Това е трудна задача — поясни Коул. — Почти не е възможно това да остане незабелязано.

— След като процедурата приключи, планът ми винаги е бил да взема Кланси и да се скрием някъде. Искам да се завърна към живот, който да прилича на нормален, и то със сина, когото имах едно време.

„Лечението е просто друг способ за контрол над нас, начин да отнемат правото на вземане на решения.“ Думите на Кланси си проправяха път през ума ми с шепот. Заслушах се в тях.

— Аз не... — започнах да казвам. Но какъв проблем имах аз лично с това? Кланси ми беше доказал отново и отново, че не може да му се има доверие, че ще използва способностите си по начин, който няма да нарани другите. Ийст Ривър... Джуд... Колко пъти той ме би демонстрирал докъде може да стигне? И всичко това, за да избегне

онова, което бе усетил в Търмънд: безсилие. Доловила бях безпомощността му, когато го бяха завързали за масата в Търмънд, болката от волвовете електричество, които биваха изстрелвани в мозъка му. Бях усетила срама от загубването на контрола над функциите му, яростта от това да бъдеш третиран като животно.

Той бе готов да спаси себе си пред това да спаси хиляди други. Но този път щяхме да изберем хилядите пред него.

— Добре — казах аз, когато стана ясно, че Коул ме изчаква да отговоря. Какво бе това, което видях да проблясва в очите му? Разочарование ли? Разбиране? То се появи и изчезна толкова бързо, маскирано от обичайната му мрачна усмивка, че някак останах несигурна дали в действителност бях видяла каквото и да било.

— Имаме сделка — каза той. — Довечера ще съберем децата, за да можете да им обясните. Утре сутрин започваме да издирваме подходящи болнични заведения за вас.

Доктор Грей наклони глава в тихо съгласие. Аз се изправих, измънквайки някакво извинение, че трябва да ида да проверя Вида и тренировките, които се провеждаха горе. Истината бе, че сякаш не можех да поема тежкия въздух в стаята в дробовете си — нито навътре, нито навън. Задушавях се от думите, които останаха да висят между тези четири стени, а и не можех да се отърся от чувството, че по ръцете ми има разлята кръв — дори и като ги триех трескаво в краката си.

Бях сама в компютърната зала с Вида и ѝ разказвах за краткия разговор, който бях имала с Кейт, когато лицето на Зу изненадващо се появи в предаването на живо по новинарския канал, който Нико ни бе настроил.

Аз седях с колене, допрени до гърдите си, и правех каквото можех, за да отговоря на всичките ѝ въпроси, които сякаш бяха все вариация на един-единствен: „Но тя е наред, нали?“. Очите ми бяха останали застопорени в екрана, очаквайки някакви извънредни новини от Канзас, така че, когато зърнах Зу, така бързо си свалих краката на пода, че столът подскочи напред заедно с мен.

— Включи отново звука — помолих аз.

— ... още материали бяха пуснати днес от източници, свързани със скандала с рехабилитационния лагер, който тресе новооткрития Вашингтон. Тази вечер Разпространение изпратиха серия от клипове с предполагаемите деца, които бяха освободени от Невада. Нека погледнем...

Не знам дали това бе дело на новинарската мрежа, или на умната Алис, която бе монтирала материала така, че първоначалните му секунди да са запълнени с представяне на всяко от десетте деца, които се бяха съгласили да бъдат интервюирани.

— Зак... Аз съм на седемнайсет.

— Казвам се Кайли и съм на шестнайсет.

Един след друг, докато в края на клипа се появи и Зу. Имаше кадри от интервюто ѝ по-късно. Сега обаче тя само се представяше. Веднага след това видеото тръгна и тя започна да описва как родителите ѝ я бяха оставили в училище. Всяко от децата разказа своята версия за това как са избягали от СОП, от родителите си, от света.

Притиснах ръка към устата си и погледнах да преценя реакцията на Вида. Тя отпи глътка от бутилката си с вода и удари с длан капачката, за да я затвори отново.

— Доста са бързи в натискането на спусъка, признавам им го! — каза тя. — Но, сладурче, знаеш, че иначе съм с теб. Това е супер за подръпване на малко сърдечни струни, но колко ли задници ще вдигнем от кушетките? Какво ще успеем да постигнем с това? Те имат нужда от нашата информация. Но тук има прекалено много надежда и не достатъчно стратегия.

— Макар че те се оказаха прави — казах аз, чувствайки се странно куха отвътре. — Имахме необходимост от нещо подобно, трябва да разкрием истината на обществото, така че, когато децата наистина излязат, те да бъдат приети. А това е добро. — Инстинктът на Лиъм се бе оказал правилен.

— Това, че те са прави, не означава, че ти грешиш, сладурче — отвърна тя, докато намаляваше звука. — Чарли бе прав. Вие, малоумници, се разпаднахте тук, докато ни нямаше да ви нареждаме какво да правите.

Новинарката — наперена руса жена с тъмночервен костюм — се появи обратно на екрана, но почти моментално бе свалена оттам

заради снимка, изпратена от зрител. В центъра на нещо, което от програмата идентифицираха като „Таймс Скуеър“ в Ню Йорк, лицето на Зу грееше от три билборда, и то в рязък контраст с тъмните билбордове наоколо — онези, които не бяха осветявани от години. Това бе разбиваща сърцето снимка — дори без да познаваш момичето или контекста на интервюто, от което бе взет кадърът с нея, той те пробуждаше и привличаше вниманието ти. Думите „ОБЩЕСТВЕН ВРАГ, ВЪЗРАСТ 13“ присветваха над снимката — перфектно калибрирано парче емоционална манипулация.

— Къде е Дунди? — поинтересувах се аз.

Вида започна да маха етикета от бутилката си с вода.

— Попитях Коул дали нашето момче може да използва една от празните стаи на старшите агенти, за да си направи... стационар или нещо подобно... Център за бърза помощ. Място, на което да сложи всичките си медицински боклуци и книгите, които разхожда навсякъде като скапан зубрач. Та там е и си разпределя бурканчетата с памучни тампони и клечки за уши.

— Ще вземеш да ме разнежиш, Ви — казах аз. — Това е почти сладко...

Светлината от екрана се смени автоматично от електриковото синьо и бяло на новинарския канал в мигащо червено, което удави дори цвета на косата на Вида.

— О, по дяволите!

Сградата бе почти неразпознаваема, но думите, които вървяха отдолу, бяха достатъчно ясни: „УНИЩОЖЕН Е ЩАБЪТ НА ДЕТСКАТА ЛИГА“.

— ... предаваме на живо от Колби, Канзас. Представители на правителството потвърдиха, че дроневи са били използвани, за да атакуват склад, в който се предполага, че са се подслонявали останалите бойци от Детската лига. Рано тази сутрин към пресата бяха изпратени фалшиви фотографии и документи, а организацията претендира, че...

Не останах, за да чуя остатъка. Ако бяха изпратили дроневи в Колби, значи, това, което виждахме, в действителност бе Щабът в Канзас и всички агенти — освен ако не го бяха напуснали по-рано през деня — вече бяха мъртви.

Коул беше в кабинета, а вратата му бе затворена, но я бе оставил отключена. Вмъкнах се вътре и го открих в стола, с ръце, покриващи по-голяма част от лицето му. При звука на затварящата се врата той погледна нагоре, след което превключи телефона на високоговорител.

— Момчетата казаха, че когато са пристигнали там, всичко все още е пушело — Хари. — Те са открили двама оцелели около километър по-нагоре от останките на сградата, но не могат да се приблизят по-близо. Ще ги накарам да се изтеглят и да се срещнем в Юта.

— Как са избягали? — попитах аз. Как бе възможно това?

— Не е ясно. Връзката не бе добра, а и оцелелите напълно са се били загубили в момента, в който нашите хора са ги открили. Историята, която ни разказаха, звучеше доста нереалистично.

— Какво те кара да кажеш това? — попита Коул.

Статичен шум изпълни стаята и мозъка ми. Но заради убийственото изражение на Коул и начина, по който топлината изпод кожата му караше и последния остатък от мекота в него да се изпари, установих, че бях разбрала Хари съвсем добре.

— Оцелелите — продължи Хари. — Те твърдят, че са били атакувани от отряд деца. Казаха, че са били Червени.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Вярваш ли? — попитах аз. — Че това е направено от Червени?

При този въпрос Коул погледна нагоре.

— Така ми се ще да знаех. Това просто ме кара да искам да...

— Да искаш какво? — поинтересувах се аз.

Той се изправи внезапно — очевидно не можеше да остане седнал. Ръката му се тресеше в спазми през цялото време.

— Искам да ти кажа нещо, преди да идем там и да представим плана си на децата.

Ръцете ми се усукаха в скута ми, докато се борех да запазя гласа си спокоен.

— Какво има?

— Искам да отидем да разследваме и документираме дейностите в един лагер — Соутуут в Айдахо. Кланси твърди, че това е едно от съоръженията, използвани за обучението на Червени.

— И ти му вярваш? — попитах аз, клатейки глава. — Коул...

— Да — отвърна той. — Вярвам му, и при това не защото той ми влияе чрез способностите си, а тъй като всяка част от информацията, която ми е дал досега, е била потвърдена... а и може да съм му обещал, че ще си помисля дали да не го пусна да си отиде, ако ни помогне. Очевидно не, но все пак. Добра мотивация.

— Но защо? — недоумявах аз. — Защо трябва да го проучим?

— Сенатор Круз ми каза, че са й необходими неопровержими доказателства за армията от Червени с цел да се подплаши международната общност и да се задейства. Искам да й помогна да получи това — или поне да пробваме. А ако това е задънена улица, така да бъде. Но кажи ми, че имам подкрепата ти по този въпрос. Обещавам, че това няма да се отрази на удара ни над Търмънд.

Търпението ми най-накрая се изпари.

— Ако искаш да сториш това, ще трябва да признаеш на другите, че си Червен. Това е единственият начин да се съглася да те подкрепя.

Той се дръпна назад изненадан.

— Това пък какво общо има?

— Губим подкрепата на децата, чувствам го. Те трябва да разберат веднъж и завинаги, че ти защитаваш от сърце нашите най-важни интереси, защото си един от нас. — Можех да чуя собственото си изтощение в гласа си. — Това не продължи ли вече достатъчно дълго?

Той отвори уста, ядосан и очевидно преминал в защита, но я затвори, след като проучи лицето ми. След известно време просто каза:

— Ще обясня на Лиъм. Ще започна с него още тази вечер. Сетне, в зависимост от това как се развият нещата, ще кажа и на другите. Така разумно ли е?

Способна бях да се разплача, почувствах се толкова облекчена.

— Да. Но трябва да му признаеш още преди срещата тази вечер.

Той ми махна с ръка и седна на стола.

— Преди това искам с теб да обсъдим начина, по който си мисля, че трябва да те върнем в Търмънд. Реших, че може да искаш да го коментираме тук по-скоро, отколкото пред другите?

Кимнах.

— Ще им кажа и на тях, но не и докато всички не се съгласим върху обща стратегия. Все още ли смяташ, че е най-добре да ме оставите във Вирджиния?

— Да — отвърна той. — Целта тук е първо да те оставим пред някой преследвач, като същевременно се убедим, че ти няма да си омаломощена от самото начало. Ще подадем фалшив сигнал за Зелено дете на свобода, а ти ще трябва да влезеш в съзнанието на преследвача, преди той да може да вкара лицето ти в програмата си. Той ще те отведе в най-близката база на СОП, за да си вземе наградата, а ти ще го накараш да ти доведе някой агент навън, така че той да може „официално“ да те тества и да потвърди, че си Зелена. Ще ти се наложи да прескачаш между умовете на всички хора, на които се натъкнеш. Те не могат да знаят истината. В противен случай ти просто няма да успееш да стигнеш до Търмънд. Ключът е да се контролира общият брой хора, с които влизаш в контакт по всяко време. Това въобще изпълнимо ли е?

— Да — потвърдих аз, усещайки как гръбнакът ми се стяга от решимост. — Изпълнимо е.

Събрахме се в гаража два часа по-късно. Седнахме в кръг около белия лунен полумесец, нарисуван върху пода. Бях сложила столове за Коул, сенатор Круз и доктор Грей, така че да могат да седнат, докато вървеше обсъждането, но Коул се приближи до мен с друг стол, постави го вдясно от неговия и леко ме бутна да се настаня в него. Хвърлих му бегъл поглед, опитвайки се да разбера как бе протекъл разговорът, но изражението му бе напълно неразгадаемо.

Лиъм, от друга страна, изглеждаше така, сякаш току-що бе слязъл от буреносен облак. Чувствах очите му върху себе си през цялото време, но не бях достатъчно смела, за да се опитам да срещна погледа му.

— И така, както виждате, тази вечер имаме нов гост — започна Коул, със скръстени ръце и уверена стойка. — Тя е ученият, който е ръководил търсенето на лечението, и сега е тук, за да ви обясни причината за ОМИН, както и какво точно е възможното лечение.

Шепотът замря толкова бързо, че бях сигурна, че можехме да чуем, ако някоя кола се взривеше в радиус от поне сто и шейсет километра.

Лилян заглади невидими гънки по спортните си панталони и започна да се изправя от стола си, след което си промени мнението и седна обратно. Някои от най-големите деца вероятно я бяха познали от стари новинарски емисии, но повечето... Те просто я гледаха със страхопочитание, напълно забравили за фамилното ѝ име. Алис, от друга страна, бе друга история. Видях точния момент, в който съзнанието ѝ направи връзката.

— Здравейте! — Поемайки си дълбоко дъх, тя се обърна към Коул и попита: — Откъде да започна?

— Започнете с причината и завършете с лечението — отговори той.

— А. Добре. В началото... когато острата младежка идиопатична невродегенерация — ОМИН — бе призната за пръв път, общото предположение беше, че това е някакъв вид вирус, чието проявление е по-изразено и смъртоносно сред децата, отколкото при възрастните. Но от научната общност бързо бе доказано, че това е невярно, тъй като случаите извън Съединените щати се оказаха доста редки или много

леки в сравнение с нашите. След няколко години на изследвания... „Леда Корп“ приключи своите експерименти и потвърди това, което някои, включително и аз самата, от доста време смятахме, че е причинителят на болестта.

Наведох се напред в стола си, а сърцето ми блъскаше в гърдите ми. Прехапах устни.

— Преди близо тридесет години е имало опити... всъщност няколко... да се застраши сигурността на нацията. Тези биотерористични нападения били извършени от врагове на Съединените щати и се изразявали във вмешателство в нашите посеви и водоизточници.

Лиъм стоеше в периферията на групата, в непосредствена близост до Алис. Той наблюдаваше доктор Грей през екрана на фотоапарата, но чувайки това, погледна нагоре стреснато. Аз се преместих нетърпеливо, изчаквайки я да продължи. От години имаше теории за това, че ОМИН е резултат от терористична атака. Това не беше нова информация.

— Президентът по това време, не моят... не президентът Грей, подписал тайна заповед за започването на разработка на химическо вещество, което да противодейства и да унищожи редица отрови, бактерии и лекарства, които биха могли да бъдат добавени към водоизточниците ни. „Леда Корп“ разработили и разпространили химикал, наречен Вещество Амброзия, който бил сложен в пречиствателните водни съоръжения.

Потърках челото си с ръка, борейки се с начина, по който зрението ми започваше да се размазва.

— А това вещество дали е било тествано как взаимодейства с обичайните минерали и съединения, намиращи се във водата? — попита сенатор Круз, която бе побеляла от гняв.

Доктор Грей кимна.

— Да, имало е рутинно тестване. Участниците са подписали железни договори за конфиденциалност и са били щедро възнаградени. Изследвали са деца, възрастни, животни. Дори бременни жени, от които всички родили бебета без каквито и да е усложнения или аномалии. В интерес на истината, тези изследователи са били обект на такъв натиск от страна на правителството бързо да изпълнят

програмата, че не са били в състояние да изучат дългосрочните ефекти от веществото.

„Те са ни отровили. — Устните ми се свиха от отвращение. Наложих се да се захвана от двете страни на стола си, за да остана на него. — Те са ни отровили, след което са ни поставили под ключ заради тяхна грешка.“

Коул се надигна от мястото си и започна да крачи напред-назад. Главата му беше наведена. Слушаше.

— Скорошното проучване на „Леда“ заключи, че Веществото Амброзия е това, което ние наричаме тератоген. Това означава... Означава, че жените, които, без да знаят, са пили третираната вода, несъзнателно са поели химикала в телата си и той е въздействал върху мозъчните клетки на децата в утробата им. Моето разбиране за техния доклад е, че тези мутации са останали латентни в детския... във вашия мозък, докато не сте достигнали възрастта на пубертета — около осем, девет, десет, единадесет години. И промяната в нивата на хормоните ви и химията на мозъка ви са дали начален тласък на мутацията.

— Защо толкова много са измрели? — Ръката на Коул рязко потрепна встрани.

— Тези майки са приели по-високи количества от химикала или пък е имало някакъв трети, неуточнен фактор от околната среда. — Тя разказваше всичко толкова студено и стерилно, с такова професионално безпристрастие, че отново ме разгневи.

„Та това се е случило и на теб. Защо не си бясна? Защо не си разстроена?“

Оливия се изправи на крака. Доктор Грей потрепна при вида на обезобразеното ѝ лице, преди да успее да се прикрие.

— Как обяснявате различните ни способности? Защо всеки от нас може да прави различни неща?

— Общоприетата хипотеза е, че всичко е обвързано с гените ви — индивидуалната химия на мозъка и върху кои неврални пътища ще бъде въздействано в момента на промяната.

— Този химикал все още ли е във водата ни?

Доктор Грей се поколеба достатъчно дълго, че да разберем отговора още преди да си бе отворила устата.

— Да. Макар че сега, когато „Леда“ потвърдиха, че вината е на Веществото Амброзия, бих допуснала, че те най-вероятно планират да

пуснат във водоизточниците някакъв неутрализиращ химикал, като, естествено, ще започнат от големите градове. Но като гледам колко много жени и малки деца са погълнали тази замърсена вода, може би ще трябва да минат едно или две цели поколения, преди да започнем да виждаме деца без тази мутация.

Поколения. Не просто месеци или години. Поколения. Притиснах лице в ръце и си поех дълбоко въздух.

— Ако това обяснява какво се е случило — намеси се Коул, — какъв е вашият метод за лечението му?

Доктор Грей промени позата си и леко се отпусна. Това бе нейната територия и тя очевидно се чувстваше по-спокойно, след като бе преминала границата.

— От известно време насам научната общественост знае, че в най-общи линии вашите псионични способности се пораждат от изместването на естествения поток на електричество в мозъка ви. Или по-точно казано — в засилването му. Когато дете, класифицирано като Оранжево, манипулира електрическия поток на мозъка на някой друг човек и бърника из обичайните системи и процеси — това с нищо не се различава от начина, по който дете, класифицирано като Жълто, действа в по-голям външен мащаб, контролирайки електрическия поток в машина или енергийна мрежа. И така нататък. Всичко, включително и ние, се състои от частици и тези частици имат електрически заряд.

Независимо от това дали някой от нас я разбираше, тя продължи:

— Лечението не е под формата на нещо, което се пие цял живот. То по-скоро управлява способностите, отколкото да ги лекува.

Сърцето в гърдите ми замря. Зърнах лицето на Кланси, докато ми бе казал точно това, но аз го бях отхвърлила, защото... Защото той лъжеше през цялото време, защото истинското лечение трябваше да може да унищожи изцяло мутацията.

— Това е операция, по време на която нещо, наречено дълбок мозъчен стимулатор — нещо като мозъчен пейсмейкър, ако щете, — се имплантира. Мястото, на което се внедрява, зависи главно от способностите, но стимулаторът — във всички случаи — сам освобождава свой собствен електрически заряд. Той регулира абнормалния поток и го превръща в такъв, който е характерен за всеки типичен човек.

— Той по-скоро неутрализира способностите — разясни Коул, — отколкото да ги премахва.

— Да, именно.

— И тази процедура може да се извърши безопасно? — попита Алис. — Вие правили ли сте я?

— Да — потвърди тя. — Успешно я извърших на едно дете.

— Едно не е точно рекорд по успеваемост, докторе — изтъкна Коул. — Една операция не може да ни даде никакви вероятности за успех.

Тя просто вдигна ръцете си и додаде:

— Нямаше време за повече от това. Съжалявам.

— И идеята е да... — Почти не можех да изрека въпроса си. Усецах се смазана, задавена от гняв. — Та идеята да не беше на всяко дете, което се роди, да се направи тази процедура, за да се попречи то да умре или да се промени? На каква възраст?

— Около седем години — отвърна Лилиан. — Само че може да се наложи да се осъществява регулярна поддръжка.

Това породило шепот от смущение от страна на децата, които сякаш най-после се събуждаха от вцепеняващата си замаяност.

— Какви са следващите ни стъпки? — попита Алис, позиционирайки фотоапарата си на ново място. — Всичко това е невероятно, но ние нямаме категорични доказателства за това че Веществото Аброзия се добавя към водата. „Леда“ бързо затвори програмата си за изследване. Никой от Зелените не стигна до никаква информация.

— Какво ще е достатъчно доказателство за вас? — попита доктор Грей.

На Алис не ѝ се наложи да мисли дълго.

— Някакъв вид документация, която го показва като част от третиращата смес.

— Можем да идем до близки пречиствателни съоръжения — предложи Лиъм. — Да проникнем с взлом, да вземем фотографии, да се опитаме да намерим информация на хартия или на компютрите им.

— Това може да се случи — съгласи се Алис с блестящи очи. — Струва ми се, че ще трябва да влезем поне в пет-шест, в случай че някои от тях се окажат неработещи. Освен това трябва да са в различни

щати, за да сме сигурни, че не е било ограничено само в Калифорния. Имаме ли достатъчно бензин, за да изпълним това?

— Чакайте... Чакайте... — намеси се Коул. — Приоритетът ни сега би следвало да е да сме невидими, да усъвършенстваме атаката си над Търмънд и да изчакаме пристигането на подкрепленията си. Ако някой въобще излезе, то трябва да е само за да събере повече човешка сила за битката.

— Подкрепления? — повтори Лиъм, ръмжейки.

Коул повдигна вежди.

— Ах, ти, копеле! — извика Лиъм. — Хари? Поискал си от Хари да се бие?

— Той сам предложи. Той и отрядът му от четирийсет бивши военни момчета и момичета с нетърпение очакват да свършат своята част. — Коул се обърна, за да адресира думите си към децата. — Противно на това, което той ви казва, аз никога не бих помолил някого да се бие, при положение че той не желае това.

— Колко пъти трябва да ти го повторим, за да схванеш каква е реалността? — попита Алис. — Децата не искат никакви битки.

— О, те искат битка — отвърна Коул, като заобиколи кръга, за да застане точно пред нея, — но не желаят на тях самите да им се налага да участват в нея.

— Не. Ние искаме да координираме светкавична медийна война чрез истината — обясни Лиъм. — Да им дадем местонахожденията на лагерите, за които знаем, заедно със списъците на децата, които са там. Ние ще оставим американския народ да се надигне и да тръгне след тях. Това ще предизвика известен хаос, но сега, когато вече имаме информация, че ОМИН не е заразна болест, това увеличава вероятността чужди държави да дойдат като мироопазващи сили. Не е ли така, сенатор Круз?

— Това не е гаранция — отвърна тя. — Но мога да се опитам да поработя по въпроса.

— Вие надценявате интереса на хората към това — казах аз, докато клатех глава, отбелязвайки с известно задоволство, че другите всъщност спряха, за да ме чуят. — Виждала съм прекалено често, че единственият начин, по който ние можем да получим онова, което желаем, единственият начин, посредством който някога ще успеем да се сдобием със свободата си, е — ако сами си я извоюваме. Лагерите

притежават сложни системи за сигурност, а Грей е показвал множество пъти, че е готов на всичко, за да си прикрие задника. Кой може да ни гарантира, че в секундата, в която извадите информацията за лагерите, той няма да си го изкара на децата? Да ги използва като заложници, да ги премести, да ги убие, за да прикрие уликите?

Очевидно беше, че по време на цялото планиране ни най-малко не бяха мислили по въпроса. А фактът, че доктор Грей не се опита да ме опровергае, като че ли придаде допълнителна достоверност на възможността.

— Вие не можете просто да разпространите информацията за Веществото Амброзия. Съжалявам, но не може — потвърди тя. — Силно подценявате масовата психоза, която тази информация ще предизвика сред населението.

— Така е — съгласи се сенатор Круз. — Предпочитам да не наблюдавам как хората започват да се разкъсват един друг за достъп до естествени водни запаси. Но съм съгласна с Алис, че имаме нужда от доказателства; не за обществото, но за нашите чуждестранни съюзници.

Жуженето, което се носеше из стаята, бе осезаемо — децата вече се местеха, разпределяха се на групи, които да отидат до съоръженията за пречистване на водата. Там бе и Коул, който наблюдаваше всичко. Ръката му се сви болезнено, докато я вдигаше, за да разтрие врата си. Зачудих се дали и той го усещаше също — бавното разплитане. Влакът, който уж беше под наш контрол, видимо бе дерайлирал. Щом той ме погледна, в очите му имаше мълчалива молба — отчаяние, което не бях съзирала в него преди.

Не можех да го понеса, то ме докара до състояние на ярост. Той бе направил всичко по силите си, за да ни помогне. Да вземе трудните решения. А сега те се опитваха да го избутат от лидерското място? По погледите, които си разменяха Лиъм и Алис, долових, че те му се подиграваха. И ако в този миг той излезеше от стаята, не съм сигурна, че някой, освен мен би го забелязал.

— Е — каза той най-накрая, — имам някои сведения за вас, ако ги искате.

Алис завъртя очи.

— Убедена съм, че имаш.

— Вие твърдите, че искате светът да се сдобие с усещане кои са тези деца, но всъщност така ги представяте, че да бъдат съжалявани. — Коул пхна ръцете си в задните джобове на дънките си, а гласът му ставаше все по-силен успоредно с намаляването на глъчката около него. — Това, което мотивира хората дори повече от гнева, е страхът. Действайте и разкрийте на всички информацията за Амброзия и да видим докъде това ще доведе страната, когато хората започнат да се бунтуват заради последните няколко чисти и незамърсени водоизточници. Или пък може да им покажете най-големия коз на Грей — как той е изграждал армия от Червени.

— За какво говориш? — попита Алис.

— Всички видяхте какво се случи в Щаба в Канзас днес — отвърна Коул. — Но това, което новините не ви казаха, бе, че има сведения, че те не са били нападнати от военно поделение, а от Червени.

— О, удобно... сведения и нищо, което да ги подкрепи. — Алис му махна с ръка.

Но ако не друго, то поне Коул сега отново държеше юздите на разговора.

— Според мой доверен източник има един лагер за Червени, намиращ се не много далеч от тук — на място, наречено Соутуут. Бих искал да отида и да документирам доказателствата за тях, обучението им, съществуването им... и бих искал да ви ги предоставя за предаване към Разпространение, но при условие че информацията ще се използва във връзка с действителния удар над лагера.

— Откъде се появи тази информация? — попита Лиъм, а очите му се присвиха подозрително.

— От надежден източник — потвърди брат му.

Лиъм завъртя очи. Само че Алис — да, Коул я бе разгадал правилно. Беше като котка, която бе забелязала пълзяща край дъските мишка. Тя искаше тази история и нямаше да рискува някой друг да я получи първи.

— Добре, какво ще кажете за това — започна тя. — Ще изпратим пет екипа до пречиствателните съоръжения, а ти можеш да вземеш една малка група, за да направите оценка на ситуацията там. Щракнете и няколко снимки.

— Трябва ми само още един човек — каза той, поглеждайки към мен.

— Аз ще дойда — намеси се Лиъм, преди аз да успея. Той стисна челюст, сякаш предизвикваше брат си да откаже. Коул скръсти ръце пред гърдите си, а очите му се стрелнаха към мен, като че ли търсеше спасителен пояс.

„Той не иска Лиъм да отиде.“ И въпросът нямаше нищо общо с това дали Лиъм беше, или не беше в състояние да се справя... или дали той му имаше доверие. Вече го виждах ясно.

— Аз също бих искала да дойда — добавих на свой ред. — Мисля...

— Той каза, че двама ще са достатъчни — притисна ме Лиъм, обръщайки се обратно към брат си. — Освен ако не смяташ, че ще прецакам всичко по време на ценната ти малка мисия?

Коул изсумтя, а устните му се изкривиха в тъжна усмивка.

— Добре, разбрахме се. Сега... някой да ми разкаже за положението с колите. Какво е нивото на бензин в момента?

Доктор Грей най-накрая се върна на мястото си, с очи, вперени в положените в скута ѝ ръце. Сенатор Круз я попита нещо. Срещата приближаваше към естествения си край, след като се бяха формирали пет екипа, които да отидат до пречиствателните съоръжения. Алис пое водачеството и ги раздели по щати, като накрая избра и тези, с които искаше да замине.

Не останах, за да наблюдавам напрегнатия разговор между Коул и Лиъм. Завъртях се на пети, долавяйки смътно, че Дунди ми каза нещо, докато си проправях път обратно в тунела към празната компютърна зала. Седнах отново пред компютъра на Нико и включих новинарския канал.

— ... очевидно е, че това е ужасно и ако е вярно, президентът ще има доста да обяснява... — Това беше последният, който все още излъчваше. Останалите вече бяха изключени един по един. Формирал се беше някакъв модел: новинарската станция показваше интервютата на децата, разговорът между гостите в студиото се люшваше опасно към „това е истински лагер“ и предаването биваше блокирано. Тази станция засега се изплъзваше на цензурата, като представяше гост-коментатора по-скоро като адвокат на дявола вместо като традиционен експерт. — ... но какво ще стане, ако тези деца не са били

инструктирани и това не е някаква маневра за привличане на внимание или известност от страна на родителите? А ако те наистина са се махнали от рехабилитационната програма, тогава пък не би ли следвало животът им да е в опасност? Или може би трябва да се фокусираме върху това те да бъдат върнати в техните лагери, преди да е станало прекалено късно?

Водещият изви сивата си, пухкава вежда и каза с дълбок настойчив глас:

— Вие всъщност гледахте ли интервютата? Те твърдят, че не съществува програма...

Въз основа на факта, че мина близо десетилетие, а ние получихме малко или почти никакви новини, нито пък бе осъществен напредък в откриването на лечение, аз съм склонен да се съглася. Не мисля, че тези деца биха рискували да се покажат без...

Прозорецът на клипчето се замъгли от статичен шум.

„Това е краят“, си казах наум и разтрих лицето си. В стаята бе топло, машините бръмчаха изцяло в синхрон една с друга и подемаха тиха песен. Колкото по-дълго я слушах със затворени очи, толкова по-лесно ми беше да обработя приливната вълна от информация, която се бе появила и се бе разбила върху главите ни по-рано тази вечер; толкова по-лесно ми беше и да позволя на немия гняв да премине през мен.

Какъв беше смисълът от това да се опитвам да го държа вътре сега — яростта ми заради решения, които са били взети преди почти двадесет години?

И това „лечение“ — каква шега! Да се оставиш на една инвазивна процедура, която може да сработи, но може и да не успее... която бе кръпка върху проблема, а не отстраняването му. Чувствах се странно, предадена от собствената си надежда. Мислех си, че се бях научила да не инвестирам в неща, които са напълно извън моя контрол. Но... все пак. Все пак болеше.

„Какъв е смисълът сега да изкарваме когото и да било, ако те няма да разполагат с бъдеще? — Гърлото ме болеше от тази мисъл. — В лагерите поне са защитени от онова, с което ще им се наложи да се справят тук.“ Колко ли хора щяха наистина да посрещат с добре дошли „изродите“, ходещи по улиците? Борех се с инстинкта да отида до сателитното изображение на Търмънд, да го сваля от стената и да го

разкъсам — просто да го надробя на хиляди пърхащи парчета, за да е в синхрон с начина, по който аз се разпадах вътрешно. Защо просто не можеше тези деца да бъдат изведени от лагера, а агентите на СОП и военните да сринат със земята сградите, без да се оставят дори и белег върху земята?!

Защото, ако децата са в лагерите, те биха могли да бъдат принудени да се подложат на процедурата, независимо дали го искат, или не.

Защото те заслужават да имат право на избор за това как искат да живеят живота си.

Защото не са виждали семействата си от години.

Защото така бе правилно.

Изправих се и протегнах схванатите си крайници, докато се насочвах към сателитния образ на лагера. Изгладих един ъгъл, който бе започнал да се отлепва от стената. Всички означения, които бях направила, все още бяха там, но видях и някои нови — стрелки, които Коул бе поставил, очертаващи потока на нападението. Той искаше да проникнем през предния портал с помощта на военни превозни средства. Ние щяхме да се представим — имах такова усещане — или като поделение, което щеше да помогне за преместването, или като допълнително подкрепление.

Първата атака щеше да бъде разделена между Лазарета и Контролната кула, като по-малки групи бойци — състоящи се от двама или трима — щяха да се придвижат през пръстените от колиби.

Отдръпнах се, за да видя пълния мащаб на всичко това, и седнах на едно от празните бюра.

„Това е най-правилното нещо, което може да се направи.“

Всичко щеше да бъде просто въпрос на убеждаване на всички останали.

Вратата на компютърната зала се отвори и аз се извърнах натам, казвайки:

— Как мина?

Но това не беше Коул. Беше Лиъм. Стисната челюст, буреносни сини очи. Дори и да не бях успяла да почувствам гнева, който се изливаше от него, той трепереше от усилието, което му костваше дори само да влезе и да затвори вратата с някакво подобие на спокойствие.

Целият ми свят сякаш се катурна към него. Вътре в мен сега имаше толкова много празни пространства, че дори не знаех дали ги бях разпознавала до момента, в който той се появи и ги запълни. Копнежът се превърна в тъпа болка, играеща си игрички с ума ми. Това ме накара да си помисля, че мога да видя същото и в очите му, докато той ме наблюдаваше. Гневът му срещна отчаянието ми и искрите от сблъсъка изкристализираха, заклещвайки ни в капан в този миг на заредено дълговечно мълчание.

— Съжалявам — казах най-накрая аз. — Знам, че вече е прекалено късно, но наистина съжалявам.

Лиъм прочисти гърлото си. Гласът му беше тих.

— От колко време знаеш?

Нямаше никакъв смисъл да го лъжа, опитвайки се да замажа истината. Просто не можех да го правя вече. Не можех повече да задържам това чувство за вина под кожата си, което ме разрязваше до кост всеки път, когато си замълчавах. Коул ме бе помолил да запазя тайната му и аз го бях сторила, защото усещах, че това бе неговото право да се пребори със собствените си способности, при своите си условия и в определените от самия него срокове. Но не трябваше да позволявам тази измама да продължава толкова дълго, не и когато допринесе много повече за разрушаването на нещата, отколкото за сближаването на всички.

В този момент вече не бях сигурна дали е възможно Лиъм да ме мрази повече от това.

— От Щаба — отвърнах аз. — Когато той и другите агенти дойдоха да го завземат наново, той ми спаси живота. Разбрах го тогава.

Лиъм си пое рязко дъх и в мъглата от бясно движение удари с юмрук по стената до вратата, достатъчно мощно, че да натроши мазилката.

— Оф... Майната му! — Той отскочи назад и залюля ръката си. — Боже... тази жена защо ми каза, че това ще ме накара да се чувствам по-добре?

Озовах се на крака и го достигнах, преди да успея да се опомня.

— Кой? Алис ли? — Предположих и се намразих за това, че долових горчивината в собствения си глас.

— Да, защото една репортерка ще е първият човек, на когото ще се доверя, след като открия, че брат ми е Червен — изстреля в отговор

той. — Вида. Когато я попитах къде си.

— О. Съжалявам! — отвърнах аз. Не бях осъзнала до този момент, в който чух как двете думи напускат устата ми, колко внимателно бях съумявала да балансирам на върха на една игла. И сякаш всеки грам сила, който ми бе останал, просто... се изплъзна. Усетих как правя още една стъпка, а коленете ми се подгъваха, докато не се строполих на земята. Не можех да намеря думите, от които имах нужда, не можех да ги навържа заедно. Притиснах ръце към лицето си, плачейки, без да ме е грижа.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам...

Чух го как идва към мен, видях между пръстите си как се наведе на пода близо до мен и се облегна назад на масата. Положи ръце на коленете си, оставяйки подутата си дясна ръка да виси във въздуха. Не промълви нищо, изчакваше ме да завърша с това или пък бе в очакване на нещото в себе си. Не знаех добре.

— Той каза, че те е накарал да се закълнеш в живота си, че няма да ми кажеш — поде той с дрезгав глас. — Че трябва да виня него, а не теб.

— Да, но аз бих могла да ти кажа, така или иначе — отвърнах тихо.

— Но не го стори.

— Не.

Той нададе звук на безсилие, прокарайки ръце назад през косата си.

— Руби... можеш ли поне да ми помогнеш да разбера защо? Аз съм... Искам да разбера. Това ме убива. Не мога да разбера защо никой... защо нито един от двамата ви дори не се и опита.

— Ами, защото... Знаем какво е чувството да... — Борех се да открия точните думи, но всеки път, в който мислех, че съм ги хванала, те се изплъзваха.

— Това е различно за нас... за него и за мен. За опасните. Знаем, че не искаш да слушаш това. Съжалявам, но е вярно. Видях го в начина, по който агентите на Специален отряд „Пси“ се отнасяха към Оранжевите и Червените деца в Търмънд. Видях го в трудния начин, по който Зу се бореше да се научи да контролира способностите си. И го виждам в лицето на всяко дете, с което говоря. Така че знаех много добре защо Коул не бе казал нито на теб, нито на родителите ти. Аз

живеех със страха от това да не бъда разкрита. Същото е било и с него. Първо със семейството ти, а след това с Лигата.

— Никой ли в Лигата нямаше идея? — попита Лиъм невярващо.

— Трима души знаеха — отвърнах аз. — Албан, Кейт и аз. Това бяхме.

Той въздъхна тежко и поклати глава.

— Би ми се искало да съм по-добра в това — в обясненията. Аз просто си мислех за това как трябваше да запазя собствената си тайна толкова дълго време. Шест години. И след това, просто ей така: в рамките на секунди ми се наложи да ви разкрия всичко, което бях, за да помогна да избягаме от онази жена. Това бе едновременно и най-тежкото, и най-лесното решение, което някога ми се е налагало да взимам, защото то означаваше, че вие всички щяхте да сте в безопасност, но бях толкова сигурна, че всичко щеше да свърши и щях да загубя и трима ви, след като вече знаехте.

— Ти... в гората, след като преследвачът се опита да ни хване — каза той, извиквайки правилния спомен, — когато си мислеше, че ще те изоставим.

— Да. — Докато казвах това, в гърдите ме прободеше остра болка. — Но вие говорихте с мен, заявихте ми, че единственото, което искате, съм аз самата. Не може да знаете как се чувства човек, след като... след като е бил сам вътре в главата си толкова дълго. Това промени живота ми. И съм наясно, че звучи глупаво, но допускам, че част от мен се почувства така, сякаш би могла да бъде същата за него. Аз можех да му помогна да стигне до точката, в която вече нямаше да е толкова дяволски засрамен от онова, което е. Да го накарам да се почувства в мир от факта, че е един от нас, така че да не се усеща самотен... Това не ми изглеждаше правилно, знаеш ли? Той все още е хванат в капан в това пространство, намиращо се по средата. Не е един от нас, но не е и един от възрастните.

— Това е негов личен избор — напомни ми Лиъм. — Той можеше да ни признае.

— Видя ли как реагираха половината деца, когато той засегна темата за лагера на Червените? Оливия? Брет? Той не си е помислил: „О, но аз доказвам, че тези истории не са верни“, а е решил: „Те ще ме намразят. Те ще се страхуват от мен. Никога няма отново да бъдат в състояние да ме погледнат в очите“.

Лиъм надзърна надолу към ръцете си.

— Ти все още ли си мислиш тези неща?

— То идва и си отива — признах тихо. — Понякога. Когато съм с теб, се чувствам, сякаш съм... лъч слънчева светлина. Ти гониш лошите неща далеч. С Коул — той разбра тъмнината, от която така и не можах да се отърся. Мислех си, че е от онзи тип хора, които не се страхуват от нищо, но него го е страх от собствената му сянка, Лиъм. Не смятам, че бях проумяла това до тази вечер, когато забелязах колко се страхува, че ще го видиш такъв, какъвто е.

— Но това е толкова несправедливо — отбеляза Лиъм, а гласът му се напрягаше от втори прилив на гняв. — Знам, че не е правилно, но го мразя заради това, че мисли, че аз, мама и Хари, че което и да е от тези деца, които в действителност боготворят земята, по която той ходи, ще го обичат по-малко. Искан ми се той да ни имаше доверие. Можеше да му окажем подкрепа. За мен нищо не се е променило.

— Нищо ли?

— Нищо — повтори разпалено той. — Освен че сега вече знам, че той не ми е палел играчките с кибрит, само за да се прави на идиот. Предполагам, че и това е нещо.

— Не е могъл да се контролира — отбелязах аз. — Той все още се бори с това.

Лиам не изглеждаше особено убеден.

— По малката демонстрация, която ми направи, човек никога не би допуснал подобно нещо.

— Така е — потвърдих аз. — Зависи от ситуацията. — „Като например, ако е ужасен, че ти си наранен или мъртъв.“

— Но след като ти се научи да го контролираш, и той ще успее, нали?

— Придобиването на контрол не означава, че хората ще ти се доверят да вземеш правилните решения, нали? — Усетих как гласът ми изчезна по средата на въпроса и веднага съжалих, че въобще го повдигнах.

— Ти какво... Оо... ти... — веждите на Лиъм рязко се сключиха. Наблюдавах как гневът му намалява и бива изместен от учудване и покруса. — Ти си намерила... бележката ми? Руби, защо не ми каза нищо?

— Какво бих могла да ти кажа? Беше прав да не ми се доверяваш. Погледни докъде те доведе доверието ти в мен.

— Не! По дяволите, въобще не трябваше да пиша тази глупост, но бях толкова сигурен, че той ще ме накара да напусна, че ще те убеди, че трябва да си тръгна.

Аз се дръпнах назад. Не исках да чуя обяснението, не и когато усещах болката все още така доловима като в онази нощ. Той не ми позволи да си ида. Лиъм се обърна с лице към мен и сякаш за първи път от години ме докосна, хващайки ме за рамото... или поне се опита да го направи. В момента обаче, в който сви ръката си, потрепери.

— Ох, по дяволите!

— Дай да видя! — Взех я внимателно между своите и я прегледах. Докосването беше достатъчно, за да ускори отново пулса ми, да запали искрата под кожата ми. Очите му пропъльзяха по мен, почувствах ги като повторно... сладко докосване и се запитах дали и той се бе оставил на същата изпълваща отвътре топлина. Потребността.

Когато бе ударил по стената, бе протрирл кожата на кокалчетата си, но кръвенето вече бе спряло и на негово място се бяха появили подуването и посиняването. Опипах внимателно нежните му костици, а през това време хлабавата ми плитка падна през рамото ми. Другата му ръка се пресегна към нея, взе я между пръстите си и я погали по дължина. Задържах дъха си, докато той се отъркваше в моята ключица. Затворих очи. Усетих топлината около нас да се променя, когато той се наведе към мен и ме погали с пръст по ивицата гола кожата. Не заслужавах подобна нежност, но бе минало толкова дълго време, а аз го исках така силно, че въобще не ме бе грижа.

Вдигнах ръката му и притиснах устни към разранените кокалчета. Той затвори очи и потръпна.

— Не са счупени — прошепнах аз до кожата му. — Просто са насинени.

— Ами ние?

Въпросът ме изпълни с равни части надежда и страх.

— Аз не мога да забравя. Ти можеш ли?

— Това обаче има ли значение — попита той. — Аз не искам да забравям. Вече има толкова много неща зад гърба ни, това е вярно, но има ли значение, ако продължаваме по един и същи път напред?

Последните няколко дни бяха истински ад. Виждах лицето ти и това бе като... Пожелавам си... Пожелавам си никога да не бях писал тази тъпа бележка. Искан ми се да ти бях разказал за Алис. Просто ми се щеше да се почувствам по друг начин... освен като непотребен. Искан да видиш нещо хубаво в мен.

— Лиъм... — Дъхът ми спря. — Никога не съм виждала нещо друго. Толкова ми се иска да имам реален живот. Да бъда някой, който може да се прибере у дома и да бъде отново със семейството си. Мислех си, че мога да се оправя и да стана от онзи тип хора, които заслужават някого като теб. Някой, който заслужава Зу, Дунди, Вида, Джуд, Нико, Кейт. Мислех, че ще мога да се справя с лечението. Това е всичко, което някога съм желала — да приключа с тази история. Но сега просто искам да съм по-мила със себе си. И няма да приема някой да ми вменява идеи или пък да си играе с това, което съм. Когато всичко приключи — независимо от времето, което отнеме, — никога, ама никога повече няма да използвам способностите си отново. Но за момента ми се налага и трябва да се доверя на себе си, че ще действам правилно по стандартите на всички. Каж ми какво трябва да сторя, за да спечеля правото да те имам в живота си и ще го осъществя, каквото и да е...

Ръката на Лиъм се приплъзна нагоре по косата ми и сетне да ме погали по бузата. Облекчение — чисто и красиво — разцъфна в мен, докато устата му покриваше моята. Когато той се отдръпна, започна внимателно да следи реакцията ми. Усмихнах му се срамежливо, а той ме целуна отново и последните ми задръжки се срутиха, разбивайки се на пух и прах. Целувката му стана по-настойчива, опитвайки се да го оставя точно толкова без дъх, колкото се чувствах и аз.

Той отстъпи назад. Лицето му беше зачервено, очите му светеха. Знаех, че изражението му отразява и моето. Цялото ми тяло трепереше, толкова отчаяно да продължи, да задълбочи гонитбата на страстната любов, която чувствах към него. Избягвайки внимателно ранената си ръка, Лиъм се премести на колене и се заизправя от пода, протягайки се, за да ми помогне да направя същото. Изведнъж се стресна, когато улови нещо с периферното си зрение.

— Какво е това? — попита той и се приближи с една крачка до разпечатката, залепена на стената.

— Това е Търмънд — отвърнах аз. — Хари е задействал някакъв познат в правителството, за да може да получи тази картина.

Лиъм бавно се обърна към мен.

— Това е... Всичко това е Търмънд?

Аз пристъпих до него и се облегнах на рамото му.

— Контролната кула, Лазаретът, Столовата, Фабриката... Надписала съм ги. Виждаш ли?

Той кимна мълчаливо.

— Къде живееше ти?

Пресегнах се покрай него към една от дузините малки кафяви постройки, разположени в кръг около внушителната тухлена кула.

— Колиба двайсет и седем, ето тук.

— Руби, това е... Всички онези пъти, когато си ми разказвала за лагера, знаех, че е бил голям, но не точно... такъв. — Той поклати глава, мърморейки си нещо, което не можех точно да чуя. Щом отново се обърна към мен, Лиъм изглеждаше поразен.

— Виждаш ли сега? — попитах го аз. — Ако ударим Търмънд, ще трябва да е истинско нападение. Ще се нуждаем от стотици цивилни, за да смажем съпротивата на агентите и това само при положение че успеят да проникнат през портала. Но на мен ми харесва това, което се мъчите да направите, мисля, че двата плана трябва да се слоят. Медийният взрив да се фокусира върху Търмънд, а информацията да бъде пусната точно по време на нападението. Можем да го използваме като възможност да се създаде място за среща с родителите, от което те да приберат децата си, след като вече сме ги изкарали навън.

— Но някой трябва да влезе и да инсталира програма за деактивиране на системата за сигурност — отбеляза той. — Именно това си и мислех. Ти искаш да влезеш.

— Налага се — отвърнах му аз.

— Не! Не е вярно! — рязко отсече той. — Няма начин да ти позволя да извършиш това! Обещай ми, че когато се върна, ще седнем и ще обсъдим обстойно тази част от плана. Руби, моля те.

Той изглеждаше толкова опустошен от самата идеята, че се чух да се съгласявам. Бихме могли да говорим, но това нямаше да промени нищо. Налагаше се да стане по този начин.

Той притисна ръката ми.

— Аз съм такъв идиот... Наистина си мислех, че той намеси Хари в това само за да ме ядоса. А то просто е неизбежно, защото само той всъщност ще бъде в състояние да се справи с този вид операция.

— Той наистина иска да бъде част от нея — казах му аз.

— Кой, Хари ли? Говорила си с Хари ли?

— Само за секунда — признах си аз. — Той ми каза, че са открили Кейт и другите и са ги освободили от затвора.

Лиъм леко се засмя.

— Разбира се. Екшън героят Хари. Трябва също така да се запознаеш и със спортния фен Хари, майстор-готвача Хари и механика Хари. Този човек не прави нищо наполовина.

Аз се облегнах на рамото му отново, стараяйки се да блокирам с нещо по-лесно за приемане спомена, който бях видяла в ума на Коул.

— Той и майка ти как въобще са се срещнали? Никога не ми е хрумвало да те питам...

— О, боже! Това е почти отвращаващо романтично — поде Лиъм. — Та, когато мама най-накрая напуснала... Когато изоставила стария си живот и ни взела със себе си, карала цяла нощ само за да ни отдалечи достатъчно от къщата на баща ми. Колата ни се развалила в Северна Каролина. Хари тъкмо се прибирал от последната си мисия в чужбина, когато я видял да креци на старата тойота, да удря по капака и други подобни. Той отбил до нас и предложил да погледне, а когато станало ясно, че са необходими нови части, ни откарал всички в къщата на майка си, която, щом зърнала мама, веднага я осиновила във всякакъв смисъл, освен в юридическия. Останахме с тях една седмица. Убеден съм, че това е най-бавният ремонт в живота на Хари. Той се прибирал у дома, за да отвори гараж. Не ти споменах това, нали? Той си бил наумил, че тя ще е първият му клиент и че ще ѝ се наложи да се съгласи да ѝ поправят колата безплатно — като кадем за новия му бизнес. Продължавал да лъже, че не е възможно да получи частта — ах, този мошеник, просто за да удължи престоя ни достатъчно. Това дало на мама време да си намери работа, както и едно сладко малко местенце, в което да живеем. Те започнаха да се срещат чак след три години. Тя просто... не бе готова да продължи с тази част от живота си дотогава. А след това бяха просто нелепи.

— Еха — казах аз. — Какъв късмет! Ако тя бе тръгнала по различен път, или пък той бе минал час по-рано или по-късно...

— Ами... — Лиъм леко сведе глава. — И с нас се случи нещо подобно... Нали? Може и никога да не съм ти го казвал, но бе абсолютен шанс, че ние въобще бяхме в Западна Вирджиния в онзи ден, в който те открихме. Аз правех всичко по силите си, за да избегна преминаването през щата.

— Заради баща ти ли? — осмелих се да попитам аз.

— Аха. Значи, Коул ти е разказал в основни линии? — Той ме изчака да кимна, преди да продължи: — Все едно целият щат е обвит в някакъв тъмен облак. Чувствам се наистина дяволски късметлия заради това, че не си спомням нищо от живота ни преди Хари, защото от малкото, което мама и Коул са ми казали, той е бил един истински кошмар. Като дете знаех достатъчно — искам да кажа като много малко дете, че да се плаша от щата и човека, който живееше в него. Ето как майка ми все още си спомня за онази част от живота ни: „В Западна Вирджиния това“ или „в къщата в Западна Вирджиния“ онова — по този начин. Коул ми каза веднъж, когато не исках да го оставя на мира, че ако се държа лошо, мъжът ще дойде да ме вземе. — Той направи гримаса. — Аз знаех, че мъжът е все още там и че е жив. Страхувах се. Наясно съм, че това е ирационално, защото Дунди ми го е напомнял един милион пъти. И така, докато не станах на осемнадесет години, все си носех този страх, че ако се върна на това място, той ще ме намери и ще ме принуди да остана.

— Защо тогава въобще сте били там? — попитах аз. Лиъм имаше достатъчно добри познания за маршрутите, че да може да избегне щата.

— Защото онази преследвачка — Лейди Джейн, — тя ни дишаше във врата. И аз просто исках да я изгубя. А и стана така, че както в един момент си карах, видях името на нашия предишен град и се почувствах... сякаш... се затваря един кръг, който така и не бях осъзнал, че е останал отворен. Защото този път имах възможността да се измъкна оттам. Знаех, че ако се наложеше, можех да се боря с него и да спечеля, а мама и Коул бяха в безопасност. Като минах оттам с колата за последен път, все едно си откраднах обратно последното парче контрол, което той имаше над живота ми. Но ми се наложи да се върна, за да го разбера. Не знам дали някога бих повярвал, че би могло да стане така, ако не се намирах в колата с всички вас.

Той усети, че ръката ми трепереше, и я вдигна, за да я прилепи към гърдите си, където можех да усетя туптящото под ребрата му сърце.

— Това, което се опитвам да кажа, е, че колкото и зле да изглежда всичко, все си мисля, че в сърцевината си животът е хубав. Той не ни поднася нищо, с което знае, че няма да успеем да се справим, и дори и да му отнема известно време, винаги връща всичко по местата. Така ми се иска цялото това нещо вече да е приключило за теб. Искам да отида до Търмънд и да изкарам тези бедни деца навън, така че и ти да можеш да затвориш собствения си кръг. Ако не друго, ако това нещо експлодира в лицата ни, искам просто да знаеш, че те обичам и нищо никога не ще промени това.

— Аз също те обичам. — Изчервих се от неговата усмивка, учудвайки се на факта колко добре се усещах, докато изричах тези думи.

Обичам те. Обичам те. Обичам те.

— И какво? — попита той. — Старият чар на Стюартови най-после те пребори ли?

Аз се изсмях.

— Предполагам. Определено не се дадох много лесно.

— На мен ли го казваш...

Вратата се отвори отново и аз надникнах от прегръдката му, проточвайки врат точно в мига, в който се появи Нико. Той се стресна при вида на двама ни.

— Оо... Аз съм... Вие сте...

— Хей — успокоих го аз.

— Аз... забравих, че имам нещо. За правене, искам да кажа — добави Нико, докато се люлееше назад. — Но ако ще оставате тук, аз ще... измисля нещо.

— Не — увери го Лиъм и ме погледна. — Мисля, че приключихме тук?

— Цялата съм твоя! — потвърдих и аз. — Но се опитай да поспиш, става ли?

Нико кимна разсеяно. Аз се задържах още миг на прага, наблюдавайки го, докато той отиваше към компютъра си, а светлината от монитора го освети в синьо-бяло сияние.

Лиъм ме дръпна за ръката към другия коридор, към стълбите и спалните. Обърнах се и го затеглих в обратната посока — към стаята на старшите и най-вече към празната стая на Кейт. Леката усмивка на лицето му ме караше да се чувствам малко замаяна... но в хубавия смисъл на думата. Една ръка започна нежно да ме гали по гърба, пораждайки съвсем различно усещане ниско в корема ми.

Стоях изправена на пръсти и държах лицето му между ръцете си. С крайчеца на окото си мернах как една тъмна фигура излезе от близката стая — малката стаичка за лечение, която бяхме създали. Лиъм се обърна нагам, когато вратата изскърца и се затвори, а човекът — Дунди — погледна нагоре, надолу, след това отново нагоре, докато мозъкът му обработваше ситуацията.

— О, ето те и теб! — каза Лиъм, очевидно пропускайки начина, по който ноздрите на Дунди пламтяха, а очите зад очилата му се бяха разширили. — Тъкмо се чудехме къде сте се скрили.

— Аз просто... сглобявах някои рафтове, за... ъ-ъ, доставките и книгите в медицинската, ъ-ъ, зала — заяви Дунди, поглеждайки вратата между нас и назад зад рамото си... явно буквално търсеше път за отстъпление.

— Успя ли да ги сглобиш всички? — попитах, забелязвайки за пръв път, че ризата му бе закопчана накриво. Тръгнах към вратата, като се опитвах да не се изсмея, докато върху лицето на Дунди се прокрадваше нещо подобно на смъртоносно изражение. — С радост ще ти помогнем...

Лиъм най-после разбра какво става и едната му вежда бавно се изви нагоре, нагоре, нагоре...

— Не, не още... Искам да кажа, че изгубих един винт и ми се наложи да спра... А вие къде сте тръгнали? Ще дойда с вас...

— Ама, ти добре ли си? — попита го Лиъм. — Държиш се доста странно.

— Напълно перфектно — Дунди бутна очилата на носа си, онези, които Вида беше направила за него, а след това погледна надолу към ризата си. Без никакво предупреждение той грабна ръката ми и започна да ме дърпа по коридора.

— Как сте? Вие добре ли сте? Не ми спестявайте никакви подробности. Сега ще...

Вратата зад нас се отвори със скърцане. Дунди се отдръпна към стената, докато Вида излизаше, все едно отиваше на разходка. Раменете ѝ бяха изправени, главата с разрошената лилава коса бе вдигната високо, а извивката на леко подутите ѝ устни ѝ придаваше самодоволен вид. Лиъм отстъпи назад и ѝ направи път да мине.

Вида не каза нищо. Докато минаваше, тя просто хвърли якето на Дунди върху главата му и го остави да виси там. Той изчака звукът от ботушите ѝ по плочките да заглъхне и се свлече долу на земята. Задържа якето притиснато към лицето си, изглеждайки така, сякаш искаше да се задуши.

— О, боже! — изпъшка той. — Тя ще ме убие. Действително ще ме убие.

— Я чакай... — започна Лиъм, без да си прави труда да крие усмивката от лицето си. Аз сложих ръка на рамото му, страхувайки се, че ще започне да подскача, обзет от пълна радост. — Вие двамата...?

Дунди най-после свали якето. И след като пое дълбоко дъх, кимна.

„Я виж ти — помислих си аз, изненадана от... липсата ми на изненада. — Брей, брей, брей...“

— Еха... Искам да кажа, еха. Струва ми се, че мозъкът ми ще започне да изтича през ушите ми — отбеляза Лиъм и притисна длани към челото си. — Толкова се гордея с теб, Дунденце, но същевременно съм толкова объркан. Но съм горд и си мисля, че трябва да полегна.

— От колко време продължава това? — попитах аз. — Вие нали не сте... Не сте...?

Погледът, изразяващ смущение, ми каза всичко, което ми бе необходимо да знам. Те го бяха направили. Те бяха... Лиъм малко се задави при това развитие на нещата.

— Какво? — включи се Дунди. — Това е... Това е напълно нормален човешки отговор на... на стресовите фактори. И освен това е зима, както знаете, а когато се спи в кола или в палатка, може да е смразяващо... Всъщност знаете ли какво? Това въобще не ви влиза в работата.

— Влиза ми, ако се държиш така тъпашки — отвърна Лиъм.

— Извинете ме, но аз знам за контрацептивните методи още откакто бях на...

— Не това имах предвид — бързо изясни Лиъм и вдигна ръце. — Въобще нямах това предвид, но, хм, добре е да се знае.

Аз клекнах долу пред Дунди и поставих ръка върху неговата.

— Мисля си, че това, което той се опитваше да каже, бе, че ако нещата не се получат или някой от вас двамата пострада, ще бъде трудно за преживяване.

— О, искаш да кажеш, ако например тя ми изтрие паметта и ме принуди винаги да държа в себе си малък списък с неща, обясняващи ми кой съм, в случай че отново го стори? — В секундата, в която това напусна устата му, долових как му се щеше да върне думите си назад, там, откъдето бяха дошли. Това поне малко намали ужилването.

— Ей... — предупреди го Лиъм.

— Не, това е справедливо — признах аз. — Знам, че ти можеш да се справиш, но Ви е била... Да кажем, че хората в живота ѝ наистина са я поставяли в центрофуга. Ще внимаваш със сърцето ѝ, нали?

— В тази уговорка не са включени сърца — увери ме той, което, реално погледнато, въобще не бе успокояващо, а още по-малко и правдоподобно. — Това е... справяне.

— Добре — съгласих се аз.

— Освен това тя не се нуждае от някого, който да я защитава или да води битките ѝ вместо нея. Ясно ли е? — добави той, поглеждайки между нас. Яростта му леко намалая. — Боже, тя ще ме убие, задето раздухах това. Та още няма и седмица, откакто сме се върнали... Нали няма да кажете на никого?

— Вида е от типа хора, на които не им дреме за онова, което си мислят другите — изтъкна Лиъм. — Качество, на което искрено се възхищавам.

— Да не искаш да кажеш, че тя те е помолила да си мълчиш, защото я е срам? — попитах аз. — Срам я е от това, че е с теб?

— Не ми го е казвала директно, но това е доста очевидно, нали?

— А дали пък не иска да си остане за момента само между вас двамата, тъй като е толкова ново — добавих аз. — Или пък просто защото не влиза в работата на никой друг, освен на двама ви.

— Ти си страхотен улов, приятелче — завърши Лиъм. — Вината не е в теб. А и не може да е чак толкова сърдита, като се има предвид, че само ние двамата знаем и едва ли някога ще си говорим по въпроса. Е, може евентуално да преразкажем събитията на Зу. Но, човече, дай

път на малко себеуважение. Очевидно в теб има нещо, след като е близка с теб.

— Лиъм Майкъл Стюарт — летописец и поет — отбеляза Дунди, клатейки глава, докато се изправяше от земята. Аз го наблюдавах, докато той замлъкна, кършейки ръце и осмисляйки нашата логика. През лицето му премина някаква сянка, която ме подтикна да полюбопитствам какво си мислеше той или пък какво си спомняше. Накрая обаче той просто поклати глава. — Не съм... Искам да кажа, че не страдам от илюзии за величието на тези неща. Знам кой съм аз и коя е тя, и знам, че това е като да поставиш ябълка в непосредствена близост до глава лук. Както и да е. Разбрали сме се.

Лиъм го стисна окуражително по рамото.

— Няма значение, лека нощ! — каза Дунди. — Не стойте до твърде късно. Не забравяйте, че тръгвате утре сутрин.

Лиъм изчака Дунди да се скрие зад ъгъла в другия край на коридора, след което се обърна към мен без дори да се мъчи да скрие усмивката си.

— Искаш ли да дойдеш с мен да сглобим няколко стелажа?

Протегнах ръка към него и го поведох обратно към дясната врата. Помислих си, че е почти болезнено сърцето ти да е толкова издуто от благодарност и нещо, което най-вероятно беше чисто и неопетнено щастие. Искях да остана да живея вътре в това чувство завинаги.

Ако не друго, това нещо — този избор — не бе направен под натиск или страх, или дори отчаяние. То беше нещото, което исках. Да съм възможно най-близо до него и да няма нищо, което да стои помежду ни. Искях да му покажа онези неща, за които думите ми бяха твърде тромави или стеснителни, за да са в състояние наистина да го предадат.

Никой от нас вече не се смееше. Моментът ме придърпа по-близо до него, намота нещо вътре в мен и накара сърцето ми да се усети безтегловно от очакване. Очите му бяха тъмни — внезапно озарени от прокрадващия се в тях истински въпрос. Аз се пресегнах към него и отметнах непокорен кичур коса от челото му, преди да наклоня лицето си и да докосна леко устните си в неговите, задавайки там мой собствен въпрос.

Лиъм изпусна сладка, нежна въздишка и кимна. Аз го издърпах вътре в стаята и успях да се откъсна от него достатъчно за дълго, за да заключа вратата зад нас и да поема дъх.

Той седна на ръба на леглото. Силуетът му бе ярък на фона на мрака. Сетне протегна ръка и прошепна:

— Ела тук.

Аз леко се олюлях на краката си, докато пристъпвах в кръга на очакващите му ръце и наблюдавах мързеливата му усмивка. Отместих косата настрани от лицето му, знаейки, че той ме чака. Цялото това време — от мига, в който се бяхме срещнали... той ме бе изчакал да разбера, че ме е познавал винаги и че никога не му се е искало да съм различна.

— Онази, която беше тогава, която си сега и която ще бъдеш — започна той тихо, сякаш усетил мислите ми, — аз те обичам. С цялото си сърце. През целия ми живот — колкото и време да имам щастието да получа — нищо няма да се промени за мен.

Гласът му звучеше дрезгаво, залят от същите изгарящи чувства, които се надбягваха в мен. Успокоението, увереността, всеобхватната благодарност, която усещах към съдбата за това, че ми го бе дала, нажежаваше очите ми и отново ме оставяше в състояние, в което не можех да говоря. Така че го целунах и му казах това отново и отново между вдишванията, докато той се движеше над мен, вътре в мен — докато на света не остана нищо извън нас и обещанието за завинаги.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин той ме събуди с целувка, а после — още една, докато топлата мързелива мъгла се разстилаше, а аз бях принудена да се върна обратно в реалността. Лиъм се отдръпна с нежелание и се пресегна към дрехите си на пода, за да започне да се облича. Аз останах взряна в него за миг, изумена от това колко тиха и спокойна се чувствах, сякаш осъзнаването, че той ме иска и ме обича цялата, при това безусловно, най-накрая напълно бе подредило парчетата в мен. По свой начин той успяваше да ме събере, а в онова, което усещах към него, имаше нещо толкова красиво и просто. Дори нещо подобно, нещо всъщност толкова важно... бе просто за мен.

Накрая, след като видях развеселения му поглед, когато се обърна, аз се принудих също да се изправам. Вече не можех да пренебрегвам факта, че той заминаваше, но това не означаваше, че не се опитам да го прилаская за една последна дълга целувка на вратата.

Лиъм и аз бяхме първите, които се явиха край входа на тунела тази сутрин, даже и след като той заобиколи, за да вземе храна от кухнята и да се изкъпе. Той току-що се бе появил, след като бе ходил на долния етаж да си вземе довиждане с Дунди и другите, когато и Коул изникна от лявата ми страна, излизайки от стария офис на Албан.

Точно преди вратата да се затвори, той я прихвана с крак и я задържа отворена, оглеждайки стаята. Цялото му тяло беше обхванато от изтощение, а върху лявата му буза имаше прясна рана.

Посочих към лицето му.

— Това пък откъде се появи?

— Тъб... — Коул завъртя очи и леко се изсмя. — Като в сценка от пиеса, писана от Лий, се претърколих от леглото тази сутрин и се цапардосах в скрина. Така ми е тръгнало от сутринта.

— Ти си успял да спиш? — не повярвах аз. Той се обърна към мен и отговорът бе повече от ясен. Знаех, че това трябваше да се случи, че той не можеше да продължава още дълго, без да каже на брат си истината, но след като аз самата бях пазила тайни, все още се

чувствах виновна за това, че снощи го бях поставила в подобно положение.

— Всичко... наред ли е?

— Всичко е наред — отвърна той. — Честно казано, чувствам се по-добре, отколкото очаквах. Лиъм не е най-добрият лакмус, макар че хлапето би могло да обикне и еднооко, трикрако, плешиво куче, ако то само си размаха опашката в негова посока. Трябваше да му изпълня коронния си номер цели пет пъти, преди да ми повярва, че не крия запалка в дланта си.

Коул вдигна черен спортен сак и го провеси на рамото си, докато съдържанието му хлопаше злоещо.

— Достатъчно пистолети ли имате?

— Чиста предпазливост — каза той с намигване.

— Дано да е така. Нали помниш, че това не е нападение, а наблюдение?

— О, съкровище, не се притеснявай — Коул придвижи свободната си ръка до тила ми и приглади косата ми.

— Ще го върна до довечера.

Аз го отблъснах и завъртях очи.

— Говоря сериозно. Моля те... просто внимавайте.

— Ти също — отвърна той. — Съжалявам, че отново те оставям да се занимаваш с Малкия принц. Ако той не се държи добре, не се притеснявай да го изпратиш в леглото, без да е вечерял. И провери повторно дали екипите, които ще ходят до водните пречиствателни съоръжения, имат всичко необходимо, преди да се запътят натам.

— Ясно!

— Хари каза, че ще се пробва да се обади тази вечер около осем. Ако ние не сме се върнали обратно дотогава, ще можеш ли да го помолиш да подsigури още две кила и половина С-4? Кажу ми, че съм проверил за наемането на автобуси, които да откарат всички обратно на изток, и това просто няма как да стане.

— Ясно — потвърдих аз, като междувременно вече бях нетърпелива Хари най-после да пристигне при нас в края на седмицата, тъй като това щеше да означава най-накрая да видя Кейт. — Ти взе ли телефона от Нико?

Алис не можеше да понесе да бъде отделена от модерния си фотоапарат — дори и заради общата цел, — а нямаше никакво време,

за да намерим друг. Нико бе програмирал един мобилен телефон автоматично да качва снимките на сградата, които те щяха да направят, и да ги изпраща обратно към нас.

Коул погледна към часовника си, а после над главата ми към коридора, където току-що се бяха появили другите.

— Тази сутрин въобще не си дава зор да си размърда задника.

— Или просто някой е малко прекалено нетърпелив да тръгне — изтъкнах аз.

— Просто готов — отговори той. — Можем ли леко да вдигнем темпото, слънчице? Като че ли котка те е изплюла с гърба напред.

— По-добре от теб. Ти все едно си излязъл от грешното място.

Коул се засмя.

— Е, тук ме разби.

Аз грабнах ръката на Лиъм, докато той ме подминаваше по пътя си към вратата на тунела, и го целунах по бузата.

— Ще се видим по-късно довечера.

Той пристъпи в тунела, прехвърлил през рамо раницата, която Коул бе оставил там за него. Когато се обърнах, за да кажа довиждане на другия Стюарт, той вече се бе навел и бе обърнал бузата си към мен в очакване. Аз я ударих лекичко с пръст и го накарах отново да се засмее.

— Направо си невъзможен — информирах го аз.

— Всичко това е част от чара ми — отвърна той и прехвърли тежката чанта върху рамо. — Грижи се за нещата, шефе!

— А ти се грижи за него — казах аз многозначително.

Той отново ми отдаде подигравателно чест и затвори вратата към тунела. Изчаках, докато звукът от неговите стъпки и тези на останалите не избледня напълно, преди да заключа вратата.

За момент се изкуших да отида да си легна — само да си взема душ и да се отнеса за още няколко часа звучеше изключително добре. Денят вече ми се струваше протяжен, а едва беше започнал.

Около два часа следобед осъзнах, че ме следят.

Тя не говореше и стоеше далеч, но Лилиан Грей бе там и ме наблюдаваше от безопасно разстояние. Начинът, по който очите ѝ ме преценяваха, накара кожата ми да настръхне.

Доктор Грей беше там — наблюдаваше обучението през прозорците на фитнеса; висеше пред компютърната зала; излизаше от кухнята точно когато аз влизах в нея. Отне ми още два часа, за да проумея, че тя най-вероятно се опитва да събере кураж, за да ме пита нещо. И дори това се случи единствено защото Алис ме дръпна настрана, след като изтормози жената с едно кратко интервю, и ми каза от упор:

— Тя иска да види детето си. — Забелязвайки изражението ми, Алис добави: — Значи, аз нямам собствени деца, така че не бих могла да ти помогна да разбереш как мозъкът на една жена успява да се пренастрои така, че да обича безусловно същия този боклук, който ѝ е объркал мозъка, но имам чувството, че отношението ѝ към нас доста ще се стопли, ако ѝ помогнем да го види.

— Тя даде ли ти информация, която наистина би могла да използваш? — попитах аз, докато вървахме обратно към голямата зала.

— Тя е истинска съпруга на политик — отвърна унило Алис. — Говори с мен два часа и успя да не каже нищо полезно. Между другото, имаш ли интерес да седнем да си поприказваме?

— Нито дума ли за президента? — попитах аз, измествайки темата отново към основния въпрос. Ето това ме притесняваше най-вече в уговорката ни — доктор Грей се бе споразумяла с Албан да помогне на Кланси и го бе направила зад гърба на съпруга си. Доколкото ние знаехме, те бяха загубили контакт от години, но нямахме никаква идея относно реалните ѝ чувства към този мъж. Изникнеше ли името му, тя се затваряше.

— Мисля, че тя ще проговори, ще ми даде информация по въпроса откога точно президентът е знаел за Веществото Амброзия, но няма да е безплатно, тоест — ще има цена. Има ли някакъв начин...

— Не — отвърнах твърдо аз. — Това въобще не е добра идея. — До момента Кланси се държеше съвсем разумно. Не исках да предизвиквам съдбата, като дори му намекнех, че майка му е някъде наоколо.

— Лиъм щеше да се съгласи.

— Добре тогава, че не е тук.

Раздразненото изражение на Алис премина в такова на искрена забава.

— Ти си шефът, госпожичке. Ще измисля друг начин, за да я накарам да се разприказва, преди да тръгна довечера.

— Готови ли сте за пътуването?

— Всичко следва да е наред. Нашата пречиствателна станция не е много далеч. В противен случай щяхме да тръгнем рано тази сутрин като останалите.

Нямах представа дали Алис бе казала на другата жена, че аз бях преградата по пътя, но близо час по-късно доктор Грей ме намери в кухнята, където бавно и неохотно приготвих поредното хранене на Кланси. Един поглед към бързо изчерпващото се съдържание на килера бе изместил фокуса ми от нея, докато тя не влезе вътре в кухнята като нежелан хлад и не затвори вратата след себе си.

— Ако ме следите с надеждата, че ще се подхлъзна и ще ви разкрия къде е той, ще трябва да ви разочаровам. Освен това — добавих аз — така ще забавите храненето му.

Устата ѝ се стегна в равна, безкръвна линия. Всичко в това семейство бе студено и далечно, нали? И с тази жена, и със сина ѝ все се чувствах така, сякаш постоянно ходех на пръсти и се мъчех да запазя равновесие.

— Той има лека алергия от ядки — информира ме тя и кимна към отвореното бурканче с фъстъчено масло, което почти бях остъргала. — Освен това не обича ябълки от сорта „Грани Смит“.

Вместо да бъда впечатлена от тази демонстрация на майчинска загриженост, долових как изражението ми се променя в такова, демонстриращо пълно и абсолютно раздразнение.

Всъщност прехапах езика си, за да се въздържа да не отговоря с: „Той е голям щастливец, че въобще получава някаква храна“.

— Предполагам, че госпожица Уелс ви е предала моята молба?

Госпожица Уелс... О, Алис. Срязях сандвича наполовина и се обърнах, за да занеса ножа в мивката. Тя все още седеше там и ме наблюдаваше с очакване. Обърнах се към нея.

— Да, направи го. Изненадана съм, че въобще сте го пожелали.

— Защо?

— Наистина ли трябва да ви напомням какво се е случило последния път, когато сте го видели? — попитах аз. — Имате късмет, че сте си тръгнали жива.

Най-накрая се появи пукнатина.

— Кланси никога не би ме убил. Той не е способен на това. Давам си сметка колко дълбоко затормозен е, но това е защото той така и никога не успя да получи емоционалната помощ, която му бе нужна, след като напусна онзи лагер.

— Мнозина от нас бяха в тези лагери — казах аз. — Никой от нас обаче не стана като него.

Доктор Грей задържа погледа ми със секунда по-дълго, но достатъчно, за да се почувствам некомфортно.

— Така ли?

Усетих как изопвам рамене и вдигам глава, без да обръщам внимание на познатото хладно пробуждане от страна на вината.

— Да — продължих аз студено. „Тя не ми вярва. Изобщо.“

— Трябва да знаеш, че аз винаги съм била против програмата за рехабилитационните лагери, и то още преди да се превърнат в това, което са днес — отбеляза доктор Грей. — Никога не съм одобрявала външната политика, водена от съпруга ми, нито пък мога да разбера крайните действия, които той предприе в Калифорния. Но ако той ми бе дал сградата и материалите, които ми бяха нужни, за да направя операцията на сина ми, това дори нямаше да бъде и решение. Щях да се върна при него, преди сърцето ми да е отброило един удар. Бих сторила това — за Кланси.

Почти я съжалих. Простата истина беше, че лагерите не вредяха на всички ни по същия начин. Ако човек бе прекарал времето си там, чувствайки се малък и ужасен, веднъж, след като излезе извън електрическата ограда, той не можеше веднага да се изправи в пълния си ръст и да поднови стария си живот, забравяйки отчаянието, което го бе обладало, само и само за да остане невидим. Ако човек бе пребивавал там, къкрейки в собствения си гняв и безпомощност, тази ярост щеше да се пренесе и навън. Просто я взимаше със себе си и в новия си живот.

Направо бе притеснително, че вече виждах толкова ясно гледната точка на Кланси. Майка му наистина нямаше представа какво му бяха направили в Търмънд. Как може някой, който бе взел участие или поне беше видял изследванията, правени върху деца пси, да няма представа за болката или унижението, през които бяха преминали?

— Нали разбирате, че дори да го оперирате, това няма да го оправи? — попитах аз. — Не и по начин, който наистина би имал

значение за вас.

— Той повече няма да бъде в състояние да влияе на когото и да е — настоя тя. — Ще се върне към същността си.

Идеята бе толкова абсурдна, че дори не бе смешна.

— Отнемането на способността му няма да отнеме желанието му да се опитва да контролира другите — напомних ѝ аз. А и това със сигурност нямаше да го излекува от факта, че бе задник. — Процедурата ще го направи още по-ядосан, отколкото вече е. — „И ще те намрази още повече.“

— Знам какво е най-добре за него — увери ме тя. — Той се нуждае от лечение, Руби. А още повече от това се нуждае и от семейството си. Искам просто да се уверя, че ще е добре. За мен не е достатъчно да чуя, че е наред — аз трябва и да го видя. Моля те. Само за миг. Нали снощи ви дадох всичко, което искахте? Не може ли това да е жест на добра воля?

Бях готова да ѝ дам това. Досега тя ни се бе доверявала и ни бе предоставила много повече, отколкото дори бях очаквала. Албан — единственият човек в Детската лига, когото тя бе познавала и в когото бе имала доверие — вече не беше наоколо, за да ѝ каже, че няма никакъв проблем да ни се довери.

Гласът на Нико плуваше някъде в дъното на съзнанието ми. „Те пречупиха нещо в него.“ Нещо фундаментално. Може би беше необходимо тя да го види, за да го разбере.

— Ако ви заведе да го видите — започнах аз, — не бива да му давате каквито и да е индикации, че сте там. Нито дума. Ще трябва да правите точно това, което ви кажа. Ако той разбере, че сте тук, най-вероятно ще престане да ни сътрудничи и ще започне да обмисля как да избяга. А в замяна вие ще трябва да отговорите на всички въпроси на Алис, но този път искрено.

— Аз мога да направя това — потвърди тя. — Искам просто да го видя. Да знам, че се държите добре с него и че той е достатъчно силен, за да се подложи на процедурата. Не ми е необходимо да го докосвам. Аз просто...

„Дали майката, или ученият в теб иска да го види?“ — чудех се аз, като не бях особено сигурна кое е за предпочитане.

— Добре — съгласих се и взех в ръцете си храната му и бутилка вода. — Нито дума! И ще останете точно там, където ви оставя.

За нея това нямаше никакъв смисъл до момента, в който достигнахме вътрешния коридор, водещ към стаята с малките килии. Поклатих глава, прекъсвайки въпросите, които тя беше на път да зададе, и ѝ показах къде да застане, за да може да гледа през вратата, без Кланси да може да я забележи през малкото си прозорче.

За първи път от близо седмица Кланси Грей надзърна нагоре и срещна погледа ми, когато влязох. Книгата, която четеше, остана безжизнена в скута му, докато отнасях храната към заключения метален капак на вратата му. Подадох му я в очакване да я вземе. Той се изправи и се погрижи да разтегне раменете си, преди да прекоси малката килия. Тъмната му коса беше вече достатъчно дълга, че да бъде вързана назад на опашка с ластик, но той продължаваше да я поддържа спретнато сресана и разделена.

Кланси имаше три чифта анцузи, които сменяше, и днес очевидно бе ден за пране, защото той безмълвно се наведе и взе другите два комплекта, които ми предаде през отворения процеп.

— Не очаквах да те видя — каза той достатъчно небрежно. — Значи, той все пак е отишъл в Соутуут?

Наистина ли очакваше да му отговоря на това?

Не. Очевидно не.

— Как се чувстваш? — попита той, поставяйки дланта си върху стъклото. — Да бъдеш от тази страна на нещата? Да контролираш потока от информация?

— Почти толкова добре, колкото, като знам, че ти никога няма отново сам да го изпиташ.

— Невероятно е само как се развиха нещата — отбеляза той. — Преди година ти все още беше в лагера... зад онази ограда. Виж се сега. Погледни и мен.

— Гледам те — напомних му аз. — И единственото, което виждам, е някой, който е изгубил всякакъв шанс да успее наистина да промени нещата за нас.

— Но ти сега ме разбираш, нали? — попита той изненадан. — Виждаш защо съм направил тези избори. Всеки оцелява по свой собствен начин. Ако нещата се свеждат само до това, ти щеше ли да промениш което и да е от решенията, които някога си взимала — добро или лошо? Би ли останала в Търмънд, ако възможността да избягаш беше в обсега ти? Би ли отишла направо във Вирджиния Бийч, без да

им позволяваш да те убедят да се опитвате да намерите Ийст Ривър? Би ли запечатала отново спомените на по-младия Стюарт? Изминала си толкова дълъг път. Срамота ще е нашето приятелство да приключи тук.

— Защо ми се струва, че тук някъде остана погребан един комплимент?

Той изсумтя.

— Просто наблюдение. Не бях сигурен, че имаш тази сила. Макар че се надявах все пак.

— Наистина ли?

— Някога не си ли се запитвала защо исках да дойдеш с мен след нападението над Ийст Ривър? Не беше просто защото ми харесваше толкова много.

— Очевидно не. Искал си да ти покажа как бърникам из спомените на други хора.

— И това. Но също така, защото се стараех да се събера около себе си хора, които можеха да застанат до мен и да ми помогнат да изградим това бъдеще. Ако това бе станало, най-вероятно въобще нямаше да си губя времето, изпробвайки лагерната стратегия. Щях да се концентрирам директно върху върха. Все още е така.

— Само да не беше като хванат в капан в тази малка стъклена клетка — напомних му категорично.

— Така е — усмихна се Кланси. — Сега ще е толкова по-лесно да се отървем от всички, ако това, което ми каза Стюарт — по-големият Стюарт, — е вярно, то вие тежко сте поразили доверието към правителството. Аз щях да направя още една крачка напред. Баща ми. Неговите глупави съветници. Управляващите лагерите. Един по един — щях да им опропастя живота. Работата е там, Руби, че ти можеш да застанеш начело на тези деца и те ще те слушат. Ще го направят дори не поради друга причина, а просто защото ти си Оранжева и такава е йерархията на нещата. Но ти не можеш да накараш света да падне на колене по същия начин, по който аз ще го направя.

— Начинът, по който ще го направиш. Така ли? — попитах аз, чукайки по стъклото. — И кога да очакваме това?

Едно от ъгълчетата на устните му се повдигна нагоре и долових как студена капка от нещо се стича надолу по гръбнака ми.

— Руби, това е последният ти шанс да минеш от правилната страна на историята — уведоми ме той. — Повече няма нищо да ти предлагам. Можем да напуснем сега и никой няма да пострада.

Погледът му бе толкова черен и бездънен, колкото е бил винаги — той изсмукваше жизнените ми сили, опитваше се да ме удави в спокойните, лесни възможности, които предлагаше.

— Наслади се на времето в кутийката си — казах аз и се обърнах, за да си тръгна, държейки прането му пред себе си с отвращение.

— Едно последно нещо — извика Кланси. Аз не се обърнах назад, но това нямаше никакво значение за него. — Здравей, Майко!

Разтворих вратата към коридора, но жената вече беше изчезнала, прогонена от смеха на сина си.

Тази нощ спях непробудно... от онези сънища, които те хващат за гърдния кош и отказват да те пуснат лесно. Гласът в съня ми — същият, който отекваше някъде зад мен, докато вървах по познатия път към Колиба 27 в Търмънд, се промени и премина от дебелия баритон на мъж към силното, почти пискливо викане, но този път на жена.

— ... ставай! Руби! Руби, хайде...!

Осветлението в стаята отново бе запалено и подчертаваше пепелявия тен на лицето на Вида, което кръжеше над моето. Тя отново ме разтърси бурно, докато не се освободих и от последната частица обърквашъ сън.

— Какво се е случило? — Може би бяха изминали пет минути или пък пет часа. Така и не можех да кажа. Зу пристъпваше зад Вида, а бузите ѝ бяха целите мокри от сълзи. Страх ме разряза, когато грабнах ръката на Вида и усетих начина, по който тя трепери.

— Бях в компютърната зала — започна тя, а думите се заизливаха от нея. Тя трепереше ли? Вида да трепери? — Говорех с Нико и гледах снимките, които пристигаха, докато Коул ги правеше. Всичко вървеше спокойно близо час... Тъкмо си бях тръгнала, за да ида да си легна, когато бе дошла поредната снимка... и Нико изтича, за да ме спре и... и, Руби...

— Какво? Каж ми какво става! — Опитах се да се разплета от чаршафа, а сърцето ми блъскаше в гърдите ми така, сякаш току-що бях

спринтирала петнайсет километра.

— Единственото, което той повтаряше, беше... — Вида преглътна. — Той само повтаряше едно и също нещо: Стюарт е мъртъв.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Лиъм или Коул?

Въпросът, същият, който вече ѝ бях задала поне сто пъти, ставаше все по-неистов, докато вървахме по коридора към компютърната зала. Часовникът на стената вътре отброяваше два сутринта.

— Вида — примолих се аз. — Лиъм или Коул?

— Още не знаят — отвърна тя и ми даде същия отговор, който ми бе дала предишните деветдесет и девет пъти, в които я бях попитала. — Не могат да разберат от снимката.

— Аз мога... — Думите излязоха преди дори да бях успяла да помисля защо това бе ужасна идея. — Нека да видя. Аз мога да ги различа.

— Не смятам така — тя хвана ръката ми, преди да съм нахлула в стаята. Едва усетих докосването ѝ. Цялото ми тяло беше станало ледено. Паниката правеше мислите ми несвързани, изблици на ужасяващи образи, преплитащи се с молби като „Не той, не те, не сега“. Просто не бях в състояние да наруша модела. Не можех и да си поема дъх.

— Не! — Тази единствена дума, остър лай от страна на Дунди, накара Вида да се спре. — Твърдо не! Заведи я обратно в стаята ѝ и останете там!

Отвън край прозореца висяха няколко Зелени.

— Изчезвайте! — озъби им се Вида. И побутнати от силата на гласа ѝ, те го направиха. Смушкваха се, за да ни сторят път, когато тя отвори вратата на компютърната зала и ме тикна вътре.

— Какво става? Случило ли се е нещо? — Сенатор Круз се появи в коридора. Алис не бе далеч зад нея, яркочервената ѝ коса беше събрана в хлабава конска опашка, а по лицето ѝ имаше червени следи от възглавницата и чаршафите ѝ. Вида най-вероятно се опитваше да им обясни, но аз не чувах нищо. Нико изглеждаше така, сякаш вече бе повърнал няколко пъти, а миризмата в компютърната зала май

потвърждаваше тази теория. Докато се приближавах към него, забелязах, че бе облян в пот.

— Наистина ли... Наистина ли искаш да видиш?

— Това е много лоша идея! Руби, чуй ме, въобще не искаш да...

— Гласът на Дунди изтъняваше, докато накрая се пречупи. Той се облегна назад на стената и зарови лице в ръцете си.

Нико не помръдна. Ръцете му лежаха отпуснати в скута му. Това ме принуди да се пресегна през него, за да прегледам серията от снимки, които бяха пристигнали през мобилния телефон на Коул. Имаше една за проба — далечна планина посред бял ден и гърбът на Лиъм, който я съзерцаваше и се взираше в далечината. Имаше три дузини снимки на ниска, разплута сграда, всичките направени след залез-слънце. Той бе успял да улови агентите на СОП на пост отвън, както и една стълба до покрива на сградата, снайперист, застанал на позиция. Ако около лагера бе имало ограда, то Коул и Лиъм вече бяха проникнали през нея, когато бяха започнали правенето на снимките.

— Вътре ли влизат? — попита сенатор Круз. — Мислех, че трябваше да останат отвън?

Те наистина бяха влезли вътре. Изображенията бяха размазани и в тях липсваше яркостта на пълнолунието, която се наблюдаваше навън. Те бяха високо нагоре, загледани надолу в масите под тях и приведените глави, които се хранеха.

Децата носеха тъмночервени престилки... Същите униформи, каквито всички ние трябваше да обличаме в лагерите, но цветът... Не бях виждала тази разцветка от години...

Следващото изображение беше на едно от тези деца в униформа, взиращо се нагоре, с очи, вперени в телефона. Пръстът ми се поколеба над мишката, преди да щракне отново. Нико издаде приглушен гърлен звук, а ръката му обгърна моята.

— Руби, не искаш да...

Притиснах с пръст надолу.

Имаше един миг, в който умът ми не можеше да разбере какво вижда. Снимките бяха направени в рамките на тъмна стая. Стените бяха боядисани в черно, а лампите бяха наредени по пода вместо по тавана. Фигурата в центъра на стаята се бе свлякла напред в един стол — тежестта на тялото му напругаше ограничителите, прокарани през гърдите му. Върху лицето му беше паднала руса коса, която го

прикриваше. Ръката ми стисна бюрото, докато щраквах отново напред. Устата ми беше наводнена от метален вкус, когато забелязах пръските от кръв по врата и ушите му. Ъгълът на заснемане го правеше невъзможно за преценка. Имах нужда от друга снимка...

Щракване.

— Кой е направил тези снимки? — попита сенатор Круз, макар че никой, изглежда, не бе в състояние да ѝ отговори.

— Моето предположение е, че това са били хората, които са хванали... — Алис не беше сигурна дали ставаше въпрос за него, или за тях. За секунда аз самата загърбих въпроса, фокусирайки се върху екрана. Някой бе окачил лист хартия върху врата му. Две думи бяха надраскани върху него с дебел, неравномерен почерк: „ПРОБВАЙТЕ ПАК“.

В ъгъла на снимката имаше парченце от тъмночервен плат и въпреки че мозъкът ми знаеше какво ще последва и бе толкова сигурен, че започна да крещи вътре в главата ми, аз продължих към следващата снимка.

Огън.

Изображението — цялото — беше залято от бял пламък.

Огън.

Огън.

Екран от сив дим и...

Сенатор Круз се отдръпна от компютъра и отиде в далечния ъгъл на стаята, опитвайки се да избяга от гледката на овъглени останки.

— Защо? Защо са го направили? Защо?

Безстрастното, студено същество, което Детската лига бе успяла да изгради в мен, си проправи обратно път с нокти. И за секунда, за една-единствена секунда, аз успях да погледна към изгорения, обезобразен труп по един внимателен, леко отстранен начин, по какъвто учен щеше да разгледа експонат. Върху малката част от лицето му, която можех да видя, наличната кожа бе изгоряла, тъмна и груба — като коричка.

Върнах се обратно през снимките на огъня. Болните гадове, тези скапани откачени изроди, които бяха направили снимките. Щях да ги убия. Знаех къде да ги намеря. Щях да убия всеки един от тях. Задържах обзелата ме студена ярост с цената на всичко, което имах, защото тя караше болката да замръзне и не ми позволяваше да се

затворя по начина, по който исках. Паренето на сълзите беше някъде в дъното на очите ми, гърлото и гърдите ми.

— Не мога да преценя — заяви Дунди, приближавайки се все по-близо до пълна истерия. — По дяволите...

Аз разглеждах по-ранните снимки, а стомахът ми беше стегнат като юмрук. Ако започнех да плача, другите нямаше да могат да спрат. Трябваше да се съсредоточа... Налагаше се... Спрях се на втората снимка на силуета върху стола, върху която вече му бяха поставили знака. Главата му беше увиснала наляво, но аз го зърнах. Не си го бях представила. Знаех кой е.

— Това е... — Вида отново се наведе напред. Ноктите ѝ се забиха в рамото ми. — Не мога...

Алис се бе завъртяла с гръб към страшния образ, победена от собственото си гадене. Но Нико... Нико ме гледаше. Усетих как думите напускат гърлото ми, но аз не ги чух.

— Това е Коул.

— Какво? — попита Вида, гледайки ту мен, ту екрана. — Какво каза?

— Това е Коул.

Хиляди иглички навлязоха във вените ми и започнаха да се целят в сърцевината ми. Аз се превих над бюрото, неспособна да говоря, да мисля или да правя каквото и да е друго, освен да виждам това тяло — тялото на Коул и онова, което бяха извършили с него. Поех кратък дъх и се помъчих да притисна болката. Исках си обратно вцепенения контрол. Главата ми се въртеше спираловидно все по-бързо и дори по-силно от стомаха ми. Защото знаех какво би имало значение за Коул. Знаех какво щеше да пита. „Къде е Лиъм?“ Ако Коул бе... Ако Коул беше...

— Сигурна ли си? — намеси се Дунди, когато като че ли никой друг не беше способен да го направи.

С периферното си зрение видях, че Лилиан дойде, и за един спиращ сърцето момент си помислих, че русата ѝ коса принадлежи на Кейт и че по някакъв начин тя и Хари вече бяха тук. Чух прошепнатото обяснение от страна на сенатор Круз.

— Хари... Ние трябва да му кажем... И на Кейт. За бога, Кейт...

— Аз ще свърша това — каза Вида, а гласът в гърлото ѝ бе точно толкова плътен, колкото ръката на Дунди около рамото ѝ. — Аз ще го

направя.

— Дали Лиъм — започна Дунди. — Има ли... Можем ли да проверим, за да видим дали не са го арестували? Дали има някаква актуализация по мрежите?

Ако го бяха убили и бяха успели да го идентифицират, те щяха да актуализират профила му в мрежата на СОП и да го отстранят от данните на преследвачите, така че информацията да съвпада.

— Опитвам се да вляза в мрежата на СОП — информира ни Нико. — Опитвам се... Но ще стане по-бързо, ако проникнем през мрежата на преследвачите. Би ли ми дал данните си за вход?

— Ето. Аз ще ги вкарам — отвърна Дунди.

— Телефонът все още ли е включен? — чух се да питам, докато се изтеглях назад от компютъра в стола си. Не се доверявах на краката си, за да остана права. „Щяхме ли да получим още снимки?“ Или трябваше просто да си седим там и да не правим нищо друго, освен да ги чакаме да дойдат. Давех се в собствения си гняв.

— Червени? — повтори доктор Грей. — Сигурни ли сте? Може ли да видя снимките, моля ви?

Нико отново освети екрана и се прехвърли върху съседния до него компютър, за да работи. Доктор Грей разгледа снимките, прескачайки, докато намери това, което търсеше. Потресът и ужасът от него се запечатаха само в намръщването ѝ.

— Бил е вече мъртъв, когато това се е случило — каза тя. — Иначе щеше да е прокървил почти веднага заради раната във врата му.

И аз можех да ѝ кажа същото. Коул щеше да се бори докрай. Нямаше да се остави да го вкарат в програмата им. Щеше да се бори, докато не пламне напълно.

Тя поклати глава, обръщайки се да ме погледне.

— Ето затова. Затова имаме нужда от тази процедура. Тези деца не би трябвало да бъдат в състояние да вършат подобни неща и да вредят на себе си и на останалите.

Гневът ми изригна и ме погълна в облак от изприщващо недоверие.

— Не, ето заради това поначало никой не трябва да си прави експерименти с мозъците ни!

— Няма нищо в мрежата — информира ни Дунди. — Още не... Всякакви промени в системата на Специален отряд „Пси“ се появяват

в мрежата на преследвачите след час-два.

— Ние... Нека да му дадем малко време. Той може все още да се опитва да се измъкне оттам. — Вида поклати глава и прокара ръце назад през косата си. — Последната снимка дойде преди час, щяха да изпратят още нещо, ако бяха заловили Лиъм... Нали?

Сенатор Круз погледна към мен.

— Къде е телефонът, който той ползваше, за да се свързва с баща си? Аз ще му се обадя.

— На горния етаж. В офиса. — Нико се изправи толкова внезапно, че прекатури стола зад гърба си. — Ще го взема. Имам нужда да...

Се махна от тази стая — довърши съзнанието ми, — далеч от снимките.

Той се върна за по-малко от минута. Гърдите му се повдигаха тежко, докато се опитваше да си поеме дъх. Сетне подаде на сенатора малък сребрист флип телефон... само за да го изпусне, когато внезапно екранът светна и той започна да вибрира.

За момент никой не помръдна. Телефонът звънна. Той звънеше, звънеше, звънеше.

Дунди се хвърли към него и го сграбчи от пода, преди да е спрял да звъни.

— Ало?

Тялото му се отпусна с облекчение.

— Лий... Ей... Ей, Лиъм, къде си? Ти трябва да...

Сенатор Круз се озова до него даже преди мен, изтръгна телефона от хватката му и заглуши протестите му с ръкомахане, докато го поставяше на високоговорител.

— ... взеха го. Не можах да направя нищо. Не успях...

Този глас, който познавах така съкровено, както собствената си кожа, който бях чувала да се смее, да изтънява от страх, да беснее, да флиртува безсрамно, не беше онзи, който се носеше през малкия телефон. Почти не можех да го разпозная. Лошата връзка го караше да звучи далечно, сякаш в другия край на някоя магистрала, намираща се извън нашия досег. Думите от гърдите му излизаха толкова дрипави, толкова сурови, че беше почти непоносимо да го слушаш.

— Лиъм, говори сенатор Круз. Искам да си поемеш дълбоко дъх и преди всичко друго да ме уведомиш, че си в безопасност.

— Аз не... Не знам дали това е позволено... Това бе единственият номер, който можех да си спомня. Знаем, че линията не е подсигурана в действителност...

— Ти постъпи съвсем правилно — увери го сенатор Круз, а гласът ѝ бе успокояващ. — Откъде се обаждаш?

— От уличен телефон.

Вида пристъпи до мен, а очите ѝ се приплъзнаха върху лицето ми. Аз не можех да говоря. Неестествена скованост се настани в центъра на гърдите ми. Не бях способна да кажа нито дума.

— Не можах да го измъкна... Влязохме вътре, правихме снимки. Един от тях ни видя и не можахме да се измъкнем... Те стреляха по него. Той падна и аз не можах да го измъкна. Опитах се да го нося, но те ни видяха и откриха огън... Не исках да си тръгвам. Наложих се... Чули ли сте нещо по новините? Хари дали ще има възможност да разбере къде го държат? Имаше толкова много кръв...

Той не знаеше.

Погледнах към Дунди. Той изглеждаше така, сякаш бе вдигнал очи нагоре и бе видял препускаща право към него кола. Взех телефона от сенатора и го превключих на нормален режим.

— Той... Лиъм — задавих се аз. — Не е успял. Изпратиха ни доказателство.

Струва ми се, че до този момент шокът и паниката, свързани с новините за Лиъм, бяха изключили онази част от мен, която иначе щеше да ме накара да мисля през спецификата на онова, което се беше случило. Дали Коул е бил жив, когато те бяха довели Червения. Дали е знаел какво се случва, дали се е страхувал, дали е усещал болка. Но нещо се разби в мен, след като му разкрих станалото. Крехката врата, която пъдеше болката навън, се огъна, а след това избухна в дъжд от трески, които пробиха всяка част от мен. Не можех да дишам. Наложих се да притисна ръка към устата си, за да не се разплача. Моят приятел — Коул — как можеше това — защо трябваше да става така? След всичко преживяно, защо трябваше да свърши така? Ние щяхме да направим нещо... за първи път, та той имаше бъдеще пред себе си...

Дунди пристъпи напред и се пресегна за телефона, но аз се отскубнах далеч от него, усуквайки се извън обсега му. Чувствах се подивяла от гняв и болка, сякаш някой бе хвърлил киселина върху кожата ми. Трябваше да запазя тази връзка с Лиъм. Трябваше да остана

с него. Това щеше да го унищожи, агонията от знанието бе също толкова остра, колкото и самата загуба. Не можех да загубя и Лиъм.

— Какво искаш да кажеш с „доказателство“? Какво са ми направили? — Всяка свързаност изчезна. Лиъм се срутваше с всяка нова дума, докато накрая не се разрида. — Не можех да го измъкна...

— Не — казах аз с дрезгав глас. — Разбира се, че не си могъл. Не е имало начин, а и той не би искал да се опитваш, ако това щеше да означава да заловят и теб. Лиъм, знам, че сега не го усещаш по този начин, но ти си постъпил правилно.

Звукът от неговия плач накрая ме събори и мен. Захватът ми върху телефона се отпусна, а ръката ми загуби сетивността си, което позволи на Дунди най-накрая да го измъкне надалеч от мен.

— Приятелче. Приятелче, знам. Толкова съжалявам. Може ли да стигнеш обратно дотук? Имаш ли нужда да дойдем да те приберем? — Той приглади косата си назад с ръка и стисна очите си. — Добре. Искам от теб да ми разкажеш всичко, но трябва да го сториш лично. Ще ни позволиш да се погрижим за теб. Спри се малко. Нормално е...

Дунди ми хвърли безпомощен поглед. Протегнах ръка за телефона.

— Няма да се върна. Не мога... Това е...

Аз го прекъснах.

— Лиъм, чуй ме. Аз ще дойда да те взема, но ти трябва да ми кажеш къде си. Ранен ли си?

— Руби... — Той рязко си пое дъх. В този момент съумях да си го представя как най-вероятно изглеждаше — все още в черните си дрехи за Операция, лявата му ръка, опряна в алуминиевия корпус на мобилния телефон, лицето му — зачервено и диво. Този образ отново разби сърцето ми.

Стиснах телефона толкова плътно, че долових как евтиното пластмасово покритие проскързва. Завъртях се така, че да съм с лице към ъгъла, а не към галерията от лица, които се взираха в мен. Свлякох се долу в далечния ъгъл на стаята.

— Всичко ще се нареди...

— Нищо не може да се нареди! — извика той. — Стига си повтаряла това! Нищо! Аз няма да се връщам! Трябва да кажа на Хари и... и на мама. О, господи — на мама...

— Моля те, нека да дойда да те взема — помолих му се аз.

— Не мога да се върна там при вас... — Чувството на гадене, което растеше в мен и усукваше стомаха ми, се надигна като връхлитаща вълна. Гласът му сякаш се появяваше и изчезваше. — Линията се разпада, а аз нямам повече пари...

— Лиъм? Чуваш ли ме? — Паниката ме удари в главата, подобно на втурнал се рояк оси.

— ... Аз знаех, че това ще се случи... По дяволите... Ти... Съжалявам... Руби... Съжалявам...

Не знам кога или пък как бе успяла да се промуши през толкова много хора, или дали се бе престорила на толкова малка и тиха, че е била тук през цялото време, без да я забележа. Зу... Тя взе мобилния телефон. Опитах се да си го върна, но тя го бе сложила на ухото си и повтаряше отново и отново... с глас, сладък като малки камбанки:

— Не си тръгвай! Моля те! Не си отивай! Върни се! Моля те...

Чух сигнала за свободно. Чух този звук, видях как телефонът се изплъзва от пръстите ѝ и разбрах, че всичко бе приключило. Дунди се пресегна към нея и тя се вкопчи в него, заравяйки лице в рамото му.

— Хайде, да идем да пийнем малко вода. Или пък на въздух. Да направим... нещо.

— Искам да отида и да го намеря — казах аз.

— Аз ще ида с нея — добави Вида бързо. — Нико може да проследи разговора.

— Не може — нежно ме осведоми Дунди. — Ти имаш отговорности тук.

„Е, и?“, исках да изкрещя. Исках да си оскубя косата или да си разкъсам блузата... но не можех. Не можех да направя нито едно от тези проклетни неща, защото Коул бе изтръгнал това глупаво обещание от мен. „Грижи се за нещата, шефе! Грижи се за нещата!“ Кейт и Хари нямаше да са тук още два дни. Трябваше да... Налагаше се да кажа на всички.

„Той ти се довери за това. Вярваше, че ти можеш да се справиш. Сега трябва да го сториш.“

Неотменимо беше. Ако Коул не бе тук, ако Лиъм нямаше да се върне, тогава аз бях отговорна за нещата и трябваше да съобщя на останалите. Трябваше да остана тук и да се погрижа за всичко.

— Само ми дайте една минута — помолих аз. Имах нужда от една-единствена. Влязох устремено в старата стая на Кейт и затворих

вратата зад себе си. Намерих ръба на малкото легло в тъмнината — същото, на което аз и Лиъм бяхме спали предната нощ, и се отпуснах тежко върху него. Ръцете ми се протягаха по грубите чаршафи, докато не намериха меката тъкан на суитшърта с качулка, който той бе оставил след себе си. Зарових лице в плата, поглъщайки аромата му, докато най-накрая не освободих всичко чрез един тих, изгарящ гърлото писък.

Защо трябваше да влизате? Как се очаква от мен да се справя с това? Защо не бях оказала по-голяма съпротива, знаейки откъде идва информацията?

Насреща нямаше отговор. Само ужасната тишина и тъмнината, която ме притискаше.

Кланси.

Той бе знаел, че това ще се случи — бе заложил именно на този вариант. Показал беше лагера на Коул, вкарал беше образите в ума му, съзнавайки, че Коул е онзи тип човек, който нямаше да може да изостави идеята, виждайки как други като него са третираны по такъв жесток начин. Той щеше да се пристрасти към нея, да престане да мисли за вероятностите за действителното освобождаване. В края на краищата... колко пъти той бе успявал да победи вероятностите?

Той никога не бе имал шанс.

Думите набъбваха в ума ми. Олюлях се от силата на горещия, пърлещ наплив, който протече от слепоочията ми към основата на врата ми. Зрението ми присветна и разби вратата пред мен надве, а след това — на четири. Видях по-скоро, отколкото усетих как ръката ми се издига и достига до дръжката. Колкото по-близо отивах, толкова по-надалеч сякаш бях. Някой ме дърпаше назад и по-назад, и още по-назад...

Това беше последното нещо, което си спомнях, преди замъгляващото черно да се превърне в сива неподвижност, която ме заля, а кукичките и иглите заработиха във вените ми.

Щом отново изплувах на повърхността, в ръката си държах студен пистолет и той бе насочен към главата на Лилиан Грей.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— ... правиш? Спри! Спри...

— ... Руби, събуди се!

— Не можеш да направиш това... Спри... Руби... ПРЕСТАНИ!

Аз се носех под вода. Бе достатъчно дълбоко и наоколо нямаше нищо, освен сладка, хладна тъмнина. Не ми се налагаше да се движа, не можех да говоря, имаше леко течение и то ме носеше натам, накъдето трябваше да ида. То ме буташе напред и аз отивах натам с желание, предавайки се на усещането. Това бе доста по-добро от болката.

— ... погледни ме! Погледни ме! Руби!

Гласовете бяха изкривени от вълните — преминаваха в дълго, непрекъснато бучене. Думите изпълваха пространствата между ударите на сърцето — постоянното ба-дум, ба-дум, ба-дум в ушите ми. Не исках те да ме намерят тук.

Съкровище. Хей, съкровище.

Обърнах се, търсейки източника на думите, принуждавайки схванатите си мускули да се раздвижат.

Грижи се за нещата, шефе.

Там нямаше никого. Черните течения около мен се завихряха още по-здро и притискаха измръзналата ми кожа. Там нямаше нищо.

Съкровище. Руби.

Въздухът, който бе хванат като в капан в дробовете ми, гореше.

Къде си?

Руу, добре ли си?

Аз се замях във водата, размахвайки ръце нагоре и отново нагоре, за да се добера до повърхността. Горе — там имаше светлина, просто връх на игла, но растеше, ставаше по-голяма, очакваше...

Хайде, скъпа! Хайде...

Аз се дърпах, влачех се, катерех се нагоре със зъби и нокти...

— Тя ще направи...

— ... нещо! Спрете я!

— Руби!

Затворих се обратно в собствения си ум. Гъстата, мътна вода около мен започна да се изтича, докато реалността добиваше очертания. Статичната, суха миризма на компютърната зала. Сиянието на мониторите, отразяващи се в близката бяла стена. Лицето на Нико — безкръвно — с ръце, изправени пред него. Очите ми се преместиха от студения, тежък пистолет в ръката ми към жената със светла коса на пода, издигнала ръце над главата си в защитна поза.

Трепнах и погледнах отново към Нико, а пистолетът се премести надолу с частица от сантиметъра. Ръката ми гореше и болеше така, сякаш беше държала тази тежест в продължение на часове. В очите му изгря разбиране и зърнах как стойката му се отпусна, само за да се напрегне отново, когато той извика:

— Ви, не!

В един момент стоях права, а в следващия вече бях на земята, болката изяждаше всяка моя объркана, изгубила посоката си мисъл. Свалена бях на пода от удар между раменете и какъвто и дъх да имах, той излетя от дробовете ми, докато Вида ме държеше прикована към земята.

— Чакай! — извика и Зу. — Руби...?

— Какво... — чувствах се, като че ли устата ми е пълна с пясък.

— Руби? — лицето на Дунди се появи над мен. — Ви, дръпни се от нея...

— Тя щеше да я застреля... Помислих си, че тя... Тя щеше да стреля...

— Какво става? — кресна сенатор Круз някъде над нас.

— Аз не... — започнах да говоря, но болката разцепи главата ми надве. Усещах се обърната с вътрешността навън и с главата надолу. — Как се озовах тук?

— Ти не си ли спомняш? — попита доктор Грей, която звучеше най-спокойна от всички в стаята. — Ти си тръгна, а после се върна обратно... Бутна ме на земята. Не пророни нито дума.

— Какво? — ноктите ми застъргаха по плочките. — Не! Аз не бих... Аз не...

— Ти не беше на себе си — намеси се Дунди и ме хвана за раменете. — Ти не реагираше на нищо, което ти казвахме.

— Съжалявам! Мамка му! Толкова съжалявам — извиняваше се Вида. — Не знаех какво да направя... Всеки път, когато се приближавах до теб, ти изглеждаше така, сякаш ще стреляш!

— Нико? — попитах аз и притиснах ръка към очите си, за да спра потока от сълзи. Нямаше как да ги задържа вътре. Агонията замъгляваше мозъка ми и стъпкваше отговора на тялото ми. — Нико?

— Той просто избяга... — отвърна сенатор Круз. — Погледна нещо към монитора и просто се понесе... Какво се случва?

Той. Той е бил. И през болката, през продължаващото объркване, което се бе впило в съзнанието ми, аз най-накрая разбрах какво се случва.

Вкопчих се в ръката на Дунди.

— Трябва да ме... Изслушай ме, става ли?

— Добре, Руби! Добре! — отвърна той. — Само си поеми дъх.

— Не, слушай. Тръгвайте... Ти и Вида, идете и съберете останалите. Децата. Идете и ги вземете и ги закарайте заедно със сенатор Круз и... и доктор Грей... през гаража. Отидете в някоя от близките сгради. И не позволявай на никого да излиза. Ясно ли е?

— Да, но ти какво ще...

— Вземете с вас каквато храна и вода можете да носите, но изчакайте в онази сграда, докато не получите сигнал, че всичко е чисто.

Празнините в паметта ми започнаха да се оцветяват. Ако затворех очи, можех да се видя по средата на разговор, който не си спомнях да съм водила. Седейки в компютърната зала, докато всички светлини бяха угасени. Върховете на пръстите ми помнеха всеки удар на клавиш, тръпнеха от мисълта. Ходене на сън. Съобщенията, които бях изпратила. Той може да движи хората наоколо. Все едно са играчки. Последното предупреждение на Кланси.

Мислите ми се въртяха в спирала — завихряха се, докато не се споиха в цялостно осъзнаване, което сякаш ми преобърна червата.

Той е планирал бягство.

Идват за него.

Някой идва да го освободи... и той ме използва, за да му организирам транспорта.

— Имаше изтичане на информация — казах им аз. — Аз!

— Какво, по дяволите, означава това? — попита Вида, докато ми помагаше да се изправа от земята.

— Нико... Той забеляза, че някой изпраща съобщения извън Ранчото и се опитва да ги прикрие, като ги изтрива от дейността на сървъра. Решихме, че това е... — Аз се обърнах към Алис. — Мислехме, че си ти или някое от децата, които работят с вас. Но не сте били вие, нали?

— Не, по дяволите! Нали ти казах! — избухна Алис.

— Знам! Съжалявам! Вече знам. Той ме е разкарвал наоколо. Използвал ме е да шпионирам какво се случва. Карал ме е да изпращам съобщения вместо него. Мамка му!

Бягство. Оставих съзнанието си да работи по начина, по който той щеше да го направи. Единствената група, която можеше да го освободи, бяха военните на баща му или някаква паравоенна групировка. Той не знаеше къде точно се намира Ранчото, докато не бях отишла до Оазис и той не бе успял да види през очите ми как да се върне.

Единственото, което щеше да му се наложи, бе войниците само да му отключат килията. След това щеше да му е толкова лесно да ги накара да го оставят на мира, за да насочат вниманието си към прибирането на другите деца от Ранчото. Онова, което той трябваше да направи в този момент, бе да се изплъзне.

Но тогава защо просто не ме бе принудил да му отворя вратата на килията? Защо да чака и да действа по такъв заобиколен начин?

— Ти не се ли контролираше? — попита доктор Грей. — Кой беше тогава?

Взрях се в нея и получих отговора си. Кланси бе пожелал ние да я намерим, за да я доведем тук и той да продължи онова, което беше започнал. Само че тя бе права — той никога нямаше да я убие.

Щеше да ме накара аз да го свърша вместо него.

Погледнах настрани. Тя щеше да разбере достатъчно скоро, че нямаше да мога да спазя нашата част от сделката.

— Лилиан, да вървим — подтикна я сенатор Круз. — Трябва да ида да взема Роза... Другите... Руби после ще ни последва. Нали, Руби?

— Това е... — Макар и да нямах нищо против да възразя директно пред нея, сенаторът я хвана здраво за ръка и започна да я

води към вратата.

Изтичах до дъската в предната част на стаята, избърсах я, за да е чиста, свалих сателитните снимки на Търмънд, сгънах ги и ги метнах към Вида.

— Моля ви — обърнах се аз към нея и Дунди, — идете вземете децата и ги изведете... Аз трябва да се погрижа за Кланси, но скоро и аз ще дойда. Моля ви се! Издърпайте сървъра и вземете каквото можете от шкафа.

Запасите от оръжия не бяха големи. Децата, които бяха отишли до пречиствателните станции, бяха събрали повечето пистолети като предпазна мярка. В базата бяхме останали пределно малко хора и повечето бяха деца от Оазис, които бяха толкова малки и неопитни, че не можеха да участват в Операции. Не бяхме имали време да ги обучим за нещо подобно.

— Ако си мислиш, че ще те оставя, направо си се побъркала! — отбеляза Дунди.

Аз удвоих натиска си, а счупените ми нокти разрязваха кожата му.

— Тръгвайте! Трябва да тръгнете веднага! Веднага! Местоположението на Ранчото е издадено. Трябва да изкарате децата навън. Вземете също сенатор Круз и доктор Грей. Чарлс! Чуй ме! Ще бъда точно зад теб, но ако... Ако се позабавите още малко, никой няма да може да си тръгне. Давайте!

Тъмните очи на Вида проблеснаха, когато тя го хвана за ръка и започна да го дърпа настрани със сила.

— Нали ще ни последваш?

— Ще ви последвам.

Изтичах от компютърната зала, пробих си път с рамене през двойните врати и се заковах на място. През мен премина тръпка, когато неестествената тишина в коридора бе белязана от звука на истеричен глас. Разпознах го с чувство на ужас и потъване.

Завъртях се към склада. Вратата вече бе отключена и оставена частично отворена. Безпокойството ми се увеличи и вече не можех да кажа дали тихите резове, които дочувах в далечината, бяха истински хеликоптери, или пък продукт на моето неистово въображение.

— ... ти обеща! Бе обещал, че повече няма да правиш това!

Втурнах се по малкия коридор, през отворената врата и се озовах наред вече разиграващата се сцена.

Ръцете на Нико се бяха вкопчили в черната му коса и унищожаваха зализаната ѝ назад форма, което я караше да стои паднала във всички посоки. Той крачеше редом до килията на Кланси — лицето му бе яркочервено, сякаш беше плакал.

— И го направи с нея! Как можа да нараниш Руби? Как можа?

Кланси седеше на леглото с кръстосани крака, изглеждаше леко раздразнен, но иначе невъзмутим от избухването на Нико, което се случваше пред очите му. Щом влязох, очите му се пренасочиха към мен, а ръцете му се скръстиха здраво върху гърдите му. Нико не бе пристъпил в килията. Слава на господ! Но у него видях копие на ключовете, които държах в ръката си.

„Комплектът на Коул“, осъзнах аз. Смогнали бяхме да съхраним тази част в тайна от повечето деца тук, в Ранчото, но Нико може би беше видял как някой от нас влиза вътре или пък бе намерил някакъв вид план на сградата на някой от сървърите. По дяволите, та той можеше и просто да се бе досетил.

— Руби, това не може постоянно да му се разминава! Не става!
— В очите му имаше сълзи. — Трябва да го накараш да напусне. Просто го остави да си иде. Преди...

— Най-после — обърна се към мен Кланси. — Можеш ли да го изкараш оттук? Вече имам достатъчна мигрена.

— Ако главата те боли сега, представи си как ще се чувстваш, когато ти я откъсна от врата — озъбих му се аз.

Той се подсмихна и ме огледа от горе до долу.

— Май си имала интересна вечер.

— Млъкни! Млъквай! Руби, той... — Нико си пое дъх. — Както вече ти казах, той може да контролира телата на други хора. Той може да ги движи като марионетки, при това, без те да го осъзнават. Правеше го през цялото време с всички изследователи. Знаем, че той може да го върши... и той те е накарал... принудил те е да изпратиш онези съобщения чрез сървъра!

За миг бях сигурна, че той ще се опита да отрече всичко и да обвини Нико, че съвсем е изперкал. Но Кланси не си направи труда да скрие малката усмивка, подпъхната в ъгъла на устата му.

— Ама аз май наистина успях да те заблудя, а?

— Ти... — Идеята за това ми дойде твърде много. Проникването му в съзнанието ми, докато бях заспала, не ми позволяваше да усетя гъделичкането, което слизаше отзад по черепа ми и се появяваше, когато някой се мъчеше да установи принудителна връзка между нашите умове. Той ме бе разхождал като кукла, бе подслушвал разговорите, бе откраднал цели моменти от живота ми. Аз се бях превърнала в неговите очи и уши, а дори не знаех, че това бе възможно.

— Откога? — попитах аз.

— От колко време имаш тези „главоболия от стрес“? — Кланси скръсти ръце в скута си. — Те са особено ужасни, нали? Радвам се, че не само аз страдах от тях. Но ти трябва да си знаеш, че единствено и само ти си за обвиняване. Всеки път, когато проникнеш в нечий ум, ти образуваш връзка с него — спомените, мислите стават и твои. Всеки път, когато влезеше в съзнанието ми, всеки път, когато аз проникнех, тъй като защитата ти бе свалена, ти ми позволяваше да укрепя връзката ни. Ти си причината аз да съм в състояние да направя това.

— Какво пишеше в съобщенията? — настоях аз, доближавайки се до стъклото. Нико се свлече надолу по стената зад мен, криейки лицето си зад ръцете си. — На кого бяха изпратени?

— Нямам представа за какво говориш — отвърна Кланси. — И двамата сте прекалено емоционални, за да схванете. Ти си под такъв стрес, Руби. Винаги е по-трудно да контролираш способностите си, когато си така... изтощен...

... Нали?

Чух думите така, сякаш те бяха изречени вътре в черепа ми, и веднага свалих черна стена между двама ни, срязвайки връзката, преди да може напълно да се образува.

Ето как ме бе изиграл отново — той знаеше за симптомите на тревожност и липсата на фокус, а дори и главоболието можеше да бъде обяснено със стреса от ситуацията.

Отново и отново, и отново, помислих си аз. Всеки път влизам директно в капана. Ние бяхме на различни нива и аз трябваше да престана да се преструвам, че не сме. Умът ми дори не бе достатъчно извратен, за да си представи, че той щеше да е в състояние да осъществи това.

— Така е по-добре — Кланси ми кимна одобряващо. — Виждам, че вече разбираш. Ролята ти тук приключи. Червения го няма. Така добре ми подготви нещата, че ще е изключително лесно да се намеся и да приключа всичко. Сега можеш да си починеш. Нали това искаше?

— Ти си знаел, че ще го наранят... Убият — казах аз, задавяйки се от думите.

— Само защото ти успя да гарантираш това — отвърна Кланси, а победата в очите му ги караше да блестят. — Кой мислиш, че изпрати съобщение до охраната там, предупреждавайки ги да внимават?

Последва момент на черепоразбиваща болка и след това изкрещях. Крещях и крещях, удряйки с ръце по стъклото, докато не остана нищо, освен едно нещастно, тихо ридание. Моя грешка. Моя грешка. Моя грешка.

— Малко е трагично, нали? Да дадеш на някого нещо, което той отчаяно желае, знаейки, че в края на краищата само той има силата да го унищожи. Той толкова силно желаше да знае, че не е единственият от рода си... да се впише сред нас. Беше жалък.

Наклоних се напред, зрението ми примигна в червено, черно, бяло... и невидимите ръце в съзнанието ми вече се бяха устремили към него.

Той не можеше да получи това.

Ийст Ривър, Лос Анджелис, Джуд, изследванията, Коул — вече бе отнел прекалено много. Унищожаваше всяка следа от надежда точно когато тя започваше да се оформя в нещо реално в ръцете ми. Не можеше да получи и това. Бяхме твърде близо. Аз бях прекалено близо до завършека.

Нико ме върна към настоящето, заставайки пред мен и размахвайки ключовете. С непоколебими ръце и съсредоточено изражение той отключи всяка от трите брави на вратата.

— Изчезвай! — каза той, оставяйки вратата отворена. — Изчезни отново по начина, по който винаги постъпваш! Махай се оттук, преди да си съсипал всичко около нас — накарай хората, които си наел да те освободят, да се оттеглят. Просто... разкарай се!

Кланси се изправи от леглото със странен поглед.

— Не разбираш ли? — попита го Нико. — Като надrobi всичко това, ти не нарани хората, които те бяха наранили — никога няма да го направиш, а и няма да си го признаеш! Та ти не можеш дори да се

доближиш до тях. Единственото нещо, което свърши, беше да нараниш децата, които искаха да ти помогнат. Ние всички искахме да ти помогнем!

— Тогава трябваше да стоите настрана от мен.

— Защо помогна на Лигата да ме изкарат от програмата на „Леда“? — попита Нико, отстоявайки територията си, докато Кланси се запътваше към него. — Нали ти им даде плана да ме извлекат от Филадельфия? Но същевременно ти бе и този, който ме заряза в Търмънд — изостави всички нас, дори и след като ни бе казал, че ще се измъкнем заедно, че ще бъдем в състояние да живеем без страх, срам или болка. Кланси... Не си ли спомняш болката? — Гласът му спадна до шепот. — Защо просто не ме остави да умра като другите? Каза ми, че трябва да живея, но ми се иска да бях... Искан ми се да бях умрял, така че ти да не можеше повече да ме използваш.

Кланси го наблюдаваше, а на лицето му бе изписано изражение, което никога не бях виждала преди.

— Защо трябва да имаш всяко хубаво нещо, което се опитваме да ти дадем, и да го счупиш на парчета? — додаде Нико. — Позволи им да те превърнат в това...

— Това съм именно аз — сопна се Кланси. — Не съм им позволявал да ме променят. Няма да им разреши да ме докоснат. Не и отново.

— Никой няма да те принуди да се подложиш на процедурата — каза Нико с изпънати напред ръце в жест на омиротворение. — Свободен си да си тръгнеш. Можеш да изчезнеш. Моля те... Моля те... Просто нареди на хората, които идват, да се махнат. Моля те, Кланс. Моля те.

— Казах ти да стоиш настрана от това — отговори Кланси, а гласът му трепереше дори и докато гледаше към изхода, дори и докато го виждах как обмисля бягството си. — Защо никога не ме слушаш?

— Моля те! — помоли го Нико.

— Прекалено е късно — отвърна той, а ръцете му бяха пъхнати в джобовете на анцуга му. — Ако не беше толкова глупав, щеше вече да си го осъзнал. Не ги ли чувате? Те са на покрива. Тук са.

— Но ти може да ги накараш да си тръгнат. Да направиш така, че да си идат.

Той го пързая, осъзнах аз полуизумена. Кланси в действителност размишляваше над това, претегляше думите на Нико. Аз не помръдвах, прекалено уплашена, че бих могла да прекъсна странната магия, която бе паднала над стаята. Очите ми постоянно се стрелкаха между двете момчета извън килията. Напрежението в стаята бе спаднало и намаляваше по някакъв... естествен начин.

— Кой е тук? — дочу се нежен глас зад вратата. — Кой си извикал, за да те освободи?

И просто ей така, Кланси пак се стегна и мина напред, изблъсквайки Нико.

— Здравей, майко. Дали пък не си се надявала, че ще си тръгна, без да си взема довиждане?

— На кого се обади? — повтори тя, а скованата ѝ поза перфектно имитираше тази на сина ѝ.

— На кой мислиш? — каза той, целият сладост. — Обадих се на татко.

— Казах ви да се махате! — изляях ѝ аз.

— Не, остани! — пожела Кланси. — Очевидно, че последния път не съм се справил добре. Ще се наложи да пробваме отново и този път Руби няма да е там, за да ти помогне.

Последва мълчание, траещо колкото един удар на сърцето, а сетне цялата сграда се разтресе, потръпвайки под действието и силата на някакъв вид експлозия. Кланси погледна покрай нея към вратата и в този момент бях сигурна, че никога не съм го мразила повече.

Светлината попадна върху пистолета — моя пистолет — онзи, който беше избит от ръцете ми в компютърната зала. Лилиан Грей го вдигаше и се прицелваше в Кланси.

— Обичам те — каза тя и стреля.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Пръски кръв избухнаха от рамото му и го повалиха назад върху стъклената стена. Но Лилиан не бе завършила. Тя направи още една крачка напред, без да обръща внимание на болезнения стон на сина си, и този път се прицели по-ниско, стреляйки в крака му. През цялото време лицето ѝ бе като студена маска, сякаш ѝ се беше наложило да притъпи някоя важна част от себе си, за да довърши това.

Двамата с Нико подскачахме при всеки изстрел. Той покри лицето си и се обърна настрани, така че да не му се налага да гледа. Аз обаче наблюдавах. Трябваше да се уверя, че сега вече нямаше да му се размине.

Таванът се разтресе, а екотът от тежки стъпки гърмеше над главите ни. Може би разполагахме с минути, преди да ни открият. Неотложно беше да реагирам бързо. И представяте ли си? Единственото нещо, за което можех да мисля, докато ме обземаше старото познато спокойствие, беше една проста фраза: „Приеми, приспособи се, действай!“.

Сигурността на това беше най-вече успокояваща, а не ужасяваща. Също така всичко ми изглеждаше толкова странно — в един момент, след изтикването на възможността в най-тъмния ъгъл на съзнанието ми, тя бе пуснала корени и бе разцъфтяла. Старият план беше изчезнал. На негово място се беше родил нов.

Верижката около врата на Нико, на която беше закачена флашката, се бе показала от ризата му, когато той се спъна, отдалечавайки се от Кланси, и падна назад върху стъклената стена на килията. Аз бях пред него още преди да съумее да си поеме дъх, стиснах черното парче пластмаса и го издърпах достатъчно силно, че да скъсам верижката, на която бе нанизана. И преди да се възпротивил, избутах напълно шокирания Нико обратно в празната килия и затръшнах вратата.

— Не!

Ключовете бяха в мен. Почти не чух ключалката, когато тя се върна на мястото си.

— Не, не, не — стенеше той. — Руби, нали знаеш какво ще направят. Те ще те отведат отново на онова място. Ще те убият... те ще те убият.

Доктор Грей се бе преместила до сина си, беше паднала на колене и притискаше раните му. После погледна назад — очевидно стресната.

— Няма да им позволя да ме наранят — казах аз, осъзнавайки какво кухо обещание бе това. Но в този миг се почувствах толкова сигурна в плана, толкова силно исках да се погрижа той да не дерайлира след всичко случило се тук, че се усетих уверена, че бих могла да повлияя на достатъчно агенти на СОП, така че да съхрани живота си.

Искам да живея.

— По план това трябваше да съм аз. Налага се да съм аз!

— Предай на другите: първи март — помолих аз, докато натисках дланта си към стъклото и пусках ключовете да паднат на пода. — Първи март. Хари знае плана.

— Руби — изхлипа той, — недей така.

Наведох чело към хладното стъкло и тихо му отвърнах:

— Вече мога да го видя... Пътя, за който говореше Джуд. Толкова е красив. Дъждът е спрял и облаците се разотиват.

Искам да живея.

Избутах с рамо доктор Грей настрана и се пресегнах, за да хвана Кланси под ръка, отказвайки да се превия под отпуснатото му тяло. Извлякох го през вратата в късия коридор.

— Какво правиш? — Жената се влачеше след мен. Ръцете ѝ, ризата ѝ, лицето ѝ бяха покрити с кръвта на сина ѝ. — Къде го водиш?

— Затвори вратата! — наредих ѝ рязко.

Нико все още беше притиснат към стъклото и удряше с длани по него, докато доктор Грей затваряше вратата, скривайки този последен образ от очите ми. Надзърнах надолу към тъмната глава на Кланси, докато се движех и слушах бълнванията му в несвѣст. Медната миризма на кръв изпълни носа ми. Сведох поглед към ръцете си и си помислих: „Дори и сега, той пак ме цапа“.

Те изключиха електричеството точно когато издърпах Кланси през последната врата. Той се плъзна свободно от ръцете ми и тупна върху плочките, все едно беше без кости. Обърнах се назад, за да се уверя, че доктор Грей бе затворила и последната врата, осигурявайки на Нико безопасност вътре. Натиках флашката в ботуша си и легнах по корем, просвайки се върху студените плочки. Гордеех се с факта, че ръцете ми не трепереха, докато ги слагах зад главата си.

Дишай.

Придвижих се до онова място дълбоко вътре — онова, за което ме бе разпитвала Зу. Оттеглих се колкото можех по-назад, преди първият лъч светлина да прониза тъмнината на коридора. Там страхът не можеше да ме докосне, не бе способен дори и когато бях теглена за косата и рамото, а в лицето ми присветваше някакво устройство. Тъмните петна в зрението ми заличиха лицето на войника. Не можех да чуя нищо повече от собствения си стабилен сърдечен ритъм. Когато хватката върху мен се стегна и нещо студено и метално бе притиснато в основата на черепа ми, разбрах, че те ме бяха идентифицирали.

Кланси беше скрит от един кръг мъже в тъмни униформи, а доктор Грей бе издърпана настрана. Тя заби нокти във войника, който я отдели от сина й. Един от тях — лекар — се отдалечи на достатъчно разстояние, че да мога да видя как слагат бял пластмасов накрайник върху лицето му.

Радиостанциите бръмчаха, рояк от гласове прелиташе над главата ми, но аз не чувах нищо. И двете ми ръце бяха обезопасени — свинските опашки бяха непоносими, тъй като войникът, който ме държеше, ги бе стегнал толкова здраво, че да ме обърне по гръб. Нещо беше забито отстрани във врата ми и аз долових налягането на инжекцията, която насилствено проникваше в кръвта ми.

Те ще ме убият. Ако това не сработеше, дори нямаше да успея да изляза от сградата, да не говорим за щата. Трябваше да тренирам повече преди. Трябваше и да съм открила начин за въздействие върху цяла група, но не тепърва, не сега, когато животът ми висеше на косъм.

Лекарството, което ми бяха били, превърна крайниците ми в прах. Почувствах се толкова лека, че можех да бъда издухана, но то поне не можеше да докосне съзнанието ми — засега. Борех се с плъзгането на клепачите ми, с тежестта, която се установи върху тях. Имах нещо... Имах да направя още едно нещо...

Прекарала бях толкова месеци на внимателно навиване на дарбата ми в стегната макара, в които отпусках само по сантиметър, и то когато се налагаше. Напрежението да я държа винаги в готовност беше постоянно присъстващо напомняне за това, че трябва да работя, за да съхраня живота, който си бях изградила тук. Тя беше мускул, който внимателно бях тренирала да устоява на почти всякакъв вид натиск.

Усетих отпускането ѝ като разклащането на бутилка с газирана напитка и отварянето на капачката. Тя изсвистя, преля и излезе от мен, търсейки връзките, очаквайки да ги осъществи. Нито я направлявах, нито я спрях, а и не знаех дали можех да се справя, ако се бях помъчила. Аз бях горящият център на галактиката от лица, спомени, обич, мъка, разочарования и мечти. Това бе като да живееш дузина различни животи. Аз бях въздигната и разбита. Колко странно красиво беше да долавям как съзнанията им са свързани с моето.

Въртенето в главата ми се забави успоредно с движението около мен. Чувствах как времето виси някъде в близост до мен и чака да възобнови обичайното си темпо. Мракът се плъзна в краищата на зрението ми и се процеди през ума ми като капка мастило във вода. Но в момента контролирах ситуацията и имаше едно последно нещо, което трябваше да им кажа, последна идея, която да отпечатам в съзнанията им.

— Аз съм Зелена.

Събудих се от студена вода и нежен женски глас.

Миризмата на белина.

Усещането в устата след повръщане.

Сухо гърло.

Напукани, стиснати устни.

Металното чукане и тракане на стар радиатор в мига, преди да изпусне топла глътка въздух.

— ... да се направи тестът, когато субектът е в съзнание...

„Събуди се — заповядах си аз. — Събуди се, Руби. Събуди се...“

— Добре. С това не може да се допуска объркване, разбирате ли?

Издърпах се нагоре и навън от мъглата, съшита от болка и умора. От съня по очите ми се бяха образували гурели. Постарах се да вдигна

ръка, за да ги избърша и да облекча сърбежа във върховете на пръстите си. Самозалепващите ленти се огънаха, но ме задържаха, врязаха се в голите ми китки със злобно ухапване, докато се мъчех да се изправя от вледенената метална маса за изследвания.

Оказа се, че студената вода въобще не беше вода, а пот. Тя капеше в белия пластмасов накрайник, който улавяше всеки трудно затоплен дъх. Черните петна, плаващи в зрението ми, започнаха да се изчистват, приспособявайки се към грубата изкуствена светлина в стаята. Парчетата се наместваха.

Плакатът на стената — онзи с цветната табличка, очертаваща способностите на всяка една група от Червени до Зелени — класификационна система „Пси“. Устните ми оформиха думите, които седяха там най-отгоре.

Високо в ъгъла на стаята окото без клепач на камерата мигаше като сърдечен пулс.

„Успокой се, Руби. — Поне рационалната част от мозъка ми все още работеше. — Успокой се. Ти си жива. Успокой се.“

Благодарение на чистата ми воля и на нищо друго, успях в крайна сметка да озаптя пулса си. Вдишах през носа си, издишах през зъбите. Това беше Търмънд — Лазаретът. Разпознах лимоновия аромат на ужас и звуците на плачещите наоколо деца, тракането на колички, стъпките на тежки обувки и въпреки всичко все още някаква част от ставащото ми се струваше нереална — дори и докато последните мигове в Ранчото се удряха обратно в мен. Флашката — ботушите ми все още бяха на краката ми. Слава на господ, не ги бяха взели. Опитах се да усуча крака си около ограниченията, но не успях да я почувствам покрай глезена си. Огънах крака си, а след това изпънах пръсти и почти се разплаках от облекчение, когато долових очертанията на острите пластмасови ъгълчета под петата си. Явно се беше хлъзнала надолу.

„Ти не дойде тук случайно — напомних си аз. — Останалите се нуждаят от теб, за да приключите с това. Вие трябва да го довършите.“

Стиснах очите си, мъчейки се да блокирам образите, които се изливаха от най-тъмните ъгли на моето въображение. „Те нямаше да те доведат тук, ако щяха просто да те убият.“ Видях образа на бледото, сиво лице на Ашли. Начинът, по който безжизнената ѝ ръка бе тупнала на земята и висеше в канавката, в която иначе щяха да я положат. Може

би просто им се налагаше да имат официален отчет за това къде ще бъде погребано тялото ми.

И изведнъж... вече нямаше никакво значение какво съм и какво бях преживяла. Отново бях на десет години, очаквайки в смразяваща тишина някой да ме събуди от този кошмар, в който бях допуснала да ме хванат. „Помогнете ми — помислих си аз. — Някой ще ми помогне ли...“

Съкровище.

Притворих очите си, регистрирайки този познат глас, който шепнеше в ухото ми. Задавих се пак, но този път от мъка. „Не ми позволявай да прецакам нещата, моля те. Помогни ми“, нареждах наум. Бях сама тук. Знаех, че ще е така. Но все пак... някак бях подценила колко ужасяващо щеше да бъде. Пресегнах се към образа на Коул и го задържах в предната част на съзнанието си. Той не би се страхувал. Той не би ме напуснал.

„Трябва да излезеш оттук. — Усетих как думите се настаниха в ума ми. — Не само заради тях, но и заради себе си. Трябва да излезеш оттук на собствените си два крака.“

Вратата се откряна със скърцане и звуците от останалата част от сградата нахлуха. В процепа се появи лице на старец — сивата коса обрамчваше главата му като чепка стар прах. Очите му се присвиха зад очилата му, но аз не можах да го позная. Не и докато не пристъпи навътре и не засмуках в дробовете си потресаващия му мирис — алкохол и лимонов сапун. Д-р Фриймонт все още бродеше из залите на това място.

Мъжът възкликна изненадано.

— Тя е будна.

Някакво друго лице се появи директно зад неговото — жена в сива престилка, която набързо бе избутана настрани, за да стори място на двама агенти на СОП да влязат в стаята. Черните им униформи бяха съвсем нови — от излъсканите им ботуши до бродираното червено върху гърдите им. Видях лицата им и се почувствах така, сякаш живеех вътре в някой спомен. Моментът придоби сюрреалистичен оттенък.

„Фокусирай се.“

Още един човек нахлу в стаята. Той бе на средна възраст, с пясъчен нюанс на косата, която под светлината ставаше сребриста.

Униформата му беше различна от тази на войниците — черна куртка, закопчаваща се с копчета, и подобни на цвят панталони. Познавах тази униформа, но само веднъж я бях зървала отблизо. Управляващ лагера. Един от мъжете и жените, които работеха в Контролната кула, наблюдаваха камерите и следяха за изпълнението на дневния график.

— Ах, ето ви! — започна д-р Фриймонт. — Тъкмо се канех да започна теста.

Мъжът, на чиято риза бе избродирано името О'Райън, се приближи напред и махна с ръка. Очевидно даде сигнал за действие.

Стиснах челюстта си, а пръстите ми се свиха в юмруци. Бях поумна от това да попитам какво се случва, но се ориентирах в ситуацията достатъчно бързо, че да предположа нещо. Старецът извади от джоба си малка преносима машина за Бял шум и нагласи едно копче на нея.

Всичките онези пъти, в които си бях представяла как се разиграва този план, бях виждала себе си да повлиявам едновременно на управляващите лагера и на агентите на СОП... един по един, вкарвайки в ума им убеждението, че съм Зелена. Успявах да повлияя на всеки, който се изпречеше пред очите ми. Ала в този миг, когато пръстът на лекаря натисна надолу най-големия бутон върху устройството, забелязах, че не ми се налагаше да влияя на десетки, а само на четирима.

— Това е Зелено — каза д-р Фриймонт.

Звукът, който излезе от устройството, бе по-нежен, отколкото очаквах. Все едно го чувах от няколко етажа над мен. Пискливите височини и какофонията от сигнализационни и кънтящи звуци накара косата ми да се изправи и стомахът ми да се стегне, но това не бе нищо в сравнение с Белия шум, който пускаха през високоговорителите на лагера.

„Проверяват каква честота мога да чуя — мислех си аз, — мамка му...“

Нашите мозъци превеждаха звуците по по-различен начин от нормалния човешки ум. Ако възрастните в стаята чуваха този шум, за тях той не бе нищо повече от бръмчаща около ушите им муха. Имаше един спектър от височини, които ни засягаха, като всяка от тях беше специално нагласена да влияе на всеки различен цвят. Научила бях за това, когато Кейт и Лигата бяха успели да вградят редовен Бял шум

редом с тоновете, предназначени за Оранжеви и Червени, надявайки се да разкрият онези от нас, които бяха успели да се скрият или пък се представяха за различен цвят. Онзи звук — поредица от нараняващи ума трясъци и удари, сякаш ме бе пробол и ме бе оставил в безсъзнание.

Напрегнах докрай маншетите от самозалепящите ленти, поставени по мен, очите ми се изцъклиха и тялото ми се разтресе в спазми така, сякаш звукът беше нож, който бе забиван многократно в гърдите ми. Звучите, които излизаха от намордника ми, бяха тихи, животински стонове.

О'Райън вдигна ръка и слабият шум бе изключен. Той пристъпи по-близо до леглото, взирайки се към лицето ми. Трябваше да трансформирам омразата си в страх.

— Успешна реакция — отбеляза д-р Фриймонт. — Трябва ли да...

Лицето на управляващия лагера беше безизразно, макар да успях да забележа как изви устната си, преценявайки нещата. Сега можех да го видя добре — широките му рамене изпълваха ризата му. Застанал над мен, той изглеждаше като триметров. Имаше нещо в позата му, което ми напомняше на острие на нож. Стоеше някак неподвижно горд, очите му прерязваха всеки слой на контрол, който си бях изградила, и осъзнах секунда по-късно, че това не беше обикновен управник на лагера. Това бе Управляващият лагера.

И аз го гледах в очите.

Извърнах поглед, но вредата вече бе сторена. Показала бях твърде много воля. Той я бе прочел като предизвикателство.

— Сложете го на Оранжево.

В състояние бях да поема доста сега, но знаех, че само една „нота“ от този Бял шум щеше да е като преминаване пред влак, движещ се на пълна скорост. О'Райън застана над мен и се взря в лицето ми. Мислеше си, че контролира ситуацията, нали? Че ако ме гледаше достатъчно отблизо, щеше да открие, ако ползвам способностите си — че ако намордникът ми пречеше да говоря, не можех да издам команда.

Не се налагаше да го погледна. Не ми бе нужно и да приказвам с него. В крайна сметка трябваше да повлияя само на един човек.

Умът на д-р Фриймонт беше като блато, изпълнено с деца без лица и компютърни екрани. Посадих образите наред всички тях — чист, спретнат пакет, въз основа на това, което можех да си спомня от първото ми преминаване през лагера, и незабавно се оттеглих назад.

Вкарах в съзнанието му образа на това как той бърника по циферблата и го дърпа обратно към гърдите си, докато го настройва отново на предишните показатели. Той се бе обърнал настрани от агентите на СОП, които стояха край вратата. О'Райън гледаше към мен — толкова самодоволен и сигурен в себе си, че даже си позволи и многозначителна усмивка. Премигнах, радвайки се за пръв път, че имаше намордник, който да ми попречи да повърна.

— Започвайте — каза той.

Твърде лесно беше да пусна към д-р Фриймонт командата да натисне бутона — бях го видяла как го бе направил преди малко и можех да изимитирам движението по точно същия начин, по който лекарят го бе сторил. Белият шум отново се изля навън и протече по кожата ми като електрически поток. Завъртях едва доловимо очите си, но този път бе по-трудно да имитирам страх. Прилив на хладен самоконтрол се настани в ума ми.

О'Райън погледна през рамо.

— Включвайте!

„Включена е“, помислих си аз.

— Включена е! — каза д-р Фриймонт. Замръзнах при безизразния тон на гласа му и рискувах един поглед към О'Райън, за да проследя реакцията му.

Устната на управляващия лагера се сви назад.

— Ще поръчам да ни пратят една от машините за тестване от Ню Йорк.

Ню Йорк? Вече бяха ли преместили всички големи тестови машини и скенери навън?

Вкарах думите в устата на лекаря. *Това може да отнеме седмици.*

— Това може да отнеме седмици — уведоми го д-р Фриймонт.

Машината не може да сгреша.

— Машината не може да сгреша.

Погледът на О'Райън бе изпепеляващ, докато се местеше между стареца и мен. Позволих на контрола си да се разшири, улавяйки в

него и ума на управляващия лагера. Докоснах бегло спомените на повърхността — влажни утрини, мъгла, потоци от деца в униформи, — но ми се наложи да се избутам със сила покрай тях, за да му предам идеята. Това момиче е Зелено. Погрешно е била идентифицирана като Оранжева.

Отдръпнах се назад, като се изнизах от умовете и на двамата, и преместих погледа си към плочките на пода.

— Добре. Определянето ѝ като Оранжева очевидно е било грешка — О'Райън се обърна към един от агентите на Специален отряд „Пси“. — Извадете от кутиите една Зелена униформи и обувки. Личният ѝ номер е три-две-осем-пет.

— Какъв размер, сър?

— Има ли значение? — излая О'Райън. — Действайте.

Лекарят примигна.

— Тя няма ли да остане тук? Предполагам, че може да е малко... притеснително за другите деца, ако я видят.

— Една нощ е достатъчно. — Той се обърна да надзърне към мен и добави: — Искам всички да разберат, че без значение колко далеч ще избягат, ние винаги ще ги намерим. Те винаги ще бъдат върнати.

Цяла нощ. Боже, лекарствата, които ми бяха дали, ме бяха нокаутирали достатъчно силно, че да загубя цял ден. Военните явно ни бяха откарали със самолет обратно на изток до Западна Вирджиния, защото не бяха пожелали да рискуват с наземен транспорт. Което значеше... че днес бяхме... двадесет и пети февруари. Мамка му! Само три дни, за да разреши задачата.

Лекарят не ми махна белезниците и намордника, докато агентите от СОП не се върнаха и не хвърлиха тънката памучна униформа и белите гуменки без връзки върху масата за прегледи.

— Преоблечи се! — нареди О'Райън и ги метна върху гърдите ми. — Действай!

Миризмата на черен перманентен маркер нахлу в носа ми, докато ги вдигах и раздвижвах болящата ме челюст назад-напред. Ако това бе мускул или става, със сигурност болеше, но не исках да им правя удоволствието да накуцвам, когато се изправих и се преместих в ъгъла на стаята, за да започна да се събличам. Усещах през цялото време очите им върху гърба си. Започнах с обувките — развързах връзките бързо и наклоних дясната назад, за да взема от нея флашката. Чувствах

ръцете си подути и тромави, докато я плъзгах в новата си обувка, преструвайки се, че оправям езика от плат. Те бяха поне два размера по-големи, но това нямаше значение за никого от наблюдаващите ме. Лицето ми гореше от омраза, докато стоях обърната към стената и събличах дрехите си. Униформата се приплъзна над замръзналата ми кожа като тъпата страна на острие. Щом свърших, се извърнах назад и задържах главата си наведена.

Лейбрук — агентът от СОП, който бе отишъл да донесе униформата, пристъпи напред и ме хвана за ръката.

— Колиба двадесет и седем — каза О'Райън, а ъгълът на устата му се усука в подигравателна усмивка. — Държахме леглото ти свободно за теб, знаейки, че отново ще се срещнем. Сигурен съм, че си спомняш пътя.

Той даде знак с ръка и аз бях издърпана, буквално изнесена през вратата в коридора. Лейбрук изви ръката ми пак, докато завивахме към най-близкото стълбище. Боже, почти можех да се видя — всички тези малки деца, които се влачеха зад гърба ми нагоре в другата посока, без да знаят какво ги очаква. Зърнах себе си в пижамата си, а Сам с палтото си.

Темпото беше невъзможно за поддържане. Подхлъзнах се и почти паднах на колене, когато достигнахме до първата площадка.

Изражението на Лейбрук притъмня от раздразнение, когато той стисна гърба на ризата ми и шията ми, изправяйки ме обратно на крака.

„Ето така ще бъде — помислих си аз — с всички тях. Аз избягах. Избягах и победих системата им...“ И сега какво? Те трябваше да ми докажат, че това няма никога повече да се случи отново? Че сега на седемнадесет съм точно толкова малка и безпомощна, колкото и когато бях на десет? Искаха от мен да остана в този сенчест ъгъл, в който бях позволила да бъда изтикана, да се свия в себе си и да се отделя от другите. Искаха отново да ми отнемат всичко и да ме захвърлят напълно опустошена.

Прещраках.

Погледнах назад към стълбите, по които бяхме слезли, и преместих очите си към следващите, докато най-накрая не ги заковах върху черната камера, наблюдаваща ни отгоре. Веднага след като излязохме от обсега ѝ и завихме зад ъгъла, за да тръгнем по

следващите стълби, аз свих ръката си и ударих с лакът гърлото на Лейбрук. Втренчих се нагоре през сантиметрите, които разделяха зашеметеното му лице от моето, и проникнах в съзнанието му. Пушката му издрънча в стената, а ремъкът ѝ се плъзна от рамото му. Мъжът беше с десетилетия по-възрастен от мен, както и с най-малко петдесет килограма по-тежък, но в крайна сметка тези предимства се оказаха без значение. От този момент нататък щяхме да следваме моя ритъм.

О'Райън беше прав поне за едно нещо — аз си спомнях пътя към Колиба 27. Моят страх си го спомняше също и се наложи да се боря да не се разтреперя, когато лагерът се разпростря пред мен.

Просто някои неща се бяха променили в месеците, в които ме бе нямало.

По-ниското ниво на Лазарета преди представляваше нещо като коридор с легла и завеси, но всички тях вече ги нямаше и бяха заменени от подредени, небелязани кутии. Докато крачехме по плочките, а пластмасата в обувката ми щракаше при всяка стъпка, видях агенти на СОП, които носеха още от задните стаи и офисите. Любопитните им погледи ни последваха през целия път навън до проливния дъжд.

Сивото небе с цвят на пушечен метал винаги караше зеленото на тревата и дърветата, които заобикаляха оградата, да изпъква. Водната завеса, която се стелеше около нас, не намали този ефект ни най-малко, нито пък премахна земната миризма, която веднага запрати сетивата ми в режим на претоварване на висцералната памет. Прехапах устни и поклатих глава. „Сега е различно — напомних си. — Сега ти контролираш нещата. И ще се измъкнеш оттук.“ Помъчих се да достигна до старото, така познатото изпразнено от съдържание вцепенение, което бях преживявала, докато бях в този лагер, но не можах да го открия.

Наводнената земя мърдаше под краката ми, докато се оглеждах за калната пътека. Сведох поглед, а очите ми се застопориха върху белите гуменки върху краката ми. Номерът 3285 се взираше обратно в мен, нацапан с мръсна вода и увехнала трева.

Поех си успокояваща глътка въздух и се принудих да продължа напред. „Ти си тук с определена цел. Ти ще се измъкнеш.“ Това бе просто още една Операция. Налагаше се да съм непоклатима и

уверена, да се боря с това тук. Сега не биваше да се разпадам. Не биваше да се поддавам на страха. Не и ако исках да спася останалите.

Пръстените от колиби се извиха пред мен. Изглеждаха по-тъмни и по-малки, отколкото си ги спомнях. Видях дупките в покривите, закърпени с плоскости от огъната пластмаса. Дървената облицовка по протежение на стените също се дуплеше и се белеше, докато останките от последната снежна буря капеха от покривите. Студът бодеше като иглички по кожата ми. Щипеше, докато най-накрая се предадох и започнах да треперя.

Червената тухлена Контролна кула в центъра на колибите бе станала по-тъмна вследствие на докосването на дъжда, но по горния перваз все още имаше множество агенти на СОП, които следваха с пушките си пътя на всяка редица изтощени деца, тътрещи се по пътеките на Градината.

Техните Сини униформи бяха залепнали по раменете им, по хлътнатините пред стомасите им.

Повечето от децата държаха главите си наведени, докато се отклоняваха и прииждаха към нас. Успях да уловя няколко любопитни погледа — всичките светкавично бързи, контролирани от зоркото око на техния ескорт от агенти на СОП. Не, не бяха от Специалния отряд...

Завъртях се на пети, гледайки как войниците в края на редицата маршируват с изопнати гърбове и режисирани, но сковани движения. Те носеха алени жилетки над черните си униформи.

Насочих Лейбрук да слезе от пътеката със съвсем малък натиск върху ръката му, позволявайки и на следващата група да ни подмине, за да достигне до своите колиби. Отново, движещи се отстрани край тях — в предната и задната част на двете прави редици, — се открояваха войниците в пурпурни жилетки. Без пушки. Без каквито и да било оръжия. Предупредителни трели зазвучаха в съзнанието ми, докато последната група се приближаваше към нас и ужасното ми подозрение премина в потрес.

Лишени от всякаква емоция, червените жилетки следяха децата. Те бяха млади, а лицата им — все още окръглени и пълни. На моя възраст или може би няколко години по-големи. Поставени бяха на местата, на които следваше да се намират намаляващите сили на СОП.

Те бяха Червени.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Имаше един час между последната работна смяна — независимо дали тя бе в Градината, Фабриката, почистване в Столовата, или Тоалетните — и времето, по което ни сервираха вечерята. Децата бяха връщани в колибите си, а за всяка група бе отредено определено време, за което да измине разстоянието между сградите. Това бе песен, която звучеше само ако лагерът изсвирваше всяка нота правилно. Децата бяха потоци от синьо и зелено. Толкова надълбоко се бяха вкопали в изпълнението на ролите си, че никога не излизаха извън зададените рамки — нито веднъж, — за да се осмелят да прекъснат темпото.

Червени. Боже, другите нямаха идея. Не разполагах с начин да ги предупредя и колкото по-близо се озовавах до Колиба 27, толкова повече се чувствах така, сякаш всичко бе свършило.

Лейбрук ме последва до колибата, отключи вратата и я задържа отворена, за да мина, демонстрирайки принудена любезност. Аз пристъпих вътре, а очите ми срещнаха неговите за последен път. Вкарах у него спомени, разстилащи се над истината, „инжектирах“ сцени, в които той се държеше грубо с мен, влачеше ме наоколо, в резултат на което го накарах да си мисли, че е точно толкова непохватим, колкото би искал да бъде. Щом той се обърна и се отправи наново под дъжда, вратата се затвори автоматично.

Разбрах по тишината, която ме бе посрещнала при отварянето ѝ, че момичетата все още не се бяха върнали. Най-вероятно току-що бяха преминали от работа във Фабриката в Градината и сигурно все още се влачеха из калта или пък чакаха разрешение за движение при ниската ограда.

Колибата — моята колиба — бе достатъчно малка, за да се обиколи само с едно завъртане. Кафяво върху кафяво, накъсвано само от пожълтяващите бели чаршафи върху двуетажните легла. Мирисът на плесен, смесен с естествената миризма на човешкото тяло, се пропиваше в дори невзрачните дървени стърготини. Снопове сребриста светлина струяха през пукнатините в ламперията. Вятърът

шептеше из колибата и ме тласкаше към първите няколко легла, намиращи се в задната част.

Вгледах се в леглото си и познатото безнадеждно отчаяние се стовари с трясък отгоре ми. Прехапах устна отново, за да не се разплача.

През стената до него бе проникнал дъжд, падайки косо и навлажнявайки матрака. Приблжих се до него, усещайки се така, сякаш съм под вода — едва го почувствах, когато седнах. Дъхът ми заседна в гърлото ми и си остана там, докато гледах нагоре към долната част на матрака на Сам. Пръстите ми проследиха формите, които бях отлепяла през нощите, когато не можех да спя.

„Ти ги остави тук. — Една ръка се надигна и се притисна към гърдите ми. Искеше да се увери, че сърцето ми все още бие. — Ти ги остави тук да живеят в този ад.“

— Престани! — прошепнах аз. — Стига!

Нямаше начин някога да мога да им се реванширам за това. Нямаше начин да се върна и да променя решението, което взех в онази нощ — да изпия хапчето на Кейт. Единственият път навън беше напред.

„Аз ще изляза оттук. И ще взема всяка една от тях с мен.“

Вратата на колибата се отвори. Те мълчаха, докато се вмъкнаха и се подреждаха в тясното пространство между близките легла.

Агентът на СОП влезе и ги преброи. След това със самодоволна усмивка тя се обърна и добави и мен към общия сбор. Другите знаеха, че е по-добре да не се движат, преди униформената да напусне и да заключи вратата зад себе си, но нищо не можеше да ме изненада повече от това да видя как Сам се завърта назад с нещо като надежда, изписана върху лицето ѝ.

Меднорусата ѝ коса бе небрежно сплетена назад, а лицето ѝ беше нашарено с ивици черна мръсотия. Изглеждаше уморена, докарана до точката на изтощение. Но позата ѝ — с ръце на кръста и наклонена встрани глава, като че ли очакваше нещо, — това беше Сам. Това бе истинската Сам.

— О, боже мой! — Ели, едно от по-големите момичета. Тя и Ашли винаги се бяха опитвали най-много да се грижат за по-малките сред нас. Без най-добрата ѝ приятелка, която да стои рамо до рамо с нея, аз едва я познах. Последва миг тишина и сетне тя се втурна към

мен, катерейки се по леглата, които ни разделяха. Това също беше нещо хубаво. Не съм сигурна, че бях способна да помръдна, дори и да го бях пожелала. Как беше възможно да бъда изпълнена с щастие при вида им и въпреки това да се ужасявам от онова, което щяха да си помислят?

— О, боже мой! — Тези три думи се повтаряха отново и отново. Ели клекна пред мен. Зелената ѝ риза бе напръскана от дъжда. Хвана лицето ми между замръзналите си ръце, леко докосване, което се превърна в страстна прегръдка веднага след като тя се увери, че съм истинска.

— Руби?

— Върнах се — казах задавено аз.

Другите момичета заприщиха пътеката между леглата, а някои — включително и Сам — просто се приплъзнаха през дюшеците и рамките, които стояха между тях и мен. Ванеса, Мейси, Рейчъл — всички те се пресягаха и пипаха лицето ми и ръцете ми, които седяха отпуснати в скута ми. Не бяха сърдити. Не ме обвиняваха. Не се страхуваха.

„Не плачи“, казвах си и се усмихвах дори и докато очите ми горяха зад миглите ми.

— Те съобщиха, че си умряла — информира ме Ели, докато все още коленичеше пред мен. — Че било от ОМИН. Какво стана? В онази нощ те отведоха и повече не те видяхме...

— Излязох — признах им. — Една от сестрите бе планирала цялото бягство. Срегнах други деца като нас и... ние се крихме. — Засега съкратената версия на истината трябваше да свърши работа. Така и никога не си бях направила труда да попитам Кейт дали камерите могат да записват и звук в допълнение към картината, но дори и само гледката на тях, събрани около мен, беше достатъчно опасна. На нас не ни бе разрешено да се допираме.

— Но те са те открили? — Това беше Ванеса, чиито тъмни очи все още бяха широко отворени от недоверие. — Знаеш ли дали не са хванали и Ашли? Чувала ли си нещо за нея?

— Какво се случи? — попитах аз, като внимавах да запазя гласа си равен.

— Те я привикаха да работи в кухнята... може би преди два месеца? — продължи Ели. Това не бе нещо необичайно. Ако имаше

някакви специфични, дребни задачи или пък ако те имаха нужда от допълнителна работна ръка някъде в Кухнята или в Пералнята, изтегляха някое от по-големите Зелени деца, мислейки си, предполагам, че те са по-надеждни. — В онази нощ те не ни позволиха да се храним в Столовата. А после... тя просто не се върна. Знаеш ли дали някой друг не ѝ е помогнал да избяга?

Те всички се бяха вторачили в мен, а надеждата в очите им бе непоносима. Какво щеше да предизвика истината у тях? Не знам дали добротата, или малодушието ме накараха да отговоря:

— Не знам.

— Как беше? — попита една от тях. — Навън?

Лек смях се изниза от устните ми, когато погледнах нагоре.

— Странно и толкова... шумно. Ужасяващо, изпълнено с насилие... но просторно, широко отворено и красиво. — Надзърнах към всяко едно от лицата им — изгладнели, отчаяни за нещо друго извън оградата. — И почти готово.

— За какво? — зачуди се Ели.

— За нас.

След като изядохме хляба и безвкусната супа, която сервираха в Столовата за вечеря, ние се върнахме отново обратно в колибата, придружени от един Червен, който следеше всяка наша стъпка, докато ръцете му се люлееха покрай тялото му. Обръснали бяха косата му отдолу под униформената шапка до тъмен мъх, а оттенъкът на кожата му бе станал жълтеникав. В очите му нямаше нищо, а по лицето му нито следа от емоция. По време на вечерята ми се наложи да гледам настрана, за да удържа сърцето си спокойно, забелязах, че и Сам правеше същото. В един момент обаче той беше застанал зад нея, а тя бе изпуснала лъжицата в купата си и бе престанала да се преструва, че иска да яде. Но след това я мернах как гледа към гърба му, а очите ѝ поглъщаха силуета му... и се зачудих.

До този момент бях успяла да прочистя мислите си от онова, което се случваше на другите. Онова, което те правеха. Дали бяха в безопасност. Дали действително идваха, или не. Не можех да позволя на тези неща да отвличат вниманието ми от това, което трябваше да се случи тук. А и само като се сетех за Лиъм — сам, някъде там навън,

опитващ се да намери родителите си, за да им разкаже за случилото се...

Докато крачехме обратно, изместих мислите си към онези сладки, малки спомени. Смях по време на вечеря. Отблясъци от огън върху усмихнатото лице на Зу. Джуд, който се спъваше в краката си, и Нико в момент, в който една от изработените от тях самите играчки бе проработила. Начинът, по който Пат и Томи боготворяха земята, по която бе стъпвала Вида. Виждайки Дунди в Северна Каролина за първи път от месеци и осъзнавайки, че е жив. Ведрата усмивка на Коул, докато се пресегаеше, за да приглади косата си. Лиъм. Лиъм, пеещ в шофьорската седалка. Лиъм, който ме целуваше в тъмното.

Аз ще си тръгна отгук.

Аз ще оживея.

Сам ме следеше с крайчеца на окото си. Кожата около устните ѝ се стегна и дръпна краищата им надолу. Там все още имаше крив белег — бледорозова линия, която някак свързваше напуканата ѝ горна устна с носа. Но и това, както и всичко останало в нея... бе избледняло. И когато се обърнах, за да срещне погледа ѝ, тя просто извърна своя встрани.

Аз обаче познавах Сам. Бяха изминали три години, откакто бях изтрила всеки неин спомен, свързан с мен, и въпреки това все така успях да разчета лицето ѝ, все едно беше моя стара любима книга. С напредването на времето тя стана по-смела и по-малко несигурна от присъствието ми. Умът зад светлите ѝ очи очевидно работеше, а тя не спираше да ме наблюдава от момента, в който алармата се пускаше сутрин в 5:00, през целите десет минути, които ни бяха отпускани, за да си изядем овесената каша в Столовата. А сетне беше неотлъчно до мен, докато напредвахме през влажния, смразяващ утринен въздух, за да започнем дневната си работа.

Предната вечер, когато отидохме и се върнахме от Столовата, бях забелязала лекото ѝ накуцване, но тази сутрин десният ѝ крак бе очевидно по-схванат, а движението беше по-силно изразено.

— Какво се е случило? — прошепнах, докато я наблюдавах как се хваща за ръба на леглото си. В момента, в който тя се плъзна отстрани по него и надолу към земята, глезенът ѝ отново поддаде. Аз се наведох, за да ѝ помогна да си оправи леглото, тъй като и без това

никой не си бе мръднал пръста да ми даде чаршафи за моето, и се опитах да видя какво бе причинило това.

Със своята обичайна жестокост агентите на СОП в Лазарета ми бяха дали лятна униформа, съставена от къси панталони и тениска, докато всички останали бяха облечени в зимните си такива — ризи с дълъг ръкав и панталони. В нейния случай свободно падащият плат криеше каквото и да я притесняваше.

— Ухапване от змия — отговори Ванеса, докато Сам минаваше покрай мен, за да влезе в редицата. — Не питай. Тя не обича да говори за това.

Градината бе чак в другия край на лагера, срещу входния портал. Електрическата ограда започваше да „пее“, щом приближахме до нея. Когато бях по-малка, си представях, че жуженето идва от семейства насекоми, които живееха по заобикалящите ни дървета. Не знам защо, но това ме караше да смятам, че нещата така са по-поносими.

Нашият Червен придружител беше същото момче от предишната вечер: обръсната коса, тъмни очи с форма на бадем. До мен Сам се стегна, а ръцете ѝ се свиха здраво в юмрук край тялото ѝ, докато накуцваше.

„Изтръгнаха са живота от тях“, помислих си, минавайки през ниската бяла ограда и поемайки малката пластмасова лопата, която ми подадоха. Знаех толкова малко за това, с което се бяха сблъскали. Как го бе нарекъл Кланси? Препрограмиране? Възстановка? Мейсън беше напълно раздробен от онова, което бяха сторили с ума му. Може би с него бяха направили грешка или пък той не е бил достатъчно силен, за да поеме това, което му бяха причинили.

Колко ли Червени бяха участвали в проект „Джамборе“? Възможно ли бе... не. „Престани — заповядах си аз. — Мисли за каквото и да е друго, освен за това.“

Някакъв агент на СОП раздаваше дебели работни палта, които ни позволяваха да носим, докато бяхме тук. Той погледна надолу към номера на гърдите ми и ме пропусна категорично. Десетгодишната ми версия щеше да приеме наказанието и да фиксира ума си върху жестоката усмивка на войника, която той ми предложи в замяна. Но сега вече не ми се налагаше да приемам нищо. Умът му бе като стъкло и всичко, което се изискваше от мен, бе да проникна през него като слънчев лъч. Извърнах се назад и взех палтото от него.

Последвах редицата ни към насипите от пръст, изкопани още вчера, и се наведох. Пръстта отстъпваше и при най-мекото докосване. Навираше се под ноктите ми, които използвах като лопата, за да събирам заровените в земята картофи. Избърсах тъмната мръсотия.

Цветът на изгоряла кожа.

Притиснах горната част на ръката си към устата си, поглеждайки инстинктивно към трите червени жилетки, стоящи близо до входа. Те стоически наблюдаваха как всяка колиба деца пристигаше и поемаше задълженията си.

Дали това бяха същите Червени?

Пръстите ми се свиха и се стегнаха около лопатата. Погледнах вдясно от мен. Сам просто имитираше работа и изтупваше мръсотията. Въпреки всичко... след всичкото изминало време, те още ни редяха в азбучен ред.

— От колко време са тук? — попитах аз тихо. — Червените?

Първоначално не бях сигурна, че ме е чула. Извадих следващия картоф и го пуснах в пластмасовата касетка помежду ни.

— Може би от три месеца — бе също толкова тих отговорът ѝ. — Не съм съвсем сигурна.

Отпуснах се леко и въздъхнах. Значи, не бяха Червени от Соутуут. Но това означаваше още повече лагери и други сгради за промиване на мозъци и подготовка.

— Ти не... не разпознаваш ли някои от тях? — прошепна Сам, докато се навеждаше, сякаш ми помагаше. — Някои от тях бяха тук и преди.

Не можех да рискувам още един поглед назад, за да потвърдя това. А и не бях сигурна, че щях да успея да ги позная. Червените в Търмънд винаги бяха живели в спомените ми със засенчени лица. Поне всички, които бяха опасни. Но знаех със сигурност, че познавам Червения, когото Сам постоянно търсеше. Всеки път, когато го откриеше, тя се разтреперваше и се ориентираше така, че да не попада в полезрението му. Ала точно като по часовников механизъм, после пак го поглеждаше.

— Познаваш ли го? — прошепнах аз.

Тя се поколеба толкова дълго, че реших, че няма да ми отговори. Но в крайна сметка ми кимна.

— Отпреди? Отпреди преди?

Сам преглътна тежко и кимна отново.

Някакво съчувствие премина през мен и ме остави напълно изгубена сред думите. Не знаех какво да кажа. Не можех да си представя. Не можех дори да започна да си представям какво бе усещането.

Агент на СОП се приближи зад нас, тананикайки си нещо. Вървеше нагоре по редовете, провирайки се между всяка кръпка от растителност. Градината бе огромна, дълга около километър, и изискваше многочислен надзор. Ръчната машина за Бял звук дрънчеше на колана му и се поклащаше в такт с бавните му стъпки.

Рискувах да отправя друг поглед нагоре и веднага осъзнах защо тръпки бяха полазили кожата ми в момента, в който той влезе в полезрението ми. Това бе един от агентите на Специален отряд „Пси“, който наблюдаваше процеса на работа в Завода. Той обичаше да се притиска към момичетата, да им се скара, за да ги смущава, а след това да ги наказва за реакцията им по всеки възможен малък начин. Тогава онова, което той вършеше с мен, Сам и другите момичета, никак не ми беше съвсем понятно и ние просто бяхме стояли там и го бяхме приемали мълчаливо. Сега обаче — сега имах доста добра представа какво наистина бе правил и това запали яростта ми. Той мина покрай нас и Сам се стегна. Зачудих се дали тя също можеше да усети мириса му — солен, остър дъх на оцет, смесен с цигарен дим и афтършейв.

Не се отпуснах, докато той не се отдалечи на разстояние от поне десет момичета от нас.

— Руби — прошепна Сам, спечелвайки си смъррящи погледи от момичетата, работещи на реда срещу нас. — Нещо се случи... След като ти си тръгна, установих, че нещо не е наред. С мен. С главата ми.

Погледът ми се ограничи до дупката пред мен.

— Нищо ти няма.

— Липсваше ми — каза тя. — Толкова много. А аз едва те познавам... И от време на време получавам едни странни усещания и образи. Те идват под формата на сънища.

Поклатих глава и се помъчих да задържа пулса си спокоен. „Не смей! Ти не можеш. Ако някой друг разбере... Ако тя се изпусне...“

— Ти си различна — завърши Сам. — Нали? Винаги си била...

Внезапно Сам бе издърпана, изтеглена назад и надалеч от мен. Аз се завъртях. Агентът на СОП отпреди малко се бе върнал, а ръката

му се бе свила около дългата конска опашка на Сам.

— Знаете правилата — изръмжа той. — Работим мълчаливо или въобще не работим.

За първи път зървах какво бе сторила изминалата година с моята приятелка. Старата Сам — онази, която безброй пъти ме бе защитавала, щеше да му изплюе обратно някаква обида или пък да се опита да се извие и освободи от хватката му. Щеше да се помъчи да се бори — по някакъв възможен начин.

А сега изцапаните от мръсотията ѝ ръце механично се вдигнаха, за да я защитят, при това без никакво колебание. Отработено движение. Цялото ѝ тяло увисна, след като той я избута напред, изпращайки я да плюсне в калта. Яростта сякаш ме шибна с камшик. И след това вече не ми беше достатъчно някой ден да убия този човек. Искях и да го унижа.

Вкарах едно-единствено изображение в ума му — нужда, която бе доста лесна за внушаване.

Предната част на черните му камуфлажни панталони потъмня, а петното се разпростря до крака му. Отскочих назад в преиграно отвращение, привличайки вниманието на друг агент, намиращ се от другата страна на редицата с растения. Той осъзна факта с потръпване и с бавен, назряващ ужас погледна надолу.

— По дяволите... По дяволите...

— Тилдън — извика агентът, който наблюдаваше. — Статус?

— По дяволите... — Лицето на мъжа гореше в розово, докато се опитваше да се прикрие, очевидно разкъсван между желанието да остане на място и извинението да отиде да се погрижи за ситуацията. Децата му хвърляха мимолетни погледи, а после се споглеждаха помежду си. Той явно също го разбра и се изправи на нестабилните си крака. Имах достатъчно натиск върху ума му, за да приплъзна десния си крак настрани и да чуя как неговия собствен крак повтаря движението и го праща на колене точно преди да стигне до портала. Другият агент — Тилдън — най-вероятно щеше да си помисли, че се е спънал. Този образ бе последното нещо, което оставих в ума му, преди да се отлепя нежно, отказвайки да го наблюдавам, докато продължаваше чевръсто в посока към Контролната кула.

„Прекалено нахално“, порицах се аз — следващия път щеше да ми се наложи да измисля нещо по-изтънчено. Но това — никога

нямаше да съжалявам за него, независимо от последствията. Изправих се несигурно на крака и помогнах на Сам да стори същото, водейки я обратно към местата ни. Тя трепереше и ме гледаше така, сякаш бе разбрала всичко, което беше станало.

— Поправи го — прошепна тя. — Каквото и да си ми направила. Моля те. Искам да знам.

Не можех да си наложа да погледна към нея, тъй като бях наясно какво изражение щях да открия там. Същото бе и с Лиъм, нали? Всички чувства, но без спомени — ето това ѝ бях оставила. Не се учудвам, че беше толкова обърквана и враждебно настроена, след като ѝ бях изтрила паметта. Вероятно е била съкрушена. Ако ме бе чувствала дори наполовина толкова близка, колкото я бях чувствала аз, то странното усещане, че нещо не е наред, трябва да я бе прерязвало всеки ден.

Отговорих на молбата в очите ѝ със същата от моя страна. И както винаги, тя ме разбра. Искрица от старата Сам се появи на повърхността. Веждите ѝ се склупиха и тя сви устни. Това бе безмълвният език, който бяхме развили през годините.

Агентът на СОП, който се бе загледал в наша посока, засенчвайки с ръце очите си, за да види далечната фигура на Тилдън, който ставаше все по-малък и по-малък, прекрачи купчините и дойде в нашия ред. Аз се напрегнах в очакване да усетя сянката му върху мен. „Само се пробвай — казах си наум, — опитай да направиш каквото и да е с тези деца и да видим докъде ще те доведе тази работа.“

Вместо това той се отдалечи и продължи с наблюдението, което Тилдън бе принуден да изостави. Затаих дъх и плъзнах ръката си под рохката пръст, за да хвана тази на Сам.

Работихме цялото утро и до началото на следобеда, като имахме само кратка почивка, за да изядем ябълките и сандвичите, които ни раздадоха за обяд. Аз погълнах моите с изцапани от мръсотия ръце, взряна в променящите се цветове на небето.

И тази нощ, докато лежах в леглото под нея, аз се приплъзнах в ума на Сам... лека като бриз.

Мислех си за онази сутрин, когато бях пристъпила до нея в Лазарета, за начина, по който яката на палтото ѝ се бе вдигнала на врата ѝ. Точният момент, в който по грешка взех спомените ѝ с мен,

тежестта в гърдите ми, която бе все още непоносима, докато този миг преминаваше през ума ми.

Спомените вече бяха отново в ума ѝ — перфектни огледални образи на моите. Аз бях пометена от тях, пропадайки през белите, трептящи образи наоколо. Спомените ѝ бяха твърде ярки за гледане, а нишките — прекалено тънки, за да бъдат хванати. Ала проумях какво търсех в момента, в който го видях. Черният възел, погребан дълбоко под другите. Протегнах се, докоснах го и засилих натиска, докато не се разплете.

Ако всеки спомен, който се понасяше нагоре, бе звезда, то аз стоях наред центъра на галактика. Под огромни съзвездия от изгубени усмивки и тих смях. Цели, безкрайни дни от сиво, кафяво и черно, които бяхме прекарвали само една с друга.

През цялото време бях предполагала, че тя е заспала. Съзнанието ѝ бе толкова спокойно и неподвижно под моето докосване. Но една бледа ръка се свлече надолу край леглото и се протегна към мен. Този познат жест открадна въздуха от гърдите ми и ми се наложи да притисна устните си, за да попреча на сълзите, които почти избиха на повърхността. Пресегнах се нагоре и срещнах ръката ѝ по средата, сключвайки пръстите си около нейните. Тайна. Обещание.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Планът ми се избистри през следващите два дни. Сглобих го набързо, докато работех в Градината, без да обръщам внимание на мазолите по дланта си, както и в онези минути на нощта, преди да потъна в сън от пълно изтощение. Осъзнаването, че това ще свърши скоро — в рамките на няколко часа, — ме накара да се чувствам безразсъдна, и то по начин, който не бях очаквала. Сякаш оставаше все още прекалено много време и същевременно въобще не беше достатъчно. Не можех да се отърся от страха, че другите бяха променили графика на първоначалния план, който Коул, Нико и аз бяхме начертали. Казала им бях първи март, но какво щеше да стане, ако бе невъзможно да пристигнат навреме?

Какво щеше да се случи, ако бяха решили въобще да не идват?

Избутах мисълта надалеч още преди да може да се вкопае твърде надълбоко в сърцето ми.

В шест часа същата вечер лежах в леглото си, с ръце, скръстени върху стомаха ми. Матракът на Сам се измести, докато тя са завърташе настрана и изкривяваше формите, които бях очертала в пластмасата. Пресегнах се нагоре и взех между счупените си нокти едно малко парче от нагънатото пластмасово покритие. Дърпайки леко, успях да извадя лентата, която внимателно обработих отстрани, така че да образува кръг.

— ... и така, след като разбойниците решили да я отведат, момичето успяло да открадне една от камите им и да среже въжетото, с което били завързали ръцете й... — Рейчъл бе онази, която разказваше историята днес, запълвайки единия час, който имахме, преди да ни извикат на вечеря. Тази вечер тя плетеше историята на поредното безименно момиче, което бе изпаднало в поредното опасно изпитание. Затворих очи, а по устните ми се изписа лека усмивка. Историите не бяха станали по-добри или пък по-оригинални — те всички следваха една и съща схема: момичето е онеправдано, момичето се бори, момичето успява да избяга. Най-разпространената мечта в Търмънд.

Физическото изтощение ме държеше неподвижна. Колкото и да бях тренирала в Ранчото, тези часове на безкрайна работа без почивка, и то с ограничено количество храна и вода, бяха измислени така, че да изцедят енергията, която ни бе нужна, за да организираме бягство или пък съпротива. Тялото ми бе каша от трептящи мускули, но се чувствах странно спокойна, въпреки че знаех какво щеше да се случи, ако направех дори една погрешна стъпка или пък ако те разберяха каква бях, преди да съм съумяла да изпълня това, за което бях дошла тук.

Трябва да изляза оттук.

— Руби? — извика Ели от леглото си в центъра на стаята. — Твой ред е.

Облегнах се на лакти и пузнах краката си от леглото, за да мога да ги люлея. Свивах и стягах мускулите в долната част на гърба си, докато размишлявах над това как щях да завърша тази история.

— Момичето... — По времето, в което бях по-малка, просто щях да добавя само няколко думи и да предам историята на Сам, но сега щях да се възползвам от случая. Не бях сигурна дали те щяха да ме разберат, но се надявах някаква част от тях да осъзнае, че това е било предупреждение, когато моментът настъпеше. — Момичето се освободило от въжето и изритало от коня бандита пред себе си. Тя поела юздите и обърнала коня в обратна посока, поемайки към мястото, от което били дошли: към замъка.

Последва шепот. Ванеса бе прекарала петнайсет минути, описвайки битката, бушуваща извън неговите стени. Оказало се беше, че благодарение на настъпилата вследствие на нея суматоха, бандитите бяха успели да отвлекат момичето.

— Тя използвала тъмнината — обясних им аз. — Оставила коня си в близката гора и пропълзяла към един проход, за който знаела, че бил скрит в далечния край на каменната стена. Боевете били спрели веднага щом рицарите в черно съумели да превземат замъка. Те заключили белите рицари навън, които не могли да помогнат на семействата си, озовали се вътре като в капан. Но никой не забелязал едно малко, обикновено момиче, което проникнало през задната врата. Тя приличала на безпомощно слугинче, което носело кошница с храна в кухнята. С дни тя останала в замъка и наблюдавала. В очакване на подходящия момент. И той дошъл. Тя се промъкнала обратно навън,

проправяйки си път из сенките на нощта, и отключила портата на белите рицари, които нахлули обратно вътре.

— Защо ѝ е било да се връща? Защо просто не е избягала, не се е скрила? — попита Сам, а гласът ѝ бе притихнал. Издишах леко, доволна, че поне разбира.

— Защото — признах аз накрая — в края на краищата осъзнала, че не може да изостави семейството си.

Момичетата се поразместиха безшумно върху леглата си, споглеждайки се, като че ли се чудеха за едно и също нещо. Никой не зададе въпроса, не знам дори колко от тях наистина се осмелиха да се надяват... Но след три кратки минути електронната брава на вратата на колибата се задейства. Вратата се отвори и вътре влезе агент на СОП.

— Подредете се! — излая тя.

Набързо се подредихме по азбучен ред, гледайки право напред, докато тя ни броеше. После даде знак на момичетата в предната част на редицата да започнат да се изнасят.

Не можах да се сдържа. Една стъпка, преди да стигна до вратата, и се обърнах да погледна назад. Независимо от онова, което щеше да се случи, това бе последният път, в който виждах Колиба 27.

След като същата тази вечер влязохме през вратата на Столовата, ми се наложи да преразгледам ключов компонент от плана си. Защото, закрепен на отсрещната стена срещу нас, вляво от прозореца, пред който се нареждахме да получим храна, бе голям бял екран. О'Райън стоеше пред него, скръстил ръце пред гърдите си, а синята светлина от проектора го обливаше. Сам ми хвърли нервен поглед, докато придружителят ни от СОП я побутваше към нашата маса.

Последният път, в който ги бяхме видели да използват този екран, беше по време на първата ни седмица тук. Управляващите лагера бяха настроили проектора да превърта списъка с правилата в лагера. Без говорене по време на работните задължения. Без говорене след изгасването на лампите. Не говори с офицер от Специален отряд „Пси“, освен ако не те е заговорил пръв. И още, и още, и още.

Вместо да ни накарат да се наредим, за да си вземем храната, агентите ни сигнализираха да седнем и да останем по местата си.

Енергията в стаята беше обезпокоителна. Не можех да разчета изразенията на никого от тях — контролиращите лагера или агентите на СОП.

— Имаме интересно развитие на нещата — информира ни О'Райън, а уравновесеният му глас бе достатъчно силен, за да прокънти през залата. — Що се отнася до вашата ситуация. Обърнете внимание. Това ще ви бъде показано само веднъж.

„Решението“, помислих си аз. Те най-после щяха да им кажат за закриването на лагера.

О'Райън отстъпи назад, докато светлините леко избледняха. Един компютър бе включен към проектора, което ни осигури поглед към нечий десктоп, преди прозорецът на видеото да се разшири и агентът на СОП да го пусне.

Видеото обаче не започна веднага.

Сам, която стоеше до мен, всъщност се отдръпна назад, а ръката ѝ потърси моята. Примигнах в ужасяващо недоверие.

Това беше гледка, която не бях виждала от осем години насам: президентът Грей беше застанал на някакъв подиум пред герба на Белия дом. Той се усмихваше толкова широко, че на бузите му се появиха трапчинки. Сетне махна, тоест извика на някого извън кадър, и този път изпълнената с репортери и камери стая пред него избухна в звуци, докато жена със светли коси пристъпваше към него, облечена в безупречен костюм. Доктор Лилиан Грей.

— Аз май никога не съм крил от вас основната новина, нали? — засмя се президентът Грей. Първата дама изчезна сред трескавото мигане на камерите, а бясното прищракване на светкавиците можеше да накара всяка картеница да се срамува. — Прекрасно е отново да сме си вкъщи във Вашингтон, да се върна в тази зала заедно с всички вас и с красивата си съпруга. Тя е жива и здрава, противно на битоващите спекулации.

Нервен смях в отговор.

— Нейната поява тук означава, че най-сетне мога да ви уверя, че на нашите молитви бе отговорено и сега разполагаме с безопасно лечение, което ще отърве американските деца от псионичното разстройство завинаги — информира ни той.

Още шепот от страна на пресата, още повече светкавици на фотоапарати. Децата около мен бяха обучени твърде добре, за да

реагират външно с нещо повече от стреснати прощушвания или бързи и прикрити погледи. Болшинството от тях просто си седяха там невярващо.

— В продължение на години Лилиан остана встрани от общественото полезрение, за да проведе изследвания точно по този въпрос. Тайната бе нужна само за да се избегнат намеси от бившата терористична група Детска лига и други вътрешни врагове. Докато ние продължаваме да търсим причината за тази трагична злочестина, моля да бъдете сигурни, че всички деца ще могат да се подложат на тази животоспасяваща операция. Подробна информация за процедурата ще ви бъде осигурена сега.

Няколко репортери се опитаха да се намесят с въпроси, крещейки името на Лилиан; мъчейки се, предполагам, да я примамят към микрофона. Вместо това обаче очите ѝ си намериха парче килим, в което да се взират. Онзи, който я бе накиприл, бе успял също така да „изпрахосмуче“ и последната капчица живот от нея.

— Както ще видите от кадрите и докладите, които сме включили, нашият собствен син Кланси бе първият, който премина тази процедура.

Зави ми се свят, докато наблюдавах как едно друго тяло бе преведено от мъж в тъмен костюм през сцената и бе оставено до тях. Главата му беше обръсната и покрита с бейзболна шапка, украсена с президентския герб. Той държеше лицето си наведено, без да поглежда напред и за секунда, и отказваше на камерите пред него право на снимка, докато президентът не се наклони настрани от микрофона и не му каза нещо. Раменете му се прегърбиха и Кланси най-после вдигна глава. Напомняше ми на кон, който лежеше на земята със счупен крак; никога повече нямаше да може да се изправи отново, да не говорим пък за това да бяга.

Въпреки всички ужасни неща, които бе направил, и всички ужасни неща, които си бях представяла, че ще му причиня, това точно никога не ми бе идвало наум. Бях шокирана от наплива на емоции, който се надигна в мен — всичките бяха прекалено сродни, твърде диви, че да успея да ги разгранича една от друга. Почувствах се зле.

Той трепереше и с всеки изминал момент започваше да изглежда по-дребен, а през това време усмивките на родителите му стояха консервирани на лицата им и те вкупом осигуряваха на репортерите

онова, което искаха: семеен портрет. „Колко перфектно“, помислих си аз. Дали пък тези хора не бяха вкарали Кланси в най-лошия му кошмар.

— Може би си спомняте, че преди няколко години той излезе от рехабилитационната програма на един лагер. За съжаление, като с всяко друго заболяване, и тук има рецидиви и това е една от причините, поради които не се чувствахме удобно да освободим децата от тези лагери. Имахме нужда от по-трайно решение и вярваме, че най-после сме го открили. Ще получите повече информация във връзка с времевите рамки, според които процедурата ще започне да се прилага, както и предполагаемата крайна дата на лагерната рехабилитационна програма. Моля ви за още малко търпение, като имам наум колко много сте пожертвали и изстрадали през тези дълги години. Моля ви за разбиране. За вашата вяра в бъдещето, в което сме на път да се озовем — бъдеще, което ще стане свидетел на завръщането на нашия просперитет и начин на живот. Благодаря ви и Бог да благослови Съединените американски щати!

Преди първата лавина от въпроси да успее да го помете и да го бутне на земята, президентът Грей обгърна с ръка раменете на Лилиан, помахна приятелски към камерите и я изведе извън сцената и залата, без да ѝ даде шанс да обели дори една-единствена дума.

Видеото приключи, замръзвайки на последния образ. В този момент се почувствах като в капан.

„Не — помислих си аз. — Спомни си защо дойде тук. Сега. Направи го сега!“

Нашият придружаващ агент от СОП ни даде сигнал да станем и да се подредим в редица, за да получим храната си, а лицето ѝ бе сбърчено от нетърпение. Изненадващото видео леко бе отложило първоначалния ми план, но не беше чак толкова трудно да събера парчетата отново и да ги сглобя в работещ порядък. Бяхме близо до кухнята и се влачехме напред, когато усетих очите на агента върху себе си.

Бутнах Сам и я свалих на земята. И ако това не беше достатъчно, за да пресуши всеки тих звук около нас, то моите викове към нея: „Млъкни! Просто... млъкни!“ със сигурност се справиха. Гласът ми плющеше през тишината и кацна като шамар върху обърканото ѝ лице.

„Влез в играта — примолих ѝ се аз, стрелвайки я с очи. — Моля те!“

Леко кимване. Беше ме разбрала. Вдигнах ръка, сякаш за да я ударя, без да обръщам внимание на начина, по който Ванеса се опита да хване китката ми, за да ми попречи. Най-трудното нещо беше да не реагирам на нашия агент от СОП, когато тя дойде към мен, изминавайки разстоянието помежду ни с яростни крачки. Това беше повече от добра причина, за да ме накажат.

Повече от добра причина, за да ме изхвърлят от вечеря.

Момичетата около нас държаха главите си сведени, но страхът и объркването им се утаяваха във въздуха около мен, когато жената ме хвана за яката и ме издърпа настрана. О'Райън и другите контролиращи лагера, които разглобяваха проектора и екрана, дори не погледнаха нагоре към сбиването.

Не се наложи да внушавам нищо на агентката, за да я накарам да ме завлече в кухнята. Сините деца, които миеха тенджерите и тиганите под водата, подскочиха. Някои от тях, които сортираха продуктите за менюто за следващия ден, се обърнаха, внезапно разсеяни от работата си. Огледах тавана за черните камери, преброявайки ги, докато вървях — две, три. Една над прозорчето за сервиране; втора в близост до големия килер; трета над дългата работна маса от неръждаема стомана, върху която няколко от децата белеха картофите, току-що извадени от нас от Градината.

Гърбът на Столовата гледаше към гората и предоставяше може би три метра разстояние между сградата и оградата. Камерите никога не записваха какво се случва тук, а само сочеха към гората. Това бе едно от слепите петна, от които доста бързо се бяхме научили да се страхуваме.

Тя бутна задната врата, отвори я с рамо и на мен ми трябваше секунда, за да реагирам.

Завъртях агентката, като усуках ръката ѝ зад гърба до точката на припукване на костите ѝ. Тя издаде сподавен звук от изненада, който прекъсна рязко, когато влязох в съзнанието ѝ.

После разкопча униформата си, събу ботушите си, съблече черната камуфлажна риза и панталоните, колана и тъмната шапка и ги остави да паднат на земята. Аз събух гуменките си, опитвайки се да отговоря на френетичния ритъм, който бях задала в ума ѝ. Тя взе

униформата ми, когато и я подадох, и я навлече с поглед на покорство. Твърде спокойна. Аз ѝ пратих образ на нея самата като малко дете, което стоеше в центъра на лагера, а наоколо имаше само войници, които се приближаваха. Отпуснах я малко едва когато тя се разплака.

Флашката падна от обувката ми в измръзналата трева и аз бързо я сграбчих в дланта си. Стиснах я здраво към себе си, за да се успокоя, че бе наистина там.

Размяната не беше отнела повече от две минути. Две минути... прекалено дълго може би. Не съм убедена, но на агентите, изглежда, им беше позволено да ни водят в тъмни, ненаблюдавани ъгли и да ни поступват малко, преди действително да извършат наказанието. Ако и тези „липсващи“ моменти по някакъв начин се вписваха в същата идея и не бяха направили впечатление на контролиращите лагера, които бдяха от Контролната кула, то това щеше да е идеално.

Водех агентката към Градината, а дъхът ми замъгляваше въздуха и го правеше бял с всяко рязко издишане. Не отмествах очите си от тънките вериги, закачени около един от стълбовете на оградата.

Иска ми се да можех да кажа, че съм достатъчно добър човек, който не изпита удовлетворение, докато оставяше агента на СОП да седне в студената кал и я принуждаваше да остане на място, с гръб към камерите на близките колиби и войниците, патрулиращи по платформата на Кулата. Но не бях. След като бях наблюдавала как толкова много деца биваха захвърляни навън в продължение на часове, и то единствено заради това, че бяха отговорили или пък ги бяха погледнали в лош за тях ден, исках поне един от тях да знае какво бяха изпитали. Исках поне един от тях да види какво бяха причинявали на Сам всеки път, когато я бяха довеждали тук.

Но чак след като тръгнах обратно и минах покрай червените жилетки, поставени на пост по пътя към Контролната кула и Столовата, у мен започнаха да се зараждат първите признаци на нервност. Докато се приближавах към нея, тухлената кула някак увеличи двойно размера си. Кривите ѝ стени, изглежда, се накланяха дори по-рязко, гледани отблизо.

„Това е Операция — напомних си аз. — Това не е с нищо по-различно, отколкото която и да е друга Операция.“ Щях да приключа с нея и да се прибера вкъщи.

Агентът на СОП, разположен в непосредствена близост до вратата на Контролната кула, се взря в мен през тъмнината. Проектори от платформата за наблюдение отгоре се кръстосаха пред мен и не спряха да сноват из лагера, достигайки дори до притъмнените джобове, в които не попадеше друга светлина.

— Хаутън... ти ли си?

Кимнах и нахлупих шапката си още по-надолу върху очите, а едната ми ръка се отклони към пушката, която бях преметнала през рамо.

— Какво е... — Умът му се разви в спирали от зелено, бяло и червено. Искрах от него да притисне баджа си за влизане в черната електронна ключалка отзад... и той го направи. Стори всичко, което пожелах, и дори ми задържа вратата отворена, за да мога да вляза вътре.

Прекрачих прага и проникнах в бумтящото сърце на лагера. Топлината от отдушниците се промъкна през слоевете дрехи и достигна право до кожата и костите ми. Щом погледнах по коридора — към стълбите, които водеха към платформата, намираща се два етажа по-горе, — осъзнах, че никога не се бях чувствала толкова могъща през живота си.

Вратата от дясната ми страна се отвори и един от контролиращите лагера излезе навън, държейки чаша за кафе между ръцете си. Стаята зад него изчезна, когато вратата бавно се върна в затворено положение, но преди това успях да видя телевизора, диваните и столовете. Черната му риза се набръчка, когато той вдигна ръка, за да прикрие прозявката си. Погледът, който ми хвърли, бе приятелски, нещо като: „Какво да се прави?“. Наполовина смутен, наполовина нежелаящ да се извинява и обяснява. Все едно всичко това бе една голяма шега.

Усмихнах му се и го оставих да мине, за да се придвижи до вратата малко по-нататък по коридора, която бе подпряна, за да стои отворена. След секунда и аз го последвах. Лявата половина на пониското ниво на сградата представляваше огромна станция за наблюдение. Далечната стена беше облицована с големи и малки екрани, всеки от които показваше различен ъгъл от лагера. Един бе нагласен на сателитна снимка на времето. Друг предаваше новинарски канал без звук.

Общо имаше три редици компютри, макар че само половината столове явно бяха заети. Като че ли бяха започнали да опаковат и тази стая — работейки от ляво надясно, отстранявайки бавно несъществените звена.

„Ето защо се нуждаеха от Червените“, помислих си. Наборът вече бе приключил за доста агенти на Специален отряд „Пси“, а онези, които оставаха заедно с новите попълнения, бяха натоварени със задачата да прехвърлят файловете и техниката, преди да затворят лагера.

Фокус.

Слязох до втория ред и седнах на един стол. Мониторът оживя и се събуди, за да ми разкрие основния си екран. Кръвта пулсираше в ушите ми, но ръцете ми бяха изненадващо непоклатими, докато вкарвах флашката.

Папката се отвори и аз прехвърлих файла с програмата на компютъра. Първоначално реших, че не съм прочела нещо правилно, тъй като умът ми бе наполовина прояден от тревогата, но JUDE.EXE се прехвърли бързо и се появи на черния фон на екрана до иконата на кошчето — точно под черна триъгълна икона, наречена Security.

Когато приключи, изтрих оригиналния файл от флашката и я пуснах на пода, счупвайки пластмасовия корпус с тока на левия си ботуш. Часовникът в долния десен ъгъл на екрана показваше 19:20.

Отворих прозореца за команди и въведох START JUDE.EXE. Иконата изчезна от основния екран.

Нищо друго не се случи.

„По дяволите! — казах си наум, поглеждайки отново към малкия часовник. — Всичко наред ли е? Защо никой...“

От удара задната част на черепа ми изпука толкова силно, че бях захвърлена наполовина извън стола, но все пак хваната в последната секунда от ръка, която ме дръпна назад и ме запокити в масата. Някой сложи ръка на гърлото ми и опря пистолет в лицето ми.

— Тук е! — Лицето на агента на СОП бе разделено надве. Примигнах, опитвайки се да изчистя зрението си, тъй като още повече фигури нахлуваха през отворената врата. — Тук!

Бях изтеглена иззад бюрото и блъсната на пода. Пистолетът беше на сантиметри от челото ми. Налагаше се да отстъпя мястото си на управляващия лагера, който го зае и започна да пише. Значи, някой най-накрая все пак бе забелязал нещо. Всичко бе приключило, но аз бях направила това, което трябваше.

Бях стигнала дотук.

Поне се бях справила с това.

Останалите в стаята се изправиха разтревожени, но се отдръпнаха, когато познатият глас на О'Райън изляя:

— Стойте настрана!

Той написа нещо друго и отвори командния прозорец.

— Какво направи? — изръмжа в посока към мен.

Фокусирах се върху лицето му, без да обръщам внимание на топлината, която се стичаше по врата ми. Зрението ми се възстанови отново и повдигнах рамене, а една самодоволна усмивка си проправяше път към устните ми.

О'Райън избута другия войник настрана, обратно в кръга от агенти на СОП и контролиращи лагера, които стояха наблизко с извадени оръжия. Зъбите ми изтракаха, когато той ме хвърли назад в стената и запита:

— Каква е целта ти тук?

Избърсах кръвта от ъгъла на устата си и не продумах. Сега вече нямаше абсолютно нищо, което той можеше да ми направи, за да ме накара да се почувствам уплашена, малка или безпомощна.

Управляващият лагера се обърна към една друга жена, която седеше наблизко.

— Настрой на Контрол на спокойствието.

— Но група С все още е в Столовата — отвърна тя. — Не е ли по-добре първо да им наредим да се върнат обратно по колибите си?

— Настрой. Го.

Тя се обърна към екрана си и написа нещо яростно, завършвайки с удар на кутрето ѝ върху клавиша ENTER.

— Чакайте...

Един по един мониторите на стената изгаснаха, а след това и всеки екран на компютър, като изображенията се затъмняваха, придружавани от зловещо електронно съскане.

— Започнете изпълнение на протокола при пробив в системата за сигурност — каза той.

— Сър? — обади се отново тя стресната, но все пак се опита...

— Аз съм изключена от системата...

— От какво?

— От всичко!

— Аз също...

— ... И аз така...

Въпреки че отново бях стъпила на краката си, знаех, че е безсмислено, но не исках да си го призная — просто не бях свършила, не бях готова всичко това да приключи. Оръжията около мен ми предлагаха поне дузина различни начини да умра. Опакована бях от всички страни с черни униформи. Ушите ми бучаха и земята под краката ми се въртеше, но позволих на невидимите ръце в ума ми да потекат към съзнанията около мен... запратих ги във всички посоки като стрели, търсеци цели.

О'Райън дръпна ръката си назад и ме удари през лицето.

Не можех да вдигна ръцете си достатъчно бързо, за да успея да го блокирам. Не можах и да ги сваля надолу достатъчно бързо, че да ме подпрат. Блъснах се в земята, а зрението ми се парализира, докато черепът ми се разбиваше в плочките. Той се наведе над мен, дърпайки малко устройство от колана си и задържайки го до дясното ми ухо. Плюх в лицето му, но той само се засмя и включи Белия шум.

Светът около мен се раздроби. Ръце подхванаха моите и ме издърпаха нагоре от земята, повлякоха ме през плетеница от крака и столове. Не можех да виждам добре, не можех да изчистя мозъка си от звуците, които го замърсяваха. Всеки мускул в тялото ми се свиваше и ме караше да потръпвам, краката ми се удряха в пода, а вътре в себе си крещях: „Още не съм готова“... но не можех да се чуя мислите си. Белият шум ме хвана за раменете и ме избута надолу под тъмнината, където ме задържа, докато не се удавих.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Плесницата изплющя в лицето ми и издърпа булото на безсъзнанието. Зрението ми се замъгли, докато очите ми се отваряха и примижаваха срещу светлината. Усещах ума си подут и крехък, точно толкова изтощен, колкото и всяка останала част от тялото ми. Едва наполовина осъзнавах, че ръцете и краката ми все още се тресяха в спазми, а мускулите ми потрепваха. Остатъчната болка ме остави празна и ленива, а аз не можех да си спомня защо и как се бе случило всичко.

Шумът, който образуваше мехури в съзнанието ми, се изключи внезапно. Бавно, бавно стаята около мен придоби форма. Под от плочки. Четири тъмни стени. Една лампа. Две фигури в черно, влизаци и излизаци от сенките, говорещи тихо. Долових тихо металическо изщракване, когато един от тях се приближи. Усетих аромата на мента от дъвката, която той жвакаше.

— Малка кучка...

И просто ей така... споменът се блъсна в мен.

Кула.

Навън.

Тичай.

Заизвивах се, опитвайки се да се измъкна от стола, в който ме бяха поставили, но ръцете и глезените ми бяха вързани към металната рамка със свински опашки. Адреналиновият шок, инжектиран от страха ми, прочисти ума ми точно навреме, за да може О'Райън да ме удари с ръка.

— Сега, когато отново разполагаме с твоето внимание... — изръмжа той, изправяйки се на крака. Студеният въздух ме захапа по пищяла и аз погледнах надолу, за да открия, че той бе навил и двата ми крачола до коляното. Бяха съблекли от мен униформеното яке на агент на СОП, бяха взели и ножа, оръжията — всичко, което бих могла да използвам, за да окажа отпор. Ботушите също, макар че не разбирах

защо, не и докато О'Райън не даде знак към палката, която агентът, намиращ се зад него, носеше.

Другият мъж прие това като сигнал, за да вдигне преносимата машина за Бял шум. Задърпах се назад като обезумяла, мъчейки се да го избегна... начина, по който цялото ми съзнание се изпразни... Аз мога... Аз мога да направя... Какво можех да направя? Какво?

— Кой те изпрати? — попита О'Райън. — Каква бе твоята цел тук?

— Да... да ти кажа... — Думите, които излизаха от устата ми, въобще не бяха толкова яростни, колкото онези, които протичаха в главата ми. Управляващият лагера се наведе напред, а очите му се присвиха в цепки. — Да вървиш... по дяволите!

Белият шум се включи — по-силно, по-високо — куршум, който ме удари в слепоочията. Не можех да задържа вика вътре. Пот се стичаше по гърба ми, по гърдите ми. Това се превърна в матрица — включено агония, изключено болка, включено агония, изключено болка. Не можех да си поема дъх. Налагаше ми се да се преборя, за да държа настрана примамливата празнота на безсъзнанието. Не можех да заспя. Не можех да изоставя този момент. Те щяха да ме убият. Аз нямаше да мога да... Аз нямаше да съм в състояние да...

— Кой те изпрати?

— Майната ти! — Извиках му аз обратно в лицето.

Стегнах се, когато той засили ръката си назад, но това не успя да направи нищо — нищо, — за да ме подготви за експлозията от нажежена до бяло агония, която се изстреля през мен, когато палката му шибна изложения ми пищял. Изкрещях и се замятах въпреки ограничителите. Чух пукането, усетих го вътре в главата си, все едно черепът ми се разпадаше. Агентът на СОП зад управляващия лагера гледаше безучастно, докато О'Райън удряше отново с усмивка счупената кост, а аз повръщах върху пода.

С подигравателната усмивка върху лицето си той пак се засили, спирайки точно пред крака ми. Махна мълчаливо с ръка към агента, който за пореден път посегна към устройството за Бял шум.

— Не и Детската лига — каза О'Райън през урагана от звуци, който раздробяваше изопнатите ми нерви. — Не може да са те. Тогава кой?

Продължавах да чувам ехото от шума, дори и след като изключиха машината, а зад клепачите ми проблясваха бели петна.

— Отговори ми, три-две-осем-пет! — Той се наведе над лицето ми, бутайки счупената флашка пред мен. — Какво имаше тук? Каж ми и ти обещавам, че ще живееш.

Аз искам да живея.

О'Райън стисна брадичката ми между ръцете си.

— Три-две-осем-пет, би следвало да знаеш, че нямам никакви угризения да изтребвам вашия вид.

Моят вид.

Оранжеви. Поех се рязко дъх, облизвайки кръвта, която бе протекла от носа ми над наранената ми устна. Оранжеви.

Той се обърна отново към агента на отряда „Пси“ и му махна да мине напред. Кракът ми приковаваше вниманието ми, изгаряше концентрацията ми, но очите ми се плъзнаха към по-младия мъж и аз се протегнах... Аз се протегнах...

О'Райън вдигна устройството за Бял шум в едната си ръка, а в другата бе пистолетът му.

— Кое от двете би си избрала?

Аз трябва да изляза оттук.

Пистолетът се приближи с ръката му, приплъзна се по гърлото ми, под брадичката ми. Устройството за Бял шум премина по ръба на ухото ми.

— Едва ли бих могъл да получа по-голямо удоволствие от това да видя мозъка ти разбъркан и течащ от ушите ти. Пръснал се на този под. Каж ми защо си тук, три-две-осем-пет и аз ще спра всичко това. То ще свърши.

Искам да живея.

Сградата се разтърси, изхвърляйки го крачка назад и събаряйки както близката маса, така и обикновената лампа, надвиснала над нас. Пукане и ръмжене като от далечна стрелба. Странна, сладка симфония на надеждата.

Стъпки трополяха по коридора, докато се отправяха към изхода. О'Райън се отблъсна от мен и отиде до огледалния прозорец, който бе поставен в стената, поглеждайки през него между свитите си длани в опит да различи нещо. Той почука по огледалната повърхност и изчака. Моят кръгозор отново бе започнал да се свива и се бе отправил към

тъмнината. Вратата в ъгъла — онази, през която очевидно бяхме влезли — нямаше дръжка. Тя можеше да се отвори само от външната страна.

Затворих очи, затягайки юмруци в противовес на втората настъпваща вълна на гадене.

Искам да живея.

Искам да живея.

Аз трябва да живея.

— Руби — изграчих аз.

О'Райън се обърна бавно.

— Какво беше това, три-две-осем-пет? Готова ли си вече да говорим?

— Името ми — отговорих аз през свити зъби — е Руби.

Прекатурих стола си, паднах на земята и един вторичен трус от болка прониза крака ми. Изрепетирах сцената в ума си и чух реалността с половин секунда закъснение.

Агентът на СОП в ъгъла на стаята вдигна пистолета си и стреля три пъти, пропускайки О'Райън с първия изстрел и разбивайки част от стъклото зад него. Ала с втория и третия опит уцели. Гръден кош. Глава.

О'Райън стреля само веднъж и успя да поразии гърлото на агента, преди да се свлече по стената под огледалното стъкло.

Трябва да съм припаднала за няколко секунди, може би минути. Контролната кула мълчеше зловещо, а единственият звук, който чувах, докато изплувах обратно към настоящето, беше бавният, постоянен ритъм на собственото си сърце.

„Мърдай — наредих си аз. — Действай, Руби. Размърдай се.“

Придвижването ми през пода към тялото на О'Райън бе бавно и мъчително. Нуждаех се от ножа на колана му, за да скъсам връзките на краката и ръцете си, но това означаваше да успея да извлича стола през локвата сгъстяваща се под него кръв. Режах трескаво, наранявайки дланите си, докато действах на сяло с ножа зад мен.

Поех рязко въздух и погледнах надолу. Странната, размазана кожа на пиццала ми ме накара да повърна, а гледката напомни на тялото ми отново, че го болеше. Скочих и закуцуках към вратата, но се оказа, че съм била права — нямаше дръжка и се отваряше само от външната страна.

Вдигнах пистолета на О'Райън и се облегнах на срещуположната стена, като я използвах за опора след отката на оръжието. Ехото хукна нагоре по ръцете и раменете ми, докато парчетата стъкло се сгромолясваха на вълни. Махнах предпазителя на пистолета и продължих с чупенето на останалите парчета, захванати за рамката на прозореца. Хващайки се с ръце за перваза, се издърпах нагоре. Зъбците му уловиха и разкървавиха ръцете и краката ми, докато просто не се изсипах в коридора.

Пистолетът излетя от ръцете ми. Пресегнах се към него през ореола от стъкло около мен. Пръстите ми се склучиха около дръжката му точно когато скърцането на гума върху плочки достигна до ушите ми.

Обърнах се по гръб, вдигнах торса си нагоре, колкото да мога да се прицеля в тъмната фигура, тичаща към мен. Преборих се с предпазителя и го махнах. Шумът от стрелбата навън нажежи кръвта ми и върна вниманието ми върху ситуацията. Зърнах черната униформа и пръстите ми се свиха около спусъка. Щях да изляза оттук... Щях да се махна...

— Не стреляй!

Токът изгасна и потоци сградите в тъмнина, но аз бях успяла да видя лицето му, когато той бе свалил каската си. Отначало мислех, че виждам призрак, някак реалността бе почти по-невъзможна.

Лиъм.

— Престани да правиш това! — извиках, докато отпусках пистолета си в ужас. — Едва не те убих!

Лицето му беше толкова слабо, почти изтъняло до кост. Той се втурна към мен, падайки на колене и приплъзвайки се през последната част от разстоянието помежду ни. Ръцете му шареха по тялото ми и той ме целуваше — по устните, по бузите, по челото, навсякъде, където можеше да достигне, — а аз вдишвах аромата му, вкопчена в подгизналата му риза. Умът ми не успяваше да обработи простия факт, че той бе тук... и бе наред.

Той се размърда, шокиран от вида на крака ми, а аз не можах да задържа писъка в гърлото си.

— По дяволите... По дяволите! Съжалявам. Господи... — Лиъм затърси радиостанцията, която бе закрепена за якето му. — Намерих я... Тате, имам нужда от помощта ви!

Всичко се случи прекалено бързо. Стъпки затрополиха по пода зад мен и когато Лиъм погледна нагоре, сякаш безпомощният му гняв се беше втвърдил и бе преминал в хищническа ярост.

Той посегна към пистолета в закрепения към крака му кобур и аз потреперих. Разпознах тъмнината в изражението му. Съзирала я бях твърде много пъти у брат му. Ръката ми излетя и удари неговата, но оръжието му остана на мястото си.

Не и Лиъм. Не сега. Нито когато и да било. Той не беше убиец. Ако дори и за миг изгубеше себе си, това щеше да му нанесе непоправимо поражение. Това щеше да е кост, която щеше да заздравее накриво вътре в него, докато не променеше същността му.

Усетих момента, в който той се върна обратно на себе си — начина, по който ноздрите му пламнаха, а очите му се избистриха. Когато той погледна нагоре към агента от СОП, който се бе затичал отново към нас, този път просто протегна ръка и запрати войника с трясък обратно в най-близката стена. Вследствие на което онзи изпадна в безсъзнание.

Лиъм въздъхна и потръпна, щом погледна отново надолу към мен. Внимателно и с грижа, която бе в пълно противоречие с действията му отпреди секунда, той огледа раните по ръцете ми и изруга. Треперех, но той най-вероятно бе объркал болката със студ, защото махна якето си и го загърна около мен, вдигайки ципа до брадичката ми, сякаш за да хване топлината вътре в капан. Успях да прехапя риданието, което пълнеше в гърдите ми.

— Защо трябваше да си ти? — попита той. — Защо трябваше да си ти?

— Съжалявам — прошепнах аз. За Коул, заради това, че го накарах да дойде тук, за всичко... в случай че тъмнината се върнеше и после не можех да му го кажа... — Съжалявам. Обичам те. Толкова много те обичам...

Лиъм ме целуна отново.

— А сега може ли да се махаме оттук?

Някаква друга фигура в черно се появи в подножието на стълбите, а раменете му се вдигнаха, когато си пое дъх. Аз се добрах до пистолета си, но Лиъм стисна ръката ми.

— Насам...

Щом той се втурна към нас, съумях да зърна проблясък на смугла кожа и красиво, прошарено лице.

— Добре ли е?

— Не... съвсем — каза Лиъм и се отдръпна така, че вторият му баща да може да види крака ми. А пред мен той настоя: — Но всичко ще бъде наред. Чуваш ли ме?

— Ей, скъпа — каза Хари, когато приклезна, за да го разгледа. — Ще те изкараме оттук. Нали?

— Аз трябва да изляза... Аз трябва да изляза оттук — отвърнах, а умът ми замъгляваше болката. — Аз трябва да изляза оттук. Със собствените си крака.

Той си размени един напрегнат поглед с Лиъм.

— Имаме нужда от нещо, с което да направим шина — започна Лиъм, търсейки наоколо.

— Няма време за това — каза Хари. — На мястото на срещата ще има лекари.

— Аз трябва да изляза. — Въобще не ми пукаше колко луда изглеждах. Те трябваше да разберат. Коул ще разбере — щеше да разбере. Коул вече бе в миналото. Стиснах очите си и ги затворих.

Щом ги отворих отново, Хари се пресягаше към радиостанцията, прикрепена върху лявото му рамо.

— Говори Стюарт. Тя е при нас. Продължаваме с изтеглянето. Очаквано време за действие: три минути.

Последва вихрушка от статичен шум.

— Добре, скъпа, аз ще те вдигна — каза Лиъм и се изправи на крака. — Сложи ръцете си около раменете ми. Точно така. Браво — Верни на думата си, след като ме изправиха, те ми помогнаха, за да мога да стоя на здравия си крак.

Не си спомням коридора, през който минавахме, а само как се чувствах всеки път, когато десният ми крак се стрелваше напред. Студеният въздух върху кожата ми, когато излязохме навън в нощта. Първото докосване на дъжд. Усетих мириса на дим. Въздухът бе натезал от него.

Отпред пред нас имаше река от зелено и синьо, която изтичаше през портала на лагера. Децата вървяха бързо, а отстрани им махаха фигури в черно, върху чиито ръкави рязко се отбелязваха сложените там бели ленти. Бях горда от това колко спокойни бяха всички, от

начина, по който изслушваха дадените им инструкции, дори и да бяха наполовина ужасени или занемели. Търмънд поне ги беше обучил на това.

— Червени... — Опитах се да кажа аз. Видях топлото сияние на пожар в далечния край на лагера, където гореше Фабриката.

— Те са обезопасени — увери ме Хари, стискайки ме леко по ръката, с която бях обвила врата му. — Доста яростно се бориха.

— Ранени?

— Всички са добре — успокой ме той. След което изсвири остро и най-близката фигура в черно се обърна в очакване и се затича към нас. Тя се движеше с някаква животинска грация, ръцете ѝ бяха свити край тялото, а ботушите ѝ пръскаха мръсотия навсякъде, докато прекосяваше локвите и гъстата черна кал.

Не можех да зърна лицето ѝ през завесата от дъжд, но знаех кой е. Вида.

Тя директно щеше да се метне върху нас, ако Хари не беше протегнал напред силната си ръка, за да я хване.

— Внимавай! — предупреди я Лиъм и ме притисна до себе си, когато Хари се отдръпна назад и ме пусна. Вида зае мястото му и ме прегърна с две ръце.

— Мамка му! — отбеляза тя. — Направо ще те убия. Смятам да ти извия малкото вратле. Мисля да... да...

— Ще ида да проверя Столовата за последен път, за да огледам за изостанали — информира ни Хари. — С Мак и Джон ще останем в края.

— Ще се видим на мястото на срещата — потвърди Лиъм. — Руби, позволи ми, моля те... да те нося...

— Аз трябва да вървя. — Гърлото ми ме болеше, а думите ми излизаха като квакане. — Би ли ми помогнал?

Той вече бе започнал да премества захвата си, когато Вида го спря и пое останалата половина от тежестта ми.

— Каквото пожелаеш, ако това ще означава, че ще се измъкнем от този проклет кошмарен лагер. Сериозно, Буу. Плашещо е!

Напредъкът ни през калта бе бавен и необичаен, клатушкахме се и плавахме през прилив от деца, които се движеха навън, устремени към широко отворения за тях портал.

Беше ваяло в деня, в който ни доведоха в Търмънд.

И валеше в деня, в който излязох оттам.

Знаех, че съм в беда, когато не успях да се отърся от студа. Не можех да спра да треперя. Докато вървахме през гората, следвайки децата пред нас и мъжете в черни униформи с бели ленти отпред, треперенето ми накара мускулите ми да спрат да работят, а крайниците ми да блокират.

Вида погледна към Лиъм и темпото ни се съживи.

— Боли — прошепнах аз.

— Искате ли да спрем? Да починем? — попита тя. — От крака ти ли е?

Аз поклатих глава.

— Всичко.

За да запълни тишината или за да ми отвлече вниманието, Лиъм се опита да ми обясни какво се бе случило.

— Мама ми даде номера, за да се свържа с Хари и да му кажа... за... за Коул. Тя ми каза как да го открия. Те ме чакаха, а по това време аз вече си бях изяснил, че трябва веднага да се върна при вас — защото така исках. Но когато ние стигнахме в Ранчото, ти отдавна бе тръгнала. Дунди се беше побъркал, както и Зу, а и всички други. Нико бе успял да ги успокои, докато не се появихме ние.

— Скапаният Кланси — намеси се Вида. — Тъпото лудо семейство Грей. Имаше едно предаване с него и майка му...

— Гледах — казах аз, без особено да желяех или да можех да навлизам в подробности в този момент.

— Как успяхте... Няма значение. Това не е важно — отбеляза Лиъм. — Ще ми кажеш по-късно, когато всичко това свърши.

— Коул... — започнах да изричам аз, а хватът ми върху него се усили.

Лицето му се изкриви от белега на тлеещата скръб.

— По-късно. Става ли? Няма още много. Наложил се да се определи място на срещата в близост, твърде много деца има за извозване. Така ми се искаше да можеше да го видиш, Разпространение препратиха навсякъде информацията, която им споделихме. Телевизия, интернет, пътни знаци, направо бомбардираха света с истината.

— Да видим дали това действително е проработило — промърмори Вида. — Ако няма чакащи родители...

— Ще чакат — настоя на своето Лиъм.

Без значение колко стъпки бях направила, все още се чувствах така, сякаш пропадахме все по-далеч и по-далеч от светлините, преминаващи през дърветата. Осъзнах обаче, че той бе прав, когато първият хеликоптер се появи над нас, хвърляйки светлина надолу и порейки вятъра и дъжда. Тя бе заслепяваща и не бях в състояние да преценя дали той принадлежеше на военните, или на новинарите.

Заради пронизителния звън, който ехтеше в ушите ми, ми бе трудно да доловя този тих и жужащ шум. Сега изведнъж сякаш можех да чуя пулса на света около мен и под краката ми. Отпред имаше още повече светлини и всички бяха насочени към нас.

Тактическият екип, децата и възрастните спряха прииждащата огромната група напред точно покрай линията на дърветата. Наоколо имаше сгради, най-вероятно това беше изоставената централна част на Търмънд, Западна Вирджиния. Лиъм и Вида ни проправиха път през морето от застинали тела, доближавайки ни по-близо до предната част.

Три хиляди деца се бяха разпръснали измежду дърветата като лавина, превземаща всяка празнина помежду им. Усетих, че сме близо, защото някой бе взел мегафон и излая:

— Останете на място! Всяко продължаване напред ще се разглежда като знак на враждебна агресия!

Но ако въоръжените сили вече ни бяха видели, това се отнасяше и за събралите се зад тях семейства.

Започнахме да се движим отново напред, по-бавно сега, но с постоянно темпо. Накрая сред заслепяващото ни поле, стелещо се пред нас, започнаха да се мерзелят форми.

Някой бе вдигнал две големи бели палатки. Сирени на линейки и полицейски коли проблясваха в синьо, червено, синьо и се разпадаха някъде над нас... и двойните редици войници, които стояха между нас и стотиците, ако не и хиляди хора.

Примигнах и се опитах да прочистя мислите си. Това бе правилно... Именно така трябваше да стане. Алис очевидно беше пуснала последния си информационен залп по време на нападението, включително имената на децата в Търмънд, както и мястото, от което те можеха да бъдат взети. Предположила бях, че това щеше също така

да даде време и на военните, за да отговорят, и се бях оказала права. Войниците, Националната гвардия, полицията и агентите на Специален отряд „Пси“ бяха заели отбранителна позиция, облечени в бойното си снаряжение.

— Хвърлете оръжията, легнете на земята и поставете ръце на главата си — нареди същият мъж. — Всяко по-нататъшно напредване ще се разглежда като знак на враждебна агресия и по вас ще бъде стреляно.

Ние продължихме да се движим напред към мъжете и жените в камуфлажни униформи, към малкото агенти в черни униформи на СОП, докато не се озовахме на по-малко от сто метра от тях.

Високите прозрачни щитове образуваха истинска стена помежду ни, която не успяваше да прикрие начина, по който очите на войниците се стрелкаха към нас.

Редицата зад тях беше въоръжена и инструктирана да направи точно онова, с което ни бе заплашил офицерът. Дулата на пушките им бяха внимателно поставени в празните пространства между щитовете. Те стояха гръб в гръб с цяла редица агенти на ФБР и униформени полицаи, които пък бяха изправени лице в лице с тълпата от репортери и цивилни. Камери — имаше камери навсякъде. Те мигаха, записваха, дори и докато мъжете и жените се мъчеха да блокират попълзновенията им или да смачкат устройствата им.

Шумът от перката на хеликоптера обяви пристигането му дълго преди той самият да се появи в небето. Прожекторът му премина през нас няколко пъти, сякаш търсеше някакъв определен човек. Един войник седеше на ръба на отворената врата с автоматична пушка в ръце и правеше обзор на ситуацията.

Отговорният офицер бе разположен вляво от центъра, точно зад двете редици войници. До ухото му беше долепен сателитен телефон. Той постоянно ту се появяваше в ползрението ни, ту изчезваше, като че ли приклякването долу можеше някак да му помогне да заглуши рева на тълпата, която се възправяше зад него и нямаше търпение да се слее с нас.

„Имена“, помислих си аз, принуждавайки се да погледна отвъд оръжията и оборудването, към лицата зад тях, изразяващи съжаление и надежда. Едно от децата зад мен очевидно разпозна едно от тях, защото се хвърли напред с вик:

— Мамо... Мамо!

— Легнете на земята и сложете ръце зад главата си — извика офицерът в мегафона. — Направете го сега... Сега!

— Тук! — извика в отговор една жена. — Тук съм! Емили, аз съм тук!

Докато гледах лицето на войника пред мен, ми се стори, че наблюдавам как стичащо се поточе се превръща в река. Емоцията изрева от очите му и дори блясъкът от прожектора на хеликоптера не можа да прикрие погледа, който той хвърли назад към борещата се с трима агенти на ФБР жена. Те я бутнаха на земята. Цивилните около нея я подпряха и се опитваха да ги прогонят.

Войникът беше на зряла възраст, а наболата брада по закалените му страни бе сребриста и кореспондираше напълно на едрите вежди над светлите му сини очи. Той отново се обърна напред, без да отдава внимание на смутено пристъпващите по-млади мъже и жени вляво и вдясно от него, които очакваха следващата си заповед. Погледът му се премести към момичето на няколко крачки от мен. Тя плачеше и все още крещеше:

— Мамо! Мамо!

Тъмните ѝ къдрици залепваха за мокрите ѝ бузи.

Войникът поклати глава. Толкова бавно и просто движение. Той поклати глава и пусна щита да падне напред в калта. Звукът някак успя да пререже цялата врява наоколо. После остави собствената си автоматична пушка на земята, изправи се в цял ръст, изпъчи гърди и се изплъзна от ръката на онемелия войник в непосредствена близост до него, който с половин уста се опитваше да го спре.

Той прекрачи собствения си щит, разкопча закопчалките на жилетката си и я свали. Прожекторът на хеликоптера намери пътя му и го проследи, докато той се приближаваше бавно към нас, показвайки ни, че не е въоръжен. Сетне протегна ръка към нея и след миг колебание тя я пое и му позволи да я издърпа напред, за да ѝ нахлузи жилетката. После свали каската си и макар да бе прекалено голяма за нея, той все пак ѝ я закрепил на главата и затегнал каишката под брадичката ѝ.

Войникът вдигна момичето и тя обви ръце около врата му с пълно доверие. Докато той я носеше обратно към редицата с войници, командващият офицер най-накрая се отърси от вцепенението си

достатъчно, че да осъзнае, че се налагаше да раздава заповеди. И той опита. Но никой — нито един от нас — не слушаше. Чувах сърцето в ушите си — все по-силно и по-силно... и затаих дъх.

Протегнал ръка напред, той си проправи път през войниците, които се опитваха да затворят дупката, оставена от него в редицата си, докато накрая няколкото агенти на ФБР, които все още се бореха с жената, я пуснаха. Тя срещна войника на половината път, изтръгна момичето от ръцете му и го грабна в своите. Чак когато Лиъм се протегна и леко ме стисна по ръката, която бях обвила около врата му, осъзнах, че децата около мен се движеха отново. Пукнатината в редицата с войници се разшири, когато през нея преминаха две деца, последвани после от три, четири...

Офицерът крещеше в мегафона, но с изключение на малцина войници останалите пускаха щитовете и излизаха от редицата, след което се обръщаха настрани. Децата прииждаха през тях по същия начин, по който бяха преминали през дърветата — намираха пролуките, събираха цялата си храброст и прекосяваха нататък.

Вида каза нещо, което не можах да чуя. Главата ми вече бе прекалено натежала, за да стои изправена. Те и двамата се спънаха, след като левият ми крак поддаде. Ръцете на Лиъм мигом се озоваха върху лицето ми, принуждавайки ме да отворя очи. Беше толкова студено — как въобще бе възможно да се потя.

Пренесена бях на ръце през блъсканицата от семейства. Повечето от тях се бяха досетили да направят табели с името на детето си, използвайки тези странни, немислими фрази като: добре дошъл у дома и ние те обичаме.

Когато очите ми се отвориха отново, следващото лице, което видях, беше това на Дунди. А думата, която съумях да разчета на устните му, бе шок. И Кейт... Там беше Кейт, бузата ѝ бе насинена, а в очите ѝ имаше сълзи. Тя задържа лицето ми между ръцете си и ми говореше, докато ме вдигаха от земята.

Червената, синята, червената, синята, бялата светлина оцветяваше кожата ѝ. Знаех, че бягаме, но не можех да почувствам нищо — дори и след като ме вдигнаха отново, но този път по-високо. Върху мека повърхност. Непознати лица. Проблясващи светлини, плющящи звуци, гласове, Лиъм...

Линейка. Лиъм се опита да се качи отзад с мен, но бе принуден да напусне, когато двама от членовете на тактическия екип също бяха качени. Двама мъже — единият, стискащ неестествено отпуснатата си ръка, а другият, кървящ обилно от едната вежда.

— Ще дойда и ще те намеря! — крещеше Лиъм, докато отстъпваше назад. — Ние ще те намерим!

Екипът на линейката ме постави да легна върху носилката и ме закопча. Лиъм стоеше на няколко крачки, а Дунди бе обвинил ръце около него, мъчейки се да го успокои и да го задържи на място. Той виждаше паниката, която го обземаше толкова ясно, колкото и аз.

Вратите се затвориха и сирената бе включена.

— ... кажи ми името си? Можеш ли да ми кажеш името си? — Жената от линейката беше млада, а изражението ѝ, докато ме изучаваше, бе сериозно. — Имаме възможна напречна фрактура на десния пищял. Четири-пет-шест разкъсвания, вариращи от четири сантиметра до шест върху горната и долната част на тялото... Погледни ме! Можеш ли да ми кажеш името си? Можеш ли да говориш?

Аз поклатих глава, а езикът ми бе като камък.

— Боли ли те?

Кимнах.

— Кръвно налягане ниско, ускорен пулс — хиповолемичен шок... Може ли да... — Един от мъжете на пода бе блокирал чекмеджето, което ѝ бе нужно, но успя да го отвори със здравата си ръка, давайки ѝ нещо, което приличаше на голям лист от станиол. Жената го разпростря над мен, а неин колега пое ръката ми и започна да я превързва.

Странното одеяло прихващаше като в капан малък джоб от топлина. Започнах да треперя, когато болката отново се събуди.

— Какво се е случило с крака ти? — Аз изсумтях, докато тя го вдигаше в някакъв вид скоба. — Можеш ли да ми кажеш какво е станало с крака ти?

— Боли... — успях задавено да отвърна.

Тя задържа лицето ми между ръцете си и се почувствах подивяла, почти откачена, когато я погледнах в очите.

— Добре си. В безопасност си. Ние ще се погрижим за теб. В сигурни ръце си.

Един от войниците, лежащ на пода, се пресегна нагоре, а окървавената му ръка се облегна на китката ми.

— Ти си добро момиче — каза той. — Ти си добро и смело момиче. Свърши страхотна работа.

— Вече си в безопасност — повтори жената от спешния екип. — Ние ще се погрижим за теб.

Стената, която бях изградила срещу кладенеца от болка, страх и гняв, най-накрая се срути и аз започнах да плача. Изхлипах така, както го бях направила в гаража в къщата на нашите в онази последна утрин, преди да ме вземат. Изплаках всичко, тъй като бе толкова облекчение да не ми се налага да го задържам по-дълго, да не трябва да се преструвам.

Не се налагаше и да оставам будна, когато дойде първото подръпване от изпълненото с мир нищо.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

С дни имах чувството, че се намирам в капан вътре в моето собствено тяло.

Съществуваха моменти, макар и малко и рядко, в които можех да усетя, че се събуждам и се приближавам до повърхността. Непознати звуци, щракане, хрипове, пиукания. Лица зад сини хартиени маски. Тавани, минаващи над главата ми. Имах най-ярките сънища през живота си, преследвана от хора, които не бях виждала от години. Возех се на предната седалка на черен ван, а челото ми бе облегло на стъклото. Видях океана. Дърветата. Небето.

По същия начин, по който земята винаги се втвърдява отново след дъжда, долавях как пак се събирам, превръщайки се в едно цяло, състоящо се от парчета. И една сутрин... аз просто се събудих.

В стая, пълна със слънчева светлина.

Премигнах. Тялото и главата ми бяха тежки и мудни, докато се обръщах към източника на светлина. Прозорец, завеси, които рамкираха разцъфнал клон на близко дряново дърво. Стените бяха боядисани в успокояващо светлосиньо, което бе в странен контраст с тъмната сива машина, която пиукаше и светеше около мен.

Болница.

Издърпах се нагоре и срещнах съпротивата на системите, закачени към горната част на ръката ми, които нежно ме подръпваха. Някой ме бе завил с тънък бял чаршаф и ми се наложи да използвам левия си крак, за да го избутам и да мога да се запозная с новата, неочаквана тежест около десния. Гипсова отливка. Дълго бархетно горнище на пижама. Под него ръцете ми бяха здраво превързани и усещах допирането на лента по ключицата ми. Пресегнах се към компреса с марля.

Позволих си да се отпусна, да послушам само за миг звука от улицата долу, потока от гласове от другата страна на стената. Една част от мен знаеше, че трябва да съм уплашена, но бях прекалено изтощена, за да се опитвам. Когато вече не можех повече да издържам киселото и

сухо усещане в устата и гърлото си, се пресегнах към чашата вода върху близката стойка и я изпих на един дъх, почти събаряйки една малка ваза с цветя.

На отсрещната стена, под един телевизор, прикрепен към тавана, бяха подпрени патерици. Но в момента, в който започнах да провлачвам краката си над ръба на леглото, вратата се откряна.

Честно казано, не знам кой се оказа по-изненадан — аз или дребничката жена със стоманени на цвят коси. Тя влезе вътре с малък поднос с храна. Зелените ѝ очи се разшириха.

— Ти си будна! — Тя бързо затвори вратата зад себе си, а след това се обърна обратно към мен със сияйно изражение.

Вгледах се в нея настойчиво. Мисля, че тя взе мълчанието ми за умора или объркване, защото бързо остави подноса долу и си довлече един стол наблизко.

— Знаеш ли коя съм аз?

Думата избухна от мен.

— Бабче.

Тя се усмихна, хвана ръката ми и я задържа между меката си, тънка като хартия кожа. Дълго време не правихме нищо друго, освен да се изучаваме. Лицето ѝ сега беше по-меко и бе оставила тъмната си коса да се изсветли напълно. Само че в очите ѝ все още се забелязваше онзи насмешлив поглед, който бе толкова присъщ за нея, че усетих как се задушавам при вида му.

— Май си преминала през доста беди?

Кимнах и тя се наведе към мен и целуна челото ми.

— Ти си тук — повторих аз, все още втрещена от това. — Намери ме.

— Малко момиче, след като те взеха, ние никога не сме спирали да те търсим. В момента, в който пуснаха списъка с децата и местоположението на лагера, вече бяхме в колата и карахме право към вас. Отне ни часове, докато разберем в коя болница си. Тебе те пазеше една доста голяма групичка. Почти не разрешиха на мен и родителите ти да влезем.

Поклатих глава, неспособна да възприема чутото.

— Те не си ме спомнят.

— Не, така е. Много е странно, но те... Как да го кажа? Те не си спомнят детайлите, но за тях винаги си съществувала. Дълбоко. Не тук

— каза тя, допирайки челото си. После премести ръката си надолу, за да покрие с нея гърдите си. — А тук.

Почти не бях способна да произнеса думите.

— Знаеш ли каква съм аз?

— Ами... като начало ти си моето мило, скъпоценно момиче, което може да прави малко странни неща с ума си — каза тя, а мекият ѝ южняшки акцент бе по-силен от всякога. — Ти също така си и нещо като медиен любимец.

При тази новина аз се облегнах назад, а подозрението бавно си проправяше път през ума ми.

Баба вдигна пръст и отиде да извади един вестник от чантата си, която не бях забелязала край вратата.

— От дни навън пред болницата е голямо стълпотворение. Пред стаята си по всяко време имаш двама души въоръжена охрана, както и цяло крило на твое разположение, и въпреки това един лешояд се опита да се промъкне и да ти направи снимка.

Вестник „Ню Йорк Таймс“ бе излязъл с новините за нападението над лагера и последвалото му разпадане. Разтворих изданието в скута си, а опасението вече прорязваше трудно извоюваното ми спокойствие. Във времето, в което ме нямаше, първоначалната идея на Алис за информационния пакет се бе променила и разцъфнала в репортаж за пълната история на това, което се бе случило в Лос Анджелис и в Ранчото. Имаше страници с нейните фотографии, които ни бе направила на всичките — планиране, игри, работа. Пътният код. Тя бе писала за това защо бяха необходими заблудите и кои редактори и медийни шефове бяха работили с нас, за да прикрият истината, докато нападението над лагера Търмънд не бе започнало. Имаше голяма снимка на Коул — лицето му ми се усмихваше в черно и бяло.

И после следваше част, отделена на мен. Макар и да не бе навлязла в каквито и да било подробности за моите способности, Алис не бе лишила читателите от почти нищо друго. Намирах се в края на много от снимките ѝ, просто малко извън кадър, с лице, скрито от сенките или косата. Другите — особено Кейт — очевидно я бяха информирали за начина, по който бях избягала от Търмънд първия път, както и какъв е бил животът ми, докато бягах бягала, а после и с Лигата, а накрая и как съм искала да се върна в лагера, за да им помогна. Вестникът бе пуснал снимки, показващи как ме отвеждаха

към линейката, но лицето на Лиъм бе останало извън кадър. Това можеше направо да е и друг човек, защото никак не разпознавах малкото бледо момиче.

Свих се обратно на възглавницата, усещайки се изложена на зоркия поглед на баба ми.

— Има и още, ако искаш да го прочетеш — каза тя, взимайки вестника.

— Не сега — отвърнах. — Някой друг...

— Хм? — Баба занесе вестника обратно през стаята и отново взе таблата с болнична храна, поставяйки я пред мен. — Някой друг какво?

— Идвал ли е — измънках аз. — На посещение.

Баба ми се усмихна многозначително.

— Една красива млада жена с уста, която би могла да причини инфаркт на някой моряк? Едно малко сладурче, което ти донесе цветя? Онзи, който прекара половин ден в гонене на лекарите и медицинските сестри наоколо, изискващ отговори за състоянието ти? Или... да не говориш случайно за едно много добре възпитано момче от Юга?

— За всички тях — прошепнах аз. — Те тук ли са?

— Не и в момента — отвърна баба. — Наложил се да се върнат в хотела... Всички са в Чарлстън за някаква специална пресконференция. Но те бяха тук и ме помолиха да ти предам това, когато се събудиш, така че да знаеш как да ги откриеш.

Баба ми подаде сгънат лист хартия. Оказа се хотелска бланка с изписан на нея телефонен номер. *Обади се веднага щом можеш.* Почеркът на Лиъм.

— Много ми липсваше, скъпо мое момиче — нежно каза баба. — Някой ден се надявам, че ще ми разкажеш за това, което ти се е случило. Не искам да чета за него. Предпочитам да го чуя от теб.

— Ти също ми липсваше — прошепнах аз. — Толкова, толкова много. Исках да те откроя.

Тя приглади косата настрани от лицето ми.

— Искаш ли да ги видиш сега?

Не се нуждаех от никакви разяснения за това кои бяха те.

— Те дали... — Аз преглътнах. — Те дали искат да ме видят?

— О, да — увери ме баба. — Ако ти си готова.

След миг кимнах. Щом тя излезе от стаята, оставих подноса си на малката масичка. Сърцето ми биеше силно в гърдите ми в момента, в който чух стъпките им.

„Последен път — помислих си аз. — Това е последният път, в който ще направя това...“

Баба се появи първа и се дръпна встрани, за да позволи на слаба, крехка жена да влезе, следвана плътно от един човек с прошарена коса.

Забележително беше колко малко си спомнях за начина, по който те изглеждаха в действителност. Може би годините бяха оставили своите белези върху тях по същия начин, по който бяха сторили и с мен — изтънявайки ни, движейки ни напред-назад по острите ръбове на живота. Толкова странно ми беше да видя формата на носа си върху лицето на друг човек. Очите ми. Устата ми. Трапчинката на брадичката ми. Той носеше тениска с яка, пъхната в панталоните, а тя беше с рокля... и някак ми мина странната мисъл, че те се бяха издокарали, за да дойдат да ме видят.

Искаше ми се да не се усещам толкова болезнено неудобно, но можех да го зърна в лицата им. Те ме погледнаха и единственото, което си спомниха, бе сутринта, в която ме бяха отвели и в която те ме бяха изгонили от къщата си, чувствайки се объркани. Годините стояха помежду ни — празни, болезнени.

Така че аз започнах със сладостта. Едно пътуване на къмпинг, което бяхме направили преди много години в планините Блу Ридж. Разходката покрай есенните дървета, които тъкмо започваха да променят цветовете си. Въздухът бе свеж и чист, а хълмистите планини бяха само няколко нюанса по-тъмни от безкрайното синьо небе над нас. Бяхме спали заедно тримата в този малък пашкул от топлина в нашата палатка. Бяхме осигурили храната си чрез риболов. Бях гледала с изумление, докато татко бе разпалвал лагерния огън.

Възелът със спомените ми се освободи при най-малкото докосване, все едно те сами вече бяха започнали да се развиват. Отдръпнах се назад от умовете им един след друг. Едва бях в състояние да контролирам собствените си чувства и без внезапното нахлуване на техните.

— Моля някой да каже нещо — намеси се баба вбесена.

Но на мен не ми се налагаше да изричам и дума. Само трябваше да ги оставя да ме прегърнат, докато плачеха.

Чувала съм някои хора да казват, че животът може да се промени за един ден, напълно обръщайки те с главата надолу. Но те грешат. Животът не се нуждае от един ден, за да се промени.

Той се нуждае от три дни.

Три дни, за да започнат парашутите да се спускат от небето, „доставяйки“ пакети и войници от омиротворителните сили на ООН в градовете, в които бяха нужни най-много.

За това една малка коалиция от чуждестранни лидери да стъпи на американска земя за първи път от седем години.

За това историята на сенатор Круз да бъде разпространена и тя да бъде избрана да ръководи процеса по възстановяването на цялата страна.

За това председателят на Съвета на началник-щабовете да подаде оставка, опитвайки се да измие срама и да си вземе пенсията.

За това въоръжените сили да издадат нови заповеди, след което да осъзнаят, че мъжете и жените, които бяха напуснали постовете си, не смятаха някога да се връщат обратно.

За това президентът на Съединените американски щати да изчезне от лицето на земята.

За това Организацията на обединените нации да раздели страната на четири мироопазващи зони, всяка надзиравана от бивш сенатор от този регион и от чуждестранна сила, и да изпрати войски, които да надзирават полицията.

За това да избухне първият от близо сто водни бунта, които ни очакваха.

За това „Леда Корпорейшън“ да направи изявление, с което да отрече участието си в производството на Веществото Амброзия, но пък — о! — толкова щедро да предложи да достави химикал, за който да твърди, че може да го неутрализира.

Четях всичко това във вестниците, които родителите ми носеха. Гледах го по новините. Поглъщах тази нова реалност. И тази нощ, когато часовете за посещение бяха изтекли и две мили-но-непреклонни-медицински сестри отвеждаха семейството ми, аз се пресегнах към телефона на стената. Болкоуспокояващите, които ми

бяха дали, ме правеха сънлива, но не исках да заспя, без да чуя гласа му. Без да съм проверила, че те всички бяха добре.

Набрах номера и се отпусна назад. Поставих телефона между ухото и рамото си. Навъртях кабела на телефонната слушалка около пръстите си и зачаках, докато той звънеше... и звънеше... и звънеше. И звънеше.

„Те вероятно са навън.“ Правейки... нещо. Опитах се да не си позволявам да си развалям настроението, докато се пресягах, за да закача телефона обратно горе. Щях да се опитам отново на сутринта.

— Ало? — Бездиханен, гласът нахлу през връзката. — Ало?

Издърпах телефона обратно и се усмигнах, докато прошепвах:

— Здравей.

Лиъм изпусна лека въздишка.

— Толкова е хубаво да чуя гласа ти. Как се чувстваш?

— Вече съм по-добре.

— Толкова съжалявам, че не можахме да останем. Сенатор Круз ни помоли да се върнем обратно в хотела... Имаше... Това не е извинение, но имаме много работа. И Дунди, и Ви казаха, че си щяла да ни се разсърдиш, ако не бяхме тръгнали.

— Прави са. — Аз се отпуснах. — Какво става? Баба нещо ми разказва за някаква пресконференция?

— Да, за плана. За големия план. Тук е един парад от лица, които идват и си тръгват... О, боже, и слушай. Ние си имаме представител в разискванията.

— Кой? — попитах аз. Ако това не бе Лиъм, тогава... кой?

— Познай кой си отвори голямата дундешка уста и започна в най-дребни детайли да очертава всяко едно нещо, което смяташе, че сенатор Круз трябва да направи утре на пресконференцията? Беше прекрасна тирада.

Затворих очи и се засмях.

— Не. Сериозно ли?

— Напълно. Тя му каза, че на следващата сутрин той трябва да се яви в заседателната зала — продължи Лиъм. — Той бе или въодушевен, или раздражен от честта. Понякога е трудно да го разбереш.

Заслушах се в звука от дишането му в тишината, която последва.

— Добре ли си?

— Да. Да, скъпа. Всички са добре — каза той, но в гласа му имаше очевидно напрежение. — Мама утре пристига тук. Тя не спира да употребява тази дума: добре. Аз просто... Просто ми се иска ти да беше тук. Това е всичко. Ще дойда утре при първа възможност.

— Не — казах аз, — аз ще дойда утре при теб при първа възможност.

— Значи, най-вероятно ще ни се наложи да се срещнем по средата — каза той, а в гласа му можеше да се долови смях.

Слушах го, докато ми разказваше за около стотината деца, които все още очакваха да бъдат взети от родителите си. Бяха им дали безплатни стаи в хотела, както и безплатна храна, а също така и истинска армия от доброволци, които бяха пристигнали с провизии и дрехи. Каза ми също, че бе хванал Вида и Дунди да си налитат един на друг в асансьора. За лекото повдигане на раменете на Зу, когато ѝ съобщили, че родителите ѝ са успели да напуснат страната и че докато се свържели с тях, тя можела да избира между две неща: да се прибере вкъщи и да остане с леля си, чичо си и Хина, или да живее с Вида, Нико и Кейт близо до окръг Колумбия, така че Кейт да може да консултира сенатор Круз. И как дори не ѝ отнело и секунда да вземе решението за окръг Колумбия.

Разказах му за моите родители. За начина, по който войниците, поставени пред вратата ми, надничаха вътре всеки път, когато тя се отвореше. Начина, по който ръката на лекаря трепереше едва доловимо, докато проверяваше нараняванията ми. И в някакъв момент започнах да се усещам как се отнасям в сън.

— Затваряй и отивай да спиш — каза Лиъм, който звучеше също толкова уморен.

— Ти затваряй.

В крайна сметка никой от нас не го направи.

На следващата сутрин, съвсем в другия край на града, аз седях като в сандвич между родителите си на диван във фойето на хотел „Мариот“ в Чарлстън, Западна Вирджиния. Доказателството за това колко препълнен бе той беше фактът, че нито един представител на пресата сякаш не ме забелязваше, докато си стоях там. В без петнайсет

тълпите започнаха да се преместват към асансьорите, за да се отправят към голямата конферентна зала.

Докато чакахме, мама продължаваше да настоява, че ми трябва нещо — вода, закуска, книга, лекарство, — докато най-накрая татко се пресегна и постави успокояваща ръка върху рамото ѝ. Аз го хванах обаче как ме гледа с крайчеца на окото си, все едно държеше да провери дали все още бях там. Това бе начинът, по който затопляхме отношенията си: бавно, тромаво, усърдно.

Баба кръстосваше права и само защото тя спря, разбрах, че някой идва.

Но това не беше Лиъм или Вида — това бе Кейт. Бледата ѝ руса коса бе загладена назад в спретната конска опашка, а тя бе облечена с рокля и носеше грим. Изглеждаше някак по-угрижена, а лицето ѝ бе изпито по начин, който караше сърцето ми да се свива. Скочих на крака, а баща ми се пресегна, за да ме задържи, докато тръгнах напред с патериците. Когато ме видя, тя леко забави крачка и така се зарадвах, щом зърнах усмивката да се разтяга върху лицето ѝ. Ако тя бе започнала да плаче, аз едва ли щях да успея също да се въздържа.

— Толкова се гордея с теб — прошепна тя. — Изпитвам възхищение към теб. Благодаря ти.

Прегърнах я не по-малко отривисто от начина, по който го стори тя, и това ме изпълни: изпълни ме до краен предел с топлината на любовта ѝ. Когато най-накрая я пуснах и я представих на семейството си, беше ясно, че те вече бяха разбрали коя е тя.

Кейт хвана ръцете ми в нейните.

— Нали можем да поговорим по-късно? Трябва да тичам горе, но не исках да минава нито минута повече, без да съм видяла с очите си, че си добре.

Кимнах и тя ме прегърна отново. Точно когато се отдръпвах назад, тя каза с тих глас:

— Тук има някого, когото няма да се радваш особено да видиш.

Струваше ми се, че знаех точно за кого говори и ѝ бях благодарна, че ме бе предупредила предварително, така че да мога да се подготвя.

Лиъм, Вида, Нико и Зу слязоха от асансьора, в който тя се качи. Не можах да попреча на широката усмивка да се разтегне по лицето ми. Зу беше първата, която ме достигна — ивица розова рокля, която

се стрелна през фоайето, за да дойде и да ме прегърне с ръце през кръста. Нико стоеше отзад, местейки тежестта си от крак на крак, докато аз не го привиках с ръка. Вида нямаше такива угризения. Тя ме удари силно по рамото, което си мисля, че трябваше да се подразбира като „игрив“ поздрав. А Лиъм, осъзнавайки добре, че очите на родители ми са вперени в него, отново им се представи и се здрависа с тях. Той се приближи към мен бавно, давайки ми време да го преценя добре. Косата му бе подстригана и опитомена, а той бе гладко избръснат. Ако беше уморен, това не се забелязваше, но все пак зърнах сянка на тъга в очите му. Когато той ми отпрати бегла, срамежлива усмивка, аз му я върнах, а сърцето ми се усещаше така, сякаш бе на път да изскочи от гръдния ми кош.

— Здравейте отново, госпожо — каза той напълно любезно, докато се здрависваше с баба. Тя го целуна по бузата и се обърна към мен с намигване.

Когато ме доближи, Лиъм просто ме хвана за ръката и ме попита:
— Всички готови ли сте за горе?

Беше глупаво да почувствам пристъп на разочарование от това, че не бях получила подобаващо посрещане, но ръцете ми буквално изгаряха от необходимостта да ги прокарам през косата му и да изглежда фините линии по лицето му.

Щом вратите на асансьора се отвориха, аз тръгнах напред, но той ни задържа на място, позволявайки на родителите ми, Зу, Вида, Нико и още половин дузина други хора да се качат в асансьора.

— Знаете ли какво? — каза Лиъм и махна на баща ми, когато той се пресегна, за да задържи вратите отворени. — Ние ще изчакаме следващия.

И в мига, в който вратите се затвориха, ръката му се плъзна около кръста ми, а другата се вплете в косата ми, и той ме целуна така, сякаш се намирах на косъм от смъртта.

— Здравсти! — каза той, когато най-накрая спря, за да си поеме въздух.

— Здравей — отвърнах аз, хем замаяна, хем без дъх, докато той се навеждаше, за да опре чело в моето. — Трябва ли да се качваме?

Той кимна, но мина още известно време, преди действително да се пресегне и да натисне бутона за нагоре.

Пресконференцията беше предвидена в балната зала на хотела, в която бяха подредени сто стола, три четвърти от които вече бяха заети по времето, в което ние се появихме горе. Щом забелязах, че другите ни бяха запазили места на последния ред в залата, аз почти се разплаках от благодарност. Вече бях започнала да усещам как очите се обръщаха към мен и неприятното чувство щеше само да се допълни от това, ако бяхме в положение, при което цялата зала можеше да се взира в тила ми. Поне ако се наложеше, можех да осъществя чисто бягство. Лиъм, изглежда, долови това и положил ръка в долната част на гърба ми, ме водеше напред към един стол до пътеката.

В момента, в който седнахме на местата си, двама мъже във военна униформа се преместиха надалеч от нас и минаха от другата страна на стаята. Вида им се озъби и им махна, когато те отново погледнаха към нас.

Залата притихна, когато първите хора излязоха на подиума. Всички бяха мъже, някои от тях военни, а други очевидно политици. Последните бяха тези, които се сещаха да се обърнат и да се усмихнат на камерите, преди да седнат. Издишах дълбоко, когато се появи сенатор Круз, последвана от доктор Грей и след това изненадващо от Кейт. Ръката на Лиъм намери моята, когато излезе и Дунди — раменете му бяха изопнати, а очите съсредоточени напред. Той носеше красив тъмносин костюм и раирана вратовръзка, а външният му вид бе довършен от нови очила с тънки телени рамки.

— Загубеняк — дочух Вида да мърмори, но на лицето ѝ се мъдреше доволна усмивчица.

Надзърнах към Лиъм и открих на лицето му изражение, което бе точно толкова мрачно, колкото моето. Дунди поне се бе увил в прекрасна опаковка, която почти беше достатъчна, за да ме разсее от начина, по който гледаше. Виждаше го бях такъв поне десетина пъти — брадичката му стърчеше напред, а очите му бяха сърдити. Това бе изражението на човек, който току-що бе загубил гласуване.

— По дяволите! — промърмори Лиъм. — Това ще е лошо.

Така и беше.

— Благодаря ви, че днес дойдохте тук — започна сенатор Круз, говорейки без да поглежда в листа с бележки, който някой се наведе и постави пред нея. — Последните пет дни бяха истински тест за американската сила на духа и вярвам, че говоря не само от името на

моите бивши колеги от Конгреса, но така също и от името на нашите чуждестранни съюзници, когато ви благодаря за съдействието, което ни оказвате, за да изпълним плана с нашите фази на възстановяване. Добрата новина е, че вече сме в осмия ден от първата фаза.

Камери щракаха, щракаха и пак щракаха.

— Бих искала да отделя време и да ви запозная със Споразумението, което подписахме тази сутрин. Моля, запомнете въпросите си за края, когато ще имаме възможност да им отговорим. — Тя си пое дъх и оправи документите си. — Четирите мироопазващи зони, които създадохме, ще останат в сила през следващите четири години. За реконструкцията в големите и малките градове, които бяха унищожени по време на тази борба или от природни бедствия, за които правителството не успя да предостави помощ, във всяка зона ще се грижи мироопазващата коалиция от държави. Подробностите, засягащи това, ще бъдат разисквани в последващи, отделни пресконференции.

Тя остави публиката да осмисли чутото, преди да продължи:

— Всяка зона също така ще бъде отговорна за надзора върху неутрализирането на веществото Амброзия в подпочвените води и в изворите, находящи се в рамките ѝ, както и за унищожаването на всички запаси от този химикал. Всяка негова по-нататъшна употреба в целия свят, както и всяко използване на младежи, засегнати от ПСИ, като войници, тайни агенти или държавни служители в тази нация или в която и да е друга, е изрично забранено по този договор и ще бъде преследвано съдебно.

Очите на Лилиан обходиха стаята и почти уловиха моите. Тя седна малко по-изправено и погледна измъчено, очевидно знаейки какво ще последва.

— Децата, останали в рехабилитационни лагери, ще бъдат върнати на семействата им в течение на следващия месец. Ние ще предоставим база данни за търсене, за да може да се намери къде пребивава в момента всяко дете, но родителите няма да имат право на достъп до лагерите. Като част от нашето Споразумение, тези места ще бъдат унищожени.

Шокът ме блъсна като удар в лицето. Стаята започна да гърми от гласове — тихи разговори, извикани въпроси и всичко по средата. С

крайчеца на окото си видях, че баба се опитва да прецени реакцията ми, но не можех да се насиля да откъсна взор от сцената.

— Животоспасяващата операция, разработена от доктор Лилиан Грей, ще се предоставя безплатно толкова дълго време, колкото тази ужасяваща мутация съществува в нашето общество. На всеки човек над осемнадесет годишна възраст, засегнат от ПСИ, ще бъде позволено сам да реши дали да се откаже от операцията, но тогава ще се изисква да носи специална идентификация. Дали дете на възраст под осемнадесет ще получи лечението, или не, ще зависи единствено от преценката на родителите или настойниците му.

Очите на Лилиан се върнаха обратно на масата.

— Ние имаме заделени няколко километра земя, върху които ще изградим общност за непотърсените деца или за което и да е дете, което чувства, че не би могло да се върне у дома и да е в безопасност. Ще изискваме всички граждани, засегнати от ПСИ, които изберат да не се подложат на процедурата, да изживеят остатъка от живота си в една от тези общности.

Трябва да съм издала някакъв звук на отвращение, защото семейството ми се обърна да погледне към мен.

В същия този момент някой на сцената извика тихо, но яростно:

— Това са глупости!

И този някой бе Дунди.

— Дръжте езика си... — Един от мъжете в униформа му хвърли такъв озверял поглед, който можеше да разтопи някой по-хилав мъж и да го превърне в трепереща локва. Кейт погледна към масата и ухапа устната си в опит да скрие усмивката си.

Сенатор Круз се покашля и отново подреди документите си. Преди да успее да започне да говори отново, Дунди вече бе по средата на следващото си изречение.

— Нека да осветим това напълно, става ли? — поде той.

— О, Исусе! — възкликна Лиам и стрелна поглед нагоре, търсейки упование.

— Като осемнадесетгодишен — продължи Дунди — аз най-накрая имам правото да избира какво искам за себе си, но ако направя грешния избор, дали въпреки това все пак ще бъда наказан?

— Моля, запишете вашите въпроси за края. — Но дори докато казваше това, сенатор Круз направи едно малко, почти незабележимо

движение с ръцете си, сякаш за да го насърчи.

— Не съм свършил — отвърна Дунди. — Ако аз избира някой потенциално некомпетентен човек да не срязва мозъка ми — моя най-важен орган в тялото ми, — за да го „оправи“, то след това аз ще бъда изпратен в поредния лагер, но този път до края на живота си?

— О, харесва ми — каза баба с удоволствие.

— Това няма да е лагер — каза нетърпеливо един от мъжете в униформа. — Това ще е една общност. А сега ще може ли да се върнем обратно към...

— Общност с огради от бодлива тел? Въръжена охрана? Вие осъзнавате ли, че като постъпвате по този начин, единственото, което ще постигнете, е да подхраните мнението в Америка и по целия свят, че думата различен означава лош, грозен, опасен. В това няма никаква рехабилитация. Вие просто искате да ни заметете под килима и да се надявате, че времето ще се погрижи за нас. Съжалявам, но това е доста ужасяващо и вие очевидно проумявате това, защото сте прекарвали цели две секунди в очертаването на план, който ще засегне хиляди животи, които до момента вече бяха разрушени от една друга група от хора — някои от които вероятно са и в тази стая.

— Хората, засегнати от ПСИ, имат способности, които са опасни и не могат да бъдат контролирани — мотивира се мъжът. — Те могат да бъдат използвани като инструменти, чрез които физически лица да извършват престъпления, да печелят нечестно предимство и да вредят на други хора.

— Така ли? Същото може да направи и купчина пари. Това, което има значение, е какво решава да върши със способностите си човекът. Чрез заключване на някого заради това, че е направил избор за тялото си, който той има пълното основание да стори, това, което вие казвате по същество, е, че, не — вие не ни се доверявате. Нито да можем да вземаме правилни решения, нито да се държим добре с другите. Намирам това за невероятно обидно и, между другото, бих искал да изтъкна, че аз лично като че ли успявам доста добре в момента да контролирам способностите си. Не смятате ли така?

— Да разбирам ли, че мислиш, че на деца на осем, девет, десет би трябвало да бъде позволено да вземат решение, което би могло да промени целия им живот? — Сенатор Круз му даваше контрааргумент, от който той да продължи. Облегнах се леко назад, успокоена, че

мнението ми за нея се бе оказало правилно. Тя може и да беше отхвърлена от експертите, с които седеше редом сега, но пък бе измислила идеен начин как да изложи гледната си точка.

— Аз казвам, че децата, на които са откраднали години от живота, са имали време да преценят какво биха избрали, ако имаха възможността да се излекуват от това — продължи Дунди. — Те са могли да помислят върху това, което биха избрали, и могат да вземат едно осведомено решение. Повярвайте ми, това е единственото нещо, за което всеки от нас някога е мислил, докато всеки час от всеки наш ден се контролираше до минутата или когато ни се е налагало да се борим всеки ден за храна, вода и подслон, докато мъже и жени буквално ни ловуваха. Ще сложите границата на осемнайсет, знаейки, че осемдесет процента от всички деца, които досега са били интернирани в лагер, не могат да прекратят тази граница? На осемнайсет аз бях в лагер за една година. Една от най-добрите ми приятелки бе в нейния в продължение на шест години, но тя в момента е едва на седемнайсет. И тя сега ще трябва да се подложи на решението, взето от същите тези хора, които я изпратиха там от самото начало?

Намръщих се, борейки се да не погледна към родителите си. Не исках да ги карам да се чувстват още по-виновни, отколкото вече бяха.

— Трябва най-накрая да мръднем от тази тема — каза един друг мъж. — Иначе няма да сме в състояние да отговаряме на въпроси...

— Съгласна съм — каза изведнъж доктор Грей, а после доизясни: — Ако младият джентълмен позволи. Освен ако не са извършили престъпление или ако психологическото влияние на преживяванията им е нарушило тяхната способност за взимане на решения, или пък са увредили някого, аз вярвам, че децата, които извеждаме от лагерите, трябва да могат да имат правото да избират. Въпреки това на родителите на деца, които не са достигнали до прага на живота-или-способностите, трябва да бъде позволено да взимат решението и това трябва да се случи преди седмия рожден ден на детето им.

Гласът ѝ бе напрегнат до точката на пречупването — отвъд умората. Репортерите погълнаха всяка една нейна дума, скачайки на крака, за да запратят към нея залп от въпроси, всичките от които можеха да се обобщят като: Къде е президентът Грей?

Сенатор Круз се загледа в бележките си, а после попита небрежно:

— Мислиш ли, че би могъл да измислиш по-добра система, знаейки това, с което се налага да работим?

— Да — отвърна Дунди без намек на арогантност. — И си мисля, че ако продължите с плана си, не само ще игнорирате психологическите и емоционалните потребности на децата, излизащи от лагерите, но и ще ги осъдите на живот в страх и срам. И ако смятате това да е така, тогава може би направо е по-добре да си ги оставите по лагерите.

— Добре — отбеляза сенатор Круз. — Ще продължим отново нашата дискусия по тази точка след завършването на пресконференцията. Ако някой друг от засегнатите от ПСИ младежи би искал да се присъедини към нас, моля, нека се обърне към мен.

В средата на всичко това някой бе изчезнал от предния ред столове — млад мъж с бейзболна шапка. Той се мержелееше към външния край на залата и се движеше бързо към изхода. Лицето му бе сведено, а ръцете му бяха скръстени пред гърдите му. Той би могъл да е всеки.

Но аз знаех точно кой бе.

Изплъзнах се, пренебрегвайки въпроса в очите на Лиъм и Вида, и в отговор вдигнах един пръст. Имах чувството, че това щеше да отнеме много по-дълго от минута, но сега, когато сенатор Круз говореше отново — този път за бъдещите избори за конгресмени и президент, — тяхното внимание се бе върнало обратно към нея.

В коридора отвън беше с десет градуса по-хладно от задушната сауна, в която бе започнала да се превръща балната зала. Споходи ме усещането, че бе излязъл тук в търсене на малко тишина, а не заради хладния въздух. Той бе стигнал почти до края на дългия коридор и бе седнал на едно място срещу прозореца с изглед към паркинга на хотела.

— Дошла си да се посмееш ли? — попита Кланси с дрезгав глас. Той така и не си обърна главата. Задържа очите си, приковани върху прозореца. — Наслаждавай се!

— Не съм тук, за да ти се подигравам — уверих го аз.

Той изсумтя, но не каза нищо. В крайна сметка ръцете му се свиха в скута му, където се свиваха в юмрук и се отпускаха отново.

— Продължавам да губя чувствителността в пръстите на дясната си ръка. Те казаха, че никога не са виждали подобно усложнение.

Прехапах обратно зад езика си едно инстинктивно „съжалявам“. Това не бе вярно.

— Казах ти, че ще се случи така, нали? — напомни ми Кланси. — Че изборът, който всички вие така глупаво гонихте, се озова в ръцете на хора, които от самото начало ви бяха поставили в тези условия. Не бе задължително да става така.

— Не — отвърнах аз многозначително. — Не беше задължително.

За първи път той се обърна и погледна право в мен. Възстановяването от операцията бе изцедило заоблеността на чертите му и цвета на кожата му. Имах чувството, че ако бях вдигнала бейзболната шапка, отдолу щях да открия току-що обръсната глава и пресни белези.

— Какво се случи с Нико?

Е. Това не го очаквах.

— Тук е. Не го ли видя?

Раменете му се надигаха и спаднаха успоредно със следващото дълбоко вдишване, което той направи.

— Искаш ли да говориш за нещо с него? — попитах го аз. — Може би за нещо, за което съжаляваш?

— Съжалявам единствено за това, че загубих контрол над ситуацията. Но... това няма значение. Ще измисля начин да се справя и да деактивирам устройството, което тя ми сложи. Да си върна всичко обратно. Мога да го сторя. Повече от всякога съм по-близо до правилните хора. Мога да намеря баща си, където и да се е скрил. Мога да го сторя.

И някак знаех, че това щеше да е неговият отговор. Защото именно това беше Кланси в същността си: някой, който винаги бе имал всичко, но все още се нуждаеше от повече. И все искаше единственото нещо, което никога нямаше да успее да получи.

Но когато ме погледна, тъмните му очи сякаш бяха потънали обратно в черепа му, което ми подсказа нещо друго — че може би това, което той наистина искаше, това, което той не можеше да признае на глас, бе точно същото нещо, което майка му бе желала през всичките тези години. Гордостта играеше опасна игра в сърцето му, воювайки с

изтощението. Долових как се поколебах. Пръстите ми се свиха в юмруци, когато си помислих за всички животи, с които си бе играл така коравосърдечно, и за добрите, които бяха изгубени, така че той да може да намери начини за оцеляване.

Но там, някъде назад в ума ми, беше и онова момче върху масата за преглед — уплашено, само и горящо от безпомощна ненавист.

Онова със сладката усмивка, която вече живееше само в паметта на майка му.

Знаех какво щеше да направи той, ако ситуацияите ни бяха разменени, и не можех да пренебрегна тихия гласец, който ми нашепваше да сторя точно това — да си тръгна и да оставя болката и унижението да набъбват в него като ракови образувания, докато не го изпиеха. И само това бе достатъчна причина, за да преосмисля нещата. Защото без значение колко пъти се бе опитвал, така и не бе успял никога да ме изгради по свой образ. А оттук насетне нямаше да има тази възможност.

Това не бе, за да го освободя от вината му.

Това не бе, за да го накажа.

Това не беше нищо друго, освен един акт на милосърдие.

Между нас нямаше бариери или блокажи. Животът му се разля през ума ми, въртящ се в цветове и звуци, които досега никога не ми бе позволено да видя, а и не бях достатъчно силна, че да им устоя. Взех онова, което можех, и го замених с нещо по-добро. Върху него никога не бяха правили тестове, никога не бе определян като Оранжев, никога не бе попадал в Ийст Ривър или в Калифорния. Имаше неща, които съзрях — тайни, толкова ужасяващи, които никога нямаше да пожелаая да ги стоваря върху друг, като му ги споделя. Съсредоточих се върху яркостта. Оставих го само с това — простичката история, че през цялото време е бил с майка си, че през всичките тези години ѝ бе помагал и че обичта, която все още изпитваше към нея, беше добро и чисто нещо, за което трябваше да се държи.

И щом се обърнах да си вървя, освобождавайки съзнанието му за последен път, той отново погледна през прозореца към реещите се косове, които си играеха един с друг, пърхащи из синьото небе... и се усмихна.

Тръгнах обратно по коридора с очи, приведени надолу, и мисли в пълна бъркотия. Не забелязах жената, която излезе от дамската тоалетна, докато не се сблъсках с нея и не се оказах с уста, пълна с яркочервените ѝ къдрици.

— Съжалявам — казах аз, разплитайки себе си. — Съжалявам... Не внимавах къде ходя.

— За мое щастие — отвърна жената с тих и отработен глас. — Опитвам се да те открия в продължение на дни. Как е кракът, хлапе?

При тези думи вдигнах поглед нагоре и най-накрая осъзнах кой бе това. Алис. Тя днес се бе издокарала. Заменила беше изтърканите дънки и палтото, с които я бях видяла на мястото на срещата ни, с костюм, който не ѝ стоеше много добре. Косата ѝ беше пусната — дива грива около раменете ѝ, пригладена назад от чифт очила с дебели рамки и химикалка, която тя най-вероятно бе забола там, а после бе забравила.

— Бил е и по-добре — казах аз, оглеждайки я предпазливо.

Съзнавайки, че не отвърнах на усмивката ѝ, тя въздъхна.

— Виж, хлапе, ако това е заради разказването на историята ти, да знаеш, че не смятам да ти се извинявам. Аз имам задължението да разкривам фактите, истината... А истината тук е, че това бе невероятна история. Има някои части от информацията, които би могла да ми доразясниш, ако имаш втори...

— Няма.

Алис се отмести неловко и като че ли току-що си спомни какво представлявах и какво можех да направя. Тя сниши глас и се огледа наоколо, за да се увери, че никой не слушаше.

— Имам информация, че сенатор Круз е говорила с теб и някои други за някакъв вид Програма — свръхсекретни неща. Доста храбро от нейна страна, имайки предвид, че току-що каза на цялата стая, че на всяка нация е забранено използването ви в каквито и да било военни или тайни служби.

Аз потиснах реакцията си и се опитах да си предам безизразно изражение. Все още не. Но не се съмнявах, че разговорът предстоеше.

Минах крачка настрани и тя ме последва, препречвайки пътя ми още веднъж. Ако отначало не бях в настроение за подобни неща, то сега съвсем бе изчезнало.

— Трябва да те предупредя. Наистина не откликвам по най-добрия начин, когато ме приклепват в някой ъгъл.

Алис вдигна ръце.

— Ясно. — Ръката ѝ изчезна в закачената на рамото ѝ чанта и тя затърси нещо — визитка. — Ако някога пожелаеш да говориш — каза тя, — може да ми се обадиш по всяко време. Аз ще съм цялата в слух.

Изваках я да изчезне обратно в балната зала и след това скъсах визитката надве, захвърляйки парчетата на пода. Обърнах се към залата точно навреме, за да видя как Зу и Вида се изнизват, държейки се за ръце и тичайки към асансьорите. А миг по-късно Лиъм и един припряно изглеждащ Дунди се появиха.

— Ах! — Дунди тръгна към мен, а изражението му бе строго. — Трябва да позволиш на този крак да си почине...

Лиъм пусна рамото му и грабна ръката ми.

— Да тръгваме, да тръгваме...

— Какво става? — попитах аз и надзърнах към балната зала, докато я подминавахме. Имаше човек на подиума, който държеше реч, но иначе мястото имаше точно същия вид, в който го бях изоставила.

— Бягство от затвора — каза Лиам, а очите му пламтяха ярко, когато асансьорът отвори врати и ни привлече навътре. — Доверете ми се!

Страхът освободи хватката си върху гърлото ми и ние продължихме пътешествието с асансьора чак долу до подземния гараж. Лиъм подскочаше на пети през цялото време, а Дунди го гледаше със съмнение, докато ни извличаше обратно навън.

Лиъм извади връзка ключове от джоба си и вдигна черната пластмасова аларма нагоре, ослушвайки се за звука от отключващ се автомобил. Вида и Зу се появиха зад един от редовете с паркирани коли и се затичаха към пиукация, мигащ, прашасал джип с номера от Аризона.

— Ти си смешен — информира го Дунди, докато вървеше към колата и разхлабваше вратовръзката си. Но, така или иначе, той се качи вътре с лек намек за усмивка върху лицето си.

Хванах Лиъм за ръката, мразейки начина, по който погледът му се сведе надолу, когато попадна на очите ми.

— За какво е всичко това?

Знаех как изглежда отказът да приемеш реалността и в това тук имаше нюанси от него — упоритото нежелание да признаеш, че нещо е погрешно. Нещо в Лиъм се бе преобърнало и като че ли то никога отново нямаше да се възстанови на мястото си.

— Става въпрос за... — Той прокара ръка назад през косата си. — Става въпрос за това как от тук нататък всичко ще е различно. Ти ще се върнеш към Вирджиния със семейството си, а аз ще отида в Северна Каролина с моето. И ако искаме да се видим, аз ще трябва да поискам разрешение, за да взема колата. Ти ще трябва да го обсъдиш с родителите си, за да получиш одобрението им. Ще се наложи да живеем според набор от правила, които не сме имали от години, и докато в това има и донякъде нещо прекрасно, аз просто искам... Искам да забравя за малко. Да надбягам болката. Един последен път, искам просто да отида някъде, където никой друг да не може да ни намери.

Усмихнах се и поех ръката му, когато той ми я предложи. Той ни поведе бавно и внимателно край задната част на колата. Отвори вратата и ми помогна да се кача на пасажерската седалка отпред, прикрепяйки грижливо и моята странно обемиста гипсова отливка. После се наведе, за да сложи предпазния ми колан, и го използва като извинение, за да ме целуне отново.

— Къде отиваме? — извика му Дунди, докато Лиъм претичваше отзад зад колата, за да стигне до шофьорската врата.

— Тихо, скъпи — каза кротко Вида и положи ръка върху крака му.

— Да, скъпа — изръмжа в отговор Дунди.

В непосредствена близост до тях Зу грейна.

Аз все още се усмихвах, когато Лиъм си постави колана и се обърна, за да попита групата:

— И така, екип. Накъде? Предполагам, че имаме около час, преди конференцията да завърши, а и за пръв път имаме бензин за хабене.

— Вие преди така ли сте се придвижвали? — поинтересува се Вида на глас. — Направо е истинско чудо, че тъпанари като вас са оцелели.

— Казах ви — измърмори Дунди.

Аз се пресегнах назад и плеснах ръката му.

— Страхотно. Добре. Къде искате да отидете всички?

— Плаж, плаж, плаж, плаж — скандираше Зу.

— Хм, не съм сигурен, че наблизо има такъв, така че това ще трябва да го проверим по-късно. Някой друг? — попита Лиъм. — Гласуване?

— Все ми е тя — казах аз, облягайки главата си назад на седалката. — Не можем ли просто да се загубим и да видим докъде ще ни отведе това?

— Скъпа, това е най-страхотната идея, която съм чувал от много време насам. Ти си навигатор. Казвай ми кога и къде да завивам. — Той завъртя ключа в контакта и нададе едно „Да!“, когато от колоните се разнесе песен на Allman Brothers.

В момента, в който вече излизахме от рампата и самия гараж, дори пъшканията на Дунди бяха преминали в смях.

Карахме, кръжейки по градските улици, докато не открихме зелени пътища, оброчени от дървета. Те ни отведоха към ленивите очертания на реката, която течеше покрай превития гръбнак на града. Лиъм погледна към мен, взимайки си почивка за миг от фалшивото припяване. Огряни от светлината на топлото следобедно слънце, пръстите му се преплетоха с моите над таблото. Зу се поклащаше в такт с музиката и говореше развълнувано за всеки знак, покрай който минавахме. Дунди извади някаква книга от задния джоб на седалката пред него, разгледа корицата ѝ за момент и я отвори. Пръстите му разсеяно барабаняха по нея в ритъм, а Вида се бе облегла на рамото му и бе затворила очи.

Аз свалих прозореца си и подадох свободната си ръка навън, за да хвана вятъра.

А широкият път се разстла пред нас.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изключително прекрасно и сладко-горчиво е да приближа до тази страница и да осъзная, че съм достигнала до края на една поредица, която е отговорна за пораждането на толкова много невероятни спомени, както и за навлизането на някои наистина невероятни хора в живота ми.

Бих искала отново да започна, като благодаря на редакционните гении, които имам щастието да се намират в моя ъгъл: на моя редактор Емили Мийхан — за това, че видя потенциала в една история за свръхнадарени тийнейджъри, които обикалят Вирджиния в очукан миниван, за невероятното ѝ око, позволяващо ѝ да подрежда сърцевината на всяка книга, и за това, че не ме сритваше да падна през прозореца всеки път, когато ѝ носех проекта от 600 страници (сериозно); на Лора Шрайбър, за това, че първа прочете историята ми и обикна героите ми по точния начин, поради което работеше толкова усърдно върху всяка чернова от самото начало; и на Джес Харитън за майсторската работа зад кулисите, която накара всички ни да гледаме в една и съща посока.

На всички герои, феи кръстници, мъдри водачи и магьосници, които се грижат магията в „Хайпириън“ да се случва всеки един ден: работата с вас доведе това пътешествие до едно истинско „и заживели щастливо“. Благодаря много на Сюзан Мърфи, Стефани Лъри, Дина Шърман, Саймън Таскър, Джоан Хил, Марси Сендърс, Елк Вила, Сийл Белънджър, Джейми Бейкър, Андрю Сансън — на всички!

Тази поредица все още нямаше да е нищо повече от документ в компютъра ми, ако не бяха напътствията, насърчението и грижата, които ми бяха оказани от моята невероятна агентка Мерилий Хайфец. Също така съм изключително благодарна на Сара Нейгъл и Челси Хелър за тяхната подкрепа и прозорливост през годините. Благодаря ви, „Тийм Райтърс Хаус“!

Купища от любов за моите критици и техните находчиви, красиви умове: Анна Джарзаб, която сякаш винаги познаваше

историята и героите много по-добре от мен и ми бе едновременно душеприказчик и водач, както и Сара Дж. Маас, която ме вдъхновява да бъда по-смела и да копая по-надълбоко с всеки нов проект, както и за това да го завърша — целия!

Дължа всичко на семейството си — на майка ми, кралицата на постоянството и непоколебимостта, за това, че ме вдъхнови да поемам рискове; на Даниел — за това, че прочете всички ранни чернови и ми даде страхотна обратна връзка; и на Стеф за това, че никога не ме е насочвала по грешен път с нейните съвети в областта на пиара.

И на теб, скъпи читателю, за това, че последва Руби и приятелите ѝ чак до края. Надявам се, че когато имаш възможността да отвориш широко света си за нови предизвикателства и срещнеш нови хора, а животът ти завие съвсем неочаквано надолу и тръгне по нов път, ти ще направиш само едно нещо: ще грабнеш този момент и ще го изживееш!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.